

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

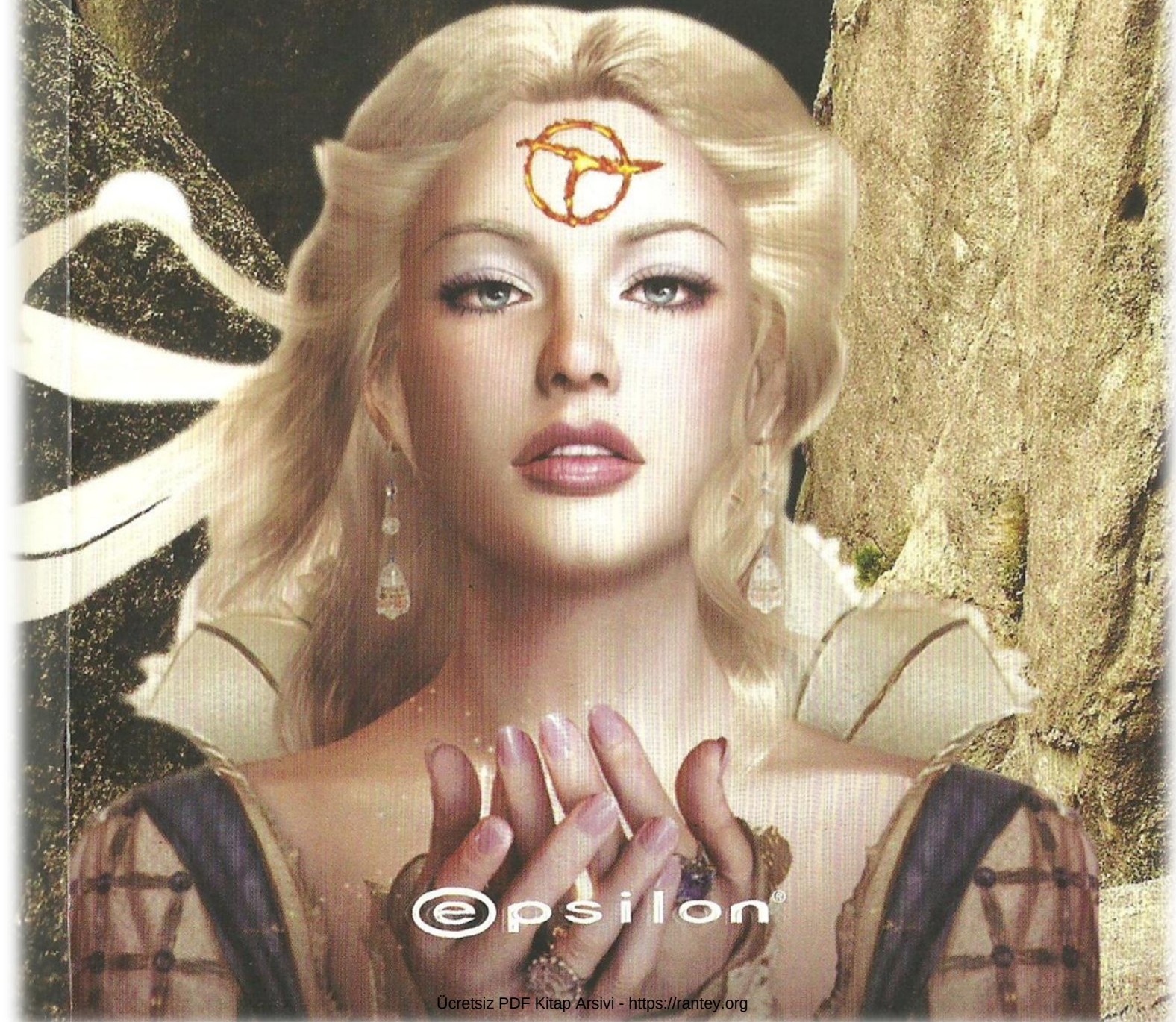
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Eski Krallık I.Kitap

SABRIEL

©psilon®

SABRIEL / Eski Krallık Serisi 1. Kitap

Orijinal Adı: Sabriel Yazarı: Garth Nix

Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmén Çeviri: Çağdaş Özkan Editör: Ayşe Tunca

Düzenleme: Gülen Işık Düzelti: Fahrettin Levent

Kapak Tasarım: Yaprak Günel Film-Grafik: Figür Grafik

1. Baskı: Haziran 2008

ISBN: 978 9944 82-084-4

© Garth Nix 1995

Türkçe Yayım Hakkı: Akçalı Ajans aracılığı ile © Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic.
San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaası Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 18 Davutpaşa Tel:
(0212) 674 97 23

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Gürsel Mah. Nurtaç Cad. İcabet Sk. No:3 Kâğıthane/İstanbul

Tel: 0212.252 38 21 pbx Faks: 252 47 29

İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com

e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

SABRİEL

Eski Krallık Serisi 1. Kitap

Garth Nix

GİRİŞ

Duvar'la Eski Krallık arasında yalnızca beş kilometrelik bir mesafe vardı ama bu aralarındaki farkı görmek için yeterliydi. Duvar'ın öbür tarafındaki Ancelstierre'de öğle güneşi her yeri aydınlatıyordu ve görünürde tek bir bulut bile yoktu. Oysa ki bu tarafta bulutlu bir günbatımı yaşanıyordu ve birden bastıran ve hiç durmayacakmış gibi görünen yağmur yüzünden insanlar çadırları kuracak vakit bulamamışlardı.

Pelerinini boynuna yavaşça atan ebe tekrar kadına eğildi; burnundan damlayan yağmur taneleri yerde yatan kadının yüzüne damlıyordu. Soğuk yüzünden ebenin ağzından nefesi beyaz bir bulut gibi çıkıyordu fakat hastada yaşadığına dair hiçbir belirti görülüyordu.

Ebe içini çekerek yavaşça doğruldu, bu hareketi etrafında kendisini izleyenlere gerekeni anlatmaya yetmişti. Orman kamplarına tökezleyerek gelen kadın ancak şimdi yanında yatmakta olan bebeği doğurana kadar yaşayabilmişti. Ebe ölü kadının yanındaki ufacık şekli kucağına aldığı anda bebek hafifçe titredi ama hiç ses çıkarmadı.

"Çocuk da mı?" diye sordu izleyenlerden biri, adamın alnında odun külüyle taze çizilmiş Charter izi vardı. "O zaman vaftize gerek kalmadı."

Alnındaki izi silmek için elini yukarı kaldırmıştı ki soluk

beyaz bir el uzanıp elini kavrayıp ve hızlı bir hamleyle aşağı çektiği için birden durmak zorunda kaldı.

"Merak etmeyin!" dedi sakın bir ses. "Niyetim size zarar vermek değil."

Sesin sahibi adamın elini bıraktı ve ateşin aydınlığında kendini gösterdi. Onu onaylamaz bakışlarla süzen kamp ahalisinin üzerinde Charter izi olan tedirgin elleri içgüdüsel olarak yay kirişlerine ve kılıçlara gitmişti.

Adam, kadınla çocuğa doğru ilerledi ve onlara baktı. Daha sonra yüzünü onu izleyenlere çevirdi ve pelerininin başlığını geriye atarak hiç gün ışığı görmemiş bir insanın yüzü kadar beyaz olan yüzünü ortaya çıkardı.

"Bana Abhorsen derler," dedi ve bu sözler kamp sakinlerinin içinde adeta kocaman ağır bir taş durgun bir suya atılmış gibi ani dalgalanmalara neden oldu. "Ve bu gece bir vaftiz töreni olacak."

Charter Büyücüsü ebenin elindeki bohçaya bakarak şöyle dedi: "Çocuk öldü, Abhorsen. Bizler açık havada zorlu bir hayatı olan gezginleriz. Ölüm nedir biliriz, lordum."

"Benim kadar değil," diye cevap verdi Abhorsen gülümseyerek, böylece kağıt gibi beyaz olan yüzü köşelerinden buruşarak aynı oranda beyaz olan dişleri ortaya çıktı. "Ve ben diyorum ki bu çocuk henüz ölmedi."

Büyücü Abhorsen'in bakışlarına karşılık vermeye çalıştı ancak tereddüt ederek dönüp arkadaşlarına baktı. Hiçbiri yerinden kılmıdamadı, ta ki bir kadın söze girene dek, "Peki hemen halledin o zaman. Çocuğu işaretle, Arrenil. Leovi Geçidi'nde yeni bir kamp kuracağız. İşin bitince bize katılırsın."

Charter Büyücüsü başıyla onay verince diğerleri henüz tam olarak kuramadıkları kamplarını tamamlamak için dağıldılar. Abhorsen'in yanından uzaklaşma istekleri bu saatte

kamp kurma fikrine karşı olan gönülsüzlüklerini bastırmıştı; çünkü herkesin yakından tanıdığı bu isim sırların ve dile getirilmeyen korkuların ta kendisiydi.

Ebe çocuğu yere bırakıp ayrılmak için harekete geçince Abhorsen konuştu, "Bekle. Sana ihtiyacımız olacak."

Bebeğin bir kız olduğunu anlayan ebe, bebeğin sessizliğinin uyuyor olma ihtimalinden kaynaklanabileceğini düşündü. Abhorsen'in ismini duymuştu ve eğer kız yaşarsa... dikkatli bir şekilde çocuğu tekrar kucağına aldı ve Charter Büyücüsü'ne uzattı.

Büyücü "Eğer Charter istemezse - " diye söze girdi ama Abhorsen'in havaya kalkan solgun eli onu durdurmuştu.

"Charter'ın arzusu ne yönde bir görelim bakalım."

Büyücü yeniden çocuğa bakarak içini çekti. Ardından kesesinden küçük bir şişe çıkarıp yukarı kaldırdı ve bir ilahi okumaya başladı; yaşamış ve büyümüş, yaşayacak ve büyüyecek olan her şeyi ve tüm bunları birbirine bağlayan, Charter'ın başlangıcı olan bir ilahi. O şarkısını söylerken elindeki şişeyi ilahinin ritmiyle parıldayan bir ışık sardı. Sonra adam aniden sustu ve şişeyi önce toprağa, ardından alnındaki odun külü izine dokundurduktan sonra çocuğun üstüne boca etti.

Parıldayan sıvı çocuğun kafasına dökülürken etraflarındaki ormanda şiddetli bir şimşek çaktı ve rahip bağırdı: "Her şeyi birbirine bağlayan Charter adına, senin adın -"

Aslında çocuğun isminin anne ve babası tarafından söylenmesi gerekirdi. Burada ise yalnızca Abhorsen konuştu ve şöyle dedi: "Sabriel."

Bu kelimeyi söylediği anda rahibin alnındaki odun külünden iz yok oldu ve hemen ardından yavaşça çocuğun alnında belirmeye başladı. Charter vaftizi kabul etmişti.

'Ama... ama o ölü!' diye hiddetle bağırdı Charter Büyü-

yücüsü, dikkatlice alnına dokunup külün orada olmadığını kontrol ederken.

Cevap veren olmadı, ebe kadının gözleri ateşin diğer tarafında duran Abhorsen'e takılıp kalmıştı. Abhorsen ise hiçbir yere bakmıyor gibiydi. Adeta dans eden kıvılcımların yansıdığı gözleri alevleri görmüyor gibiydi.

Bedeninden yükselmeye başlayan soğuk bir sis tabakası yavaş yavaş, ateşin diğer tarafına kaçan büyücüyle ebenin olduğu yöne doğru ilerleyerek yayılıyordu,- kaçmak istiyorlar ama bir yandan da koşmaya korkuyorlardı.

Çocuğun ağladığını duyabiliyordu, ki bu iyiye işaretti. Eğer çocuk birinci kapının ötesine geçmiş olsaydı, Abhorsen'in hazırlık yapmadan ve ruhuna zarar vermeden onu geri getirmesi mümkün olmayacaktı.

Akıntı güçlüydü, ama nehrin bu kolunu iyi biliyordu ve onu aşağı çekmeye çalışan girdabın içinde kolayca ilerledi. Suların şimdiden ruhunu emdiklerini fark edebiliyordu ancak iradesi yeterince kuvvetliydi, akıntı ruhunun özü yerine rengiyle yetinmek zorundaydı.

Etrafı dinlemek için bir an durdu ve ağlama sesinin giderek hafiflediğini fark edince hızla ileri atıldı. Belki de kız çoktan geçide varmış, öteki tarafa geçmek üzereydi.

Birinci Kapı, nehrin sessizliğe döküldüğü noktada yer alan sisle kaplı karanlık bir geçitten ibaretti. Abhorsen hızla geçide doğru ilerledi ve sonra birden durdu. Bebek henüz öteki tarafa geçmemişti, ancak bunun nedeni birinin onu yakalayıp kucağına almış olmasıydı. Geçitten daha da karanlık olan bir gölge, koyu renkli suların dışına çıkmış duruyordu.

Göz çukurlarında soluk alevler bulunan yaratığın boyu Abhorsen'den yaklaşık bir metre kadar uzundu. Üstünden yayılan sıcak leş kokusu nehrin soğuşunu bastırıyordu.

Abhorsen, yaratığın gölge kollarından birinin kıvrımında gevşekçe tuttuğu çocuğu izleyerek ona yaklaşmaya başladı. Uyuyan bebek huzursuzlanmıştı, annesinin memesini arar-casına yaratığa sokulduysa da yaratık sanki çocuk çok sıcakmış da, elini yakıyormuş gibi onu kendinden uzak tutuyordu.

Abhorsen göğsündeki zil palaskasından yavaşça gümüş bir zil çıkarttı ve zili çalmak için bileğini kaldırdı. Ancak gölge yaratık bebeği yukarı kaldırıp kuru, kaygan bir sesle, adeta bir yılan gibi tıslayarak konuştu.

"Ruh içinde ruh, Abhorsen. Bebeği tutarken bana büyü yapamazsın. Belki de onu annesinin yanına, kapının diğer tarafına götürmeliyim."

Abhorsen kaşlarını çattı ve zili yerine geri koydu. "Farklı görünüyorsun, Kerrigor. Bu tarafa geçmişsin. Sana güvenecek kadar akılsız birilerine rastladın gene herhalde?"

Kerrigor'm yüzünde kocaman bir gülümseme belirince, ağzının derinliklerinde parlayan alevler ortaya çıkmıştı.

"Her zamankilerden biri," diye kıkırdadı yaratık. "Ama beceriksizin tekiydi. Bunun bir değiş tokuş işi olduğunu kavrayamadı. Yazık ki değersiz hayatı son kapıdan geçmem için yeterli değildi. Ama artık sen varsın."

"Seni Yedinci Kapı'nın ötesine hapseden ben mi?"

"Evet," diye fısıldadı Kerrigor. "Bakıyorum da ironileri hiç kaçırmıyorsun. Ama eğer çocuğu istiyorsan..."

Akıntıya fırlatacakmış gibi sallayınca bebek uyandı. Ağlamaya başladı ve küçük yumruklarını uzatıp, Kerrigor'm gölge vücudunu adeta bir cüppenin kıvrımlarını yakalamak istermişçesine kavramaya çalıştı. Kerrigor bir çığlık atarak onu kendinden uzaklaştırmaya çalıştıysa da minik eller onu sıkıca tutuyordu, bu yüzden

güç kullanarak bebeği kendinden olabildiğince uzak bir yere fırlattı. Tüm gücüyle ağlayan bebek, suya düştüğü anda akıntıya kapıldı fakat Abhorsen hızlı davrandı ve bebeği hem nehirden hem de Kerrigor'm ağgözlü ellerinden kurtardı.

Geriye doğru bir adım attı ve tek eliyle gümüş zili çıkarıp iki kez çaldı. Zilin hafif ve saf sesi havada bir an asılı kaldı; melodisi taze, keskin ve canlıydı. Sesi duyan Kerrigor ürkerek kaçtı ve kapının karanlığından aşağıya doğru düştü.

"Elbet bir gün bir başka aptal beni geri getirecek ve o zaman..." diye haykırdı nehir onu içine çekerken. Bir girdap oluşturan nehrin suyu çağıldadı ve ardından normal akışına kaldığı yerden devam etti.

Abhorsen bir süre kapıya baktıktan sonra iç çekti ve zili palaskasına yerleştirip kucağındaki bebeği izlemeye koyuldu. Bebek de ona bakıyordu. Gözleri aynı kendininkiler gibi kapkaraydı. Bebeğin rengi atmıştı. Çekinerek elini bebeğin alnındaki izin üzerine koyunca kızın ruhundan gelen sıcaklığı hissetti. Charter izi onu nehrin girdabından korumuştı. Kerrigor'm canını bu kadar yakan şey de kızın hayat dolu ruhunun ateşiydi.

Bebek Abhorsen'e gülümsedi ve sanki ona bir şeyler söylemek istermişçesine bazı sesler çıkardı. Abhorsen kendisinin de ona gülümsediğini fark etti. Gülümsemeye devam eden Abhorsen, geri dönerek nehrin yukarısına, her ikisini de hayata döndürecek olan kapıya kadar sürecek olan zorlu yolculuğuna başladı.

Bebek feryat figan ağlamaya başlayınca, Abhorsen gözlerini açtı ve ebe kadının sönmek üzere olan ateşin etrafından dolanarak onu kucağına almaya geldiğini gördü. Toprak buzla kaplanmış, Abhorsen'in burnundan buz saçakları sarkıyordu. Koluyla yüzünü sildi ve doğum sonrası endişe duyan her babanın yapacağı gibi bebeğe eğildi.

"Bebek nasıl?" diye sorduğunda, ebenin meraklı bakışlar-

la ona bakmakta olduğunu fark etti. Ebe kadın, hala ölü çocuğun canlanmış olduğuna ve teninin Abhorsen gibi cansız bir beyazlıkta olduğuna inanamıyordu.

"Duyduğunuz gibi, lordum," diye cevap verdi. "Gayet iyi. Ama sanki hava bir bebek için biraz soğuk - "

Abhorsen'in ateşe bakıp, tek bir söz söylemesiyle birlikte ateş büyük bir gürültüyle canlandı, buzları birden eridi ve yağmur damlaları buharlaşmaya başladı.

"Bu bizi sabaha kadar idare eder," dedi Abhorsen. "Sonra onu evime götüreceğim. Bir bakıcıya ihtiyacımız olacak. Benimle gelmek ister misin?"

Ebe tereddüt ederek hala ateşin diğer tarafında oturmakta olan Charter Büyücüsü'ne baktı. Büyücü gözlerini ondan kaçırınca, kadın gözlerini bir kez daha kollarında feryat eden küçük kıza çevirdi.

"Siz,..siz..." diye fısıldadı ebe.

"Bir ölü çağırıcı?" dedi Abhorsen. "Evet, bir nevi. Burada yatan kadını çok sevmiştim. Eğer gönlünü başka birine kaptırmış olsaydı, şimdi yaşıyor olurdu ama o bunu yapmadı. Sabriel bizim çocuğumuz. Bana ne kadar benzediğini görmüyor musun?"

Adam öne uzanıp, Sabriel'i kadının kollarından aldı. Büyücü bebeği kollarında sallarken, ebe onu izliyordu. Bebek hemen sakinleşti ve birkaç saniye içinde uykuya daldı.

"Peki," dedi ebe. "Sizinle gelecek ve Sabriel'e bakacağım. Ama ona bir sütannesi bulmanız gerekiyor..."

"Ve galiba başka şeylere de ihtiyacım var," dedi Abhorsen. 'Ancak evim bu işlere pek de - "

Charter Büyücüsü boğazını temizledi ve ateşin etrafında dolanmaya başladı.

"Eğer Charter hakkında biraz bilgisi olan birini arıyorsa-

nız," dedi tereddütle, "size hizmet etmek isterim, zira sizdeki yansımasını gördüm, lordum. Ancak gezgin dostlarımı da yarı yolda bırakmak istemem."

"Belki de buna gerek kalmaz," diye cevap verdi Abhorsen, aklına aniden bir fikir gelmiş gibi gülümsüyordu. "Acaba lideriniz kafilesine iki yeni üyenin katılmasına karşı çıkar mı? Zira işim sizler gibi sürekli gezmemi gerektiriyor ve Krallık sınırlarında gitmediğim, görmediğim bir yer de yok."

"İşiniz mi?" diye sordu adam, hava artık oldukça ısınmış olmasına rağmen hala titriyordu.

"Evet," dedi Abhorsen. "Ben bir ölü çağmayım, ancak sık rastlananlardan değil. Diğerleri ölüleri kaldırma sanatını icra ederken, benim yaptığım onları geri göndermektir. Gitmek istemeyenleri ise bağlarım - en azından bunu denerim. Ben Abhorsen..."

Tekrar bebeğe baktı ve biraz da şaşkın bir şekilde ekledi, "Sabriel'in babası."

Birinci Bölüm

Tavşan dakikalar önce ezilmişti. Pembe gözleri donuk-laşmış, bembeyaz temiz kürkü kanla lekelenmişti. Kürkü garip bir şekilde tertemizdi çünkü daha az evvel banyodan kaçmıştı. Az da olsa hâlâ lavanta kokuyordu.

Uzun boylu, ilgi çekici derecede soluk tenli genç bir kadın tavşanın başında dikiliyordu. Modaya uygun şekilde kesilmiş, gece karası, kısa saçları hafifçe yüzünü örtüyordu. Ne makyaj yapmıştı ne de herhangi bir aksesuar takıyordu, yalnızca spor ceketinin yakasına renkli bir okul rozeti iliştiirmişti. Tüm bunlar uzun eteği, çorapları ve spor ayakkabıları ile birleşince öğrenci olduğu anlaşılıyordu. Rozetinin altındaki isim levhasında "Sabriel" yazıyordu ve isminin hemen yanında Roma rakamıyla yazılmış olan "VI" sayısı ile kenarları yaldızlı taç ise onun Altıncı Seviye'de bir sınıf başkanı olduğunu belirtiyordu.

Tavşanın öldüğüne hiç şüphe yoktu. Sabriel kafasını kaldırıp geriye, yoldan ayrılıp bir çift heybetli dökme demir kapıya doğru kıvrılan, taşlarla döşenmiş patikaya baktı. Kapının üstündeki tabela süslü Gotik harflerle buranın Wyverley Koleji'nin girişı olduğunu bildiriyordu. Yanına ise daha küçük harflerle okulun 1652'de yüksek sınıftan genç hanımlar için kurulduğu eklenmişti.

Ufak tefek bir kız bu tür hareketleri engellemek için yerleştirilmiş olan çivileri görmezden gelerek kapıya tırmanmakla meşguldü. Yukarı ulaştığı an yere atlayıp koşmaya başladı; saç örgüleri arkasından uçuşuyor, ayakkabıları taşların üstünde tıngırdıyordu. Hız kazanmak için başını öne eğmişti ama yeterli hıza ulaştığında kafasını kaldırdı ve Sabriel'le Ölü tavşanı görünce çıղlıęı bastı.

"Tavşancık!"

Kızın çıղlıęıyla ürken Sabriel, bir anlık tereddüdün ardından tavşanın yanına çömelip solgun eliyle hayvanın uzun kulaklarının arasına dokundu. Gözleri kapanmıştı ve yüzü sanki aniden taşa dönüşmüş gibi bir ifade almıştı. Kızın aralanmış dudaklarının arasından, adeta uzaktan duyulan bir rüzgar sesi gibi, hafif bir ıslık sesi çıktı. Parmak uçlarında biriken buzlar ayaklarının altındaki asfalta damlıyordu.

Koşarak yanlarına gelmekte olan diğer kız, Sabriel'in birden tavşanın üzerine eğildiğini ve yıkıldığını gördü, ama Sabriel son anda kendini yakalamıştı. Aradan bir saniye geçmeden dengesini topladı ve iki elini kullanarak tavşanı tuttu. Bu

açıklanamaz bir şeydi fakat tavşan tekrar canlanmıştı, gözleri yeniden ısıt ısıt parlıyor ve aynı banyodan kaçtığı zaman yaptığı gibi kızın elinden kurtulup gitmek için kıyasıya mücadele ediyordu.

Sabriel hayvanı ensesinden tutarak ayağa kaldırdığında, küçük kız tekrar "Tavşancık!" diye bir çığlık attı. "Teşekkürler, Sabriel! Arabanın sesini duyunca öyle korktum ki..."

Sabriel tavşanı ona uzatınca ve ümitle bekleyen ellerine kan bulaştığını görünce küçük kız sendeledi.

"Bir şeyi yok, Jacinth," diye yanıt verdi Sabriel bıkkınlıkla. "Sadece bir sıyrık. Çoktan kapandı bile."

Jacinth tavşanını dikkatlice gözden geçirdikten sonra korku dolu gözlerle başını kaldırıp, Sabriel'e baktı.

"Kan lekelerinin altında bir şey yok" diye kekeleydi Jacinth. "Sen ne yaptın da..."

"Ben bir şey yapmadım," diye onu susturdu Sabriel. "Ama belki sen bana okul sınırlarının dışında ne aradığını açıklayabilirsin!"

"Tavşancık'ı kovalıyordum", diye cevap verdi Jacinth, gözlerindeki şaşkınlık yavaş yavaş kayboluyordu. "Görüyorsun ki..."

"Bahane arama," diye kestirip attı Sabriel. "Bayan Umbrade'nin pazartesi günü törende söylediklerini unutma."

"Bu bir bahane değil," diye ısrar etti Jacinth. "Bu bir sebep." .

"Peki o zaman bu sebebi Bayan Umbrade'ye de izah edebilirsin."

"Sabriel! Bunu yapamazsın! Sen de biliyorsun ki ben yalnızca Tavşancık'ı kovalıyordum. Aksi taktirde asla buraya - "

Sabriel ellerini yenilgiyi kabul eden bir işaretle kaldırarak kapıyı işaret etti.

"Eğer üç dakika içinde içeri girersen, seni gördüğümü unutacağım. Ama bu sefer kapıyı açmayı dene, lütfen. Ne de olsa ben içeri girene kadar kilitlenmeyecek."

Jacinth gülümsedi, tüm yüzü ışıldıyordu, hızla döndü ve tavşanını boynuna sıkıca bastırarak patikada koşmaya başladı. Sabriel kızın kapıdan geçmesini bekledikten sonra titremelerin onu ele geçirmesine izin vererek tekrar yere çöktü. Bir anlık zayıflık anında, kendisine ve babasına verdiği sözü bozmuştu. Söz konusu olan

yalnızca Jacinth'in çok sevdiği bir tavşan olsa bile bu hareketi kim bilir nelere yol açacaktı? Sonuçta bir hayvanla bir insanı geri getirmek arasında çok da büyük bir fark yoktu.

Daha da kötüsü, bunu yapmak çok kolay olmuştu. Hay-

vanın ruhunu daha nehrin kaynağında yakalamış ve bedenini çok basit birkaç Charter sembolüne sararak onu ölümden döndürmüştü. Zil veya bir ölü çağırıcının ihtiyaç duyacağı diğer araçlara elini bile sürmesine gerek kalmamıştı. Yalnızca bir ısıklık çalması ve arzusunu kullanması yeterli olmuştu.

Ölüm ve sonrasının - öyle olmasını dilesen de - Sabriel için artık bir gizemi kalmamıştı.

Sabriel'in Wyverley'deki son dönemi, doğruyu söylemek gerekirse okulun bitmesine tam olarak üç hafta kalmıştı. İngilizce ve müzik derslerini birinci, matematiği üçüncü, fen bilgisini yedinci, dövüş sanatlarını ikinci ve görgü kurallarını dördüncü sırada tamamlamıştı. Sihirbazlık dersinde de açık ara birinci olmuştu ancak mezuniyet belgesinde bundan bahsedilmiyordu. Sihir sadece Ancelstierre'nin Duvar'a yakın ve Eski Krallık'la arasındaki sınırı oluşturan bölgelerinde geçerliydi. Daha uzak bölgelerde var olsa bile toplumun kabul ettiği bir kavram değildi ve yöneticiler tarafından kesinlikle dile getirilmezdi. Duvar'ın yalnızca kırk mil uzağında bulunan ve oldukça itibarlı bir okul olan Wyverley Koleji'nde,, sihir yalnızca ebeveynlerinden özel izin alabilen öğrencilere öğretiliyordu.

Sabriel'in babasının da, Eski Krallık'tan çıkıp geldiğinde beş yaşındaki kızına yatılı okul olarak Wyverley'i seçmesinin nedeni buydu. Okul ücretini, ders yılının başında Eski Krallık gümüş kuruşları ile peşin ödemişti. Sonrasında ise yılda iki kez - yaz ortası ve kış ortasında - kızını görmeye gelmiş, her ziyaretinde de birkaç gün kalarak, yine gümüşlerle ödeme yapmaya devam etmişti.

Tahmin edilebileceği üzere okulun müdiresi Sabriel'in üzerine titriyordu. Özellikle de, babasıyla nadiren görüşmesine rağmen, normal bir kız çocuğunun göstereceği davranış

bozukluklarının Sabriel'de olmaması kadını çok şaşırtıyordu. Bir keresinde Bayan Umbrade Sabriel'e bu durumdan rahatsız olup olmadığını sorduğunda, kızın, babasını okula geldiği zamanların dışında da sık sık görüyor olduğu yanıtını vermesi üzerine kadın allak bullak olmuştu. Bayan Umbrade sihirden anlamıyordu, tek

ilgilendiği bazı anne ve babaların kızlarına büyüculük ve gozbağı dersi verilmesi karşılığında ödenen ciddi paralar karşılığında duyduğu memnuniyetti.

Bayan Umbrade Sabriel'in babasını ne şekilde gördüğünü kesinlikle bilmek istemiyordu. Sabriel ise babasının bu resmi olmayan ziyaretlerini daima iple çekiyor ve ayın hareketlerini, evreler, mevsimler ve dalgalar gibi Duvar'ın iki tarafında birbirinden farklı şekilde gözlemlenen doğa olayları hakkında değerli bilgiler içeren deri kaplı ansiklopediden takip ediyordu. Abhorsen'in gelişleri daima ayın karanlık olduğu günlere denk geliyordu.

Bu gecelerde Sabriel kendini çalışma odasına kilitler (bu Altıncı Seviye'ye özgü bir ayrıcalıktı, daha öncesinde kütüphaneye gizlice girmek zorunda kalıyordu), çaydanlığı ateşe koyar, bir yandan çay içerek, o bildik rüzgar esmeye başlayıp panjurları takırdatarak ateşi söndürene dek kitap okurdu. Bu durum babasının parlak görüntüsünün yandaki sandalyede belireceği anın yaklaşmış olduğu anlamına geliyordu.

Babasının o sene kasım ayında yapacağı ziyaret Sabriel için ayrı bir önem taşıyordu. Kolej bitmeden önceki son görüşmeleri olacaktı ve babasıyla geleceği hakkında konuşmak istiyordu. Bayan Umbrade üniversiteye gitmesinden yanaydı ancak bu Eski Krallık'tan daha uzakta yaşaması anlamına geliyordu. Büyülerin geçersiz olduğu bu bölgelerde babasını bedenen yaptığı ziyaretlerin dışında göremeyecekti ve uzakta olduğu için bu görüşmelerin de sıklığının azalacak olma ihtimali göz ardı edilemezdi. Diğer taraftan, üniversiteye gitmesi

beş yaşından beri beraber olduğu arkadaşlarından bazılarıyla birlikteliğinin devam etmesi anlamına geliyordu. Ayrıca üniversite öğrenciliğinin sosyal ilişkiler boyutunu da - özellikle Wyverley Koleji'nde pek rastlanmayan genç erkekler yönünden - yabana atmamak gerekiyordu.

Büyü yetisini kaybetmesi ancak ölüm ve ölümlere olan ilgisinin azalması ile dengelenebilirdi...

Elinde kitabı ve yarısına kadar içilmiş çay fincanı sandalyesinin koluna dikkatlice yerleştirilmiş halde otururken Sabriel bunları düşünüyordu. Neredeyse gece yarısı olmuştu ve Abhorsen henüz ortalarda yoktu. Sabriel ay takvimini iki kez kontrol etmiş ve hatta dışarı gökyüzüne bakabilmek için panjurları dahi açmıştı. Ay kesinlikle karanlık evresindeydi ama babası hala gelmemişti. Okul hayatı boyunca ilk kez başına gelen bu durum aniden kendisini çok huzursuz hissetmesine yol açmıştı.

Sabriel Eski Krallık'ta yaşamının nasıl bir şey olduğunu nadiren düşünürdü ama şimdi aklına eski hikayeler geliyor, Gezginlerle birlikte yaşadığı zamanlardan kalma bulanık hatıraları açığa çıkıyordu. Abhorsen güçlü bir büyücüydü, ama yine de...

"Sabriel! Sabriel!"

Tiz bir ses düşüncelerini böldü ve ardından odanın kapısına hızla vuruldu, birisi kapıyı açmaya çalışıyordu. Sabriel derin bir iç çekti, sandalyesinden kalkarken fincanı eline aldı ve gidip kapıyı açtı.

Genç bir kız kapıda durmuş titreyen elleriyle gece başlığını çekiştiriyordu, yüzü korkudan bembeyaz olmuştu.

"Olwyn!" diye bağırdı Sabriel. "Ne oldu? Süssen gene mi hastalandı?"

"Hayır," diye cevapladı Olwyn ağlamaklı bir sesle. "Kule kapısından bazı sesler geldiğini duydum ve Rebecca ile İla,

bensiz bir gece yarısı ziyafeti çekiyorlar sandım. Bir bakayım dedim..."

"Ne yaptın?" diye bağırdı Sabriel dehşet içinde. Eski Krallık'a bu kadar yakın bir bölgede, gecenin bu saatinde dış kapılar asla açılmazdı.

"Özür dilerim," diye ağladı Olwyn. "Kötü bir niyetim yoktu. Neden yaptım bilmiyorum. Rebecca ile İla değildi. Orada kapkara bir şey vardı ve içeri girmeye çalıştı. Ben de kapıyı yüzüne çarptım..."

Sabriel elindeki fincanı fırlattı ve Olwyn'i iterek hızla ilerledi. Porselen yere çarpıp kırıldığı sırada, Sabriel çoktan koridoru yarılamıştı. Değerli Çin porseleninin kırılmasını önemsemeyen Sabriel büyük bir hızla koşmaya başladı, batı yatakhanesinin açık kapısına doğru koşarken bir yandan da koridordaki ışıkları yakıyordu. Yatakhaneye ulaştığında, içeriden sonradan hızla yükselmeye başlayarak coşkun bir koroya dönüşen çığlıklar kopmaya başladı. Bu yatakhane, hiçbiri on bir yaşından büyük olmayan ve çoğunluğu Birinci Seviye'den kırk adet kız kalıyordu. Sabriel derin bir nefes aldı ve içeri girdi, parmaklarını büyü yapmaya hazır bir şekilde kıvırmıştı. Daha bakmadan ölümün odadaki varlığını hissetmişti.

Yatakhane, alçak bir çatısı ve küçük pencereleri olan uzun ve dar bir odaydı. Odanın iki yanında yatak ve dolaplar sıralanmıştı. En dipteki kapı ise Batı Kulesi'nin merdivenlerine açılıyordu. Kurallara göre bu kapının hem içerden hem de dışardan kilitlenmesi gerekiyordu, ancak kilitlerin Eski Krallık'ın güçlerine karşı koyması nadiren görülen bir durumdu.

Kapı ardına kadar açılmıştı. Hemen önünde, sanki birisi gecenin karanlığından bir adam şekli kesip oraya koymuş gibi kapkara bir şekil duruyordu. Suratında belirgin hiçbir özelliği yoktu ancak kafa kısmı bir o tarafa bir bu tarafa doğru

merakla sallanıyor, sahip olduğu kısıtlı duyularla birini arıyor gibi görünüyordu. Yalnızca dört parmağı olan elinde tamamıyla bu dünyaya ait olduğu belli olan bir torba tutuyordu fakat torbanın kabaca örülmüş kumaşı, gölgemsi bedeniyle garip bir tezat oluşturuyordu.

Sabriel'in elleri karışık hareketler yapıyordu, bunlar havaya çizdiği uyku, sessizlik ve huzuru temsil eden Charter sembolleriydi. Gösterişli bir hareketle, yataktan her iki tarafını da işaret ederek hepsini birbirine bağlayacak olan temel sembollerden birini çizdi. O'anda, odadaki bütün kızlar çılgık atmayı kesip yavaşça yataklarına girmeye başladılar.

Yaratığın kafası artık hareket etmeyi bırakmıştı ve Sabriel artık onun bütün ilgisini kendi üstüne çektiğinin farkındaydı. Yaratık yavaşça hareket ediyordu, hantal bacaklarından birini kaldırıp öne itiyor, biraz dinleniyor, sonra diğer bacağını kaldırıyor. Böylesine hantalca hareket etmesi, yerdeki ince halı üzerinde bir sürünme sesi çıkarmasına neden oluyordu. Önünden geçtiği her yatağın üstündeki lamba son bir kez patladıktan sonra tamamen sönüyordu.

Sabriel ellerini iki yana bıraktıktan sonra gözlerini yaratığın gövdesine odakladı ve onu oluşturan maddenin ne olduğunu anlamaya çalıştı. Yanında alet edevat getirmemişti ama bunun üzerinde çok düşünmeden, gözlerini davetsiz misafire dikti ve kendisinin Ölüm'ün sınırları içine girmesine izin verdi.

Bacaklarının arasından akıp giden nehrin suyu her zamanki gibi soğuktu. Gri ve etrafına ısı yaymayan bir ışık, donuk ufka doğru daralıyordu. Sabriel bulunduğu yerden Birinci Kapı'nın gürültüsünü duyabiliyordu. Yaşamda sahip olduğu ölüm aurası kaybolunca yaratığın gerçek şekli ortaya çıkmıştı. İnsan formunu hala koruyan bir Eski Krallık sakini

olmasına rağmen hareketleri daha çok bir maymunu andırıyordu ve muhtemelen oldukça düşük bir zeka seviyesine sahipti. Fakat yaratık sadece bundan ibaret değildi, yaratığın arkasındaki siyah kordonu görür görmez içi korkuyla dolan Sabriel nehre koşmaya başladı. Birinci Kapı'nın gerisinde, veya daha da ileride bir yerlerde, o kordonun diğer ucunu elinde tutan bir Usta vardı. Kordon varolduğu sürece yaratık tamamıyla efendisinin kontrolü altındaydı ve o ne isterse yapmak zorundaydı.

Sabriel bir şeyin kendisini şiddetlice çektiğini hissedince algısını isteksizce yaşama çevirmek zorunda kaldı. Bunu yaparken, buz kesmiş vücuduna sıcak bir dalga hücum etmiş ve kısa süreli bir mide bulantısı hissetmesine sebep olmuştu.

"Bu da nedir böyle?" diye sordu sakın bir ses kulağının dibinden. Charter Büyüsü'nün gücü ile sarmalanmış olan bu yaşlı ses okulun Başbüyücüsü Bayan Greenwood'a aitti.

"Ölü bir hizmetkar - bir ruh," diye cevapladı Sabriel dikkatini yeniden yaratığa çevirirken. Yaratık yatakhanein ortasına gelmişti, hala bacaklarını yavaş yavaş sürüklemeye devam ediyordu. "İradesiz bir yaratık. Bir şey onu bu dünyaya geri göndermiş. Birinci Kapı'nın ötesinden kontrol ediliyor."

"Neden burada?" diye sordu Başbüyücü. Sesi sakın çıkmasına rağmen, Sabriel kadının sesinde toplanan ve dilinde bir araya gelen Charter sembollerini hissetmişti. Bu semboller yıldırım ve şimşekleri ve dünyanın yıkıcı güçlerini serbest bırakacak olan bir güce sahiptiler.

"Bize bir zarar vereceğini sanmıyorum, yani en azından böyle bir teşebbüste bulunmadı..." diye yavaşça ona cevap veren Gabriel bir yandan da zihninde ihtimaller üzerine düşünüyordu. Bayan Greenwood'a ölü çağırma büyüsünün esaslarını açıklamaya alışkındı. Başbüyücü ona Char-

ter Büyüsü'nü öğretmişti ancak ölü çağırma büyüsü ders programında yer almıyordu. Sabriel babasından - ve bizzat Ölüler'in kendisinden - ölü çağırma ile ilgili bilmek istediğinden çok daha fazlasını öğrenmişti. "Siz müdahale etmeyin. Onunla konuşmaya çalışacağım."

Soğuk tekrar yüzüne çarptı, nehrin soğuk suları bacaklarının arasından akıp giderken, bir yandan da onu aşağı çekmeye çalışıyordu. Sabriel iradesini kullanarak kendisini soğuktan korudu, o güçlü akıntı artık yalnızca ayaklarının dibindeki hafif bir titreşimden ibaretti.

Yaratık yaşamda olduğu gibi, bu dünyada da ona iyice yaklaşmıştı. Sabriel ellerini kaldırıp birbirine çarptı, çıkan keskin sesin yankısı normalden daha uzun sümüştü. Bu yankı bit-meden, Sabriel'in ısılıkla çaldığı diğer notalar da yankılanmaya başlamıştı. El çırpma sesinin şiddetinin arasında tatlı sesler duyuluyordu.

Çıkan sesler yaratığı ürkütmüştü, geri çekildi ve elleriyle kulaklarını kapamaya çalıştı. Bunu yaparken elindeki torbayı yere düşürmüştü. Sabriel şaşırmıştı. Torbanın orda olduğunu fark etmemiş olmasının sebebi, büyük ihtimalle orda olmasını

beklemiyor olmasıydı. Cansız maddelerin her iki alemde - yaşam ve ölüm - birlikte varolması çok nadir görülen bir durumdu.

Yaratığın aniden öne atılıp, suya dalarak torbayı aramaya başlaması onu daha da şaşırttı. Yaratık tam torbayı yakalayacaktı ki dengesini kaybetti. Torba su yüzüne çıkarken akıntı yaratığı içine çekmeye başladı. Kayıp gitmesini izleyen Sabriel rahatlamıştı fakat sonra birden yaratığın kafası su yüzüne çıktı ve bağırmaya başladı: "Sabriel! Habercim! Torbayı al!" Bu Abhorsen'in sesiydi.

Sabriel öne atıldı, suyun içindeki bir kol parmaklarıyla sıkıca tutmuş, torbayı ona doğru uzatıyordu. Birkaç başarısız denemeden sonra yakalamayı başardı. Talihsiz yaratık akıntıya kapılmış giderken, torba Sabriel'in ellerinde güvendeydi. Sabriel akıntının arkasından bakarken, biri Birinci Kapı'nın yanından geçerken daha da artan gürültüyü duydu. Geri döndü ve yaşama kolayca dönebileceği bir nokta bulabilmek için akıntıya yürümeye başladı. Elindeki torba oldukça ağırdı ve midesinde garip bir his vardı. Eğer haberciyi gerçekten de Abhorsen gönderdiyse, bu kendisinin yaşam alemine gelemiyor olduğu anlamına geliyordu.

Ve bu da ya ölmüş olduğu ya da Son Kapı'nın ötesine kovulmuş olması gereken korkunç bir yaratık tarafından tuzağa düşürüldüğü manasına geliyordu.

Sabriel, yeni bir bulantı dalgası ile titreyerek dizlerinin üzerine çöktü. Başbüyücü'nün elini omzunda hissedebiliyordu ama bütün dikkatini elinde tuttuğu torbaya vermişti. Yaratığın kaybolmuş olduğunu anlamak için aşağıya bakmasına gerek yoktu. Ruhu Birinci Kapı'nın ötesine geçtiği anda yaşamdaki görevi de bitmişti. Geriye ise yalnızca sabaha sü-pürülecek bir küf yığını kalmıştı.

"Ne yaptın?" diye sordu Başbüyücü. Sabriel saçlarını düzeltiyor, ellerinden damlayan buz kristalleri dizlerinin önünde duran torbanın üzerine dökülüyordu.

"Bana bir mesaj getirmişti," diye cevap verdi Sabriel. "Ben de aldım."

Torbayı açtı ve elini içine soktu. Eline ilk gelen şey bir kılıç kabzasıydı. Kılıcı kınıyla birlikte dışarı çekti ve yan tarafa koydu. Keskin tarafındaki Charter sembollerini görmek için kılıcı kendine çevirmesine gerek yoktu. Kabzadaki küt züm-

rüt ve aşınmış, bronz kaplamalı haç şeklindeki koruma barını çok yakından tanıyordu. Bu Abhorsen'in kılıcıydı.

Sonraki çıkardığı nesne bir el genişliğinde, etrafa hafif bir balmumu kokusu yayan kahverengi deri bir kemerdi. Kemerin üzerinde en küçüğü bir hap şişesi kadar olmak

üzere, giderek genişleyen ve yedincisi bir kavanoz büyüklüğünde olan yedi adet boru şeklinde cep bulunuyordu. Palaska göğse takılmak üzere tasarlanmıştı ve cepleri aşağı bakıyordu. Sabriel en küçük cebi açtığında koyu bir renkle iyice cilalanmış, maun ağacından bir kulpu olan gümüş bir zille karşılaştı. Zili dikkatle tutmasına rağmen hafifçe çalmasını engelleyememişti. Aletten çıkan tatlı notalar ses kesildikten sonra bile insanın zihninde çalmaya devam ediyordu.

"Babamın malzemeleri," diye fısıldadı Sabriel. "Bir ölü çağırıcının aletleri bunlar."

"Ama zilin üzerine Charter sembolleri kazınmış... kulpuna da!" diye sözünü kesti Başbüyücü, bir yandan büyülenmiş gibi aletlere bakarken. "Ölü Çağırma kendine özgü bir büyüdür, Charter tarafından idare edilmez..."

"Babamın büyüğü farklıydı," diye cevap verdi Sabriel soğukça, hala kadının elinde tuttuğu zile bakıyor, babasının zili tutan uzun parmaklarını hayal ediyordu. "O ölü kaldırıcı değil bağlayıcıydı. Babam Charter'in sadık bir hizmetkarıydı."

"Buradan ayrılacaksın, değil mi?" diye sordu Başbüyücü birden. Sabriel zili yerine koydu ve ayağa kalktı, bir elinde kılıcı, diğer elinde de palaskayı tutuyordu. "Zilin yansımada gördüm.Duvar'ı aşıyordun..."

"Evet, Eski Krallık'a geçmem gerek," diye yanıtladı Sabriel. "Babamın başına bir şey geldi... ama onu bulacağım... Charter'ın üstüne yemin ederim ki bulacağım."

Alnındaki Charter izine dokunduğu zaman, iz ilk önce

ışıldadı ama sonra sanki hiçbir zaman orda değilmiş gibi kayboldu. Başbüyücü onaylar gibi başını salladı ve o da kendi alnına dokunup ışıldayan izin zamanın akışım değiştirmesini sağladı. İzin ışığı sönerken, yatakhaneinin her iki yanından hışırtılar ve ağır nefesler yükselmeye başlamıştı.

"Ben kapıyı kapar ve kızlara durumu açıklarım," dedi Başbüyücü kendinden emin bir şekilde. "Sen gidip...yarın için hazırlaman iyi olur."

Sabriel başıyla onaylayarak yatakhaneinden ayrıldı, düşüncelerini babasının başına ne gelmiş olabileceği üzerine değil de yolculuğa odaklamaya çalışıyordu. Sabah erkenden en yakın kasaba olan Bain'e bir taksi tutabilir, oradan da otobüsle Duvar'ın karşısındaki Ancelstierre Sınırı'na geçebilirdi. Şansı yaver giderse, öğlenin ilk saatlerinde orada olurdu...

Tüm bunları düşünürken zihni bir yandan sürekli Abhorsen'e kayıp gidiyordu. Onu Ölüm tuzağına düşürecek ne olmuş olabilirdi? Ve Eski Krallık'a ulaşsa bile kendisi bu konuda ne yapabilirdi?

İkinci Bölüm

Ancelstierre Sınırı Duvar'ın yarım mil uzağında paralel bir şekilde kıyı boyunca uzanıyordu. Siper ve beton sığınakların önüne, geçişi engellemek amacıyla paslı çelik kazıklar ve dikenli tellerden oluşan bir ağ örülmüştü. Tüm bu ileri savunma hattı, hem ön hem de arka tarafı kontrol altında tutmak üzere planlanmıştı ve siperlerin arkasında da ön kısımda olduğu kadar çok dikenli tel bulunuyordu.

Aslında Sınır, Eski Krallık'tan içeri sızmaları engellemekten çok Ancelstierre vatandaşlarını içeride tutmaya yarıyordu. Duvar'ı geçmek isteyen birinin ya bir asker kılığına girmesi, ya da kendini görünmez kılabilcek kadar büyü bilgisine sahip olması gerekiyordu. Ve bir de bu kişinin, genelde, özellikle de rüzgar kuzeyden, Eski Krallık'ın dışından, estiği zaman işe yaramayan dikertli telleri, mermileri ve el bombalarını umursamaması gerekiyordu.

Teknolojiye güvenilmediğinden Sınır garnizonundaki Ancelstierre askerleri haki renkli üniformalarının üzerine zincir zırhlar giymişlerdi. Burun ile boyun eklentileri olan miğferler giymişler ve silah olarak da aşınmış kınlarında eski moda süngü kılıçlar taşıyorlardı. Kalkanları, daha doğrusu,

* Garnizon: İçerisinde ve çevresinde yerleşmiş askeri birlik, karargah ve kurum bulunan askeri yerleşim bölgelerine verilen isim.

"sadece Sınır garnizonu için kullanılan küçük kalkanları", sırtlarında taşıyorlardı, üniformalarının üzerine çizdikleri parlak renkli kişisel ya da bölgesel işaretler uzun zaman önce silindiğinden fabrika üretimi olan orijinal haki rengi açığa çıkmıştı. Öyle görünüyordu ki, sınır birliklerinde kamuflaja pek de önem verilmiyordu.

Sabriel önündeki turistlerin inmesini bekliyor, bir yandan da bir manga genç askerin uygun adım otobüsün yanından geçişini izliyordu. Askerleri izlerken onların bu garip bölge hakkında ne düşündüklerini merak etmişti. Büyük çoğunluğu akıllarındaki gerçeklik düşüncesini yerle bir etme potansiyeline sahip bir büyü tehlikesi olmayan güney bölgelerinden geliyor olmalıydı. Her ne kadar fırtına öncesi havada toplanan elektrik yükü gibi gizli olsa da, bu bölgede bir büyü potansiyelinin olduğunu hissedebiliyordu.

Dikenli tel ve siperlerle donatılmış çorak toprakların yanında, Duvar nispeten normal, ortaçağdan- kalma bir görünüme sahipti. Yaklaşık on beş metre yüksekliğinde, mazgallı, eski bir taş yapıydı. Kayda değer bir yanı yoktu ama bugüne kadar çok iyi korunmuştu. Ve bakmasını bilenler için Duvar'ın taşları Charter sembolleri ile doluydu; duvarın taştan derisinin altında sürekli bir şekilde hareket eden ve yer değiştiren semboller.

Ortamdaki tuhaflığın son kanıtı ise Duvar'ın diğer tarafında uzanıyordu. Ancelstierre tarafında hava ılık ve güneşliydi fakat Sabriel Duvar'ın diğer tarafında muntazam bir şekilde kar yağdığını görebiliyordu. Duvar'ın dibine dek sinsice yaklaşan kar bulutları, Ancelstierre tarafına gelince bıçakla kesilmiş gibi aniden sona eriyordu.

Sabriel karın yağmasını izlerken ansiklopedisine şükranlarını sundu. Kitap kaim kağıt üzerine harfler kabartılarak yazılmıştı. Babasına ait olmadığını bildiği bir el yazısı, her

ülkede hangi mevsimde, ne tür bir iklim yaşandığını ayrıntılı olarak anlatıyordu. Yılın bu zamanında Ancelstierre için "Sonbahar, hava genelde serindir," Eski Krallık için "Kış, mutlaka kar yağar. Kayak ya da kar ayakkabısı giyilmeli," yazıyordu.

Gözlem platformuna ulaşmaya çalışan turistlerin sonuncusu da otobüsten inmişti. Ordu ile hükümetin turizm konusundaki isteksizliği ve Duvar'ın yirmi mil yakınında konaklayacak tek bir tesis bulunmamasına rağmen günde bir otobüs dolusu turist bölgeye gelip, sınırın epey gerisinde, kendilerine tahsis edilen bir kuleden Duvar'ı izlemesine izin veriliyordu. Fakat bu ayrıcalık bile ortadan kalkacakmış gibi görünüyordu; zira rüzgar kuzeyden estiği zamanlarda otobüs kuleye birkaç mil kala garip bir şekilde bozulur ve turistler inip Bain'e kadar otobüsü itmek zorunda kalırlardı. Bain'e geri döndüğünde ise araç yine garip bir biçimde kendiliğinden çalışmaya başlardı.

Sabriel'in her biri ayrı yöne gitmekte ısrar eden sırt çantası, kayakları ve kılıcı ile mücadelesi bitip de otobüsten indiğinde gördüğü kadarıyla yetkili makamlar Ancelstierre'den Eski Krallık'a geçme izni olan birkaç kişiye biraz ayrıcalık tanıyorlardı. Otobüs durağının hemen yanında kocaman bir tabelada şunlar yazıyordu:

SINIR KOMUTANLIĞI KUZEY ORDU GRUBU

Sınır Bölgesi'nden izinsiz çıkış yapmak kesinlikle yasaktır.

Sınır Bölgesi'ni geçmeye çalışan herkes uyarılmaksızın vurulacaktır.

Sınır'ı geçme izni olan yolcuların Sınır Komutanlığı

Merkezi'ne başvurmaları gerekmektedir.

DİKKAT: HİÇBİR UYARI YAPILMAYACAKTIR

Sabriel notu ilgiyle okudu ve içindeki heyecanın artmakta olduğunu hissetti. Eski Krallık'la ilgili hatıraları küçük bir çocuğun anıları ile sınırlıydı, ancak etrafındaki Charter Büyüsü'nde gizemli ve merak uyandırıcı bir şeyler olduğunu seziyordu; zemini ziftle kaplı askeri tören alanı ve kıvılcık uyarı tabelasından çok daha canlı ve gerçek bir önseziydi bu. Ve Wyverley Koleji'nde sahip olduğu özgürlükten çok daha fazlası onu bekliyordu.

Ancak bütün bu merak ve heyecanın yanı sıra babasının şu an ne durumda olduğu ya da başına çoktan neler gelmiş olabileceği korkusu içini daraltmaya devam ediyordu...

Levhada izinli gezginlerin gitmesi gereken yönü gösteren ok işareti, beyaza boyalı taşlar ve ne işe yaradıkları belirsiz tahta yapılarla çevrelenmiş olan, zemini ziftle kaplanmış askeri bir tören alanını işaret ediyordu. Bunun haricinde, yerin içine oturtulmuş, Duvar'ın tam karşısında yer alan, siperlere, gözetleme binalarına ve ana binalara doğru zikzaklar çizerek ilerleyen iletişim siperleri görülmüyordu.

Sabriel bölgeyi bir süre inceledi ve siperin birinden fırlayıp dikenli tellere koşan birkaç asker dikkatini çekti. Askerler sırtlarında tüfek değil, birer mızrak taşıyor gibi görünüyorlardı. Sabriel, Sınır, modern savaş şartları anlamında bu kadar hazırlıklıyken, askerlerin ekipmanının neden adeta ortaçağdan kalma ilkel düşmanlarla dövüleceklermiş gibi eski olduklarını merak etmişti. Daha sonra, babasıyla yaptıkları bir konuşmayı ve onun Sınır'ın aslında çok daha güneyde yer almasının planlandığına dair söylediklerini hatırladı. Yaklaşık bir yüzyıl öncesine dek sınırın Ancelstierre tarafında da bir Duvar vardı. Sıkıştırılmış toprak ve yosundan yapılmış, alçak bir duvardı ancak çok iyi durumdaydı.

Konuşmayı hatırlayınca gözlerini kaldırıp tel yığınının ortasındaki zedelenmiş toprağa baktı ve güney duvarının eskiden orada yer aldığının farkına vardı. Bu sırada, tellerin ortasında duran ve sahipsiz birkaç kazık sandığı şeylerin de dalları kesilmiş küçük ağaçlara benzeyen uzun yapılar olduğunu fark etti. Sabriel'e çok tanıdık gelmişlerdi fakat ne olduklarını tam olarak kavrayamamıştı.

Yüksek, tiz bir ses kulağının dibinde ötmeye başladığı sırada hala ağaçları izlemekle meşguldü.

"Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz küçükhanım? Burada böyle dolanamazsınız. Ya otobüse binin ya da kuleye gidin!"

Sabriel irkildi ve elinden geldiğince hızlı bir şekilde sesin geldiği yöne dönmeye çalıştı ama elinde taşımakta olduğu eşyaları buna pek de izin vermiyordu. Sesin sahibi irikıyım ve oldukça genç bir askerdı, fırça gibi bıyıkları öfkeyle kabarmıştı. Kolunda iki tane yaldızlı şerit taşımasına rağmen, Sabriel'in diğer askerlerde gördüğü zincir zırh ve miğferden takmıyordu. Yüzü yakından tıraş kremi ile pudra kokuyordu. Her şeyiyle öyle temiz, öyle cilalı ve tastamamdı ki, Sabriel o anda onun asker kılığına girmiş bir bürokrat olduğunu düşündü.

"Ben Eski Krallık vatandaşıyım," diye sessizce cevap verdi askerin kıpkırmızı kesilmiş yüzüne gözünü dikmiş bakarken; Bayan Prionte'nin Görgü Kuralları IV dersinde kızlara öğrettiği ev hizmetçilerine karşı takınmaları gereken tavrı takınmıştı. "Ülkeme dönüyorum."

Asker "Eski Krallık" sözlerini duyunca bir an tereddüt ettikten sonra, "Kağıtlarınız!" diye emretti.

Sabriel soğuk bir şekilde gülerek (bu da Bayan Prionte'nin dersinde öğrendiği şeylerden biriydi) parmak uçlarıyla bir hareket yaptı. Bu yaptığı sembol, saklı olanı açığa çıkarmaya ve bağları çözmeye yarıyordu. Parmakları şekli çizirken, zihninde sembolü deri tuniğinin iç cebinde taşıdığı kağıtlarla birleştirip yeniden oluşturdu. İşlemin sonunda kağıtlar birden elinde belirmişti: Bir Ancelstierre pasaportu ile daha nadir görülen bir belge olan ve her iki ülkeye girip çıkanlara verilen Ancelstierre Sınır Komutanlığı çıkış izin belgesi. El yapımı kağıt üzerine matbaa harfleriyle basılmış, fotoğraf yerine bir sanatçının çizdiği bir resim koyulmuş ve damgalar için de mor renkli mürekkep kullanılmıştı.

Asker göz kırptı ama hiçbir şey söylemedi. Adam uzattığı belgeleri alırken, belki de, diye düşündü Sabriel, saçımı filan düzelttiğimi sanmıştır. Belki de hiç fark etmemiştir. Duvar'a bu kadar yakın olduğu düşünülecek olursa, belki de Charter Büyüsü buralarda biliniyordu.

Adam belgelere dikkatle bakıyor ama pek de ilgileniyormuş gibi görünmüyordu. Sabriel pasaportuna göz gezdirişinden onun önemli biri olmadığını artık kesinlikle anlamıştı. Belli ki hayatında ilk kez böyle özel bir pasaport görüyordu. Sabriel'in canı

biraz eğlenmek istedi; bir kaçırma büyüünün işaretini çizmeye başladı. Böylece asker daha ne olduğunu bile anlamadan belgeler elinden yok olacak ve Sabriel'in cebine geri girecekti.

Ancak büyüü henüz yapmaya başlamıştı ki, her iki yanında ve arka tarafında başka Charter büyülerini hissetti. Arkadan zemine sertçe çarpan çizme sesleri duyuluyordu. Başını kağıtlardan kaldırıp etrafına bakındı, birden esen ani rüzgar saçlarını alnına yapıştırmıştı. Kulübe ve siperlerden, ellerinde kılıç, sırtlarında tüfekleri ile askerler çıkıyordu. Bazılarının Charter Büyücüsü olduklarını gösteren rozetleri vardı. Bü-

yücülerin parmakları bağlama ve durdurma sembolleri çizmekle meşguldü; Sabriel'in kımıldamamasını sağlayıp, kendi gölgesine bağlamak niyetindeydiler. Kullandıkları büyü kaba ama oldukça kuvvetliydi.

içgüdüsel olarak, birden bağlama büyülerini ortadan kaldıracak sembolleri düşünmeye başladı ancak birden kayakları ellerinden kayıp dirseğine çarpınca ürktü ve geri çekildi.

Tam bu sırada, askerlerden biri diğerlerinin önünde koşuyordu , güneş miğferindeki gümüş yıldızların parlamasına sebep olmuştu.

"Durun!" diye bağırdı bir ses. "Onbaşı, kızıdan uzakla-şın!"

Kulakları Charter büyüüne karşı sağır, gözleriyse havada uçuşan sembollere karşı kör olan onbaşı kafasını kağıtlardan kaldırdığı anda donup kaldı, yüzünden korku okunuyordu. Kağıtları yere atıp geriye doğru tökezledi.

Onun yüzüne bakınca Sabriel aniden Sınır'da büyü kullanmanın ne anlama geldiğini fark ederek, zihninde oluşturmaya başladığı büyü sembollerini tamamen sildi ve kıpırdamadan olduğu yerde kaldı. Kollarından iyice aşağı kayan kayakları şeritlerinden kurtulup, büyük bir patırtıyla yere düştüler. Askerler birkaç saniye içinde etrafında dizildiler ve kılıçlarını Sabriel'in boğazına doğrulttular. Sabriel kılıçlardaki gümüş kaplamaları ve üzerlerindeki kaba Charter sembollerini görünce neler olup bittiğini anlamıştı. Gördüğü silahlar Ölü yaratıkları yok etmek amacıyla yapılmışlardı - belinde taşıdığı kılıcın basit benzerleriydi.

Emri veren adam eğildi ve Sabriel'in pasaportlarını yerden aldı. Sabriel onun bir subay olduğunu anlamıştı. Adam pasaportları bir süre inceledikten sonra başını kaldırıp kıza baktı. Adamın solgun mavi gözlerindeki, sertlik ve şefkat ka-

rışımı olan ifade ona çok tanıdık geliyordu ama ne olduğunu bir türlü çıkartamıyordu, ta ki babasının gözlerini hatırlayana dek. Abhorsen'in gözleri o kadar koyu bir kahverengiydi ki neredeyse siyah gibi görünürdü, fakat gözlerindeki ifade çok benzerdi.

Subay pasaportu kapatıp cebine koyduktan sonra iki parmağıyla miğferini geriye itince, hala bir çeşit kilit büyüsiyle parlayan alnındaki Charter izi ortaya çıkmıştı. Bunun üzerine, Sabriel yavaşça elini kaldırdı ve ize dokunmak için parmağını uzattı. Adam da aynı anda Sabriel'in alnına dokundu. Sabriel birden aralarında tanıdık bir enerji girdabı hissetti, sanki sonsuz bir yıldızlar denizine düşmüş gibiydi. Ancak bu durumda yıldızların yerini, başı ile sonu belli olmayan muazzam bir dansın aktörleri olan ve hareketleri ile dünyayı tarif eden Charter sembolleri almıştı. Sabriel, sembollerin ancak bir kısmını tanımasına rağmen yaptıkları dansı ve üstünden akıp geçen Charteren saflığını anlamak onun için hiç de zor olmamıştı.

"Saf bir Charter sembolü" diye açıkladı subay yüksek bir sesle ve ikisi de parmaklarını alınlarından çektiler. "Yaratık ya da diğer taraftan gönderilmiş bir ölü değil."

Bunu duyan askerler geri çekildiler ve kılıçlarını kınlarına geri koyup, silahlarının emniyetlerini kapadılar. Yalnızca kırmızı suratlı onbaşı yerinden kımıldamıyor, neye baktığını bilmez bir halde hala gözlerini dikmiş Sabriel'e bakıyordu.

"Bu kadar yeter Onbaşı" dedi subay, sesi ve bakışları sertleşmişti. "Vezne ofisine dönün. Burada görev yaptığınız süre boyunca çok daha garip olaylarla karşılaşacaksınız. Ancak kendinizi toplarsanız hayatta kalabilirsiniz."

"Pekala," dedi subay, cebine koyduğu belgeleri çıkartıp Sabriel'e uzatırken. "Sen Abhorsen'in kızı olmalısın. Ben Albay Horyse, buradaki garnizonun - ordunun Kuzey Sınır

Keşif Birliği diye adlandırdığı ancak herkesin Geçiş Noktası İzçileri dediği bir grup askerden ibaret olan - küçük bir kolunun komutanıyım. Bir şekilde bir Charter sembolü edinmeyi başarmış ve büyü bilgisine sahip Ancelstierreli askerleriz."

"Tanıştığımıza çok memnun oldum, efendim," dedi Sabriel bir öğrenci edasıyla. Bunun tam bir öğrenci yanıtı olduğunu o da biliyordu, bu yüzden de soluk yanaklarının hafifçe kızardığını hissetmişti.

"Ben de," dedi albay eğilerek. "Kayaklarını alabilir miyim?"

"Çok nazıksınız," dedi Sabriel, resmi bir şekilde konuşmaya devam ederek.

Albay kayakları dikkatle kaldırıp şeritlerini düzelitti ve çözölmüş bağlarını bağladıktan sonra kaslı kolunun altına sıkıştırdı.

"Sanırım Eski Krallık'a geçmeyi planlıyorsun?" dedi Hory-se yükünü dengeleyip, uzaktaki kızıl tabelayı işaret ederken. "Sınır Komutanlığı ile görüşmemiz lazım - yerine getirilmesi gereken birkaç formalite var ama pek zaman alacağını zannetmiyorum. Seni almaya, birisi... Abhorsen gelecek mi?"

Abhorsen'den bahsederken sesi tereddüt doluydu. Sabriel ona baktığında, adamın gözlerinin, kızın belindeki kılıçtan göğsünde taşıdığı zil palaskasına kaydığını gördü; belli ki Abhorsen'in kılıcını tanımış ve zilin ne anlama geldiğini fark etmişti. Normalde çok az insan bir ölü çağırıcı ile tanışır, ta-nuşanlardansa hemen hemen hiçbiri zilleri hatırlamazdı.

"Babamı tanır mıydınız? Yani tanıyor musunuz?" diye sordu. "Beni senede iki kez ziyaret ederdi. Sanırım gelirken bu yolu kullanıyordu."

"Evet onu o zamanlarda görürdüm" dedi Horyse, tören alanının köşesinden dolanıp yürümeye başlamışlardı. "Ama

onunla ilk karşılaşmam tam yirmi yıl önce düşük rütbeli bir asker olarak buraya gönderildiğim zamana rastlar. Garip zamanlardı - ben ve Sınır'daki diğer herkes için, oldukça kötü zamanlar."

Adımının ortasında birden botlarını çarparak durdu ve gözleri bir kez daha zillere, oradan da Sabriel'in bembeyaz cildine ve altlarındaki ziftli zeminle aynı renkte olan kapkara saçları ile oluşturduğu tezat görüntüye kaydı.

"Sen bir ölü çağırıcısın," dedi lafını hiç sakınmadan. "Bu yüzden sana anlatacaklarımı anlayacağını düşünüyorum. Bu geçiş noktası şimdiye dek çok fazla çatışma gördü, buralarda çok insan öldü. Güneydeki o salaklar her şeyi merkezden yönetmeye başlamadan önce geçiş noktası her on yılda bir Duvar'a doğru yer değiştiriyordu. Ama bundan kırk sene önce bir bürokrat çıktı ve halkın parasının ziyan edildiğini, artık geçişin hep aynı yerden sağlanacağını buyurdu. Zaman içinde ölü sayısının artması ve Duvar'dan sızan Serbest Büyü'nün etkilerini dikkate almadılar bile..."

"Ve ölülerin hepsi ölü olarak kalmadı," dedi Sabriel sessizce.

"Aynen öyle. Ben buraya geldiğimde sıkıntılar daha yeni başlıyordu. Ne bizim, ne de Eski Krallık vatandaşlarının cesetleri gömüldükleri yerde kalmıyordu. Daha bir gün

önce öldürülen askerler tören alanında görülüyordu. Sınır'dan geçmelerini güç kullanarak engellediğimiz yaratıklar canlanıyor ve canlı hallerinden daha fazla zarar veriyorlardı."

"Peki ne yaptınız?" diye sordu Sabriel. Bağlama ve ölüme geri dönüş hakkında çok şey biliyordu ama bu kadar büyük ölçekte bir istilaya karşı ne yapılabileceğine dair bir fikri yoktu. Şu an etrafta Ölü yaratıklar olmadığını bir şekilde hissedebiliyordu, içgüdülerine göre buranın kırk mil ötedeki Wyverley Koleji'nden hiç bir farkı yoktu.

"Charter Büyücülerimiz sorunu çözmeye çalıştılar ama yaratıkları ortadan kaldıracak belli bir Charter sembolü yoktu; yalnızca fiziksel görünümlerini yok edebiliyorlardı, ki bu da ancak belli başlı durumlarda işe yarıyordu. Birlikleri, Merkez Komutanlığının toplu davranış bozukluğu veya geçici delilik olarak gördüğü ruh hallerinden uzaklaştırmak için, dönüşümlü olarak Bain veya daha da güneye göndermek zorunda kalıyorduk.

"Ben o zamanlar Charter Büyücüsü değildim, ama Eski Krallık'a çıkan devriyelere katılıp bir şeyler öğrenmeye başlamıştım. Bir gün hem Duvar'ı hem de Sınır'ı gören bir tepedeki Charter Taşının yanında oturan bir adama rastladık.

"Sınır'la ilgilendiği belliydi, bunu gören devriye komutanı subay onu sorguya çekmemizi, ve eğer düşmüş bir Charter veya insan silüetine bürünmüş bir Serbest Büyü yaratığı ise onu öldürmemiz gerektiğini düşünüyordu. Ama öyle bir şey yapmadık elbette. Bu adam Abhorsen'di ve Olüler'in durumunu duyduğu için bize doğru geliyordu,

"Onu buraya getirdik ve garnizon komutanı olan General ile görüştü. Anlaşmaları tam olarak neydi bilmiyorum, ancak sanırım Abhorsen ölülerini bir şekilde bağlayıp üstümüze gelmelerini engelleyecek, karşılığında da Ancelstierre vatandaşlığı alıp Duvar'ı geçme özgürlüğüne sahip olacaktı. Bu olaydan sonra Abhorsen'in iki pasaportu oldu- Sonraki birkaç ayım ise tellerin arasında gördüğün rüzgar flütlerini oyarak geçirdi..."

"Evet!" diye haykırdı Sabriel. "Ben de ne olduklarını merak etmiştim, Rüzgar flütleri. Bu her şeyi açıklıyor,"

"Anladığına sevindim," dedi Albay. "Ben hala anlayamıyorum, Her şeyden önce rüzgar ne kadar sert eserse essin hiç bir ses çıkarmıyorlar. Üstlerindeki Charter sembollerini ne

Abhorsen kazımadan önce görmüşlüğüm vardı, ne de sonrasında başka bir yerde rastladım. Ama flütleri yerleştirmeye -her gece bir tane - başlamasından itibaren Ölüler yavaş yavaş ortadan kayboldu ve yenileri de kalkmaz oldu."

Tören alanının en dip köşesine ulaşmışlardı, buradaki iletişim siperinin yanında bir başka kıvıllı tabelada şöyle yazıyordu: "Sınır Garnizon Komutanlığı. Arayın ve nöbetçinin gelmesini bekleyin."

Telefon ahizesi ve yanındaki iletişim zili Sınır'ın bildik ikilemlerinin en güzel örneğiydi. Albay Horyse ahizeyi eline aldı ve bir süre dinledikten sonra yerine koydu. Kaşlarını çatarak, zili arka arkaya üç kere çaldı.

"Neyse," diye devam etti nöbetçiyi beklerlerken. 'Yaptığı her ne idiyse işe yaradı. Abhorsen'e derin bir şükran borcumuz var, bu yüzden de kızını ağırlamak bizim için büyük bir şereftir."

"Aslında kötü haberler getiren birisi olarak pek de iyi kar-şılanmamalıyım," dedi Sabriel sessizce. Bir an tereddüt etti, çünkü gözleri yaşlarla dolmadan Abhorsen'den söz etmesi çok güçlü. Sonra bu anın bir an önce geçmesi için hızlı hızlı konuşmaya başladı. "Eski Krallık'a gitmemin sebebi babamı aramak. Sanırım başına bir şey geldi."

"Onun kılıcını taşıyor olmanın başka bir sebebi olmasını ummuştum," dedi Horyse. Ayakkabıları zeminde takırdattı ve uzun adımlarla iletişim siperine koşmakta olan nöbetçilerin selamına karşılık verebilmek için kayakları sol dirseğine sıkıştırıp, sağ elini serbest bıraktı.

"Sanırım, durum daha da kötü," diye ekledi Sabriel, ağlamamak için derin bir nefes aldı. "Abhorsen Ölüm'de sıkıştı... Hatta ölmüş bile olabilir. Ve bu yüzden yaptığı büyüler de bozulacak."

"Peki ya rüzgar flütleri?" diye sordu Horyse, kayakların

ucu yere düşmüş, selamı yarıda kalmıştı. 'Ya buradaki tüm Ölüler?"

"Flütler yalnızca Ölüler'in duyabileceği sesler çıkartır," diye yanıtladı Sabriel.

"Abhorsen'in bağlama büyüü sürekli tekrarlanıyor. Ama büyüünün kendisi ona bağlı ve eğer Abhorsen Ölüler Alemi'nde kalırsa, flütlerin gücü tükenecek ve büyüleri yok olacaktır."

Üçüncü Bölüm

Getirdiğin haberler kötü diye seni suçlayacak değilim Jelbette," dedi Horyse, ofis olarak kullandığı siperdeki tek konforlu sandalyede oturan Sabriel'e bir fincan çay uzatırken. "Ancak yıllardır böyle kötü bir haber almamıştım".

"En azından yaşayan bir haberciyim... ve de sizin tarafınız-dayım," dedi Sabriel sessizce. Babası için o kadar çok endişeleniyordu ki, bunun dışında olabilecekler üzerine hiç düşünmemiştir. Şimdiyse onun hakkında bilgisi artıyor ve onun bir babadan çok daha fazlası olduğunu, birçok insan için değişik anlamlar ifade ettiğini anlamaya başlıyordu. Babasının kafasındaki imajı - Wyverley Koleji'ndeki çalışma odasında yanında oturup, ödevlerinden, okuldan, Ancelstierre teknolojisinden, Charter Büyüsünden ve ölü çağırmadan bahsettiği normal bir babadan ibaretti.

"Abhorsen'in büyüleri bozulana kadar ne kadar vaktimiz var?" diye sordu Horyse, Sabriel'in düşüncelerini bir an için bölerek. O sırada tam babasını çalışma odasında, ayı almak için uzanırken hayal ediyordu ve hayali birden bölününce birden elinde tuttuğu fincan düştü ve parmakları yandı.

"Özür dilerim. Aklım başka yerdeydi de... Neye ne kadar vaktiniz var?"

"Ölüler'in bağlarının özölmesine," diye yineledi Albay. "Serbest kalmalarına ne kadar var?"

Sabriel babasıyla yaptıkları çalışmaları ve her tatilde yavaş yavaş ezberlemeye devam ettiği eski büyü kitabını anımsamaya çalıştı. Kitabın adı Ölüler'in Kitabı idi ve bazı bölümlerini hatırladıkça hala tüyleri diken diken oluyordu. Yeşil deri kılıfı ve kararmış gümüş kopaları içinde dışardan normal bir kitap gibi görünse de yakından bakıldığında hem deri hem de gümüşün Charter sembolleri ile bezenmiş olduğunu görmek mümkündü. Bağlayıcı, kör edici, kilitleyici ve hapsedici sembollerdi bunlar. Kitabı yalnızca eğitimli bir ölü ağırıcı açabilir ve yalnızca saf bir Charter Büyücüsü kapayabilirdi. Babası ziyarete geldiği zamanlarda kitabı beraberinde getirir ve giderken de yine yanına alırdı.

"Duruma göre değişir," dedi yavaşça, duygularını zihninden atıp, soruya objektif bir açıdan bakmak için kendini zorlayarak. Kitabın, rüzgar flütleri ve Ölüler'in bağlanmasında kullanılan müzik ile çıkan sesin doğasını izah eden bölümlerini hatırlamaya çalıştı. "Eğer babam... yani Abhorsen gerçekten öldüyse, rüzgar flütleri bir sonraki dolunayın ışığında kırılacak. Dokuzuncu Kapı'dan önce bir yerlerde olması halinde, zayıflayan bağlar çok kuvvetli bir ruh tarafından kırılmadıkça dolunaya kadar sağlam kalır."

'Yani ayı takip edeceğiz," dedi Horyse. "Dolunaya on dört gün var."

"Belki ben Ölüler'i tekrar bağlayabilirim" dedi Sabriel ihtiyatla. "Bu kadar büyük derecede bir büyüü daha önce hiç yapmadım ama nasıl yapıldığını biliyorum. Tek sorun, eğer babam... eğer babam henüz Dokuzuncu Kapı'nın ardına geçmediyse acilen ona yardım etmem gerekiyor. Ve bunu yapmadan önce de evine gidip birkaç şeyi kontrol etmem lazım."

"Ev Duvar'dan ne kadar uzakta?" diye sordu Horyse yüzünde hesap yapar bir ifade vardı.

"Bilmiyorum" diye cevap verdi Sabriel.

"Anlamadım?"

"Bilmiyorum. Dört yaşımdan beri oraya gitmedim. Sanırım evin yeri gizliydi. Babamın çok fazla düşmanı vardı ve bunların hepsi de sadece ölü olanlar değil. Serbest Büyücüler, cadılar - "

"Ne yöne gideceğini bilmeyen biri için pek de tedirgin görünmüyorsun," diye sözünü kesti Albay. Sesinde ilk kez bir şüphe, hatta babacan bir ton hissediliyordu, Sabriel'in genç oluşu, Charter Büyücüsü ve Ölü çağırıcı olduğu gerçeğini gölgeliyormuş gibiydi,

"Babam bana gerektiği zaman yönümü sorabileceğim bir kılavuz çağırmasını öğretmişti," diye cevap verdi Sabriel sakince. "Ayrıca evin dört günden az bir yürüme mesafesinde olduğunu biliyorum."

Bu sözlerin üzerine Horyse bir an için sessiz kaldı. Sonra onu onaylarmış gibi başını salladı, kafasını siperin açtaki kirişlerine çarpmamak için dikkatle yürüdü ve döşemeden sızan çamur yüzünden paslanmakta olan çelik bir dosya dolabının yanına gitti. Dolabın kapağını sertçe çekerek açtı ve içinde bulunan bir haritayı çıkartıp' masanın üzerine serdi.

"Hiçbir zaman gerçek bir Eski Krallık haritamız olmadı. Babanda bir tane vardı ama sadece kendisi okuyabiliyordu, ben o haritaya baktığım zaman dikdörtgen bir hayvan derisinden başka bir şey görmüyordum. Bize her zaman küçük bir büyü sayesinde haritayı görmenin mümkün olduğunu söylediler ama bize öğretemediğine göre demek ki pek de küçük bir büyü sayılmazmış... Her neyse, bu gördüğün bizim en güncel devriye haritamızın bir kopyası, yani sınırdan sadece 10 mil ötesine kadar

olan kısmı gösteriyor. Garnizon komutanlığı daha ötesinde devriyeye çıkmamızı kesinlikle

yasakladı çünkü ileriye giden devriyeler geri geldiği çok rastlanan bir durum değil. Ya kaçıyorlar, ya da..."

Sesinin tonundan devriyelerin başına daha kötü şeyler geldiği anlaşıyordu ama Sabriel üstelemedi. Masadaki haritada sadece küçük bir parçası da olsa, Eski Krallık'ı görünce Sabriel'in içindeki heyecan duygusu bir kez daha canlanmıştı.

"Genelde Eski Kuzey Yolu'nu takip ederiz," dedi Horyse, haritada eliyle yolu gösterirken, parmaklarında kılıç tutmak yüzünden oluşan nasırlar kâğıda sürtünüyor ve garip bir hışırtı çıkartıyordu. "Sonra devriyeler, güneydoğuya da güneybatı yolunu kullanarak Duvar'a ulaşana kadar ilerler. Sonra da duvarı takip ederek kapıya ulaşırlar."

"Bu sembolün anlamı nedir?" diye sordu Sabriel, uzaktaki tepelerden birinin üstündeki siyah kareyi işaret ediyordu.

"O bir Charter taşı," diye yanıtladı Albay. "Ya da taşın bir parçası. Bir ay kadar önce, sanki yıldırım düşmüş de yarılmış gibi ikiye ayrılmıştı. Devriyeler oraya Ayrık Zirve adını koydular ve artık mümkün olduğunca uzağından geçmeye çalışıyorlar. Gerçek adı Barhedrin Tepesi ve taş da bir zamanlar aynı isimdeki köyün Charter ihtiyacını karşılıyordu. Ben buraya gelmeden önce öyleymiş yani. Eğer köy hala yerinde duruyorsa, bizim devriyelerin ulaşamayacağı kadar kuzeyde olmalı. Kuzeydeki insanların, güneye, Ayrık Zirve'ye gelmesiyle ilgili elimize hiçbir rapor gelmedi. Aslına bakarsan, zaten kuzeyli insanlarla ilgili elimize çok fazla rapor ulaştığı yok. Garnizon'un seyir defterine bakılırsa, bir zamanlar Eski Krallık vatandaşlarıyla - çiftçiler, tüccarlar, gezginler ve diğerleri - düzenli bir ilişkimiz varmış ancak son yüz yılda azalmaya başlayan sınır geçişleri özellikle son yirmi yılda daha da seyrek bir hal almış. Devriyeler yılda iki ya da üç

kişiye rastlarsa şanslı sayılırlar. Tabii kastettiğim gerçek insanlar, Serbest Büyü yaratıkları veya Ölüler değil. Onlardan bol bol görüyoruz."

"Anlamıyorum," diye mırıldandı Sabriel. "Babam hep Eski Krallık'taki köy ve kasabalardan... hatta şehirlerden bahsederdi. Bazılarını çocukluğumdan da hatırlıyorum... yani... sanırım..."

"Eski Krallık'ın iç taraflarında var elbette," diye cevapladı Albay. "Kayıtlar birkaç kasaba ve şehir ismi geçiyor. Oralarda yaşayanların Duvar'ın etrafındaki bölgeye

"Sınır Bölgesi" dediklerini biliyoruz. Ve bunu pek de sevgiyle söyledikleri söylenemez."

Sabriel cevap vermedi, kafasını haritaya eğip önünde uzanan yolculuğu düşünmeye koyuldu. Ayrık Tepe iyi bir referans noktası olabilirdi. Sekiz mil kadar uzakta görünüyordu. Erken yola çıkar ve kar da çok şiddetli yağmazsa, karanlık basmadan tepeye ulaşabileceğini tahmin ediyordu. Kırık bir Charter taşı iyiye işaret değildi ancak bölgede yine de biraz büyü olacak ve bu da Ölüm'e yapacağı yolculuğu kolaylaştıracaktı. Charter taşları genellikle Serbest Büyü'nün rahatça dolaştığı yerlere dikilir, Serbest Büyü akımlarının kesişme noktaları ise genellikle Ölüler Alemi'ne geçişi sağlayan doğal kapılar olurdu. Bu tür bir kapının kimler tarafından kullanılabileceğini düşününce Sabriel tepeden tırnağa titredi.

Aniden kafasını kaldırdığında, Albay Horyse'nin, Sabriel'in dokunduğu haritayı da beraberinde titreten uzun, solgun renkli ellerine baktığını gördü. İradesini kullandı ve kendini zorlayarak titremesini durdurdu.

"Neredeyse senin yaşında bir kızım var," dedi Albay sessizce. "Corvere'de karımla birlikteler. Onun Eski Krallık'a geçmesine asla izin vermezdim."

Sabriel de ona baktı, bu gözler hiç de ergenlik çağındaki bir genç kızın masumluğunu taşımıyordu.

"Dışarıdan bakanlar için sadece on sekiz yaşında bir kızım," dedi, özlem duyan bir ifadeyle avucunu göğsüne bastırmıştı. "Ölüm'le ilk tanıştığımda on iki yaşındaydım. On dördümde bir Beşinci Bölge sakini ile karşılaştım ve onu Dokuzuncu Kapı'nın ötesine kovdum. On altı yaşında, okulumun yakınlarına kadar gelen bir Mordicant'ı takip ettim ve sonra da kovdum. Güçsüz bir Mordicant'dı ama olsun... Bundan bir sene Önce Ölülerin Kitabı'nın son sayfasını da çevirdim. Artık kendimi pek genç hissetmiyorum."

"Bunu duyduğuma üzüldüm" dedi Albay ve sonra dediğine kendi de şaşırmış gibi ekledi, "Yani, demek istediğim keşke sen de, en azından gençken, kızım gibi rahat, sorumsuz bir hayat yaşayabilseymişsin. Fakat eğer bu gelecekte seni zayıflatacaksa bu dileğimi geri alıyorum. Kendine oldukça zorlu bir yol seçmişsin."

"Kişi mi yürüyeceği yolu seçer, yoksa yol mu kişiyi?" dedi Sabriel, kelimeler ağzından çıkarken Charter büyüsunü anımsatıyor, dilini kalıcı bir baharat tadı gibi

sarmalıyordu. Bu kelimeler ansiklopedisinin ilk sayfasındaki ithaf yazısıydı. Aynı zamanda Ölülerin Kitabının son sayfasında da tek başına yine bu cümle yer alıyordu.

"Bunu daha önce duymuştum," dedi Horyse. "Ne anlama geliyor?"

"Bilmiyorum," dedi Sabriel.

"Sen söyleyince kulağa daha bir kuvvetli geliyor," diye ekledi Albay yavaşça. Yutkundu ve Charter sembolleri hala havadaymış gibi ağzı açık izlemeye devam etti. "Ben. söylemeye kalksam ağzımdan sıradan bir cümleymiş gibi çıkar."

"Bunu açıklayamam," dedi Sabriel, bunu söyledikten son-

ra omuz silkti ye gülümsemeye çalıştı. "Aslında bu duruma daha uygun olan başka vecizeler de biliyorum, mesela: 'Ey gezgin, gündüzün ışığına sarıl ve geceye kalmaktan kaçın.' Artık yola çıkmalıyım."

Horyse, büyükanne ve ninelerin küçük çocuklara söylediği bu küçük maniye hatırlayarak gülümsedi. Gözlerini Sabriel'den kaçırınca, kız onun Duvar'ı geçmesine izin verip vermemeyi düşündüğünü anladı. Albay sonunda bir iç çekti, bu iç çekışten başka bir çözüm yolu bulamadığı için ona izin vereceği anlaşılıyordu.

"Belgelerin tamam," dedi bir kez daha kızla göz göze gelirken. "Hem sen Abhorsen'in kızıydın. Geçmene izin vermekten başka bir şey yapamam. Ama seni korkunç bir tehlikenin kucağına atıyormuş gibi hissediyorum. Yanında sana refakat etmesi için bir devriye bile gönderemem çünkü şu anda zaten beş ana devriyemiz Eski Krallık'ta dolanıyor."

"Ben zaten yalnız gitmek için hazırlanmıştım," dedi Sabriel. Gerçekten de böyle bir şey yapmasını beklemiyordu ama yine de içinde hafif bir üzüntü duymuyor değildi. Kendisini koruyan bir grup askerle yolculuk etmek onun için büyük bir rahatlık olurdu doğrusu. Doğduğu yer de olsa, o garip ve tehlikeli topraklarda yalnız kalma korkusu bütün coşkusunu alıp götürüyordu. Fakat babasının görüntüsü aklından hiç gitmiyordu. Ölüm'ün soğuk sularında tuzaga düşmüş, başı belada ve yalnız olan babasının görüntüsü...

"Pekala," dedi Horyse. "Çavuş!"

Aniden kapıda miğferli bir kafa belirdi ve Sabriel iki askerin siperin önündeki merdivenlerde nöbet tuttuklarını anladı. Konuştuklarını duyup duymadıklarını merak etmişti.

"Bir geçiş grubu hazırlayın," diye emretti Horyse. "Tek bir kişiyi geçireceğiz. Bayan Abhorsen'i. Bir de Çavuş, sen ya da Er Rahise burada duyduklarınızdan uykunuzda bile bah-

sederseniz hayatınızın sonuna kadar size mezar kazdırırım, ona göre!"

"Emredersiniz komutanım!" diye cevap verdi çavuş keskin bir ses tonuyla, hemen ardından da uyurgezer gibi görünen zavallı Er Rahise de onun söylediklerini tekrarladı.

"Önden sen lütfen," diye devam etti Horyse kapıyı işaret ederek. "Kayaklarını taşımamın sakıncası var mı?"

Söz konusu Duvar'ı geçmek olunca ordu işini şansa bırakmıyordu. Sabriel Duvar'ın ortasındaki kapının büyük kemerinin altında yalnız başına dururken, okçular kapı etrafında ellerinde oklarıyla birlikte çömelmiş ya da ayakta duruyor, bir düzine kılıçlı asker de Albay Horyse liderliğinde ileriye kontrol ediyordu. Yüz metre kadar gerilerinde dikenli tellerle kaplı zikzak bir yolun ardında iki Lewyn makineli tüfekçisi onları izliyordu fakat Sabriel askerlerin kum torbalarının ardında kılıçlarını çekmiş hazır bekliyor olduklarını fark etmişti. Demek ki, dakikada yüzlerce mermi atan, ölüm makinelerine çok da güvenmiyorlardı.

Aslında kemer yolunda gerçek bir kapı yoktu ancak paslanmış mafsallar her iki tarafta da mekanik eller gibi sallanıyor, keskin meşe dalları modern kimyanın eseri olan bir patlama ya da zamansız yapılmış bir büyü nedeniyle kırık bir çenenin dişleri gibi zeminden fırlıyordu.

Eski Krallık tarafında hafifçe kar yağıyor ve rüzgarın kapıdan Ancelstierre tarafına getirdiği kar taneleri güneyin sıcak zeminine değer değmez eriyordu. Kar tanelerinden biri Sabriel'in saçma düşmüştü. Sabriel saçını hafifçe eliyle silkelemek isterken, kar tanesi yüzüne düşünce onu diliyle yakaladı.

Soğuk su onu serinletmişti. Daha önce içtiği erimiş karlardan farklı bir tadı olmamasına rağmen on üç senedir Eski

Krallıkla kurduğu ilk ilişki olması açısından önemliydi. Eskiden de hep kar yağdığını hayal meyal hatırlıyordu. Babası onu güneye, Ancelstierre'e karda kucağında taşıyarak getirmişti.

Bir ıslık sesi ile irkildi ve karların içinden bir askerin çıkıp geldiğini gördü, etrafı iki sıra halinde kapıdan çıkan on iki kişi tarafından sarılmıştı. Yüzleri dışa bakıyor,

ellerindeki kılıçlar kardan yansıyan ışıkla parıldıyordu. Sadece Horyse ona dönmüş, bekliyordu.

Sabriel kayaklarını omzuna attı ve menteşeleri çatlamış kapıya ilerledi. Kemerini geçerken çamurdan kara, parlak güneşten soluk renkli kar havasına ve aynı zamanda geçmişinden geleceğine doğru ilerlediğini hissediyordu.

Duvar'ın iki yanındaki ve kafasının üstündeki taşlar, ona adeta evine hoş geldin der gibiydi, Charter izlerini taşıyan dereler, taşların arasından, yağmur suyunun toprakta ilerleyişi gibi akıp gidiyordu.

"Eski Krallık sana hoş geldin diyor," dedi Horyse, ama bunu söylerken Sabriel'e değil, taşlardaki Charter izlerine bakıyordu.

Sabriel kapının gölgesinden çıktı ve yüzünü kardan korumak için şapkasını iyice indirdi.

"Sana görevinde başarılar dilerim Sabriel," diye devam etti Horyse, bu sefer ona bakıyordu. "Umarım... umarım çok geç olmadan seni ve babanı tekrar görürüm."

Albay selam verdi ve topuğu üstünde sola dönerek, kapıdan geriye yürümeye başladı. Askerler sırayı bozmadan onu takip ettiler. Sabriel kayaklarını kara sokup, botlarını şeritlerin içine koydu ve askerler önünden geçerken, eğilip onları selamladı. Kar hafif ama düzenli bir biçimde yağıyordu. Eski Kuzey Yolu'na rahatlıkla çıkabilirdi. Şansına kar yolun iki tarafındaki oluklarda toplanmıştı ve eğer bu dar yollardan iler-

leyebilirse Ayrık Zirve'ye daha kısa sürede ulaşabilirdi. Eski Krallık'ta saat, havadan dolayı, Ancelstierre'den daha geçmiş gibi görünse de gün batmadan Ayrık Zirve'de olmayı bekliyordu.

Kayak batonlarını eline alan Sabriel, palaskasındaki zillere baktı ve babasının kılıcını kınından çıkartılması rahat mı diye son bir kez kontrol etti. Isınmak için bir Charter büyüü yapmayı düşündüyse de sonradan vazgeçti. Gideceği yolun üzerinde hafif bir rampa vardı, dolayısıyla el örgüsü yün içliği, deri yeleği ve kalın kar pantolonunun içinde yürürken zaten yeterince ısınacaktı.

Önceden çalıştığı gibi, sol ayağını öne atıp ardından sağ kolunu batonla birlikte öne uzatarak, son asker kapıdan içeri girdiği sırada ileri doğru kaymaya başladı. Kayak ve batonları ile bir tempo tutturmaya konsantre olduğu için askerin ona sırtıttığını

görememişti. Birkaç dakika içinde, ince, kara bir figür beyaz zeminin üzerinde uçar gibi ilerliyordu.

Dördüncü Bölüm

Sabriel ilk ölü Ancelstierre askerini, akşamüstüne doğru, Duvar'dan yaklaşık dokuz kilometre ötede buldu. Ayrık Zirve olduğunu tahmin ettiği tepe iki ya da üç kilometre kuzeyindeydi. Tepenin koyu renkli zirvesine bakmak için durdu, ağaçsız ve kayalık zirve hafif, şişkin bir kar bulutu tarafından geçici olarak gizlenmişti.

Durmamış olsaydı, yolun öteki tarafındaki yığının içinden fırlamış olan donmuş beyaz eli muhtemelen görmeyecekti. Ancak eli görür görmez, ölümün o tanıdık hüznünü hissetmişti.

Yolun karşısına geçerken kayakları, yolun ortasındaki çıplak taşlara çarpmıştı. Cesedin yanma gelince eğildi ve yavaşça üstünü kaplayan karları temizledi.

Elin sahibi, haki renkli Ancelstierre üniformasının üstüne standart üretim zincir gömlek giymekte olan genç bir adamdı. Sarışındı ve gri renkli gözleri vardı; Sabriel sürpriz bir saldırının kurbanı olduğunu düşündü çünkü donmuş ifadesinde korkunun izi görünmüyordu. Adamın alnına bir parmağıyla dokunup gözlerini kapatarak iki parmağını açık ağzına yasladı. Tam on iki gün önce ölmüş olduğunu hissetti. Onu neyin öldürdüğüne dair ortada kesin bir işaret yoktu.

Daha fazlasını öğrenmesi için genç adamı Ölüm'de takip etmesi gerekiyordu. Aradan on iki gün geçmiş bile olsa henüz Dördüncü Kapı'nın ötesine geçmiş olamazdı. Buna rağmen, Sabriel mecbur kalmadıkça Ölüler Alemi'ne girmek istemiyordu. Babasını tuzaga düşürmüş - veya öldürmüş - olan her ne ise, ona da pusu kurmuş bekliyor olabilirdi. Belki de bu Ölü asker önüne atılmış bir yemdi.

Sabriel merakını bastırarak, adamın kollarını göğsünde birleştirdi, bunu yaparken sağ elini sımsıkı kavradığı kılıcından kurtarmak için epey çaba harcaması gerekmişti - belki de asker sandığı kadar hazırlıksız yakalanmamıştı. Sonra ayağa kalkıp cesedin üstünde havaya ateş, arınma, huzur ve uykuya dair Charter sembollerini çizmeye başladı, bir yandan da sembollere ait sesleri fısıldıyordu. Bu her Charter büyücüsünün bildiği bir duaydı. Askerin göğsündeki kollarından parlak bir kor çakıp, alev okuna dönüştü ve ateş tüm vücudunu sardı. Birkaç saniye içinde adamdan geriye yalnızca bir kül yığınıyla, simsiyah olmuş bir zırh kalmıştı.

Sabriel küllerin arasından askerin kılıcını çıkardı ve erimiş karın altındaki kara toprağa sapladı. Kılıç küllerin üzerinde haç şekline benzer bir gölge oluşturmuştu. Gölgenin içinde ışıldayan bir nesne vardı, bu muhtemelen askerin künyesi olmalıydı.

Sabriel kayaklarını ayarlayıp dengesini sağladıktan sonra eğildi ve tek parmağıyla künyenin zincirinden tutup, burada, karın ortasında hayatı sona eren askerin adını okumaya çalıştı fakat ne künye ne de zinciri Charter Büyü ateşine dayanamamıştı. Sabriel'in göz hizasına kaldırmasıyla birlikte künye kül olup dağıldı. Zincir ise darmadağın olmuş, küçük çelik parçaları parmaklarının arasından akıp gitmişti.

"Belki de seni kılıcından tanırılar," dedi Sabriel. Karlı açık

havada sesi bir garip çıkıyor, her kelimenin ardından nefesi havada küçük bir sis dalgası bırakıyordu.

"Pişmanlık yok," diye ekledi. "Geriye bakmak yok."

Kendi tavsiyesine uyarak yoluna devam etti. Endişesi artmıştı, her an bir şey olabilir düşüncesiyle, çok dikkatli bir şekilde kayıyordu. Eski Krallık'ın, özellikle de Duvar yakınındaki bölgelerin tehlikeli olduğunu birçok kişiden duymuştu. Bu teorik bilgiler, babası ve Gezinler grubu ile geçirdiği mutlu çocukluk döneminde duyduğu hikayeleri hatırlayınca dengelenmişti. Artık gerçek yavaş yavaş su yüzüne çıkmaya başlamıştı...

'Varım mil kadar ilerledikten sonra Ayırık Zirve'ye tekrar bir göz atmak için yavaşladı ve boynunu eğip güneşin bulutların arasından nereye vurduğuna baktı. Kendisi de o an bulutların gölgesinde duruyordu ve tepe çok güzel görünüyordu. Tepeye bakarken, tekrar kar yağmaya başladı ve alnına konan iki kar tanesi aşağı kayd ve eriyip gözlerinden içeri aktı. Birden gözlerini kırptı ve erimiş kar suyu yanaklarından akmaya başladı. Buğulu gözleriyle avcı bir kuşun - şahin ya da atmacaydı - kayalıklardan havalanıp, karın içinde yolunu bulmaya çalışan avına odaklandığını gördü, büyük ihtimalle bu bir fare ya da tavşandı.

Kuş birden tüm hızıyla bir pike yaptı ve birkaç saniye sonra Sabriel küçük bir hayatın sona erdiğini hissetti. Tam bu sırada, bir insanın da öldüğünü hissetmişti. Avcı kuşun karnını doyurduğu yerin yakınlarında daha fazla ölü insan olmalıydı.

Sabriel korkuyla titreyerek, bakışlarını yeniden tepeye çevirdi. Horyse'nin haritasına göre Ayırık Zirve'ye giden patika iki adet dik kayalığın ortasından giden dar bir su yolunun içinde olmalıydı. Yolun olması gereken yeri net bir biçim-

de görebiliyordu ancak varlıklarını hissettiği Ölüler de aynı yöndeydi. O insanları öldüren her ne ise hala orada bekliyor olabiliirdi.

Gün ışığı kayalıkların üstünde parlamasına rağmen, rüzgar kar bulutlarını güneşe itiyordu ve Sabriel'in tahminine göre havanın kararmasına yalnızca bir saat kalmıştı. Askerin ruhunu huzura kavuştururken vakit kaybetmişti ve gece olmadan Ayırık Zirve'ye varmak istiyorsa hızını artırması gerekiyordu.

Bir an seçeneklerini gözden geçirdikten sonra, hızlı ya da dikkatli bir şekilde gitmek arasında bir uzlaşmaya vardı. Batonlarını kara saplayıp, kayakların şeritlerini çözüp çıkardı ve hepsini bir araya toplayıp, bağlayarak omzuna attı. Tören alanında birden yere düşüp Charter Büyüsünü bozdukları an hala aklındaydı - olay daha bu sabah olmasına rağmen sanki aradan haftalar geçmiş gibi hissediyordu.

Ardından yolun ortasından ilerlemeye başladı, artık kenardaki eğimli hendeklerden uzak duruyordu. Çok yakında yoldan ayrılmak zorunda kalacaktı, neyse ki Ayırık Zirve'nin dik ve kayalık yokuşlarında fazla kar yoktu.

Son bir önlem olarak Abhorsen'in kılıcını çekti ve tekrar kınına koydu, ama kabzadan itibaren birkaç santimlik kısmı dışarıda bırakıp gevşetmişti; böylece ihtiyaç duyması halinde kılıcı çabucak eline alabilecekti.

Sabriel cesetleri yolun üstünde ya da yakınında bulmayı umuyordu, ancak biraz daha ilerdeydiler. Yoldan Ayırık Zirve'ye uzanan patikada birçok ayak izi ve bir sürü bozulmuş kar yığını bulunuyordu. Patika, iki yandaki kayaların arasından ilerleyip tepenin yukarısında yer alan derin kaynaktan beslenen bir dere tarafından oyulmuş hattı takip ediyordu. Patikayla ırmağın çakıştığı noktalarda, gezginlerin ayaklarının ıslanmaması için derenin üstüne taş ve kalastan köprüler atılmıştı. Yolun yarısında, ki artık kayalıklar neredeyse birleş-

mek üzereydi, derenin genişliği dört, uzunluğu ise yaklaşık on metreye kadar çıkıyordu. Buradan sonra dereyi geçebilmek için gerçek bir köprüye ihtiyacı olacaktı.

Sabriel, Ancelstierre devriyesinin kalanım burada buldu. Askerler kırmızı taş kemerin altında, köprünün zeytin siyahı tahta zeminine devrilmişlerdi, altlarındaki dere ise hiçbir şey olmamış gibi akmaya devam ediyordu. Tam yedi kişi vardı. İlk bulduğu askerin tersine bunları neyin öldürdüğü açıkça belli oluyordu. Gövdeleri yarılmıştı ve Sabriel cesetlere biraz daha yaklaşıncı kafalarının da kesilmiş olduğunu fark etti. Daha da kötüsü, askerleri öldüren her kim... her ne ise kafalarını da yanında götürmüştü. Bu ruhlarının kesinlikle geri döneceğinin bir göstergesiydi.

Kılıcını kolaylıkla çekti. Büyük bir dikkatle, sağ eliyle kılıcın kabzasını sıkıca tutarak, içi deşilmiş cesetlerin arasından köprü boyunca ilerlemeye başladı. Köprünün altındaki sığ su yer yer buzlanmış ve ağır ağır akıyor olmasına rağmen askerler yine de oraya sığınmak için çabalamışlardı. Ölüler'in akmakta olan suya yaklaşmadığı herkesçe bilinen bir gerçektir, ancak dere o kadar sakın akıyordu ki, ölülerin cesaretini kırmak için yeterli olmamıştı. Bahar gelince, eriyen karlardan beslenecek olan dere muhtemelen kayaların arasından gürleyerek akacak ve köprü diz yüksekliğinde berrak suların altında kalacaktı. Askerler, yılın o zamanında olsalar şu anda büyük ihtimalle hala hayatta olacaktı.

Sabriel sessizce içini çekti ve yedi kişinin hayattayken, ellerinden gelen her şeyi yapmalarına rağmen bir anda ölmelerinin ne kadar acı olduğunu düşündü. Bir kez daha ölü ça-ğırıcılığın kendisini çektiğini hissetti; keşke doğanın dağıttığı kartları karıştırıp baştan dağıtabilseydi. Bu adamları tekrar yaşatmak, tekrar gülmelerini, sevmelerini sağlamak aslında elindeydi...

Ama kafaları olmadan onları ancak "köle" olarak geri getirebilirdi, ki bu terim Serbest Büyü çağırıcıları tarafından geri çağırıldıkları, ancak eski zekasının çok azma sahip olup sahibi ne derse onu yapan ölüler için kullanılırdı. Bu insanlardan iyi birer uşak olurdu, bu kölelerin dışında bir de sadece ruhlarının geri çağırıldığı ve "Gölge Eller" adı verilen köleler vardı.

Gölge Eller'in düşüncesi bile Sabriel'in yüzünü ekşitmeye yetmişti. Usta bir ölü çağırıcı yeni ölmüş bir insanın sadece kafasını kullanarak bile kolaylıkla bir Gölge El yaratabilirdi. Ruhları özgür kılmak için de cesetlerin kafasına ihtiyaç vardı. Bu yüzden de şu durumda cesetlere saygı duyup köprüyü temizlemekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Hava neredeyse kararmıştı ama yine de cesetleri öylece bırakıp tepenin üstündeki açıklığa koşması için kendisini uyaran içinden gelen sesi dinlemedi.

Cesetleri patikanın üstüne taşıyıp kılıçları da yanlarına dizmeyi bitirdiğinde hava çoktan kararmıştı. Etraf öylesine karanlıktı ki, önünü görebilmek için, kendini riske atarak, hafif bir Charter ışık büyüsunü yapmak zorunda kalmıştı.

Basit bir büyü olmasına rağmen beklenmedik sonuçlar doğuracaktı. Cesetleri geride bırakıp giderken, köprünün yukarı kısmından kendi ışığına cevap nitelikte muazzam bir ışığın parladığını gördü. Işık anında kırmızı bir kor haline dönüşüp yok olurken geride üç adet parıldayan Charter sembolü bırakmıştı. Sabriel bu sembollerden birini daha önce hiç görmemişti ama diğer ikisinden sembollerin vermek istediği mesajı tahmin edebiliyordu. Hepsi bir araya gelince ortaya bir mesaj çıkıyordu.

Ölü askerlerin üçünde Charter büyüsünü hissedebiliyordu, bu yüzden onların Charter büyücüsü olduklarını tahmin etti. Alınlarında Charter sembolü olması gerekiyordu. Köprüden geriye taşıdığı askerlerin sonuncusu büyücülerden

.biriydi ve Sabriel adamın silahı olmadığını hatırladı; elleri köprünün direğine kenetlenip kalmıştı. Semboller kesinlikle bir mesaj içeriyordu.

Sabriel önce kendi alnındaki Charter sembolüne, ardından da köprünün direğine dokundu. Semboller yeniden alev alıp söndüler. Sonra nereden geldiği belli olmayan bir ses geldi. Bu korku dolu bir adamın sesiydi, birbirine çarpan silah sesleri ve bağırtilar arasında panik içinde konuşuyordu.

"Yüce Ölü'lerden birine rastladık! Arkamızdan gelmiş, neredeyse Duvar'ın oradan. Geri dönemedik. Yanında başkaları davar, köleler ve bir de Mordikan! Ben Çavuş Gerren. Albay'a söyle..."

Albay Horyse'ye göndermek istediği mesaj her ne ise, ta-mamlayamadan ölmüştü. Sabriel sanki devamı varmış gibi dinlemeye devam etti. Başı dönüyor ve midesi bulanıyordu, art arda birkaç derin nefes aldı. Daha önce ölmek üzere olan birisini ne görmüş ne de dinlemişti. Ölümden sonrası ile baş etmesini biliyordu fakat ölümün kendisi ile değil...

Köprünün direğine parmağı ile tekrar dokununca, tahtanın içinden akmakta olan Charter sembollerini hissetti. Çavuş Gerren'in mesajı köprü ve direk zamanla çürüyene ya da bir sel tarafından süpürülene dek, dinlemesini bilen tüm Charter büyücülerini için orada kalacaktı.

Sabriel birkaç derin nefes daha alıp midesini sakinleştirdikten sonra kendisini mesajı bir kez daha dinlemeye zorladı.

Yüce Ölü'lerden biri Yaşam'daydı. Ve işte o an, babasının kayboluşu ile bu yaratığın belirmesi arasında bir bağlantı olduğuna emin olmuştu.

Mesajı son bir kez daha dinledi. Ardından gözlerinde biriken yaşları silip köprüden uzaklaştı ve Ayırık Zirve ile kırık Charter taşına giden patikada ilerlemeye başladı.

Kayalar yol verip de gökte yıldızlar yanmaya başladığında, rüzgar daha cesur esmeye ve geride kalan kar bulutlarını batıya doğru sürmeye başlamıştı, Yeni ay ışıltılı parlıyordu, gölgesi karla kaplı toprağın üzerine düşmüştü.

Beşinci Bölüm

Ayrık Zirve'ye yarım saatten az bir yolu kalmıştı ancak patika giderek dikleşiyor ve bu da Sabriel'i oldukça zorluyordu. Rüzgarın şiddeti artmış ve gökyüzü temizlenmişti, ay ışığı artık zemine vuruyordu. Bulutların uzaklaşmasıyla birlikte hava da iyice serinlemişti.

Sabriel ısınmak için bir Charter büyüğü yapmayı düşündü ama çok yorulmuştu ve büyüye harcayacağı eforun elde edeceği sıcaklığa değmeyeceğini fark etti. Onun yerine babadan kalma yünlü yağmurluğuna sarındı. Yağmurluk biraz eski ve üstüne büyük olsa da rüzgarı kesiyordu, tek sıkıntısı kılıç kemeri ve palaskası için ihtiyaç duyduğu birkaç ekstra kopçaydı.

Biraz ısınınca patikanın geri kalan kısmını tırmanmaya başladı. Sonlara doğru yol öyle dikleşiyordu ki yolu yapanlar da granitin içine bir merdiven oymak zorunda kalmıştı, aşınmış, harap olmuş basamakları olan bir merdiven...

Başını öne eğmiş yürüdüğü için Sabriel tepeye vardığını bile anlayamamıştı. Başı önünde, merdiven basamağını ararken adımı havada kalınca merdivenin bittiğinin farkına vardı.

Ayrık Zirve önünde uzanıyordu. Tepenin birkaç yamacının birleşerek, küçük bir plato oluşturduğu ve ortasında

hafif bir çöküntü bulunan dar sırta verilen bir isimdi bu. Çöküntünün içine dolan bembeyaz kar, parlak ay ışığında, kırmızı granit zeminin üzerinde bir yaprak gibi kıvrılmıştı. Görünürde hiçbir bitki yoktu ve çöküntünün tam ortasında Sabriel'in iki katı eninde ve üç katı boyunda koyu gri renkli bir taş duruyordu. Bu taş uzaktan tek bir taş gibi görünse de, yakınma gelindiğinde taşı ortasından ikiye bölen yarığı görmek mümkündü.

Sabriel daha önce hiç Charter taşı görmemişti, ama aynı Duvar'da olduğu gibi içlerinde Charter sembollerinin aktığını ve bu sembollerin dünyanın yaratılışına dair sonu gelmeyen bir hikaye içinde bozulup bozulup yeniden birleştiklerini biliyordu.

Kırık taşın üzerinde de Charter sembolleri vardı ama adeta üstlerine yağın kar gibi donmuş, sessizleşmişlerdi. Taş bir heykelin üstüne oyulmuş yazılardan bir farkları yoktu.

Sabriel böyle bir sahne ile karşılaşmayı beklemiyordu, bu konu hakkında pek hazırlıklı olmadığını fark etti. Taşın kırılmasının sebebinin yıldırım veya benzeri bir doğal afet olduğunu düşünmüştü ancak akli geç de olsa başına gelmişti. Bir Charter taşını kırıp ikiye ayırmanın tek yolu Charter Büyüsü kullanmaktı.

İçindeki korku gittikçe büyüyordu ve bir ses henüz en kötüsünü görmediğinin alarmini veriyordu ama bütün bunlara rağmen taşa yaklaşmaya başlamıştı. Tepenin üzerinde rüzgar daha şiddetli ve soğuk esiyordu. Ölülerin Kitabı'nda okuduğu bazı bölümler ve küçük kızların yatakhane karanlığında anlattığı hikayeleri hatırlamaya başlaması ile birlikte yağmurluğu da koruyuculuğunu yitirmeye başlamıştı. Aklına dolmaya başlayan korkuları bir tarafa atıp, kendini taşa daha da yaklaşmaya zorladı.

Bazı semboller kara lekeler ile kaplanmıştı ve ay ışığı bu

lekelerin ne olduğunu anlayabilmesi için yeterli değildi, bu yüzden Sabriel'in taşın dibine kadar gitmesi gerekti.

Gördükleri, başının dönmesine ve tökezlemesine yol açmıştı. Bunlar donmuş kan lekeleriydi ve Sabriel birden taşın nasıl kırıldığını, kanların neden yağmur veya kar tarafından süpürülmediğini ve taşın artık neden arınamayacağını anladı.

Taşın üzerinde bir Charter büyücüsü kurban edilmişti. Bunun amacı, bir ölü çağırıcı tarafından Ölüler Alemi'ne girebilmek ya da Ölü bir ruhun bu dünyaya geri gelmesine yardımcı olmak olabilirdi.

Sabriel kanayana dek alt dudağını ısırды, elleri sürekli hareket ediyor, korkudan bilinçsiz Charter sembolleri çiziyordu. Bu türden bir kurban için gerekli olan büyü Ölülerin Kitabı'nın son bölümünde yer alıyordu. Bu büyü, yeşil kapaklı kitapta okuyup unuttuğu - ya da unutmasının sağlandığı - büyülerden biriydi. Sadece çok güçlü bir ölü çağırıcı bu büyüü kullanabilirdi. Bu kişi aynı zamanda çok da kötü yürekli biri olmalıydı. Kötülük de kötülüğü doğururdu. Kötülük girdiği yeri çürütür ve diğerleri için çekici bir hale...

'Yeter!' diye fısıldadı Sabriel kendi kendine, zihnini bu saçma düşüncelerden arındırması gerekiyordu. Hava karanlık ve rüzgârlıydı, ve her dakika daha da soğumaya devam ediyordu. Artık bir an önce bir karara varması gerekiyordu. Ya burada kamp kurup kılavuzunu çağırarak, ya da bir an önce daha güvenli bir yer bulmak için herhangi bir yöne doğru yola çıkacaktı. .

İşin kötü tarafı kılavuzunun da bir Ölü olmasıydı. Kısa bir süre için de olsa Ölüler Alemi'ne girip kılavuzu ile orada görüşmesi gerekiyordu. Aslında taşa yapılan büyü Ölüm'e bir kapı oluşturduğu için işini burada daha rahat halledebilirdi.

Fakat öte taraftaki soğuk nehirde kim bilir onu ne tehlikeler bekliyordu...

Sabriel bir süre olduğu yerde kalıp bekledi, soğuktan titreyerek etrafı dinliyordu; avcının etrafında olduğunu anlamış bir av hayvanı gibi tetikteydi. Zihninde Ölülerin Kitabı'nın sayfalarını çeviriyor, Wyverley Koleji'nin güneşli Kuzey Kulesi'nde Başbüyücü Greenwood'la Charter derslerinde ele aldıkları her ayrıntıyı hatırlamaya çalışıyordu.

Biraz düşündükten sonra kamp yapmasının olanaksız olduğunun farkına vardı. Harabeye dönmüş Charter taşının yakınında uyumaktan korkuyordu. Ama öte yandan kılavu-zuyla burada görüşmesi daha kısa sürecek, dolayısıyla babasının evine daha çabuk varabilecekti. Kendini elinden geldiğince Charter büyüsü ile koruyacak, Ölüler Alemi'ne girerken tüm önlemleri alacak ve kılavuzundan gideceği yönü öğrendikten sonra mümkün olan en çabuk şekilde geri dönüp yola koyulacaktı.

Karar verdikten sonra hiç zaman kaybetmeden harekete geçti. Kayaklarını ve çantasını yere bırakıp, enerji vermesi için ağzına kuru meyve ve ev yapımı şekerleri tıktırdıktan sonra gerekli konuma geçip konsantre oldu.

Şekerler biraz dikkatini dağıtsa da büyüye başladı. Vücudunu, fiziksel ve Serbest Büyü zararlarından koruyacak olan dörtgenin her bir köşesini oluşturan dört temel Charter sembolünü zihninde canlandırıp şekil verdikten sonra asla durmayan Charter akışından çekip çıkardı. Ardından kılıcını çekip etrafındaki karın üstüne kabaca bir çerçeve çizerek her sembolün yerleşeceği köşeyi belirledi. Sembollerin çizimini bitirince sırayla her birinin zihninden elindeki kılıca ve oradan da karın üstüne akmasına izin verdi. İş bittiğinde semboller altın renkli alevler gibi yanmaya ve canlanmaya başladılar.

Geriye tek bir şey kalmıştı, o da kırık taşın en yakın yerde duracak olan Kuzey Sembolü'nü çizmek... Fakat bunu yaparken az kalsın başarısız oluyordu. Sembolün kılıçtan ayrılıp yerine akması için gözlerini kapayıp tüm iradesini kullanması gerekmişti. Yine de sembol, diğer üçü gibi canlı bir şekilde tutuşmamış, zayıf bir şekilde yanıyordu.

Sabriel midesindeki bulantıyı bastırmaya çalışarak işine devam etti. Kuzey Sembolü'nün biraz zayıf kaldığının farkındaydı ama dört nokta altın çizgilerle birbirine bağlıydı ve dörtgen biraz sıkıntılı da olsa tamamlanmıştı. Yapabileceğinin en iyisi buydu. Kılıcını kınına sokup eldivenlerini çıkarttı ve donmuş parmaklarıyla beceriksizce palaskasını tutmaya çalıştı.

"Ranna," dedi yüksek bir sesle, ilk ve en küçük zile dokunurken. Ranna uyku ziliydi; tatlı, hafif sesi etrafa sessizlik dağıtırdı.

"Mosrael." Kaba görünümlü bir zildi. Sabriel'in asla kullanmaması gereken bu zil bir uyandırıcıydı. Zili çalanı Ölüler Alemi'nin derinliklerine gönderir, dinleyenleri ise hayata geri getirirdi.

"Kibeth." Bu bir özgürlük ziliydi. Birçok sesi olan, zor ve aykırı bir zildi. Herhangi bir Ölüye hareket serbestliği verebilir ya da geçmesi yasak olan kapılardan rahatça geçmesini sağlayabilirdi. Kibeth'i yanlış kullanmaları sonucu gitmemeleri gereken yerlere gitmiş olan ölü çağmalarla ilgili anlatılan birçok hikaye vardı.

"Dyrim." Güzel ve berrak sesli bir zildi. Dyrim, ölülerin kaybetmiş oldukları seslerden oluşuyordu. Aşın serbest hareket eden sesleri kesmesiyle ünlüydü.

"Belgaer." Kendi huzurunu arayan bir başka entrikacı zildi. Belgaer çoğu ölü çağmanın pek dikkate almadığı bir dü-

şünme ziliydi. Yaşayan bir insanın kaybolmuş hafıza ve aklını geri getirebilir, ya da dikkatsiz bir ele geçtiği takdirde tüm bunları silebilirdi.

"Saraneth." En derin ama aynı zamanda da en basit zil buydu. Saraneth ölüyü kullanıcının iradesine bağlardı.

Ve sıra en büyük zile, deri kapağın içinde bile Sabriel'in soğukluğunu hissettiği zile gelmişti.

"Kederli Astarael," diye fısıldadı. Son zil olan Astarael, hapsedici bir zildi. Uygun bir biçimde çalındığı takdirde, tüm dinleyenleri - çalan da dahil olmak üzere - Ölüler Alemi'nin derinliklerine gönderme gücüne sahipti.

Sabriel küçük bir tereddüt anından sonra, önce Ranna'ya uzansa da Saraneth'de karar kıldı. Dikkatlice kayışını çıkarttıktan sonra zili eline aldı. Çan kısmı serbest kalınca hafifçe çaldı. Çıkan ses yeni uyanmakta olan bir ayının horultusuna benziyordu.

Sabriel avucunu zilin içine sokarak çanı tuttu ve sağ eliyle kılıcını çekip savunma pozisyonuna geçti. Kılıcın yüzeyindeki Charter sembolleri ay ışığında parıldamaya başlamıştı. Sabriel bir süre onları izledi, bazen böyle durumlarda geleceğe dair görüntüler görüldüğü söylenirdi. Kılıcın üzerinde dolanan garip semboller, bir süre sonra Sabriel'in çok iyi bildiği yazılara dönüştüler. Başını eğdi. Artık Ölüler Alemi'ne girmeye hazırды.

Sabriel göremese de kılıçtaki yazılar tekrar parlamaya başladı, ancak bazı kısımlar değişmişti. Kılıcın üstünde genelde "Ben Abhorsen için yapıldım, Ölüler'i yok etmesi

için," cümlesi yer alırdı. Bu defa ise "Clayr beni gördü, Duvarcı beni dövdü, Kral beni soğuttu, Abhorsen beni taşıdı," yazıyordu.

Gözlerini kapatan Sabriel Yaşam ile Ölüm arasındaki sınırın ortaya çıktığını hissediyordu. Sırtında hissettiği rüzgar

garip bir şekilde ılıklaşmış, ay ışığı ise parlak ve güneş ışığı gibi sıcacıktı. Asıl soğuk, ön taraftan yüzüne doğru vuruyordu. Gözlerini açtığı anda Ölüm'ün gri ışığını gördü.

Ruhu iradesinin hafif bir zorlamasıyla, ellerinde zili ve kılıcıyla beraber içeri girdi. Dört köşeli korumanın içinde vücudu gerilmiş, ayaklarının etrafında bacaklarına kadar yükselen bir sis belirmişti. Yüzü, elleri ve korumanın köşelerindeki Charter sembolleri buz tutmuştu. İlk üçü normal bir şekilde yanmaya devam ediyordu fakat en başından beri zayıf olan Kuzey Sembolü bir anlık parlamanın ardından söndü.

Nehir süratle akıyordu ancak Sabriel buna rağmen ayaklarını akıntıya karşı sıkıca yere bastı ve onu saran soğuğa aldır-maksızın etrafına konsantre oldu, gözleri bir tuzak veya pusu arıyordu. Ölüler Alemi'nin bu tarafında etraf oldukça sessiz görünüyordu. Tek duyduğu ses suyun ikinci Kapı'dan akıp gidişiydi. Ne bir sıçrama, ne bir çığır, ne de başka bir hareket. Gölge, şekilsiz, çirkin silüetler de görünmüyordu.

Sabriel kımıldamadan, dikkatlice etrafına bir kez daha göz attıktan sonra kılıcını kınına geri koydu ve yün pantolonunun üst ceplerinden birine uzandı. Saraneth hala sol elinde hazır bekliyordu. Sağ eliyle cebinden çıkarttığı kağıttan gemiyi düzeltti. Gri ışıkta parlayan, pruvasında daire şeklinde bir leke bulunan - bu Sabriel'in parmağından damlamış bir damla kandı - bembeyaz bir gemiydi.

Gemiyi elinin üstünde yan yatırarak dudaklarına kaldırdı ve üzerine üfledi. Kağıttan gemi bir planör gibi nehre doğru süzölmeye başlamıştı. Sabriel nefesini gemi suyun altında kalıp akıntıya kapılana dek tuttu. Birkaç saniye sonra gemisi artık görünmez, olmuş, ikinci Kapı'ya doğru yol almaya başlamıştı.

Sabriel bu yönteme ikinci kez başvuruyordu. Babası ona ne yapması gerektiğini öğretmiş fakat her aklına geldiğinde

bu yola başvurmaması gerektiğini de önemle belirtmişti. Her yedi sene için en fazla üç kez, demişti, yoksa bir damla kandan çok daha büyük bir bedel ödemek zorunda kalırsın.

Sabriel, daha önceki deneyimden, olacaklara hazırlıklıydı. Ancak İkinci Kapı'dan gelen sesler, on, yirmi, veya kırk dakika - Ölüler Alemi'nde zaman güvenilirmez bir kavramdı - sonra birden azalınca kılıcını çekti ve Saraneth'i her an çalmaya hazır bir biçimde tuttu. Kapı'nın sesi kesilmişti, çünkü birisi... bir şey Ölüm'ün derinliklerinden bu tarafa geliyordu.

Sabriel tüm kalbiyle, gelenin kağıt gemisiyle davet ettiği kılavuzu olmasını diledi.

Altıncı Bölüm

Ayrık Zirve'de Charter büyüü... Bu, tepenin altındaki mağaralarda, kırık Charter taşının iki kilometre kadar batısında pusuya yatmış yaratık için adeta rüzgarın getirdiği tatlı bir kokuydu.

Bir zamanlar, gün ışığında yaşayan bir insandı, ya da en azından insansı bir varlıktı. Ölüm'ün soğuk sularında geçirdiği yüzyıllar boyunca tekrar yaşamak adına ortaya koyduğu akıl almaz irade ile beraber içindeki insanlık da yok olup gitmişti. Yaratık böylesine güçlü bir iradeye sahip olduğunun, gelişigüzel fırlatılmış bir mızrak çarptığı kayadan sekip de boğazını delene dek farkına varamamıştı.

Tam üç yüz yıl boyunca Dördüncü Bölge'de ölüme direnmiş, her geçen gün daha da kuvvetlenerek Ölüler Alemi'nin kurallarını öğrenmişti. Daha kuvvetsiz ruhlarla beslenip kuvvetlilerden kaçmış, fakat yine de mecbur kaldığında onlara hizmet etmekten de çekinmemişti. Nihayet bir gün Yedinci Kapı'nın ardından köpürerek gelen kudretli bir ruh sayesinde şansı dönmüş, yaratığın Yukarı Kapılar'ı yıkarak geçip hayata dönmesi sayesinde açılan kapıya üşüşen Ölüler ordusuna katılmıştı. Yaşam ile Ölüm'ün arasında kalan bu bölgede aklı çok karışmış ancak güçlü sınır nöbetçisi diğer ruhlarla

dövüşmekle meşgulken kenarlardan sıyrılıp hayata dönmeyi başarmıştı.

Dünyaya döndüğü noktada birçok ceset vardı, yaratık bunlardan birini ele geçirip oradan hızla uzaklaşmıştı. Kısa bir süre sonra şu an yaşadığı yer olan mağaraları bulmuştu. Hatta kendine bir isim bile koymuştu: Thralk. Kısmen çürümüş bir çenenin telaffuz ederken zorlanmayacağı, basit bir isimdi. Bir erkek ismi. Thralk yüzyıllar önceki cinsiyetini hatırlayamıyordu ancak yeni vücudu bir erkek vücuduydu.

Adı Sınır Bölgesi'nin bu kısmındaki birkaç küçük yerleşim merkezine kadar ulaşmış ve korkuyla anılır olmuştu, Thralk Yaşam'ın içinde bir Ölü olarak kalabilmesi için ihtiyaç duyduğu bedenleri buralardan karşılıyordu.

Nihayet Ayırık Zirve'de Charter büyüğü parıldıyordu. Güçlü bir büyüydü ancak alalecele yapılmıştı. Büyünün gücü Thralk'ı korkutsa da, yapan kişinin açıkça belli olan acemiliği içine su serpmişti, ayrıca kuvvetli büyü kuvvetli bir beden demektir. Thralk'ın bu bedene ihtiyacı vardı; hem şu an kontrol ettiği bedenden kurtulmak, hem de ruhunun Ölüler Alemi'ne geri sızmasını engellemek için. En sonunda hırsı korkusundan baskın çıktı. Ölü yaratık mağaranın ağzından çıkarak tepeyi tırmanmaya başladı, kapaksız, çürümüş gözlerini uzaktaki zirveye dikmişti.

Sabriel uzun, solgun bir ışığın nehrin sularının üstünden yaklaştığını gördüğünde kılavuzunun geldiğini anladı. Işık birkaç metre ötesinde durdu; bulanık ve parlak bir insan su-retindeydi, kolları hoş geldin dercesine iki yana açılmıştı.

"Sabriel."

Ses sanki çok daha uzaktan geliyormuş gibi belli belirsiz duyuluyordu ancak Sabriel karşılamadaki içtenliği hissedince gülümsedi. Abhorsen pırıl pırıl parlayan bu kişinin kim olduğunu ona söylememişti ama Sabriel bildiğini sanıyordu.

Kılavuzunu daha önce yalnızca bir kez - regl olmaya başladığında - çağırmıştı.

Wyverley Koleji'nde kızlara, on beş yaşından itibaren verilmeye başlanan seks eğitimi minimum düzeydeydi. Büyük ablaların regl olmak üzerine anlattıkları, birbirinden farklı hikayeler de küçükleri korkutmaktan başka bir işe yaramıyordu. Arkadaşları arasında ergenliğe ilk giren Sabriel olmuş, o panik ve çaresizlikle Ölüm'e girmişti. Ne de olsa babası kağıttan geminin gönderdiği kişinin bütün sorularını cevaplayacağı ve onu koruyacağını söylemişti. Parlak ruh, Sabriel Yaşam'a dönmek zorunda kalana dek bütün sorularını sabırla cevaplamıştı.

"Merhaba Anne," dedi Sabriel kılıcını kınına sokarken. Zilin yanılsıklıkla çalmasını engellemek için Saraneth'in çan kısmına parmaklarını sıkıştırmıştı.

Parlak suret cevap vermedi ama bu beklenmedik bir durum değildi. Tek kelimelik karşılamasının haricinde tek yaptığı sorularına cevap vermektir. Sabriel onun gerçekten annesinin ruhu mu, yoksa geride bıraktığı bir koruma büyüğü mü olduğunu kestiremiyordu.

"Çok zamanım yok," diye devam etti Sabriel. "Soracağım şey... aslında çok şey var... ama şu an Ayırık Zirve'den... yani Barhedrin Sırtı'ndan babamın evine nasıl gideceğimi öğrenmem gerekiyor."

Yaratık başını sallayıp konuşmaya başladığında Sabriel aynı zamanda zihninde kadının tasvir ettiği yerlerin resimlerini de görüyordu. Kadın sanki kendi yaptığı bir seyahati anlatır gibiydi.

"Sırtın kuzey kısmına git. Oradan aşağı vadinin tabanına dek uzanan çıkıntıyı takip ettikten sonra gökyüzüne bak... havada hiç bulut görmeyeceksin. Kuzeyden üç parmak doğuda, ufkun kenarındaki parlak kırmızı yıldızı, Uallus'u bul.

Güneybatıdan kuzeydoğuya ilerleyen bir yola rastlayınca dek yıldızı takip et. Sonra o yola gir ve bir mil kadar sonra, ardında Charter taşı olan bir yol işaretine rastlayınca dek kuzeydoğuya ilerle. Taşın arkasındaki Uzun Kayalar'a giden patikada kuzeye devam et. Yol Kayalar'a oyulmuş bir kapıda sona erecek. Kapıyı Mosrael ile açabilirsin. Kapının ardında yukarı giden dik bir tünel var. Tünelin sonunda Abhorsen Köprüsü'nü göreceksin. Ev köprünün üzerinde. Sevgiyle git - oyalanma ve ne olursa olsun durma."

"Teşekkürler," dedi Sabriel. İmgeler zihnini öylesine doldurmuştu ki, teşekkür sözcüğü ağzından zar zor çıkmıştı. 'Aslında bir şey daha soracaktım..."

Cümlesini henüz tamamlamamıştı ki, önündeki şekil birden kollarını kaldırıp bağırdı: "Git dedim!"

Bu sırada Sabriel vücudunu korumak için kurduğu dörtgenden uyarı sinyalleri almaya başlayınca, Kuzey Sembolü'nün söndüğünü anladı. Sol topuğunun üzerinde ani bir dönüş yaparak kılıcını çekti ve Yaşam ile Ölüm arasındaki sınıra koşmaya başladı. Akıntı kuvvetlenmiş, bacaklarını sarmalamaya çalışıyordu ancak onu zaptetmesi mümkün değildi. Sınıra çabucak ulaştı ve ruhu Yaşam'a geri döndü.

Bir anlığına yönünü kaybedip tekrar üşümeye başlayınca kendine geldi. Sırttan ve cesede benzeyen bir yaratık artık yanmayan Kuzey Sembolü'nü çiğneyip geçmek üzereydi, kolları onu yakalamak için açılmış, iğrenç ağzından etrafa leş gibi bir koku yayılıyordu,

Thralk, Charter Büyücüsü'nün ruhunun vücudundan dışarıda dolaşıyor olmasına ve koruma dörtgenine çok sevinmişti, Kılıçtan biraz ürkse de, üstü buzla kaplı olduğundan yüzeyinde dans eden Charter sembollerini görmesine imkan yoktu. Aynı şekilde Sabriel'in sol elindeki zil de uzaktan bir kar ya da buz parçasını andırıyordu. Thralk, kurbanının genç

ve kuvvetli vücudunu görünce şanslı gününde olduğunu düşündü. Birbirine kavuşturduğu elleriyle Sabriel'i boynundan kavramak üzere harekete geçti.

Thralk çürümüş elleri ile öne atıldığı anda gözlerini açan Sabriel, Dövüş Sanatları dersindeki ikinciliğini borçlu olduğu savunma saplaması hareketini yaptı. Kolu ve kılıcı tek bir organmış gibi diklenip dümdüz uzanmış, kılıç Thralk'ın boynuna saplanmış ve on beş santim kadarı boynunun arkasından çıkmıştı.

Thralk bir çığlık attı ve parmaklarıyla kılıcı kavrayıp boynundan çıkarmaya çalıştı ama bu hareketi kılıcın üzerindeki Charter sembollerinin iyice yanmasına neden olmuştu. Parmak eklemlerinde sıcak beyaz kıvılcımlar parıldadı. İşte o an, Thralk kiminle karşı karşıya olduğunu anlamıştı.

"Abhorsen!" diye çatlak bir sesle bağırdı. Sabriel'in kılıcı çeviren ani hamlesi arkaya düşmesine neden olmuştu.

Thralk'ın ele geçirdiği ölü beden çoktan sarsılmaya başlamıştı, Charter Büyüsü sinirlerini yakıyor, sıvı haline gelmiş eklemlerini donduruyordu. Boğazından fışkıran alevlere rağmen son bir umutla düşmanını oyalayıp, ruhunun bedenden kaçmasını sağlayabilmek amacıyla konuşmaya başladı.

"Abhorsen! Sana hizmet eder, kölen olurum... Yaşam ve Ölüm'de birçok yaratık biliyorum... Hepsini bulmana yardım ederim..."

Saraneth'in derin ve net cınlaması yaratığın ağlamaklı sesini çabucak kesti. Zilin sesi gecede yankılanıyordu. Thralk bedenden çıkmak için çabalarken, ruhunun bağlandığının farkına varmıştı. Zili çalanın iradesine bağlanıyordu. Hiddetten köpürerek, korku ve öfkeyle karışık bir mücadele etme isteği duydu ancak zilin sesi her yerdeydi, her yerindeydi. Bundan böyle o sestten asla kaçamayacaktı.

Sabriel cesedin içindeki şekilsiz gölgenin kıvranışını sey-

rediyordu, vücuttan damlayan kanlar yerde kapkara bir birikinti oluşturmuştu. Yaratığın hala cesedin ağzını kullanmaya çalıştığını ama bunu başaramadığını gördü. Onunla Ölümler Alemi'ne gitmeyi düşündü, orada yaratığı Dyrin ile konuşturabilirdi. Ama kırık Charter taşı çok yakındaydı ve Sabriel'in korkuları hala geçmemişti. Zihninde annesinin sözleri yankılandı: "Oyalanma ve ne olursa olsun durma."

Sabriel kılıcını kara sapladı, Saraneth'i kaldırdı ve iki elini birden kullanarak palaskasından Kibeth'i çıkardı. Thralk Kibeth'i fark edince birden tüm öfkesi açıklayamadığı bir korkuya dönüşüverdi. Yüzyıllardır hayatta kalmak için verdiği mücadelenin sonunda nihayet gerçek ölüm ile tanışacağının bilincine varmıştı.

Sabriel zili elleriyle tutmaya devam ederek, dikkatli bir şekilde bekledi. Kibeth'in seğirmeye başladığını hissedebiliyordu, sonra bir ileri bir geri sallayarak zilin üzerindeki kontrolünü kesinleştirdi. Seslerin hepsi birbirinden farklı olsa da sonuçta ortaya tıpkı onlarca askerin bir geçit töreninde omuz omuza yürümesi gibi ahenkli bir melodi çıkmıştı.

Thralk sesleri duyunca yakalandığını hissetti. Birileri onu sınıra götürüp, Ölüler Alemi'ne atmak istiyordu. İşe yaramayacağını bildiği halde mücadele etti. Onu sürükleyen her ne ise bütün kapılardan zorla geçirecek ve sonunda Dokuzuncu Kapı'dan dışarı atacaktı. Karşı koymayı bıraktı ve kalan gücünün son damlasıyla ağzından konuşmayı başardı.

"Lanet olsun sana! Kerrigor'un hizmetkarlarına söyleyeceğim! İntikamım alınacak..."

Kaba ve zorla çıkan sesi cümlelerin yarısında kesildi, Thralk özgür iradesini kaybetmişti. Saraneth onu bağlamış, Kibeth onu yakalamış ve yürütüyordu, ta ki Thralk artık varolmayana dek. Hilekar gölge ortadan kaybolmuş, geriye uzun zaman önce ölmüş bir ceset kalmıştı.

Olü yaratığı kovmuş olmasına rağmen, yine de söylediği son sözler Sabriel'i tedirgin etmişti. Kerrigor ismi kulağına çok tanıdık gelmese de sanki önceden geçmişte bir yerlerde duymuştu. Belki de Abhorsen'den duymuştu, ki bu da onu otomatikman Yüce Ölüler'den biri yapıyordu. İsim Sabriel'de kırık Charter taşıyla aynı etkiyi yaratıyordu; adeta yanlış yöne doğru ilerleyen, babasının içinde kaybolduğu, kendisinin de büyük tehlike altında olduğu bir dünyadaymış gibi...

Sabriel öksürdü, soğuk ciğerlerine işlemişti, ve Kibeth'i dikkatlice palaskasındaki yerine koydu. Kılıç yanınca kendi kendine temizlenmiş gibi görünüyordu ama yine de kınına koymadan bir parça bezle yüzeyini silmeden edemedi. Çantasını sırtına alırken çok yorgun düştüğünü fark etti fakat hiç vakit kaybetmeden derhal yola koyulması gerekiyordu. Annesinin sözleri hala aklından çıkmıyor ve hisleri de ona çok kuvvetli bir şeyin, Ölüm'den Yaşam'a doğru - muhtemelen kırık Charter taşından geçmek üzere - ilerlemekte olduğunu söylüyordu.

Ayrık Zirve bu akşam yeterince Charter büyüsü ve ölüm görmüştü, gecenin gerçek karanlığı şimdi başlıyordu. Rüzgar hızla esiyor, gökyüzüne yeniden bulutlar hakim oluyordu. Birazdan yıldızlar görünmez olacak, ay beyaz bir örtü ile kap-lanacaktı.

Sabriel gözleriyle hızla gökyüzünü taradı, Kuzey Devi Kemerli Tokası'nın yerini işaret eden üç parlak yıldızı arıyordu. Aradığını buldu ancak yine de

ansiklopedisindeki yıldız haritasını kontrol etme ihtiyacı hissetti. Kırık taşın uzaklaşana dek Charter büyüsu yapmaya cesaret edemediği için, kitabın sayfalarını el yapımı kokulu bir kibrit kullanarak aydınlatmak zorunda kaldı. Doğru hatırlıyordu. Diğer bir adı da "Denizcinin İhaneti" olan Toka, Eski Krallık'ın kuzeyine doğru uza-

nıyor, Ancelstierre'den bakıldığında İse on derece kuzeybatıda kalıyordu.

Sabriel tepenin kuzeyine ilerledi, karanlıkta görünmeyen vadiye uzanan çıkıntıyı arıyordu. Havadaki bulutların kalınlaştığını gördükçe, ay ışığı yok olmadan yer seviyesine ulaşma istediği daha da artıyordu. Çıkıntıya vardıgı zaman, güneydeki kırık dökük basamaklardan daha kolay bir şekilde ineceğini ümit ediyordu.

İnişin çıkıştan daha kolay olmasına rağmen, Sabriel'in vadinin zeminine varması birkaç saatini aldı. Önünde sadece solgun bir Charter alevi yanıyor, Sabriel artık yorgunluktan tökezliyor ve titriyordu. Bulutlar havadaki son ışığı da örttüğünde bir parça ışık için büyü yapmak zorunda kalmıştı.

"Hani havada bulut olmayacaktı," diye düşündü Sabriel ve kuzey olduğunu düşündüğü yöne bakıp havada kırmızı yıldızı, Uallus'u aradı. Buz kesmiş ayaklarından başlayıp tüm vücuduna yayılan titremeleri ve dişlerinin takırdamasını en-gelleyemiyordu. Rüzgarın da giderek şiddetlendiğini dikkate alacak olursa, bu yola devam etmemesi halinde olduğu yerde donup kalacağı manasına geliyordu.

Sabriel sessizce gülerek, ki bu neredeyse isterik bir gülüştü, yüzünü her dakika şiddetlenerek esen, doğudan gelen rüzgara çevirdi. Hava soğuyordu ama aynı zamanda gökyüzünü kaplayan bulutlar da batıya ilerliyorlardı ve bu sayede açılan boşlukta kıpkırmızı parlayan Uallus'u görebilmişti. Yıldızı takip etmeye başladı, bir yandan da annesinin sözlerini aklında sürekli tekrarlıyordu.

Oyalanma ve ne olursa olsun durma.

Yolu bulduğunda gülümsemesi hala yüzündeydi, hatta karda kaymaya başlayınca iyice rahatlamıştı.

Arkasında Charter taşı olan yol işaretini bulduğunda ise solgun yüzünde gülümsemeden eser kalmamıştı. Yeniden

yağmaya başlayan kar, rüzgarın şiddetlenmesi yüzünden eğik bir açıyla düşüyor, bu yüzden de vücudunun açıkta kalan tek yeri olan gözlerini kapamak zorunda kalıyordu. İçlerine koyun yağı sürmüş olmasına rağmen botları sıırıslıklam olmuştu.

Ayaklan, yüzü ve elleri donmak üzereydi. Saat başı bir şeyler yemeye çalışıyordu ancak neredeyse buz kesmiş çenesini kımlatabilecek bir halde değildi.

Charter taşının önüne geldiğinde, ısınmak için kısa süreliğine bir büyü yaptı. Ama büyüyü taşın yardımı olmaksızın hayatta tutabilecek kadar gücü kalmamıştı, bu yüzden de yürümeye başladığı anda büyüünün etkisi kayboldu. Artık onu ayakta tutan tek şey annesinin uyarışydı. Ve bir de takip edildiği hissi...

Sabriel yorgunluktan hayal görüp görmediğini merak etti. Her halükarda hayal olmayan bir şey ile mücadele edebilecek konumda olmadığından kendini ilerlemeye zorladı.

Oyalanma ve ne olursa olsun durma.

Charter taşının ardında uzanan patika Ayırık Zirve'ye tırmanan merdivenlerden daha iyi durumda olmasına rağmen daha dikti. Yolu yapanlar burada granit gibi aşınmayan, yoğun, gri renkli bir kayayı delmek zorunda kalmış ve üzerlerinde garip işaretler olan yüzlerce girintili çıkıntılı basamak inşa etmişlerdi. Sabriel işaretlerin özel bir anlamı olup olmadığını bilmiyordu. Bu işaretler, bir Charter sembolüne veya bildiği dillerden birine ait değillerdi, hem zaten oturup da bunun üzerine kafa yoramayacak kadar yorgundu. Ellerini ağrıyan bacaklarına bastırdı ve basamakları her defasında bir tanesine konsantre olarak çıkmaya başladı, uçuşan kar tanelerinden korunmak için başını önüne eğmişti.

Patika giderek daha dikleşiyordu ve bir süre sonra Sabriel kayanın başını görmeye başlamıştı. Ay ışığıyla aydınlanmış

kocaman, siyah, uzun bir kütleydi. Patika sürekli sağa sola sapıyor ve bu da sanki yolun sonuna hiç ulaşamayacakmış gibi hissetmesine neden oluyordu.

Sonra bir anda kaya karşısına çıktı. Patika yine bir virajı dönmüş ve küçük büyüülü ışığı her iki tarafa doğru millerce uzanan duvardan geri yansıdı. Bu duvarın Uzun Kayalar olduğu apaçık ortadaydı, zaten patika da burada sona eriyordu.

Sabriel rahatlayıp kayanın dibine doğru ilerledi, kafasının üstündeki ışık yosun tutmuş gri yüzeyi aydınlatıyordu. Ama o ışıktaki bile kayanın üstünde bir kapı görememişti. Daha fazla ilerleyebileceği bir yol da kalmamıştı.

Sabriel yorgun bir şekilde önündeki kar yığınının üstüne diz çöktü ve Mosrael'i çıkarmadan önce, ısınmaları için ellerini birbirine sürtmeye başladı. Mosrael uyandırıcı zildi. Zili dikkatli bir biçimde tutarak, etrafta uyandırılmaması gereken bir

Ölü yaratık olup olmadığını anlamaya çalıştı. Yakınlarda biri yoktu fakat Sabriel bir kez daha patikanın epey gerisinde onu takip eden bir yaratığın varlığını hissetti. Bunun bir Ölü olduğuna emindi. Her ne olursa olsun, Mosrael'in kısık sesini duyamayacak kadar uzaktaydı. Sabriel ayağa kalktı ve zili çaldı.

Onlarca papağanın aynı anda cıyıklamasını andıran bir gürültü duyuldu, ses hızla havaya ve rüzgara karışıp kayalardan yankılandı, ardından da sanki binlerce kuş birden bağırı-yormuşçasına çoğaldı.

Sabriel zili hemen susturup yerine taktı ancak tüm vadi yankılarla çınliyordu ve arkasındaki yaratığın da sesleri duyduğuna emindi. Yaratığın dikkatini bulunduğu yere verip hızını artırdığını hissetti. Basamakları dörder beşer tırmanıyordu. Yaratığın süratini zihninde hissedince, içinde de aynı

hızda bir korku dalgası yükseldi ama yine de kendini kontrol etmeyi başardı ve patikanın başına yürüyerek kılıcını çekti.

Aşağıda, karların arasında uçarcasına ilerleyen bir karaltı görülüyordu, aralarındaki mesafe büyük bir hızla azalıyordu. Boyu normal bir insandan uzun olmasına rağmen insana benziyordu ve bastığı her yerden alevler yükseliyordu. Sabriel yaratığı gördüğü an bir çılgılık attı, içindeki Ölü ruhu hissetmişti. Zihninde Ölümler'in Kitabı'nın korku dolu sayfaları açıldı ve kötülük dolu tanımlar gözünün önünden geçmeye başladı. Kendisini kovalayan Yaşam ile Ölüm arasında istediği gibi dolaşabilen bir yaratık olan bir Mordikan'dı. Balçıktan vücuduna, Serbest Büyü kullanan bir ölü çağırıcı tarafından insan kanı enjekte edilmiş ve içine de yaratığı yönlendirmesi için Ölü bir ruh konmuştu.

Sabriel'in daha önce Mordikan kovmuşluğu vardı ancak bu olay, Duvar'dan kırk mil ötede, Ancelstierre'de olmuştu ve yaratık da oldukça güçsüzdü. Şimdi karşısındaki yaratık ise gördüğü kadarıyla son derece kuvvetliydi. Muhtemelen daha yeni yaratılmıştı. Sabriel'i öldürüp ruhuna sahip olacaktı. Tüm hayalleri, geleceğe yönelik tüm umut ve cesareti bir anda bir panik dalgası ile yok olup gitti. Çaresizce sağına soluna bakındı ama bulunduğu yerdeki tek yol patikaydı ve Mordikan artık sadece yüz metre uzağındaydı, düşen her kar tanesiyle beraber aralarındaki mesafe daha da azalıyordu. Yaratığın ağzından alevler fışkırıyor, bir yandan da ulurcasına sesler çıkarıyordu.

Çılgılığı boğazında düğümlenen Sabriel, yüzünü kayaya döndü ve kabzanın başı ile kapıya vurmaya başladı.

"Hadi açıl!" diye bağırdı. Bağırırken aklından Charter sembollerini geçiriyordu ama ikinci Seviye'de öğrenmiş olduğu kapı açma büyüüne ait olan sembolü bir türlü hatırla-yamıyordu.

Mosrael'in yankılanması bitmişti ve sessizliğin içinde kabzanın taştan daha yumuşak bir yüzeye çarptığını fark etti. Gözlerinin önünde daha önce orada olmayan, üzerinde Charter sembolleri dans eden dar ve uzun bir tahta kapı belirmişti. Beline gelen demir halkası kalçasına batıyordu.

Sabriel ani bir hareketle kılıcını yere attıktan sonra halkayı kendine çekti. Fakat kapı açılmadı. Daha güçlü asıldı, bir yandan da omzunun üstünden geriye bakıyordu.

Mordikan tam o sırada son dönemeci geçmiş ve gözlerini Sabriel'e dikmişti. Sabriel yaratığın nefret dolu ifadesini görmemek için gözlerini kapamak zorunda kaldı. Aralarındaki son metreleri geçip, iyice yaklaşan Mordikan son bir kez daha uludu. Ağzı, pençeleri ve ayaklarından alevler damlıyordu.

Gözleri hala kapalı olan Sabriel tekrar halkaya asıldı. En sonunda kapı açılmıştı. Kendini içeri, karın üstüne fırlattı ve gözlerini açtı. Acısını umursamadan elleri ve dizleri üstünde geri dönüp kapının dışına uzanarak kılıcını almayı ihmal etmedi.

Mordikan da tam bu sırada kapıya ulaşmış, dar açıklıktan geçmeye çalışıyordu. Gri-yeşil renkli kolunu içeri uzattı, kol alevler içinde yanıyor ve üstünde tüten kara dumanlar içeriye kaplıyordu.

Sabriel savunmasız bir şekilde yere uzandı, çok korkuyordu ve tek yapabildiği şey yaratığın yavaşça açılmakta olan dört pençeli ve kendisine uzanan eline dehşet içinde bakmak olmuştu.

Yedinci Bölüm

Fakat yaratığın pençeleri Sabriel'in savunmasız etine ulaşamıyordu.

Sabriel, zeminde aniden Charter sembollerinin yanmaya başladığını hissetti. Semboller öylesine parlaklardı ki gözlerini kapadığında gördüğü tek şey kırmızı bir zemin ve siyah noktalar olmuştu.

Duvardaki taşların arasından, uzun boylu ve güçlü kuvvetli bir adamın çıktığını gördü. Adamın elinde kendi kılıcının aynısı vardı. Kılıç keskin bir ses çıkararak Mordikan'ın koluna indi ve bir parça alevli, çürük eti kesti. Bunu takip eden diğer darbeler yaratığın kolunun paramparça olmasına sebep oldu.

Mordikan acıdan çok öfkeyle uluyarak kolunu geri çekmek zorunda kalınca, bunu fırsat bilen yabancı zincir zırhlı vücudunun tüm ağırlığıyla kapıya yüklenerek kapadı. Bu şiddetli darbeye rağmen garip bir şekilde zırhından hiç ses çıkmamıştı. Adamın kendi de enteresan bir tipti, gözleri normale döndüğünde, Sabriel kurtarıcısının bir insan olmadığını anladı. Son derece yapılı biri olmasına rağmen, şeffaf vücudunun her yanında minik, hareketli Charter sembolleri uçuşuyordu.

Kurtarıcısı olan adam... yani yaratık, bir Charter hayaletiydi.

Dışarıdan, bir trenin buhar çıkarmasına benzeyen bir uluma sesi daha geldi. Mordikan kapıya sertçe çarpınca tüm koridor titredi, menteşeler yerlerinden kopacak gibi gıcırdıyordu. Tahta kıymıklar havada uçuşuyor, tavandan gri bir toz tabakası dökülüyordu.

Hayalet Sabriel'e döndü ve ayağa kalkmasına yardım etmek için elini uzattı. Sabriel bu yardımı kabul etti, yorgun ve donmuş bacaklarının bir kez daha canlanması için kendini zorlayarak ayağa kalktı. Yaratığa daha yakından baktığında, karşısındaki illüzyonun o kadar da mükemmel bir çalışma olmadığını, yer yer akışkanlaşıp bozulduğunu fark etti. Kafası sabit durmuyor, yüz ifadesi sürekli değişiyordu. Bazen kadın, bazen de erkek yüzüne bürünüyor, ama tüm suretlerin ortak noktası kendinden emin, sert bir ifadeye sahip olmalarıydı. Yüzünün her değişiminde, vücudu ve kıyafeti de buna uygun bir biçimde farklılaşıyordu, gümüş bir anahtar simgesi taşıyan siyah paltosu ile Charter sembolleriyle bezenmiş kılıcı hariç.

"Teşekkür ederim," dedi Sabriel tedirginlikle, Mordikan kapıya tekrar çarpınca korkuyla geriye çekilmişti. "O şey... sence içeri girebilir mi?"

Hayalet duygusuzca gülümseyerek, Sabriel'in elini bıraktı ve uzun koridoru işaret etti, fakat ses çıkarmıyordu. Sabriel başını o yöne çevirince karanlık bir geçit gördü. Bulundukları yer Charter'ın güvenli sembolleri ile dolu olmasına rağmen karanlık da birden gözüne çok çekici görünmüştü. Koridorun tozlu havasında dans eden Charter büyülerini hissedebiliyordu.

"Bu yoldan mı gitmeliyim?" diye sordu Sabriel yaratık

tekrar koridoru işaret ettiğinde. Hayalet başıyla onaylayıp acele etmesi için elini sallamaya başladı. Arkalarında patlayan bir diğer darbe tavandan bir miktar toz daha dökülmesine neden olmuştu, kapıdan gelen korkunç seslere bakılırsa Mordikan'ın muazzam gücü karşısında çok fazla dayanamayacaktı. Yaratığın iğrenç dumanlı kokusu bir kez daha odanın havasını değiştirmişti.

Hayalet yüzünü ekşitti ve Sabriel'i gitmesi gereken yöne hafifçe itti, hareketleri küçük çocuğuna yol gösteren bir baba gibiydi. Ama zaten Mordikan'ın kokusunu yeniden alan Sabriel'in daha fazla teşvike ihtiyacı yoktu ve geçide doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı.

Birkaç metre gittikten sonra geriye dönüp baktığında, hayaletin kılıcıyla kapının yanında, savunma pozisyonunda beklemekte olduğunu gördü. Kapı darbelerden dolayı içeri gömülmüş, demir destekli tahtalarının arasında delikler oluşmuştu.

Mordikan uzanarak kapıdan birkaç parça daha söktü. Belli ki avının kaçtığını anlamış ve buna çok sinirlenmişti, her yeri alev alev parlıyordu. Birkaç saniye boyunca ağzından etrafa kırmızılı sarılı alevler saçarak, çevreyi adeta ikinci bir gölge gibi saran simsiyah bir duman bulutu ile kapladı.

Sabriel başını çevirdi ve yürüyüşüne odaklandı; korkudan giderek hızlanmış, neredeyse koşmaya başlamıştı. Koşarken ayakları koridorun zeminine pat pat vuruyordu. Çantası ve kayaklarının mağaranın girişinde kalmış olduğunun farkına varması çok uzun sürmedi. Bir an için geri dönmeyi düşünse de bu fikri hemen aklından çıkardı. Yine de ellerinin içgüdüsel olarak kılıç ve palaskaya gitmesini engelleyemedi, kabzanın soğuk metali ve palaskanın pürüzsüz derisi içine bir ferahlık serpmişti.

Koşarken tünelde gördüğü ışık dikkatini çekti. Etrafındaki

taşlarda bulunan Charter sembolleri de onunla birlikte hareket edip yolunu aydınlatıyorlardı. Sembollerin çoğunun ne işe yaradığını bile bilmiyordu. Sabriel bir Ancelstierre okulunda büyü dersinde birinci olmanın, burada, Eski Krallık'ta, çok da önemli bir şey olmadığını farkına varmıştı. Yaşadığı korku ve cehalet hisleri anlamsız kibrinin çoktan önüne geçmişti.

Ardındaki geçitten bir kükreme sesi daha yankılandı ve bu gürültüyü çarpışma sesleri takip etti. Mordikan'ın içeri girip hayalet muhafız ile dövüşmeye başladığını - ya da yanından geçip gittiğini - anlaması için Sabriel'in arkaya dönüp bakmasına gerek yoktu. Çok bilgisi olmasa da bu tür yaratıkların en büyük kusurlarından birinin savunmaları için atandıkları yeri asla terk etmemeleri olduğunu duymuştu. Mordikan'ın nöbetçiden kurtulması için birkaç metre uzağına koşması yeterliydi, ki güçlü yaratık bunu yapabilecek kudrete de sahipti.

Bu düşünce ona yine hız kazandı ama artık son gücünü harcamakta olduğunun da farkındaydı. Soğuk ve aşırı yorgunluktan harap olmuş vücudu iflas etmek

üzereydi. Bacakları" kaskatı kesilmişti, kaslarına kramplar giriyor, ciğerlerine dolan sıvı nefes almasını engelliyordu.

Yukarı gittikçe dikleşen koridor bitmek bilmiyordu. Koridorda yalnızca Sabriel'in koştuğu yerler aydınlıktı. Çıkışın ne kadar uzakta olduğunu merak etti. Mesela şu önündeki karanlık bölge ne zaman sona erecek kestiremiyordu.

Aklından tam bu düşünceler geçiyordu ki, mağaranın girişinde görünen aydınlık çıkan kor alevlerle kıpkızıl bir renge büründü. Yarı nefes alıp, yarı çığlık atarak çıkan sesi Mordikan'ın doğaüstü haykırışı içinde eriyip gidiyordu. Nöbetçiyi geçtiğini anlamıştı.

Tam bu sırada Sabriel ön tarafta yeni bir ses duydu, ilk

önce bunu küt küt atan kalbinin kulaklarına yansıması san-dıysa da daha sonra sesin dışarıdan, açık havadan geldiğini anladı. Neredeyse bir titreşim kadar hafif olan derin bir gü-rüldeme sesiydi ve sesi kulağıyla duymaktan çok zemine bastıkça hissediyordu.

Nerede olduğunu bir an için unutan Sabriel, yukarıdaki yoldan ağır kamyonlar geçiyor olmalı diye düşündü. Kendine gelir gelmez sesin ne olduğunu anladı. Önünde, çember halindeki kayalıkların dışında bir yerlerde büyük bir şelale vardı. Ve böyle muazzam bir ses çıkarabilen bir şelale muhtemelen aynı büyüklükte bir nehir tarafından besleniyor olmalıydı.

Bir nehir! Bu düşünce ile umutları tazelenip güç kazandı. Birkaç hızlı adımda kapıya varıp elleriyle tahta zemini yoklamaya, kulp ya da her ne ile açılıyorsa onu aramaya başladı.

Ancak kapının açma halkasını bulduğunda üzerinde başka bir el hissetti. Bu eldeki Charter sembolleri de alenen parlıyor, yarı saydam elin ardından kapının çelik ve tahta hatları seçiliyordu.

Bu seferki hayalet muhafız daha ufak tefekti ve cinsiyeti belirsizdi, çünkü keşişlerinkine benzer bir cübbe giymiş, kukuletasını iyice kafasına geçirmişti. Siyah cübbesinin hem önünde, hem de arkasında gümüş bir anahtar simgesi vardı.

Hayalet önünde eğilerek halkayı çevirdi. Kapı ardına dek açılmış ve şiddetini artırmakta olan rüzgarın önüne katıp kaçırdığı bulutların arasından görünen parlak yıldızları gözler önüne sermişti. Şelalenin gürleyen sesi kapıdan içeri giriyor, etraf

havada uçuşan su tanecikleri ile dolmaya başlıyordu. Sabriel fazla düşünmeden dışarı çıktı.

Kukuletalı nöbetçi de onunla birlikte dışarı çıkıp kapıyı örttükten sonra nereden çıktığı belli olmayan gümüş bir parmaklığı indirdi ve demir asma kilidini taktı. Sabriel her ikisi

de Charter üretimi olan parmaklığın ve kilidin gücünü hissedebiliyordu. Ancak tüm bu engeller Mordikan'ı yalnızca yavaşlatmaya yeterdi. Tek kaçış ihtimali önünde gürül gürül çağlayan sular ya da - bir mucize olursa - aniden havada belirecek öğlen güneşiydi.

İlk ihtimal ayaklarının dibinde uzanıyordu, ikinci ihtimalin gerçekleşmesine de daha saatler vardı. Sabriel nehrin kıyısından en az dört yüz metre uzaktaki dar bir çıkıntıda durduğunu fark etti. Birkaç adım ötesinde, sağ tarafta, bu büyük nehir kayaları aşarak devasa bir şelale meydana getiriyordu. One biraz eğilerek aşağı dökülen sulara baktı. Su püskürürcesine akıyordu. Böylesine yüksek miktarda olan bir su kütesinin okulunu rahatlıkla sular altında bırakacağım düşündü.

Uzun bir düşüş olacaktı ve suyun debisini de hesaba katınca, tekrar nehre bakma ihtiyacı hissetmişti. Nehrin biraz ötesinde, şelalenin bitiminde, nehri ikiye bölen küçük bir adacık bulunuyordu. Boyutları sadece bir futbol sahası kadar olmasına rağmen, vahşi suların arasında kayadan bir gemi gibi dimdik duruyordu.

Adanın etrafı yaklaşık on metre yüksekliğinde kalker duvarlarla çevrilmişti. Duvarların arkasında bir ev göze çarpıyordu. Havanın karanlığı çok net olarak görebilmesine imkan vermese de, arka tarafta doğmakta olan güneşin ilk ışıklarının yavaş yavaş aydınlatığı kırmızı kiremitli ince uzun kuleyi görebilmişti. Kulenin altındaki karanlık kütleli salon, mutfak, yatak odaları, silahlık, kantin ve kiler olarak gözünde canlandırdı. Babasının çalışma odasının en üst katın bir altında olduğunu hatırladı çünkü üst kat yıldızları ve etrafta olup biteni takip etmek için bir gözlemevine dönüştürülmüştü.

Artık bunun Abhorsen'in evi olduğuna dair hiçbir şüp-

hesi kalmamıştı. Sabriel şimdiye dek buraya iki ya da üç kez gelmişti ama geldiği zaman o kadar küçüktü ki hiçbir şey, hatırlamıyordu. Hayatının o dönemi puslar içindeydi. Bu dönemden tek hatırladığı yanlarında seyahat ettikleri gezginlerin koleksiyonları, kendi arabaları ve iç içe geçmiş kalabalık kamp yerleriydi. Evin yanındaki şelaleyi bile hatırlamıyordu, ama sesi şimdi tekrar duyunca sanki zihninde

bir şeyler canlanıyor gibi olmuştu - tabii dört yaşındaki bir kızın anıları bunun ne kadarına izin verirse.

Ne yazık ki eve nasıl girebileceğine dair bir fikri yoktu. Neyse ki annesinin gönderdiği hayaletin sözleri hala aklın-daydı : Abhorsen Köprüsü.

Küçük kapı nöbetçisi, Sabriel'in koluna asılıp da aşağı tarafı işaret edene dek bu iki kelimeyi sesli bir biçimde dile getirdiğinin farkına varmamıştı. Sabriel aşağı baktığında nehre inen, oyulmuş bir merdiven gördü.

Bu kez içinde tereddüt yoktu ama merdivenden inmeye başlamadan Charter hayaletine dönüp teşekkür etmeyi de ihmal etmemişti. Mordikan'ın yaklaştığını hissediyor, nefesini ensesinde hissediyordu. Üst kapıya çoktan ulaşmış olduğunu tahmin etti, yere çarpan ayak darbeleri muhtemelen şelalenin gürültüsü içinde kaybolup gidiyordu.

Merdivenin basamakları nehre kadar iniyor, ancak orada bitmeyip, yukarıda çıkıntıda durduğu zaman göremediği taşlarla adaya bağlanıyordu. Sabriel taşlara ve suya endişeli gözlerle baktı. Akıntı oldukça şiddetliydi ve suyun epey derin olduğunu tahmin ediyordu. Taşlar nehir seviyesinin çok az üstüne kurulmuştu. Yeterince geniş görünüyordlardı ve geçerken tutunma imkanı da veriyorlardı ama dalgalar ve eriyen karlar yüzünden taşların oldukça kaygan bir hale geldiklerini fark etmişti.

Sabriel akıntıyla birlikte fırlayıp giden küçük bir parça

buzun şelaleden aşağı düşüp parçalanışını seyretti. İlk önce, buzun başına gelenlerin kendi başına da gelebileceğini düşünüp tereddüt etse de, ardındaki Mordikan'ı ve kendisini yakalaması durumunda hapis olacağı sonsuz mahkumiyeti düşününce kendine geldi ve köprüye atladı.

Botları taşın üzerinde hafifçe kayıp, kolları iki yana savrulmuştu ama yarı emekler bir pozisyona geçip tekrar dengesini buldu. Fazla beklemeden bir sonraki taşa atladı ve sonrakine... Yaklaşık yüz metre kadar ilerleyip yarıya geldikten sonra dönüp arkasına bakmaya cesaret edebildi.

Mordikan gümüş parmaklığı kırıp geçmiş, sırtta duruyordu. Nöbetçi ortalarda yoktu ama Sabriel bu duruma şaşırma-mıştı. Neticede görevini yerine getirip kapıyı savunmuş ve yenilince de, Charter Büyüsü yenilenene dek ortadan kaybolmuştu.

Ölü yaratık gözlerini dikmiş Sabriel'e bakıyordu, tuhaf ama daha sakin görünüyordu. Bir Mordikan bile bu nehri geçemezdi, hem zaten o da pek deneyecekmiş gibi görünmüyordu. Sabriel yaratığa baktıkça beklemekten yana bir sıkıntısı olmadığını düşündü. Ne de olsa adanın tek çıkışını tutmuştu. Birinin gelmesini bekliyor olabilirdi...

Sabriel titremesini bastırdı ve taşların üstünden zıplayarak ilerlemeye devam etti. Güneşin doğmasıyla beraber artık daha ilerisini görebiliyordu, gözüne köprüünün sonunda yer alan beyaz duvardaki kapıya açılan ahşap bir platform çarptı. Duvarın arkasında yeşil ağaç dalları görünüyordu. Ağaçlarla kule arasında küçük kuşlar uçuşuyor, etrafta sabah kahvaltılarını arıyorlardı. Son derece korunaklı bir sığınak görüntüsüyle karşı karşıya olduğunu anlayınca rahatladı. Ama öte yandan sırtın üstüne kurulmuş bekleyen devasa Mordikan'ı da bir türlü aklından çıkaramıyordu.

Dikkatlice son taşın da üstünden atladıktan sonra plat-

formun üzerine yığılıp kaldı. Gözkapakları zorlukla hareket ediyor, önündeki çatlaktan ötesini göremiyordu. Sürünerek kendini kapıya doğru ilerlemek için zorladı.

Kapı birden ardına dek açılınca, zemini kızıl renkli eski taşlarla kaplı bir avlunun içine düştü. Evin bembeyaz taşlarının ortasındaki patika, gök mavisi parlak kapıya kadar uzanıyordu. Ağız kısmında kapıyı çalmak için bir halka bulunan, aslan kafası şeklindeki bronz renkli kapı tokmağı kapının önünde minderine kıvrılmış yatan küçük beyaz kediyle tam bir tezat oluşturuyordu.

Sabriel taşların üzerine uzandı ve yaşlı gözlerini kırpıştırarak kediye gülümsedi. Hayvan irkilip kafasını hafifçe ona doğru çevirince parlak yeşil gözleri de meydana çıkmıştı.

"Selam kedicik," diye inledi Sabriel, zorla ayağa kalkarken. Hayvanı okşamak için elini uzattığında donup kaldı, çünkü kedi başını yukarı kaldırınca boynunda asılı olan minik zil ve tasma gözüne çarpmıştı. Kırmızı deriden yapılmış olan tasmanın üzerindeki Charter Büyüsü Sabriel'in şimdiye dek gördüğü - ya da hissettiği - en kuvvetli, en dayanıklı bağlama büyüsüydü ve zil de Saraneth'in küçük bir kopyasıydı. Bu kedinin yalnızca bir kedi değil de, kadim güçlere sahip bir Serbest Büyü kullanıcısı olduğuna işaret etti.

"Abhorsen," diye miyavladı kedi, pembe dilini dışarı çıkartarak. "Tam zamanında geldin."

Sabriel bir süre hayvana baktıktan sonra, hafif bir inleme sesi çıkarttı ve yorgunluktan yere yığılıp kaldı.

Sekizinci Bölüm

Sabriel uyandığında kendini ipek çarşafı bir yatakta, kalın battaniyeler içinde yatarken buldu. Kırmızı taşlı şöminede canlı bir ateş yanıyor, ahşap kaplama duvarlar gizemli bir kızılıkla ışıldıyordu. Gözlerini açtığında üzerine gümüş rengi yıldızlar yapıştırılmış mavi kağıt kaplı bir tavanla karşılaştı. Odada karşılıklı iki pencere vardı ama panjurlar kapalı olduğundan saatin kaç olduğunu anlayamamıştı, ayrıca yatağa kim tarafından taşındığını da merak ediyordu. Buranın Abhorsen'in evi olduğundan kesinlikle emindi ama hafızası kapının önünde kendinden geçtiği anda son buluyordu.

Hala ağrıyan boynunu yastıktan kaldırıp yavaşça etrafına bakınca, gözleri, aslında kedi olmayan, kedinin yeşil gözleri ile buluştu. Hayvan yatağın ayakucuna ilişmişti.

"Sen de kimsin... yani nesen?" diye sordu Sabriel ürkekçe, birden örtülerin altında çırlıçıplak olduğunu fark etmişti. Hoş bir duygu olsa da, bu kendini iyice savunmasız hissetmesine yol açıyordu. Gözleri kapının yanındaki kıyafet askısında asılı duran kılıç kemeri ve zil palaskasına kaydı.

"Birçok adım var," diye cevap verdi kedi. Yarı miyavlar gibi garip bir ses çıkartıyor, sesli harfleri tıslayarak telaffuz ediyordu. "Bana Mogget diyebilirsiniz. Ne olduğuma gelince; bir zamanlar birçok şeydim, ama şimdi yalnızca bir taneyim.

Öncelikli olarak Abhorsen'in hizmetkarıyım. Tabii bana bir iyilik yapıp tasmanı çıkarmak istersen durum değişir..."

Sabriel zorla gülümsedi ve hayır anlamında başını iki yana salladı. Mogget her ne idiyse, boynundaki tasma onu Abhorsen'in emrine sokan tek nesneydi. Tasmanın üzerindeki Charter sembollerinden bunu net bir biçimde okumuştı. Sabriel'in anlayabildiği kadarıyla, bu bağlama büyüü bin yıldan daha uzun bir zaman önce yapılmıştı. Yani Mogget'in Duvar'la aynı yaşta, hatta daha da yaşlı bir Serbest Büyü ruhu olma ihtimali oldukça yüksekti. Babasının neden ona Mogget'dan hiç bahsetmediğini merak ederken içini kaplayan ani bir hüznün dalgasıyla uyandığında onu burada bulmayı ve sıkıntılarının sona ermesini diledi.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Mogget. Sonra da umursamaz bir şekilde omuz silkip, iyice gerindi. Ardından parke zemine atlayıp ateşe doğru tembel tembel yürümeye başladı. Sabriel, kedinin hareketlerinden onun kesinlikle erkek olduğunu

düşünüyordu. Mogget'in suretinin sürekli değişen gölgesi Sabriel'in eğitilmiş gözlerinden kaçmamıştı.

Kapı sertçe vurulunca, Sabriel kediye izlemeyi bıraktı ve korkuyla yerinden sıçradı.

"Hizmetkarlardan biridir," dedi Mogget kendinden emin bir tavırla. "Düşük seviyeli Charter yaratıkları. Sütü hep yakıyorlar."

Sabriel onun sözlerine aldırmadan "Girin," dedi. Titreyen sesi, bu bitkinliğinin bir süre daha devam edeceğinin işaret-çisiydi.

Kapı açıldı ve içeri kısa boylu, cübbe giymiş birisi girdi. Kukuletası ve görünmeyen yüzüyle yukarı kapıdaki nöbetçiyi andırıyordu, ancak bunun cübbesi siyah değil açık krem rengiydi. Bir kolunda pamuklu basit bir kombinezon, diğ-

rindeyse kalın bir havlu tutuyordu. Ayrıca Charter sembolleri ile dolu ellerinde uzun, kalın bir tunik ile bir çift terlik tutuyordu. Tek" bir kelime bile etmeden yatağın ucuna yürüdü ve elindekileri Sabriel'in ayaklarının dibine bıraktı. Ardından ateşin solundaki fayanslı kısmın üstünde bulunan porselen leğeni indirdi. Bronz renkli gizli bir vanayı çevirmesiyle, beraber duvardaki bir borudan sıcak su fışkırdı ve ortalığı Sabriel'in yüzünü buruşturmasına neden olan berbat bir koku kapladı.

"Sıcak kaynak suyu," dedi Mogget. "Kokusuna bir süre sonra alışsın. Baban hep sürekli sıcak suya sahip olmanın bu pis kokuya değeceğini söylerdi. Hmm, yoksa büyükbaban mıydı? Ya da onun teyzesi? Ah şu hafızam yok mu..."

O ana dek kımıldamadan duran hizmetkar leğen dolunca vanayı kapadı; suyun bir kısmı Mogget'in olduğu yere kadar taşmıştı. Hayvan, Charter hayaletiyle arasındaki mesafeyi koruyarak birikintiden uzaklaştı. Tıpkı gerçek bir kedi gibi, diye düşündü Sabriel. Belki de yıllar boyunca - hatta yüzyıllar - büründüğü şekil yaratığın davranışlarını etkilemeye başlamıştı. Sabriel aslında kedileri çok severdi.

Okuldayken Bisküvi adını verdikleri tombik bir kedileri vardı. Sabriel onun okul müdürünün odasındaki pencerelerin eşiğinde uyuyuşunu hatırladı. Daha sonra kendini genel olarak okulunu ve arkadaşlarını düşünürken buldu. Görgü Kuralları dersi ve gümüş tepsilerden bahseden öğretmen aklına geldiğinde hüznünlendi.

Sert bir çarpma sesi hayallerini bölmüş, yorgun kaslarına yeni bir acı dalgası gitmesine yol açmıştı. Charter hayaleti, şöminenin süngüsünü bronz vanaya vuruyordu. Sabriel'in bir an önce yıkanmasını ister gibi bir hali vardı.

"Su soğuyor," dedi Mogget, tekrar yatağa sıçrarken. "Akşam yemeği de yarım saat içinde servis edilecek."

"Onlar da kim?" diye sordu Sabriel, doğrulmuş ve terliklerle havluyu almak için öne uzanmıştı.

"Bunlar işte," dedi Mogget elinde bir sabun kalıbı tutan hizmetkarı işaret ederek.

Sabriel havluya sıkıca sarındı, leğene ilerleyip suya dokundu. Sıcaklığı harikaydı ama daha hiçbir şey yapamadan, hayalet birden öne atıldı ve havlusunu aşağı çekerek leğeni başından aşağı boca etti.

Sabriel çılgılığı bastı ama hayalet çoktan vanayı açıp leğeni tekrar doldurmaya başlamış, bir yandan da kafasından başlayarak vücudunu sabunlamaya girişmişti.

"Sen ne yaptığını zannediyorsun!" diye bağırdı Sabriel, yaratığın soğuk elleri önce sırtını, ardından da ilgisizce karın ve göğüslerini ovalamaya başladığında. "Dur! Kendi kendime yıkanacak kadar büyüdüm, teşekkür ederim!"

Ancak anlaşılan o ki, Bayan Prionte'nin ev hizmetkarlarına hitap etme teknikleri hayalet hizmetkarlara pek sökmüyordu. Yaratık bir an için durduktan sonra vücuduna tekrar sıcak su döktü ve işine devam etti.

"Bunu nasıl durdurabilirim?" diye hızlı hızlı konuştu Sabriel Mogget'a bakarak, kafasından aşağı bir leğen su daha inmiş ve hayalet vücudunun daha aşağıda kalan bölgelerini sabunlamaya başlamıştı.

"Durduramazsın," diye cevapladı Mogget, durumdan oldukça hoşnut görünüyordu. "Bu hizmetkar inatçılığıyla tanınır."

"Sen ne... Hey!.. Kes şunu!.. Nasıl yani?"

"Burayla ilgili bilmen gereken çok şey var," dedi Mogget. "Her Abhorsen kendi hizmetkarını yaratır. Her zaman en iyiği bildiğini sanan aile hizmetlileri işte. Pratikte insan gibiler aslında."

Hayalet, sabunlamaya sadece Mogget'e su sıçratmak için bir anlığına ara verdi ve yanlış tarafa atlayan kedi kendini suyun içinde bulunca yaratığa geri tısladı. Sabriel'in başından aşağı bir leğen su daha inmeden önce son görebildiği şey hayvanın yatağın altına kaçtığıydı.

"Bu kadar yeter, teşekkürler!" diye isyan etti sular fayanslı bölgedeki bir giderden akıp giderken. Zaten bitirmişti herhalde, diye düşündü. Yaratık vücudunu

kurulamaya başlamıştı. Elinden havluyu kapıp kendi kendine kurulanmaya çalıştı ama hayalet bu defa da saçlarını taramaya başlamıştı. Sonunda Sabriel kombinezonla tuniği giydi ve yaratığın saçını fırçalayıp ellerine bakım yapmasına izin verdi.

Evin içinde bir gong sesi yankılandı. Hizmetkarın biri kapıyı açtığı sırada, aynada tuniğinde yer alan gümüş anahtar motifini incelemekle meşguldü. Mogget içeri girerek "Akşam yemeği!" diye bir çığlık kopardı. Sabriel sakın bir şekilde onu takip etti, hizmetkar odanın kapısını ardından kapamıştı.

Akşam yemeği evin büyük salonunda yeniyordu. Alt katın neredeyse yarısını kaplayan bu uzun odanın batı kısmında, zeminden tavana dek uzanan vitraylı bir pencere vardı. Evin içindeki diğer birçok eşya gibi, Charter büyüğü içinde yüzen camın üzerine Duvar'ın inşasından bir sahne resmedilmişti. Belki de içinde hiç gerçek cam yoktur, diye düşündü Sabriel, akşam güneşi resmin üzerine yansırken. Yakından bakılınca, hayalet hizmetkarların vücudunda olduğu gibi, vitrayın üzerinde de Charter sembollerinin belli bir düzen içinde danset-tiklerini görmek mümkündü. Havanın neredeyse kararmak üzere olduğunu gören Sabriel, bir ya da iki gündür uyuyor olabileceğini düşündü.

Önünde uzanan yemek masası, neredeyse odayla aynı boydaydı. Masanın ahşabı iyice cilalanmış, her köşesine tabaklar, gümüş tuzluklar, şamdanlar ve sürahiler yerleştirilmişti.

Sabriel görgü kitaplarında gördüğü resimleri hatırlayınca, iki kişilik bir masa hazırlandığının farkına vardı. Masadaki bazı nesneleri, örneğin nar tanelerini kabuğun dışından emmeye yarayan altın bir çubuk gibi, kitaptaki resimler haricinde, hayatında ilk kez görüyordu.

Masanın başına uzun bir arkılığı olan bir sandalye koyulmuş, hemen soluna da minderli bir tabure çekilmişti. Sabriel hangisinin kendisi için hazırlandığını anlamaya çalıştığı sırada Mogget tabureye sıçradı ve miyavlamaya başladı: "Hadi ama! Sen oturmadan servise başlamayacaklar."

Onlar'dan kastı daha fazla hayaletti. Toplamda yatak odasındaki zorba da dahil olmak üzere altı taneydiler. Temelde hepsi birbirine benziyordu; insan görünümlüydüler ancak yüzleri kukuleta ya da peçe ile gizlenmişti. Yalnızca, neredeyse şeffaf olan elleri açıktaydı. Hizmetkarlar bir kapının önünde toplanmış ona bakıyorlardı. Fakat Sabriel hiçbirisi ile göz teması kuramıyor, bu da onu ürkütüyordu. Sabriel kapının mutfığa ait olduğunu düşündü çünkü kapının

arkasında alevler görünüyordu, ayrıca burnuna gelen kokuların kaynağı buradan başka bir yer olamazdı.

"Evet bu o," dedi Mogget alaycı bir tonla. "Yeni ev sahibiniz. Hadi artık yemeğimizi yiyelim."

Hayaletlerin hiçbiri yerinden kımıldamadı. Sabriel adımını attığı anda hepsi öne çıkıp bir dizleri, ya da yere kadar uzanan cübbeleri altında ayakta durmalarını sağlayan her ne ise, üzerine çöktüler ve üzerlerinde dolanan Charter sembollerinden dolayı bembeyaz parlayan solgun ellerini yukarı uzattılar.

Sabriel bir süre onlara baktıktan sonra ona hizmetlerini sunduklarını için bunun karşılığında bir şeyler söylemesi gerektiğini anlamıştı. Hizmetkarlara doğru yürüyüp hepsinin elini nazıkçe sıktı, bunu yaparken onları var eden Charter

büyülerini hissedebiliyordu. Mogget doğru söylemişti, büyülerin bazıları Sabriel'in tahmininden bile eskiydi.

"Teşekkür ederim," dedi sessizce. "Bana gösterdiğiniz yakınlık için babam adına teşekkürler ederim."

Bu sözleri yeterli olmuşa benziyordu. Hayaletler ayağa kalkıp reverans yaptıktan sonra işlerinin başına döndüler. Üzerinde açık renkli bir giysi olan hizmetkar, Sabriel'in sandalyesini çekip oturtttuktan sonra peçetesini serdi. Tertemiz siyah peçetenin üzerine bir örgü ustası tarafından minik gümüş anahtarlar işlenmişti. Mogget'in peçetesi ise bembeyazdı ve üstü lekelerle kaplıydı.

"İki haftadır yemeğimi mutfakta yemek zorundaydım da," diye bir açıklama yaptı Mogget. Hizmetkarlardan ikisi ellerinde tabaklarla masaya yaklaşırken odayı baharat ve sıcak yemek kokusu kaplamıştı.

"Umarım hoşuna gitmiştir," diye cevap verdi Sabriel şarabından bir yudum alırken. Meyve aromalı sek bir beyaz şaraptı ama Sabriel tadının hoşuna gidip gitmediğine karar verememişti, içilebilir bir şarap olduğu kesindi. Alkol konusundaki ilk önemli deneyimini birkaç sene önce en yakın iki arkadaşıyla beraber yaşamıştı. O günden sonra da hiçbiri bir daha konyak içmeye cesaret edememişti fakat Sabriel yemeğin yanında birkaç kadeh şarap içmekten hoşlanıyordu.

"Her neyse, geleceğimi nereden biliyordun?" diye Sordu Sabriel. "Şey olana... Yani babamın mesajını alana dek ben kendim bile bilmiyordum."

Kedi hemen bir cevap vermedi çünkü hizmetkarın önüne koyduğu tabaktaki küçük, yuvarlak balığa odaklanmıştı; parlak gözleri ve yeni yakalandığının göstergesi olan ışıltılı pullan olan bir balıktı bu. Sabriel'in tabağında ise aynı balığın ızgarada kızartılmış, domates, sarımsak ve fesleğen sosuyla hazırlanmış bir versiyonu bulunuyordu.

"Senin bu dünyada geçirdiğin zamanın on katını ben atalarına hizmet ederek geçirdim," diye cevapladı Mogget sonunda. "Güçlerim zamanla azalmış olsa da, bir Abhorsen'in gittiğini ve yerine bir başkasının geldiğini hala anlayabiliyorum."

Sabriel'in ağzının tadı bir anda kaçmıştı, çatalını bıraktı. Boğazını temizlemek için bardağına uzandı ama sanki şarap bir anda sirkeye dönüşmüş gibiydi. Oksürerek bardağı masaya koydu.

"Gitmek ile neyi kastediyorsun? Babama ne oldu? Ne biliyorsun?"

Mogget kafasını kaldırıp, hafif aralık gözleriyle Sabriel'e baktı. Normal bir kedinin yapabileceği bir şey değildi bu.

"O öldü, Sabriel. Son Kapı'nın ötesine geçemediyse bile artık bu tarafta dolanamayacak. Bunu - "

"Hayır!" diye lafını kesti Sabriel. "Bu olamaz! O bir ölü çağırıcı,.. O ölemez..."

"Ölmemiş olsaydı, kılıcını ve zillerini sana gönderemezdi, tıpkı zamanında teyzesinin ona gönderdiği gibi o da sana gönderdi," diye devam etti Mogget Sabriel'in sızlanmasına aldırış etmeden. "Ayrıca o bir ölü çağırıcı değildi, o Abhorsen'di."

"Anlamıyorum," diye fısıldadı Sabriel. Artık Mogget'in gözlerine bakamıyordu. "Ben,.. Bu konularda pek bilgim yok. Eski Krallık, Charter Büyüsü, hatta öz babam hakkında bile. Neden onun ismini sanki bir unvanmış gibi telaffuz ettin?"

"Çünkü bu bir unvan. O Abhorsen'di, Şimdi de sensin."

Sabriel bütün bunları sessizlik içinde dinledi; bakışları ta-bağındaki balık ve sos kıvrımlarına takılmıştı, gümüş pullarla kırmızı domatesler bir nevi kılıç ve ateş dansı yapıyor gibiydi. Masa ve arkasındaki oda hafifçe bulanıklaşmıştı. Kendini yavaşça Ölüm'ün sınırına uzanırken buldu fakat ne kadar uğ-

raşırsa uğraşsın öteye geçemiyordu. Abhorsen'in evi Yaşam ve Ölüm arasındaki hiçbir geçişe izin vermeyecek kadar korunaklıydı. Yalnız sınırdaki bir şey hissetti.

Düşmanları pusuya yatmış onu bekliyor gibiydi, ama bununla beraber ona çok tanıdık gelen bir ize de rastlamıştı; sanki bir kadının çıktığı odada bıraktığı parfüm kokusu gibi. Sabriel bu ize odaklanıp bir kez daha Ölüm'e girmeye çalıştı.

Tüm çabalarına rağmen hala Yaşam'daydı. Kollarının keskin pençeler tarafından tırmalandığını hissetti. Gözlerini açtığında yüzünde birikmiş olan buz taneleri döküldü ve karşısında tekrar saldırmaya hazır kızgın bir Mogget buldu.

"Aptal!" diye tısladı kedi. "Bu evin üstündeki korumaları kaldırabilecek tek kişi sensin ve onlar da senin bunu yapmanı bekliyorlar!"

Sabriel kızgın kediye bakınca ağzına kadar gelen cevabı yuttu çünkü sözlerindeki doğruluk payının farkına varmıştı. Sınırı geçmesini bekleyen Ölü ruhları o da hissetmişti. Böyle bir durum karşısında muhtemelen Mordikan eve girecek ve Sabriel'in de onunla tek başına ve silahsız olarak savaşması gerekecekti.

"Özür dilerim," diye mırıldandı, başını buz tutmuş iki elinin arasına alırken. Okul Müdürü'nün gül bahçesini kontrol edemediği bir Charter Büyüsü ile yakıp kül ettiğinden bu yana - ki az kalsın çok sevilen yaşlı bahçıvanı da öldürüyordu - kendini hiç bu kadar kötü hissetmemişti. O zaman yaşadığı olay karşısında gözyaşlarını tutamamıştı, ama artık büyümüştü ve ağlamayacaktı.

"Babam tam anlamıyla ölü sayılmaz," dedi bir anlık bir sessizlikten sonra. "Aramızda çok sayıda kapı var ama varlığını hissettim. Onu geri getirebilirim."

"Bunu yapmamalısın," dedi Mogget kesin bir dille, yüzyılların tecrübesi sesinden okunuyordu. "Sen Abhorsen'sin

ve ölüleri huzura kavuşturmakla yükümlüsün. Senin kaderin çoktan çizildi."

"Kaderimi kendim tayin edebilirim," dedi Sabriel, başını kaldırıp kendinden emin bir biçimde ona bakarak.

Mogget yine itiraz edecek oldu, ama sonra vazgeçip gülmeye başlayarak - bu elbette alaycı bir gülümsemeydi - taburesine sıçradı.

"Ne istersen onu yap," dedi. "Ben neden karışıyorum ki? En nihayetinde hizmet etmekle yükümlü bir köleyim. Ab-horsen kötülüğe yenilirse ben neden üzüleyim? Zaten baban seni lanetleyecektir, annen de, ve bil ki Ölüler de bu kararına çok sevinecektir."

"Babamın öldüğünü sanmıyorum," dedi Sabriel, yüzü coşkuyla kızarmış, buzları eriyip akmaya başlamıştı. "Ruhu canlı gibiydi. Ölüler Alemi'nin içinde bir yerlerde sıkışıp kalmış ama bence vücudu hala canlı. Bu haliyle onu orada mı bırakayım?"

"Hayır," dedi Mogget yeniden sakinleşerek. "Ama kılıcı ve zilleri gönderdi. Hala hayatta olduğu sadece bir varsayım."

"Varlığını hissediyorum," dedi Sabriel kısaca. "Ve gidip onu bulmam gerek."

"Belki de haklısın... Yine de garip bir durum." Mogget yarı miyavlar sesiyle kendi kendine konuşuyor gibiydi. "Ben de amma koflaşmışım. Ah bu tasma yok mu, algımı kapatıyor..."

"Bana yardım et, Mogget," diye atıldı Sabriel ve eliyle kedinin kafasını yakalayıp tasmaının altından boynunu okşamaya başladı. "Öğrenmem gereken çok şey var!"

Mogget elinin altında hırlamaya başlamıştı ama Sabriel ona yaklaştığında ve küçük Saraneth'in hafif sesini duyunca Mogget'in aslında kedi değil, bir Serbest Büyü yaratığı ol-

duğu gerçeği aklına geldi. Bir an onun kediye dönüşmeden önce nasıl bir vücut ve ruha sahip olduğunu merak etti.

"Ben Abhorsen'in hizmetkarıyım," dedi Mogget sonunda. "Ve sen de Abhorsen olduğuna göre sana yardım edeceğim. Ama bana bir söz vermelisin: Eğer baban öldüyse onu geri getirmeyeceksin. Bunu isteyeceğini hiç sanmıyorum."

"Sana bir söz veremem. Ama düşünmeden hareket etmeyeceğimi bil. Ve yanımda olursan sözünü dinleyeceğimi de."

"Eh o kadarını tahmin ediyorum," dedi Mogget ve başını Sabriel'in elinden kurtardı. "Bu konularda çok bilgili olmadığın belli, yoksa bana hak verirdin. Baban seni asla Duvar'ın ardına göndermemeliydi."

"Peki neden gönderdi o zaman?" diye sordu Sabriel. Okul hayatı boyunca bu soruyu kendi kendine sormuş, babasından tek alabildiği yanıt ise "Öyle gerekiyordu" olmuştu.

"Korkuyordu da ondan." Mogget dikkatini tekrar tabağın-dakı balığa vermişti. "Ancelstierre'de güvendedin."

"Kimden korkuyordu ki?"

"Balığını ye," dedi Mogget iki hizmetkar mutfaktan çıkarken. Belli ki bir sonraki yemeği getiriyorlardı. 'Yemekten sonra çalışma odasında konuşuruz.'

Dokuzuncu Bölüm

Çalışma odası, gazyağı yerine Charter büyüü ile yanan piriç fenerlerle aydınlatılmıştı. Kokusuz ve sessizce yanan fenerler en az Ancelstierre'deki elektrikli lambalar kadar ışıık saçıyordu, üstelik elektrik kesilmesi gibi bir dertleri de yoktu.

Kitaplar, duvarlara kulenin kıvrımlarını takip edecek şekilde sıralanmış, yalnızca aşağı ve yukarı kata açılan merdivenin olduğu kısım boş bırakılmıştı.

Odanın ortasında sekoya ağacından yapılmış bir masa duruyordu. Pullu ayakları parıldıyor, ayakların masaya ulaştığı kısımlarda ağızlarından alevler fışkıran dekoratif ejderhalar yer alıyordu. Masanın üstünde bir mürekkep hokkası, dolmakalem, kağıtlar ve bir çift bronz harita ayrıacı vardı. Aynı cins ağaçtan yapılmış sandalyeler etrafına yerleştirilmiş, üstlerindeki siyah deriye de gümüş anahtar motifi işlenmişti.

Sabriel'in çocukken eve yaptıkları ziyaretlerden hatırladığı çok az şeyden biri de bu masaydı. Babası masaya "Ejderha masası" derdi ve o da boyu masanın yüzeyine erişemediği için ejderhanın ayaklarına sarılıp oynardı.

Sabriel elini pürüzsüz, serin ahşaba uzatıp bir süreliğine anılara daldıktan sonra bir sandalye çekti ve kolunun altına sıkıştırdığı kitapları masaya koydu. İki tanesini yakınında

tutmuş, diğer kitabı da masanın ortasına itmişti. Rafların yanındaki camekanlı bir dolapta bulduğu bu üçüncü kitap, avının üstüne aniden atılmaya hazırlanan yırtıcı bir hayvan gibi sessizce bekliyordu. Dış kabı soluk bir yeşil olan kitabın tokaları Charter sembolleri ile parıldıyordu. Bu Ölülerin Kitabı'ydı.

Diğer iki kitap ona kıyasla daha normal görünüyorlardı. Her ikisi de sembolleri tek tek tanıtp, hangi durumlarda kullanılacaklarını öğreten Charter Büyü kitaplarıydı. Sabriel ilk kitabın dördüncü bölümünden sonra yer alan sembollerin birçoğunu bilmiyordu bile, ki her kitapta tam yirmi bölüm vardı.

Etrafta muhtemelen ona faydası dokunabilecek birçok başka kaynak mevcuttu ama Sabriel daha fazlası için kendini çok yorgun hissediyordu. Yatmadan önce Mogget'le konuşup birkaç saat çalışmayı planlamıştı. Yaşadıklarından sonra dört beş saat

uyanık kalmak bile uykusunu getiriyordu, bunun yanı sıra, uykunun bilinç kapayıcı etkisinin şu durumda ona son derece çekici geldiği de inkar edilemez bir gerçektir.

Mogget sanki düşüncelerini duymuş gibi bir anda merdivenlerin tepesinde belirerek konforlu görünen bir pufa doğru tembel adımlarla ilerlemeye başladı.

"Görüyorum ki o kitabı da bulmuşsun," dedi, konuşurken kuyruğunu ileri geri sallıyordu. "Çok fazla okumamaya dikkat et."

"Hepsini önceden okuyup bitirdim bile," diye cevapladı Sabriel.

"Olabilir," diye izah etti kedi. "Ama bil ki o kitabın içeriği her okuduğunda değişir. Aynı anda birçok anlama gelebilir, tıpkı benim bir zamanlar olduğum gibi."

Sabriel kitapla ilgili her şeyi bildiğini gösterircesine omuz-

larını silkti. Ama bunu gururundan yapıyordu, aslında içten içe Ölülerin Kitabı'ndan korkuyordu. Kitabın her bölümünü babasıyla çalışmış olmalarına rağmen normalde çok kuvvetli olan hafızası yalnızca bazı seçilmiş sayfaları hatırlıyordu. Kitabın içeriği her sene değişiyordu. Sabriel titremesini bastırdı ve kendi kendine gerekli olan her türlü bilgiye sahip olduğunu tekrarladı.

"İlk yapmam gereken şey babamın vücudunu bulmak olmalı," dedi. "Bunun için de yardımına ihtiyacım var Mog-get."

"O konu hakkında en ufak bir fikrim bile yok," dedi Mogget kendinden emin bir şekilde. Ardından da esnedi ve patilerini yalamaya koyuldu.

Sabriel kaşlarını çatıp dudaklarını ısırды, bu hareketi okulda pek de popüler olmayan sinirli tarih öğretmeninden öğrenmişti.

"Onu en son ne zaman gördüğünü ve ne yapmayı planladığını söyle yeter."

"Neden günlüğünü okumuyorsun?" dedi Mogget, bir anlığına yalanmayı bırakmıştı.

"Nerede?" diye sordu Sabriel heyecanlı bir sesle. Babasının günlüğünden çok şey öğrenebilirdi.

"Herhalde yanında götürmüştür," diye cevapladı Mogget. "Ne zamandır görmedim. "

"Bana yardımcı olacağını sanmıştım!", Sabriel yine kaşlarını çatmış, ince dudaklarını kemirmeye başlamıştı. "Lütfen soruma cevap ver."

"Uç hafta önce," diye mırıldandı Mogget, ağzı hala karnının dibindeydi ve konuşurken arada pembe diliyle tüylerini yalamayı ihmal etmiyordu. "Belisaere'den bir haberci geldi ve yardım etmesi için babana yalvardı. Ölü bir yaratık, savunmalarını aşabilecek güçte Ölü bir yaratık, Belisaere civarında

avlanmaya başlamıştı. Abhorsen - yani bir önceki Abhorsen demek istiyorum - işin içinde başka işler de olabileceğinden şüphelendiyse de yine de gitmeye karar verdi.

"Belisaere. Kulağa tanıdık geliyor. Bir kasaba mı?"

"Bir şehir. Başkent. En azından hala bir Krallık varken öyleydi."

"Varken mi?"

Mogget temizlenmeyi bıraktı ve gözlerini kısarak Sabriel'e bakmaya başladı. "Size okulda ne öğretiyorlar? Taht tamiki yüz yıldır boş ve yirmi yıldır bir naip bile yok. İşte bu yüzden Krallık her geçen gün gittikçe karanlığa daha da fazla teslim oluyor..,"

"Charter - " diye başladı Sabriel ama Mogget alaycı bir viyaklama ile sözünü kesti.

"Charteren da kimseye bir faydası yok," diye miyavladı. "Tahta hükmeden biri olmayınca Charter taşları birer birer kırılmaya başladı. Yüce Charter büyücülerinden biri tar... taraf.. taraf değiştirtince - "

"Yüce Charter büyücüsü de nedir?" Bu defa Sabriel onun sözünü kesmişti. Daha önce hiç duymadığı bir unvandı bu. Okulda bunların neden öğretilmediğini ve babasının Eski Krallık'ın durumu hakkında kendisine neden tek kelime etmemiş olduğunu merak etti.

Ama Mogget sanki diline bir kilit vurulmuş gibi sessizleş-mişti. Bir an konuşmaya çalıştıysa da küçük kırmızı ağzından tek bir ses çıkaramadı, Nihayet pes etti. "Sana söyleyemem. Kahretsin, bu benim bağımın bir parçası! Ama tüm dünyanın kötülüğe doğru yuvarlandığını ve birçok insanın da buna yataklık yaptığını bilmen yeter."

"Ve bazıları da karşı çıkıyor," dedi Sabriel. "Babam gibi. Benim gibi,"

"Ne yaptığına bağlı," dedi Mogget, ses tonu Sabriel gibi 100

deneyimsiz birinin bir şeyleri değiştirebileceğinden şüphe duyduğunu gösteriyordu. "Umurumda olduğundan değil ya-"

Tavandaki kapağın açılma sesiyle kedinin sözleri yarıda kaldı. Sabriel gelenin merdivenden İndikçe siyah cübbesi basamaklara sürtünen bir başka Charter hayaleti olduğunu görünce heyecanla tutmakta olduğu nefesini birden bıraktı. Gümüş anahtar arması bu hizmetkarın, evdekilerden farklı olarak - tünel geçidindekilere benzer bibimde - hem göğsüne hem de sırtına damgalanmıştı. Yaratık Sabriel'in önünde eğilip yukarıyı işaret etti.

Sabriel, hayaletin kendisinden gözlemesine çıkıp bir şeye bakmasını istediğini anladı; bu kesinlikle iyi bir haber olamazdı. İsteksizce sandalyesini geri iterek merdiveni tırmanmaya başladı. Açık kapaktan içeri hava doluyor, yanında buzlu nehrin soğuşunu getiriyordu. Elleri soğuk metal basamaklara dokununca ister istemez titredi.

Gözlemesine çıktığında soğuk bir anda kesilmişti çünkü oda batmakta olan kırmızı güneşin Sabriel'in gözleri kamaştıran son ışıklarını hala alıyordu. Bu odayla ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu ama tüm duvarların canı ya da cam benzeri şeffaf bir maddeden yapılmış olduğunu görmek çok hoşuna gitmişti. Kırmızı kiremitli çatının çıplak kirişleri şeffaf duvarların üstünde yatıyor, ankastre birleşme noktaları çatıyı sanki bir sanat eseriymiş gibi gösteriyordu. İçeri dolmakta olan hafif ve taze hava akımı ise odanın mükemmelliğini daha insani bir seviyeye çekme görevini üstlenmişti.

Gözlemevinin tam ortasında koyu renkli tahta ve demirden bir üç ayaklı sehpanın üstünde yer alan parlak cam ve bronzdan yapılmış kocaman bir teleskop duruyordu. Teleskopun hemen yanında uzun bir gözlemci sandalyesi ve üye-

rinde bir yıldız haritası bulunan bir kürsü duruyordu. Zemin ise, üzerinde gök haritası bulunan, renkli takımyıldızları ve hareket halindeki gezegenleri gösteren kalın yün bir halı ile kaplanmıştı.

Sabriel'i yukarı takip eden hayalet, güney duvarına doğru ilerledi ve üzerinde Charter sembolleri dolanmakta olan solgun elini nehrin güney kıyısına uzatarak Sabriel'in Mordikan ile yeraltında verdiği savaştan sonra yüzeye çıktığı ilk noktayı işaret etti.

Sabriel batmakta olan güneşin ışığından sakınmak için sağ elini kaldırarak yüzüne siper etti ve yaratığın gösterdiği yere baktı, içinde yükselen korkuya rağmen, nehrin beyaz kıyısının ilerisindeki tepeye baktı.

Mordikan hala oradaydı. Sabriel'in gördüğü kadarıyla sırtın üzerinde öylece duruyordu, arkasında sürekli hareket halinde şekiller vardı.

Sabriel bu görüntüyü bir süre izledikten sonra ayaklarının dibinde beliren Mogget'e aldırış etmeden teleskopa yürüdü. Kafasına bir an hayvanın merdivenden nasıl çıktığı sorusu takılsa da zihnini dışarıda olup bitene odaklamayı tercih etti.

Çıplak gözle iyi seçemediği Mordikan'ın arkasında hareket eden şekilleri teleskopun merceğinde sanki elini uzatsa dokunacak kadar yakından görebiliyordu.

Çiftler halinde ayaklarından birbirlerine zincirlenmiş, yaşayan, nefes alan şekillere baktığında bunların Mordikan'ın görüntüsünden ürkmüş kadın ve erkekler olduğunu anladı. Tünelden, deri keseler ve uzun kütükler taşıyan çok daha fazla insan geliyor ve taşıdıklarını bıraktıktan sonra geri dönüyorlardı.

Sabriel teleskopu biraz daha çevirip de nehrin halini görünce sinirle homurdandı. Başka bir grup yaşayan köle, taşınan kütükleri çekiçlerle yontup uzun kutular haline getirmek

ve içlerine keselerle taşınan toprağı doldurmakla meşguldü. Dolan her kutu kıyıda köprüye kadar olan mesafeyi dolduracak şekilde nehre sürülüyor ve uygun konuma geldiğinde köleler tarafından üstüne demir çiviler çakılarak yerine sabit-leniyordu.

İşin bu kısmı, nehirden yarı beline dek taşlara çıkmış biri tarafından yönetiliyordu. İnsan görünömlü, kapkara, aşırı hareketli bir şekildi. Muhtemelen bir ölü çağırıcının Gölge El'i ya da insan vücudu kullanmaya tenezzül etmeyen özgür iradeli ölü bir ruhtu.

Sabriel olup biteni izlerken, kutuların dördüncü ve sonuncusu da suya atılarak, çivileri çakıldıktan sonra bir zincirle diğer üç kutuya bağlandı. Zinciri sıkıştıran kölelerden biri dengesini kaybedip kafa üstü suya düşünce, bacağından bağlı olduğu arkadaşı da onunla beraber düşmüştü. Nehrin suları iki vücudu da alıp götürürken attıkları çığlıklar şelalenin gürültüsü içinde kaybolup gitmişti. Birkaç saniye sonra Sabriel iki hayatın da sona erdiğini hissetmişti.

Nehrin kıyısındaki diğer köleler, bu ani kayboluşun şokuyla ve kendi hayatları için hissettikleri kaygıyla işlerini bir anlığına bıraksalar da, Gölge El derhal onlara doğru ilerlemeye başladı, akışkan bacaklarıyla tepeden aşağı pelte gibi akıyor, her adımında yeri sanki kucaklıyor gibi görünüyordu. Yakınındaki kölelerden bazılarına, toprak dolu kutuların üzerinden geçmelerini işaret etti. Zavallılar mecburen sırt sırta verip kutuların üzerinden ilerlemeye başladılar.

Gölge El bunun üzerine bir an tereddüt etti ancak sırtın üstündeki Mordikan'ın hareketlenip öne eğilmesi ile birlikte dikkatli bir biçimde kutulara basarak köprüye yürüdü. Bu sırada alt tarafından akmakta olan sudan hiçbir zarar görmemişti.

"Mezar toprağı," dedi Mogget, teleskopa ihtiyacı yoktu.

"Qyrre ve Roble'lı köylüler tarafından taşınıyor. Acaba tüm köprüyü geçebilecek kadar toprak bulabildiler mi?"

"Mezar toprağı," diye tekrarladı Sabriel, bir dizi yeni kölenin kese ve kütükler taşıyarak gelişini izlerken. "Suyun etkisini sıfırladığını unutmuşum. Ben...ben burada bir süre güvende olacağımı düşünmüştüm."

"Eh, güvendesin zaten," dedi Mogget. "En azından yarın akşama dek işleri bitmez, zaten öğle vakti hava çok kapalı değilse Ölüler'in birkaç saatliğine saklanması gerekecek. Ama olanlara bakılacak olursa, bir liderleri var demektir. Her Abhorsen'in düşmanları oldu tabii. Karşımızdaki stratejik zekası yüksek, basit bir ölü çağırıcı da olabilir."

"Ayrık Zirve'de Ölü bir yaratığı katlettim," dedi Sabriel yavaşça, sesli düşünüyordu. "Ölmeden intikamını alacağına yeminler içti ve Kerrigor'un hizmetkarlarından söz etti. Bu isim sana tanıdık geliyor mu?"

"Evet" dedi Mogget tükürür gibi, kuyruğu birden havaya kalkmıştı. "Ama sana ondan bahsedemem, sadece Yüce Ölü'lerden biri ve babanın en büyük düşmanı olduğunu söyleyebilirim. Yeniden hayata döndüğünü söyleme bana sakın!"

"Bilmiyorum ki," diye cevapladı Sabriel kediye bakarak. Hayvanın vücudunu bir titreme almış, itaat etmeyle karşı koyma arasında gidip geliyor gibi görünüyordu. "Neden diğer bildiklerini de anlatmıyorsun? Tasmandaki bağ ile ilgili bir şey mi?"

"Bu... bu bir sapkınlık... evet," kelimeler Mogget'in boğazından güçlükle çıkmıştı. Yeşil gözleri iyice parlamıştı ve sarf ettiği sözlerden dolayı kendi kendine kızmasına rağmen başka bir şey söyleyemedi.

"Bilmece içinde bilmece," dedi Sabriel, yüzü düşünceli bir hal almıştı. Duvar'ı geçtiğinden - hatta belki daha da ön-

cesinden - beri kötü bir gücün onun peşinde olduğu artık kesinlik kazanmıştı.

Teleskoptan tekrar baktığı zaman, güneşin son ışıklarının kaybolmasıyla birlikte nehirdeki işin de yavaşladığını gördü. Ölümler'in köleleştirdiği o zavallı insanları düşününce içi burkuldu. Birçoğu muhtemelen ya donarak, ya da yorgunluktan ölecek ve yeni Gölge Eller olarak geri getirileceklerdi. Bu dehşetli sondan yalnızca suyun alıp götürdüğü bedenler kurtulabilirdi. Eski Krallık gerçekten de korkunç bir yer haline gelmişti. Artık ölüm bile kölelik ve mutsuzluğun sonu anlamına gelmiyordu.

"Başka bir çıkış var mı?" diye sordu. Sonra da teleskopu yüz seksen derece çevirdi ve kuzey kıyılarına bir göz attı. O tarafta da koyu renkli gölgeler tarafından istila edilmiş olan taş bir köprü ve sırtın üzerinde de bir kapı vardı. Gözüne ilk bakışta dört ya da beş Gölge El çarpmıştı, Sabriel bu kadar insanla bile tek başına savaşılamazdı.

"Sanırım yok," diye kendi sorusuna yine kendi cevap verdi. "Peki savunmamız ne durumda? Hayaletler dövüşebilir mi?"

"Dövüşmelerine gerek kalmayacak," diye cevapladı Mogget. "Çünkü başka bir savunmamız var ama biraz sıkıntı verebilir. Ayrıca evet, başka bir çıkış da var ama sanırım pek hoşuna gitmeyecek."

Yanındaki hayalet de Mogget'ın bu söylediğini başıyla onaylayarak, koluyla bir yılanın çimenlerin arasında sürünüşünü taklit eder gibi hareketler yapmaya başladı.

"Nedir bu?" Sabriel isterik bir gülme krizine kapılmamak için kendini zor tutuyordu. "Savunmamız mı, yoksa çıkış mı?"

"Savunmamız," dedi Mogget. "Nehrin kendisi. Neredey-

se adanın duvarlarına dek yükselmesini sağlayabiliriz ve bu da normal bir insan boyunun tam tamına dört katına denk geliyor. Böylesine bir taşkından kimse kurtulamaz, suların çekilmesi birkaç haftayı bulur."

"Peki ben nasıl dışarı çıkacağım?" diye sordu Sabriel. "Haftalarca bekleyemem!"

"Atalarından biri, uçan bir makine icat etmiş ve adını da "Kağıtkanat" koymuştu. Şelalenin üstünden bu makineyle uçabilirsin."

"Aman Allahım," dedi Sabriel kısık bir sesle.

"Eğer nehrin seviyesini yükseltmek istiyorsan," diye sözüne devam etti Mogget, Sabriel'in ani sessizliğini farketmemiş gibiydi, "hemen harekete geçmemiz gerek."

Taşkın, eriyen karları da toplayarak gelecek ve dağlar da buradan epey uzak bir mesafede. Suları şimdi çağırırsak yarın günbatımında burada olurlar."

Onuncu Bölüm

Mezar topraklı kutulardan inşa edilmiş tahta köprüünün üzerinde, şiddetli bir biçimde patlayan buz parçaları gelen taşkının habercisi olmuştu. Buzlar parçalanıp kütükleri darmadağın etmiş, arkadan gelen dev dalgalara karşı yapılan uyarı çağrıları, patlama seslerinin içinde kaybolup gitmişler-di.

Canlılar ve ölümler telaşla suyun üstünden kaçışmaya başlamışlardı. Yollarına çıkan insan köleleri acımasızca bir kenara fırlatan Gölge Eller'in vücutları koşarken şekillerini kaybediyor, uzun, kalın ve yamyassı birer solucana dönüşüp, kayalarla kutuların üzerinde sürünmeye çalışıyorlardı. Zavallı insanlar ise nehirden gelen yıkıma karşı gelmek için çabalıyorlardı.

Olup biteni kuleden izleyen Sabriel, etrafında boğularak sona eren hayatları gördükçe nefesi kesiliyordu. En az dört köle, sonsuz tutsaklıktansa huzurlu bir ölümü tercih etmiş ve kendilerini suya bırakmışlardı. Ölümler birçok canlıyı itip kakarak etrafa fırlatmış, diğer canlılarsa korkudan yerlerine mihlanıp kalmışlardı.

Taşkının öncü dalgaları, buzların hemen ardından, şelalenin o görkemli sesini bile bastıracak derecede yüksek bir kükremeye nehre ulaşmışlardı. Sabriel dalgalar son virajı

dönene dek, birkaç saniye boyunca seslerini dinledi ve sonra da birden her yerin sularla kaplandığını gördü. Tepesinde buz parçalan ve çamurlu gövdesinde dört yüz millik yolculuğunun yıkıntılarını taşıyan, devasa boyutlardaki duvarın etrafı suyla kaplanmıştı. Sabriel'in içinde bulunduğu kuleden bile daha uzun olan boyuyla muazzam bir görüntü oluşturunuyordu. Sabriel bir gece önce, büyüü yaparken bu kadar güçlü bir şeyle karşılaşacağını beklemiyordu.

Aslında bu sadece basit bir çağırma töreniydi. Mogget onu mahzene götürmüş ve ilerledikçe havanın giderek soğuduğu dar, helezonik bir merdivenden aşağı indirmişti. Sonunda, tavanında buzdan sarkıtlar yer alan ve Sabriel nefes aldıkça ağzından bembeyaz buhar dalgalarının çıkmasına sebep olan bir mağaraya gelmişlerdi. Soğuk adeta geçmiş gibiydi, ya da o kadar soğuktu ki artık hissedilmiyordu. Taştan bir sütunun üzerinde, yüzeyinde değişik ve güzel Charter sembolleri dansetmekte olan mavi-beyaz renkli saf bir buz kütlesi duruyordu. Sabriel Mogget'in direktiflerine uydu ve elini buzun üstüne koyarak "Abhorsen Clayr'a

saygılarını sunar ve suların yardım etmesini rica eder," dedi. Bu kadar. Daha sonra yukarı çıktılar, hizmetkarlardan biri mahzenin kapısını arkalarından kilitlerken bir diğeri de Sabriel için bir gecelik ve bir fincan sıcak çikolata getirmişti.

Bu basit seremoninin sonunda ortaya kontrol edilemez gibi görünen bir şey çıkmıştı. Sabriel kendilerine doğru gelen dalgayı izlerken soğukkanlılığını korumaya çalışıyor, ama midesinin altüst olup nefesinin sıklaşmasını engelleyemi-yordu. Dalga kuleye çarptığı an bir çığlık atarak teleskopun altına saklandı.

Sarsıntının etkisiyle tüm kule sallanmış, yerlerinden oy-

nayan taşlar gıcırdamaya başlamıştı. Dalganın sesi bir anlığına şelalenin gürültüsünü bile bastırmıştı.

Ancak birkaç saniye içinde zeminin sallanması durdu ve taşkının kükremesi azaldı. Sabriel sehpanın yanına kadar sürüklenerek gitti ve gözlerini açtı.

Duvarlar hala sapasağlam duruyordu. Dalgalar artık uzaklaşmış da olsa nehrin seviyesi hala adanın duvarlarının bir karış yukarısındaydı, kıyılardaki su seviyesi ise neredeyse tünel kapılarına kadar yükselmişti. Etrafta ne taş köprüyü, ne toprak dolu kutuları, ne bir canlı ne de ölü görmek mümkündü. Tek görülebilen, içinde her türden enkaz parçasını taşıyan geniş, kahverengi bir sel dalgasıydı. Sel, yüzlerce millik yolculuğu sırasında üstünden geçtiği tüm nehir kıyılarını yağmalamış, topladığı tüm ganimeti de - ağaçlar, çalılar, bina parçaları, hayvanlar, buzlar - beraberinde getirmişti.

Sabriel gözlerinin önünde gerçekleşen bu yıkımı izlerken, bir yandan da kutuların üzerinde ölen köylüleri saymaya koyuldu. Toplamda kaç kişinin hayatını kaybettiğini kim bilebilirdi ki? içinden bir ses doğru olanı yaptığını söylüyor, Ölüler'le başka türlü savaşmasının mümkün olmadığını telkin ediyordu. Diğer bir ses ise seli sadece kendini kurtarmak için çağırdığını söylüyordu.

Mogget'in bu tür iç seslere kulak asıp da vicdan azabı duyacak kadar zamanı yoktu. Sabriel'in olan biteni boş gözlerle bir dakika kadar izlemesine izin verdikten sonra ileri atılıp patileriyle kızın terlikli ayaklarını nazıkçe dürttü.

"Ay! Sen ne yap - "

"Manzara ile kaybedecek vaktimiz yok," dedi Mogget. Hizmetkarlar Kağıtkanat'ı doğu duvarında hazırlıyorlar. Kıyafetin ve yanma alacağın eşyalar da en az yarım saattir seni bekliyor."

"İhtiyacım olan her şey zaten..." diye söze başlayan Sab-

riel, birden çantasıyla kayaklarının tünelin girişinde kaldığını hatırladı, muhtemelen Mordikan tarafından çoktan küle çevrilmişlerdi,

"Hizmetkarlar ihtiyacın olacak herşeyi hazırladılar. Giyinip Belisaere'e doğru yola çıkabilirsin. Yani hala oraya gitmek istiyorsun, değil mi?"

"Evet," diye kestirip attı Sabriel. Mogget'in sesindeki şımarık ton hoşuna gitmemişti.

"Peki oraya nasıl gideceğini biliyor musun?"

Sabriel sesini çıkarmadı. Mogget cevabının hayır olduğunu zaten biliyordu. Bir başka şımarıklık daha.

"Peki... eee... bir haritan var mı?"

Sabriel hayır anlamında başını sallayarak yumruklarını sıktı, öne atılıp Mogget'e temiz bir sopa çekmemek ya da kuyruğuna asılmamak için kendini zor tutuyordu. Çalışma odasını aramış ve birkaç hayalet hizmetkara sormuştu, ancak evde, kuledeki yıldız haritasından başka harita yok gibi görünüyordu. Albay Horyse'nin bahsettiği harita, Abhorsen'in yanında olmalıydı. Babamın yanında, diye düşündü Sabriel, bir an kimin kim olduğu konusunda aklı karışmıştı. Eğer Abhorsen artık kendisiyse babası kimdi? Abhorsen olmadan önce onun da kaybolup giden bir adı var mıydı acaba? Birkaç gün öncesine kadar hayatıyla ilgili emin olduğu birçok şey değişiyordu. Sıkıntılar dört bir yandan bastırıyor ve o gerçekte kim olduğunu bile kavrayamıyordu. Abhorsen'in sadık hizmetkarı olması gereken Mogget bile kendisine hizmet etmekten çok sorun yaratmaya başlamıştı.

"Bana faydası dokunacak bir şey söyleyecek misin?" diye kediyi tersledi.

Mogget bunun üzerine esnedi, pembe dilinin her karesini görmek mümkündü. Bu hareketiyle Sabriel'i küçümsediğini açıkça belli ediyordu.

"Elbette. Yolu biliyorum, o yüzden ben de seninle geleceğim ."

"Benimle mi geleceksin?" diye sordu Sabriel, bu teklife çok şaşırmıştı. Yumruk yaptığı ellerini gevşetip öne eğildi ve kedi geri çekilene dek başını okşadı.

"Birinin seninle ilgilenmesi gerek," diye ekledi Mogget. "En azından gerçek bir Abhorsen olana kadar."

"Teşekkürler," dedi Sabriel. "Ama yine de bir haritayı tercih ederim sanırım. Madem bu bölgeyi o kadar iyi biliyorsun, bana biraz anlatsan ve ben de hemen küçük bir harita çiziversem, ne dersin buna?"

Mogget aniden boğazına bir kıl yumağı kaçmışçasına ök-sürerek başını geriye attı. "Pekala! Demek bir harita istiyorsun. Haritacılık işini ben üstlensem daha iyi olacak. Çalışma odasına gel ve mürekkep hokkası ile kağıt çıkar."

"Kullanışlı bir harita olduktan sonra benim için kimin çizdiğinin bir önemi yok," diye ekledi Sabriel merdivenlerden inerken. Mogget'in aşağı nasıl indiğine bakmak için başını çevirdiğinde tek görebildiği şey yerdeki açık kapak olmuştu. Ayaklarının dibinden gelen alaycı miyavlama ona Mogget'in yardıma ihtiyaç duymadan odalar arasında gezinebildiğini bir kez daha gösteriyordu.

"Mürekkep ve kağıt," diye hatırlattı kedi, ejderha masasının üstüne sıçramıştı. "Kalın kağıttan olsun. Tüy aramana gerek yok."

Sabriel Mogget'in dediklerini yaptı ve kedi, pembe dili dışarıda konsantre olmuş bir şekilde işini görürken dikkörtgen kağıda düşen gölgesinin kumun üstüne atılmış kara bir pelerine benzediğini görerek afalladı. Mogget bir an düşündükten sonra zarifçe hokkaya batırdığı fildişi renkli parlak patilerinden biriyle kağıda, birşeyler çizmeye başladı. Önce

hızlı ve cesur darbelerle kaba bir taslak çıkarıp genel coğrafi çizgileri ortaya koyduktan sonra daha yavaş ve hassas bir tempo tutturup kağıda detayları işlemeye başlamıştı. Son olarak Abhorsen'in evini de haritadaki yerine yerleştirdikten sonra geri çekilip eserine bir göz attı ve patilerindeki mürekkebi yalamaya başladı. Sabriel haritanın bittiğinden emin olmak için birkaç saniye bekledikten sonra kağıdın üzerine kurutma tozu serpti, gözleri haritadaki her detayı tarıyor, Eski Krallık'ın neye benzediğini aklına yerleştirmeye çalışıyordu.

"Haritayı daha sonra da inceleyebilirsin," dedi Mogget. Birkaç dakika sonra, patilerini temizlemeyi bitirmişti ancak Sabriel hala kağıdı incelemekle meşguldü. "Acelemez olduğumu unutma. İlk önce git de giyin. Ve elini çabuk tut."

"Pekala," diye gülümsedi Sabriel, gözleri hala haritadaydı. "Teşekkür ederim, Mogget."

Hizmetkarlar Sabriel'in odasına kıyafet ve çeşitli teçhizatlardan oluşan büyük bir öbek yığmışlardı ve tam dört tanesi ona yardımcı olmak üzere bekliyordu. İçeri adımını atmasıyla beraber ev elbisesiyle terliklerini çıkarmak için aceleyle harekete

geçtiler. Sabriel hiç değilse iç çamaşırını kendi başına değiştirebilmek için ellerinden kurtulmaya çalıştı ve bunda başarılı da oldu. Birkaç saniye içinde kafasından aşağı ince ve pamuklu bir fanila geçirilmiş, geniş bir külot bacaklarından yukarı çekilmişti. Kıyafeti keten bir gömlek, geyik derisinden bir tunik ve uyluk, diz ve incik kısımları sert ve parçalı vatkalarla desteklenmiş esnek deri bir pantolon ile tamamlanmıştı. At sürerken rahat etmesi için, kalça bölgesine de aynı şekilde vatkalar koyulmuştu.

Ardından gelen kısa süreli bekleyiş, Sabriel'e giyinmesinin bittiğini düşündürse de hizmetkarlar bir sonraki kıyafetin hazırlığındaydılar. İki tanesi kollarını kenarları tokalı

uzun, zırlı bir cekete sokarken diğer ikisi ise bir çift kabaralı* botun bağcıklarını çözdüler ve Sabriel'e giydirmek için beklemeye başladılar.

Ceket daha önce Sabriel'in giymiş olduğu - Dövüş Sanatları dersinde giydikleri zincir gömlek de dahil olmak üzere -hiçbir şeye benzemiyordu. Boyu zincir gömlek kadar uzundu, pileli etekleri dizlerine kadar geliyor, kolları dirseklerinde çatallanıyordu. Ceket tamamen küçük, üst üste binmiş balık puluna benzer plakalardan yapılmış gibiydi. Ancak bu plakalar metalden değil, seramik ya da taşa benzer bir malzemedен yapılmıştı. Çeliğe göre çok daha hafif olan malzemenin oldukça güçlü olduğu ortadaydı. Hizmetkarlardan biri hançerini levhaya saplamaya çalışmış ancak tek bir çizik bile atmayı başaramamıştı.

Sabriel botlarla beraber kıyafetinin tamamlandığını düşünürken bağcıklarını bağlayan iki hizmetkarın dışındaki diğer ikisi hala başka bir şeyin arayışındaydılar. Bir tanesi elinde mavi ve gümüş çizgili türban benzeri bir nesne taşıyordu, Sabriel başına takıp kaşlarının hizasına kadar indirdiğinde bunun etrafına kumaş sarılmış, zırhıyla aynı malzemedен yapılmış bir miğfer olduğunu anladı.

Öteki hayalet ise elinde, ışığı her yöne yansıtan, gümüş anahtar işlemeli, parlak, koyu mavi bir cübbe taşıyordu. İleri geri salladığı cübbeyi Sabriel'in kafasından aşağı geçirip kendinden emin hareketlerle vücuduna oturttu. Sabriel elini cübbenin ipeksi yüzeyinde gezdirip, çaktırmadan bir köşesini yırtmaya çalışsa da başarılı olamadı.

Nihayet sıra kılıç kemeri ve palaskaya gelmişti. Hizmetkarlar her ikisini de ona uzatmış fakat takması için hiçbir harekette bulunmamışlardı. Sabriel en azından bunları takmakta

*Kabara: Ayakkabının altına vurulan iri başlı çivi.

özgür bırakıldığı için sevinmişti, bu anın tadını çıkararak kılıcı beline takıp palaskayı göğsünden geçirdi. Odadaki aynaya döndüğünde yansıyan görüntüsüne sevin sin mi üzülsün mü bilemedi. Bir yandan profesyonel ve kendinden emin bir gezgin gibi görünüyor, öte yandan giderek Sabriel'den çok Abhorsen'e benziyor olması içine bir sıkıntı veriyordu.

Kendini uzun uzun seyredebilirdi ama hayaletler kollarından çekiştirip yatağı işaret etmeye başladılar. Yatakta deri bir sırt çantası duruyordu. Hayaletler çantanın içindekileri ona göstermek için çantayı boşaltırken Sabriel de onları izliyordu. Çantaya, eski kıyafetleri, babasının yağmurluğu, yedek iç çamaşırları, yedek tunik ve pantolonlar, kurutulmuş et ve bisküviler, bir şişe su ve içlerinde yolculuğunda işine yarayacak çeşitli araç gereçlerin bulunduğu -teleskop, sülfürlü kibritler, ateş yakmak için malzemeler, şifalı otlar, olta takımı, dikiş seti gibi -birçok küçük deri kese de yerleştirilmişti. Kütüphaneden aldığı üç kitap ve haritası da keselerin içine paketlenip yağmurluğunun dış cebine konmuştu.

Çantayı sırtına alan Sabriel zırhın hareketlerini o kadar da kısıtlamadığının farkına vardı. Hatta hiç kısıtlamıyor da denebilirdi, ama muhtemel bir dövüş esnasında çantasını yere bırakması gerekecekti. Eğilip rahatlıkla ayaklarına dokunabiliyordu. Bu hareketi defalarca yaptıktan sonra hizmetkarlara teşekkürlerini sunmak için vücudunu doğrulttu.

Etrafta, odanın ortasından ona doğru ilerleyen Mogget dışında kimse yoktu.

"Evet, işte hazırım," dedi Sabriel.

Mogget bir cevap vermedi ama ayaklarının dibine oturdu ve kusacakmış gibi bir hareket yaptı. Sabriel önce iğrenerek geri çekildiyse de Mogget'in ağzından zemine küçük metal bir nesne düşünce durdu.

"Az daha unutuyordum," dedi Mogget. "Eğer seninle ge-leceksem buna ihtiyacın olacak."

"Nedir ki bu?" diye sordu Sabriel, eğilip gümüş yüzüğü eline alarak. Yüzüğün kenarlarından çıkan iki gümüş pençenin arasına bir yakut yerleştirilmişti.

"Eski," dedi Mogget esrarengiz bir havaya bürünerek. "Kullanman gerektiğinde anlarsın. Şimdi parmağına tak."

Sabriel yüzüğe yakından bakıp iki parmağının arasında tutarak ışığa çevirdi. Taş ya da kenar kısmında Charter sembolü yoktu, sıradan bir yüzük gibi görünüyordu. Parmağına geçirdi.

Parmağının etrafı önce soğuyup ardından ısınınca Sabriel aniden düşmekte olduğunu hissetti. Sonsuzluğa, başı sonu belli olmayan bir anlamsızlığa düşüyordu. Tüm ışıklar, her-şey bir anda kaybolmuştu. Sonra birden etrafında Charter sembolleri patlayıp onu tutarak hiçliğe düşmekte olan vücudunu kaldırdılar ve Ölüm ile Yaşam'dan ibaret olan dünyaya geri getirdiler.

"Serbest Büyü," dedi Sabriel parmağında ışıldayan yüzüğe bakarak. "Charter'a bağlı Serbest Büyü. Anlamıyorum."

"Kullanman gerektiğinde anlarsın," diye sözünü yineledi Mogget, tıpkı küçük bir çocuğa ezberlemesi gereken şiiri hatırlatır gibiydi. Sonra normal sesine döndü: "O zaman gelene dek kafanı bunla meşgul etme. Kağıtkanat seni bekliyor."

On Birinci Bölüm

Kağıtkanat doğu duvarına bakan, yeni kesilmiş çam tomruklarından yapılma yüksek bir platformun üzerinde duruyordu. Altı adet hayalet hizmetkar aracın etrafına toplanmış kalkış için hazırlık yapıyorlardı. Sabriel merdivenleri çıkarken, midesinde garip bir şeyler hissetti. Karşısında Ancelstierre'de giderek yaygınlaşan iki kanatlı ve pervaneli uçaklara benzer bir araç bulmayı umuyordu - mekanik bir motora kıyasla elbette büyülüsünü tercih ederdi.

Kağıtkanat bir Ancelstierre uçağından başka her şeye benziyordu. Daha çok, şahin gibi kanatları ve kuyruğu olan bir kanoyu andırıyordu. Yakından bakınca, Sabriel ana gövdenin muhtemelen bir kanoya şekil verilerek inşa edildiğini fark etti. Bütün köşeleri sivriltilmiş ve ortasına kokpit için bir boşluk açılmıştı. Kano görünümlü gövdenin her iki yanından çıkan uzun, gergin kanatlar oldukça dayanıksız görünüyordular. Kama* görünümlü kuyruk da kanatlardan daha iyi durumda sayılmazdı.

Sabriel, beklentileri giderek daha da azalarak son merdiveni çıktı. Aleti şimdi daha yakından görüyor ve adını nere-

*Kama: Uçları üçgen şeklinde olan ve baltaya benzeyen alet.

den aldığını anlıyordu - her yanı preslenerek birbirine yapıştırılmış kağıtlardan oluşuyordu. Gövdenin etrafı, kanatlar ve kuyruk gümüş şeritli bir maviye

boyanmıştı. Sonuç olarak, araç şirin ve dekoratif bir görünüme sahip olmasına rağmen pek uçabileceğe benzemiyordu. Uçmayı çağrıştıran tek kısmı başına kondurulmuş olan sarı renkli şahin gözleriydi.

Sabriel bir Kağıtkanat'a, bir de ardında kalan şelaleye baktı. Sel suları ile beslenen şelale normalden daha korkunç görünüyordu. Kağıtkanat'ın geride kalan göklere ulaşmak için aşması gereken yolda kocaman taşkın patlamaları yaşanıyordu. Sabriel aletin su geçirip geçirmediğini merak etti.

"Eee...bu şey...yani bu alet...daha önce...kaç kere uçtu acaba?" diye tedirginlikle sordu. Birazdan aracın içinde oturuyor ve önündeki azgın sulara doğru yol alıyor olacağını biliyordu, ancak bilinçaltında - ve midesinde - yükselen bir his onu bulunduğu yerden kıpırdamamaya itmişti.

"Birçok kez," diye cevapladı onu Mogget, çevik bir hareketle platformdan kokpite sıçrayarak. Sesi yankılandıktan sonra yukarı tırmandı ve kürklü yüzünü aracın tavanına yasladı. "Onu inşa eden Abhorsen bir keresinde bütün bir gün denize kadar uçup geri gelmişti. Ama tabii kendisi havaya nasıl hükmedeceğini bilen büyük bir fırtına cadısıydı. Sanırım sen..."

"Hayır," dedi Sabriel, eğitimindeki bir başka eksikliğe işaret ederek. Hava büyülerinin genellikle Charter sembolleri kullanılarak ıslıkla çalışıldığını duymuştu, ama hepsi buydu. "Hayır bilmiyorum."

"Hmm," diye devam etti Mogget düşünceli bir bekleyişten sonra, "Kağıtkanat'ın rüzgarda ilerleyebilmesini sağlayan bazı temel tılsımlar var, ama onları ıslıkla çalman gerekecek, ıslık çalmasını biliyorsun değil mi?"

Sabriel ona aldırmadı. Tüm ölü çağmaların müzikal bir yanı vardı, ıslık çalmayı, mırıldanmayı ve şarkı söylemesini bilmek zorundaydılar. Ölüler Alemi'nde zil ya da diğer büyü araç gereçlerin kaybedilmesi halinde son çare olarak müzikal yeteneklere başvurulurdu.

Bir hizmetkar geldi ve Sabriel'e çıkarması için yardımcı olduğu çantayı kokpitin gerisine bıraktı. Bir diğeri de Sabriel'i kolundan tutup kokpitin karşısındaki pilot koltuğu olduğunu sandığı, hamak benzeri deri oturağa yönlendirdi. Çok güvenli görünmüyor olmasına rağmen Sabriel kılıcını kınıyla beraber başka bir hayaletle verdikten sonra kendini araca tırmanmaya zorladı.

Ayaklarının kağıttan zemini delip geçmemesi onu şaşırtmıştı. Malzeme oldukça sağlam görünüyordu ve bir dakikalık alışma süreci sonunda oturduğu koltuk da

epeyce rahat gelmeye başlamıştı. Kılıcı ve kını yanındaki bir göze koymuştu. Mogget ise şeritlerin üstünden omuzlarının ardındaki çantasını tutuyordu, koltuğa alışmak için neredeyse boylu boyunca uzanır bir konuma geçmek zorunda kaldığından bunu kendisi yapamıyordu.

Sabriel bulunduğu yerden kokpitin tavanının altına sabit-lenmiş olan gümüş renkli küçük, oval bir ayna gördü. Ayna öğleden sonra güneşiyle parıldıyor, Charter büyüsünün etkisiyle çınlıyordu. Birden aynaya doğru üfleme ihtiyacı duydu. Sıcak nefesi camın buğulanmasına neden olmuştu. Bir anlık beklemeden sonra sanki hayali bir el aynanın buharını silmiş gibi ortaya bir Charter sembolü çıkıvermişti.

Sabriel sembolü dikkatle inceleyerek amacını ve etkilerini anlamaya çalıştı. Rüzgarı yöneten, hızı azaltan, çeşitli yönlerden rüzgarı çağıran sembollerini anlamakta güçlük çekmiyordu. Kağıtkanat'ın etrafında başka semboller de vardı. Sabriel aracın diğer bölümlerine bakınca, her tarafın Charter Büyüsü

ile dolup taşığını gördü. Aracı inşa eden Abhorsen, büyülü bir kuşu yaparken epey zahmet çekmiş olmalıydı.

Aradan bir süre geçince son sembol de silinip gitti ve aynanın yüzeyi temizlenerek, güneşte parlayan sade, gümüş bir enstrümana dönüştü. Sabriel sessiz bir şekilde oturuyor ve öğrendiği Charter sembollerini zihninden geçiriyordu. Kağıtkanat'ı inşa eden ve böylesine bir bilgilendirme mekanizması yaratan yetenek ve kudrete hayran kalmıştı. Belki bir gün kendisi de böyle bir araç yapabilecek ustalığa erişirdi.

"Bunu hangi Abhorsen yaptı?" diye sordu Sabriel. "Yani benimle akrabılığı nedir?"

"Kuzenlerinden biri," diye hırladı Mogget kulağının dibinde. "Büyük büyük büyük büyük büyük büyükannenin kuzeniydi. Soyunun sonuncusuydu. Hiç çocuğu olmadı."

Belki de Kağıtkanat onun çocuğuydu, diye düşündü Sabriel elini gövdenin düzgün yüzeyinde gezdirip Charter sembollerinin sessiz sessiz orada oturduklarını hissederken. Yapacakları uçuş hakkında artık çok daha fazla olumlu düşüncelere sahipti.

"Acele etsek iyi olur," diye devam etti Mogget. "Yakında hava tamamen kararacak. Sembollerin hepsini öğrendin mi?"

"Evet," dedi Sabriel sessizce. Kanatların arkasında sıralanmış olan hizmetkarlara döndü, havalanana dek Kağıtkanat'ı tutuyorlardı. Bir an hayaletlerin bu işi daha önce kaç kez ve hangi Abhorsenler için yaptıklarını merak etti.

"Teşekkürler," dedi. "Tüm ilginiz ve iyi niyetiniz için teşekkürler. Hoşça kalın."

Ağzından çıkan sön kelimeyle beraber koltuğunda doğruldu ve iki eliyle kokpitin tavanına tutunarak ısıklı rüzgara aracı havaya kaldırtacak notaları çalmaya başladı. Bunu ya-

parken zihnindeki Charter sembollerinin boğaz ve dudaklarından geçip havaya karışmalarına izin veriyordu.

Islığı son derece net ve kusursuzdu, arkalarında Sabriel nefes verdikçe daha da şiddetlenen bir rüzgar hissettiler. Sonra bir anda keyifli bir ezgi çalmaya başladı. Bir kuşun uçarken hissettiği coşkunun bir benzeri gibi, Charter sembolleri de büzülmüş dudaklarından çıkıp Kağıtkanat'la bütünleşiyor-lardı. Mavi ve gümüş renkli boyalar da şarkısıyla beraber adeta canlanıp gövdeyle dans ediyor, kanatlan, üzerinde parlak tüyler gibi ışıldıyorlardı. Birdenbire aracın tamamı sarsılıp titredi, artık yola çıkmaya hazırlardı.

Neşeli ezgi tek bir uzun nota ve güneş gibi parıldayan bir Charter sembolünün ortaya çıkması ile sona erdi. Sembol Kağıtkanat'ın baş kısmında dans etmiş ve ince tabakanın içine dalmıştı. Bir saniye sonra kedi sarı renkli gözlerini kırptı, vahşi ve gururlu bakışları önlerindeki gökyüzüne çevrilmişti.

Bundan sonra hizmetkarlar artık Kağıtkanat'ı tutabilmek için büyük bir mücadele vermek zorundaydılar. Arkalarındaki rüzgar iyice şiddetlenerek aracı ileri itiyordu. Sabriel Kağıtkanat'ın gerildiğini, kanatlarındaki gücü ve o son özgürlük anındaki muazzam coşkuyu hissetti.

"Hadi gidelim!" diye bağırdı ve hizmetkarlar da ona itaat ettiler; Kağıtkanat hareket edip rüzgarın kollarında şelaleden püsküren sularla adeta dalga geçerek ilerlemeye başladı.

Vadinin yaklaşık üç yüz metre yukarısında hava sakin ve soğuktu. Kağıtkanat ardından ittiren rüzgarla küçücük bir bulut bile görünmeyen berrak gökyüzünü yarararak kolayca ilerliyordu. Sabriel gevşeyip koltuğuna uzandı ve az evvel öğrendiği Charter sembollerini aklından geçirmeye koyuldu. Son birkaç günde atlattığı badirelerden sonra, kendini özgür

ve arınmış hissediyordu, çılgınca esen rüzgar sanki hepsini alıp götürmüş gibiydi.

"Biraz daha kuzeye dön," Mogget'in ani uyarısı huzurunu kaçırmıştı. "Haritayı hatırlıyor musun?"

"Evet," diye cevap verdi Sabriel. "Nehri mi takip edelim? İsmi Ratterlin'di değil mi? Kuzey... kuzeydoğuya akıyordu sanırım."

Mogget hemen bir cevap vermedi ama Sabriel arkasından gelen hırıltıları duyabiliyordu. Düşünüyor gibiydi. Nihayet "Neden olmasın? Denize kadar nehri takip edelim. Nehir kıyıya ulaştığında bir deltaya dönüşüyor, bu da demektir ki oralarda geceyi geçirecek bir adacık bulabiliriz."

"Neden kamp kuruyoruz ki?" diye sordu Sabriel coşkuyla. En kuvvetli rüzgarları kullanırsak yarın akşama Belisaere'de olabiliriz."

"Kağıtkanat geceleri uçmaktan hoşlanmaz," diye kestirip attı Mogget. "Bu kadar kuvvetli rüzgarların kontrolünü elinde uzun süre tutamayacağından bahsetmiyorum bile. Bu iş öyle görüldüğü kadar kolay değil. Ayrıca Kağıtkanat gece çok dikkat çekecektir. Bunu düşünemiyor musun, Abhorsen?"

"Bana Sabriel de," diye kestirip attı Sabriel. "Abhorsen babamın adı."

"Nasıl istersen, sahip," dedi Mogget. Sesinde çok keskin bir alaycılık vardı. ■

Sonraki bir saat rahatsız edici bir sessizlikle geçti ancak Sabriel'in öfkesi uçuşun da etkisiyle kısa bir süre sonra geçip gitmişti. Aşağıda görünen minik tarla ve ormanları, nehirlerin kara yataklarını ve ara sıra görülen küçük binaları hayranlıkla seyrediyordu. Bu yükseklikten her şey ne kadar da küçük ve mükemmel görünüyordu..

Bir süre sonra güneş yavaş yavaş batmaya başlayınca - ki uzaklaşan ışığının kızılığın manzarayı daha da mükemmelleş-

tirmişti - Sabriel, Kağıtkanat'ın alçalma isteğini fark etti, Sarı gözler artık gökyüzüne değil toprağa bakıyordu. Gölgeler uzamaya başladığında Sabriel de aşağıya bakmaya başladı.

Bulundukları bölgede, nehir birçok kola ayrılıp Ratter-lin bataklık deltasını oluşturuyor, Sabriel denizin karanlığını uzaktan da olsa rahatlıkla seçebiliyordu. Deltanın içinde birçok adacık yer alıyordu; bazıları bir futbol sahası kadar büyük olup, ağaç ve fundalıklarla kaplanmışken en küçüklerinin genişliği ise üç dört metreyi geçmiyordu. Sabriel yaklaşık on kilometre ötelindeki dikdörtgen şekilli, üzerinde kısa çimenler bulunan orta boy adacıklardan birini seçerek rüzgara yavaşlama emrini veren ıslığı çalmaya başladı.

Hakikaten de rüzgar Sabriel'in ıslığıyla birlikte azalmaya, Kağıtkanat da hafifçe yalpalayarak alçalmaya başlamıştı. Kedinin sarı gözleri de aynı Sabriel'in koyu kahverengi gözleri gibi aşağıda duran adacıklara odaklanmıştı.

Buna rağmen Mogget takipçilerini son ana kadar fark edememişti, o yüzden attığı uyarı ılgığı Sabriel'e arkasını dönüp çok hızlı bir şekilde hareket eden yüzlerce şeklin kendilerine doğru dalışa geçtiğini görmek için onlara yalnızca birkaç saniye bırakmıştı. Sabriel içgüdüsel olarak zihninde Charter sembolleri oluşturup yeni bir ısıklık çalmaya başladı ve rüzgarı hareketlendirip kendilerini kuzeye götürmesini sağlamaya çalıştı.

"Kanlı Kargalar!" diye tısladı Mogget. Kanat çırpın şekiller, birden hareketlenen hedeflerine ulaşabilmek için iyice hızlanmışlardı.

"Evet," diye bağırdı Sabriel ama neden evet dediğini kendi de bilmiyordu. Tüm dikkatini Kanlı Kargalar'a vermiş, kendilerine, yetişip yetişemeyeceklerini merak ediyordu. Rüzgar Mogget'ın tahmin ettiği gibi şimdiden kontrolden çıkma sinyalleri vermeye başlamıştı, bu şekilde devam ederlerse ne tür

bir sürprizle karşılaşacaklarını tahmin edemiyordu. Ancak kargaların varlığını şimdiden yakınında hissetmeye başlamış, çürümüş iskeletlere hayat veren Ölüm ve Serbest Büyü onu iliklerine kadar ürpertmişti.

Kanlı Kargalar güneş ışığı ve rüzgara pek dayanıklı yaratıklar değillerdi. Bu yüzden peşlerinden gelen kargalar bir önceki gece yaratılmış olmalıydı. Bu yaratıklar bir ölü ça-ğırıcının, bildiğimiz kargaları yakalayıp yaptığı ayin aracılığı ile öldürmesi ve ardından vücutlarına bir erkek ya da kadının bölünmüş ruhunu aşılması ile üretilmişlerdi. Böylece ortaya tek bir zihin tarafından yönetilebilen yaşayan kuşlar çıkıyordu. Serbest Büyü kuvvetiyle uçtukları ve hedeflerine sayılarının çokluğunu kullanarak ulaştıkları bilinirdi.

Sabriel rüzgarı ne kadar hızlı çağırırsa çağırsın, sürüyle aralarındaki mesafe hızla kapanıyordu. Rüzgar yükseklerden hızlarını koruyarak dalışa geçen yaratıkların vücutlarındaki tüy ve çürümüş etleri kemiklerinden sıyırmaya başlamıştı.

Sabriel bir anlığına Kağıtkanat'ı geriye sürüp, kılıcı ve zilleri ile savaşmayı düşünse de peşlerinde çok fazla sayıda karga olduğunu fark etti, üstelik yerden birkaç yüz metre yüksekteydiler. Hatalı savrulan bir kılıç darbesi bile ölümcül bir düşüşe neden olabilirdi, tabi daha önce kargalar tarafından öldürülmezse.

"Daha kuvvetli bir rüzgara ihtiyacımız var!" diye bağırdı Mogget'a. Tüyleri diken diken olan hayvan sırt çantasının üstüne tırmanmış, kargalara tehditler savuruyordu. Artık kargalar iyice yaklaşmışlardı, sanki Kağıtkanat'ı havadan birden çekip alacakmış gibi iki uzun kol halinde uçuyorlardı. Hızlı dalışlarının ardından, bir zamanlar siyah olan tüylerinin çok azmi koruyabilmişlerdi, güneşin son ışıkları açıkta kalan beyaz kemiklerini aydınlatıyordu. Ancak heybetli ga-

gaları hala kapkara parıldıyor, içlerindeki Ölü ruhlar boş göz çukurlarında kıpkırmızı ışıltıyorlardı.

Mogget cevap vermedi. Muhtemelen kendi çığlıkları ve yaklaşan kargaların çıkardığı korkunç seslerden dolayı Sabriel'in bağırdığını duymamıştı bile.

Sabriel paniklediği için kuruyan dudaklarından bir an ses çıkaramadı ancak hemen toparlandı ve dudaklarını ıslatarak yavaş, düzensiz bir ısıklık tutturdu. Charter sembollerini zihninde toparlayamıyor, sanki sırtına taşıyabileceğinden fazla yük yüklenmiş gibi zorlanıyordu. Sonra, son bir kez daha konsantre olarak notaları hatırladı ve şarkısına devam etti.

Önceki yavaş yavaş artan rüzgarların aksine bu seferki rüzgar, aniden kapanan bir kapının hızında gelmiş, arkalarından müthiş bir şiddetle esmeye başlamıştı. Kağıtkanat fırlatılmış bir taş gibi hızla ileri atılmıştı. Bir anda Öylesine süratlendiler ki, Sabriel zemini ve deltadaki adaları yalnızca bulanık lekeler olarak görebiliyordu.

Gözlerini kapayıp, başını dışarı uzattığında rüzgar suratına şiddetli bir şamar gibi indi. Takipçileri artık her yerdeydi, formasyonlarını bozmuş, kırmızılı morlu günbatımı resminin içinde siyah birer leke gibi duruyorlardı. Boş yete kanat çırpıp tekrar bir araya gelmeye çalışsalar da Kağıtkanat çoktan birkaç kilometre ötelere uçmuştu bile. Bu hızla gittiği sürece kargaların onu yakalama şansları sıfırdı.

Sabriel rahatlamıştı ancak bu defa da rüzgarla ilgili sorunlar başlamıştı. Hala çok hızlı bir şekilde kuzeye doğru ilerliyorlardı fakat Sabriel'in esas gitmek istediği yön kuzey değildi. Gökyüzünde yavaş yavaş belirmekte olan yıldızlardan anlayabildiği kadarıyla Kemer Tokası'na dönmüşlerdi.

Charter sembollerini tekrar çağırması için epey çaba harcaması gerekse de Sabriel rüzgarı yavaşlatma ve yönlerini do-

ğuya çevirme büyülerini yapmayı beceremedi. Ancak başarılı olamadı ve rüzgar daha da şiddetlenip yönünü tamamen kuzeye çevirdi.

Gözleri ve burnu buz tutan Sabriel şansım yeniden denedi ve bu kez iradesinin tamamını kullanarak Charter sembollerinin rüzgarı kontrol etmesini sağlamaya çalıştı. Ama çaldığı ıslığı kendi bile zar zor duyuyordu. Semboller bir kez daha artık hafif bir fırtınaya dönüşmüş olan rüzgarın içinde yitip gittiler. Kontrolü artık tamamen kaybettiğini anlamıştı.

Sanki büyü rüzgarı daha da, kuvvetlendirmiş gibi, Kağıtkanat kendi etrafında döne döne yükselmeye başlamıştı. Sabriel'in başı dönmeye başlamıştı, kısa ve kesik nefesler alıyor, ciğerlerinde kendisini yaşatacak kadar hava tutmaya çalışıyordu. Bir kez daha rüzgarı dindirmeye çalışsa da ısıklık çalacak kadar nefesi kalmamıştı ve Charter sembolleri de aklından uçup gitmişlerdi. Sonunda mecburen pes edip koltuğunun kayışlarına tutunarak olabilecekleri beklemeye koyuldu.

Daha sonra birden rüzgarın hızı azaldı ve Kağıtkanat düşmeye başladı. Kendini koltuğa bağlayan Sabriel öne fırlamış, çantasına tutunan Mogget'la birlikte araçtan düşmemeye çalışıyordu. Kağıtkanat artık burnunu iyice yere vermiş, dümdüz çakılmaya doğru gidiyordu.

Ama daha uzun bir yolu vardı. Sabriel panikle bir çılgılık attı, korkusundan doğan kuvvetini Kağıtkanat'a aktarmak ister gibiydi. Tekrar tekrar denediği ıslığının, akan sembollerin donmuş, bembeyaz suratını ani bir kıvılcımla bir anlığına aydınlatmak dışında hiçbir faydası olmuyordu. Güneş tamamen batmış ve altlarındaki kara kütle Ölüm'ü kaplayan, ruhların içine karışıp bir daha asla Yaşam'ın sıcaklığına dönemediği gri nehri andırmaya başlamıştı.

"Tasmamı çöz," diye miyavladı Mogget Sabriel'in kula-

ğına. Ardından kucağına atlayarak patilerini zırhına geçirdi. "Çöz beni!"

Sabriel bir ona, bir yere, bir de tasmaya baktı. Oksijensiz kaldığı için kendini aptal gibi hissediyor ve bir karar veremiyordu. Tasma kadim bir bağın, muazzam güçlü bir korumanın parçasıydı. Yalnızca başka türlü zapt edilemeyecek kadar kuvvetli ve kötü yaratıklar için kullanılırdı.

"Güven bana!" diye feryat etti Mogget. "Tasmamı çöz ve yüzüğü hatırla!"

Sabriel yutkundu, gözlerini kapayarak tasmayı çözerken kendi kendine dua etti. "Beni affet baba," diye düşündü, ama bu sözleri aslında sadece babasına değil, kendinden önceki tüm Abhorsenler'e - özellikle de uzun yıllar önce bu tasmayı bağlamış olana -söylüyordu.

Tasma beklemediği kadar hafif gelmişti ama birden kurşun bir zincir gibi ağırlaştı. Neredeyse elinden düşürecek ki yeniden hafifledi. Sabriel gözlerini açtığı anda tasma tamamen yok olup gitmişti.

Mogget kucağında sessizce oturuyor ve değişmiş gibi görünmüyordu. Sonra birden etrafında parlayan bir ışıkla büyümeye başladı. Birkaç saniye içinde kedi ortadan kaybolmuş, geriye gözleri kamaştıracak kadar parlak bir ışık demeti kalmıştı. Yaratık bir an tereddüt edince, Sabriel kendi içinde bir mücadele verdiğini anladı. Neredeyse kedi suretine geri dönecek gibi görünürken birden dört adet bembeyaz çubuğa dönüştü. Çubukların biri ileri atılırken diğeri arka tarafa gitmiş, diğeri ikisi ise kanatlara hücum etmişti.

Hemen ardından Kağıtkanat mükemmel bir beyazlıkla ışıldayarak burun üstü düşmekten kurtuldu. Ani yön değişikliği yüzünden Sabriel yine öne fırlamış, vücudu koltuğa bağlı olmasına rağmen burnunu gümüş aynaya çarpmasına ramak kalmıştı. Yine de imkansız gibi görünen bir çabayla

boyun kaslarını çalıştırarak kafasını yukarıda tutmayı başardı.

Bu ani gelişmeye rağmen uçak düşmeye devam ediyordu. Ellerini ağrıdan zonklayan boynunda birleştiren Sabriel zeminin yavaş yavaş ufku kaplamaya başladığını gördü. Aşağıda birden ağaçlar belirmişti. Dört bir yanını saran garip ışıkla bütünleşen Kağıtkanat, ağaçların üst dallarının arasından dolu sesine benzeyen bir ses çıkartarak ilerliyordu. Artık önlerindeki boş araziye görece kadar alçalmışlardı ama hızları hala güvenli bir iniş yapacak kadar yavaş değildi.

Mogget, ya da Mogget'ın dönüştüğü şey, Kağıtkanat'ı yeniden frenledi. Sabriel artık kurtulacaklarına inanarak rahatlamıştı. Bir fren daha yapıldıktan sonra, Kağıtkanat güvenli bir biçimde yere inecek ve uzun, yumuşak çimli arazinin üzerinde kayarak durmuş olacaktı...

Mogget bir fren daha yaptı. Kağıtkanat yavaşça çimlere iniş yaparken Sabriel'in içi sevinçle doldu. Ancak zemin yol birden koyu renkli devasa bir deliğe dönüştüğü zaman sevinç yerini dehşete bıraktı.

Yükselemeyecek kadar zemine yakın olan ve en az elli metrelik bir delikten sıyrılıp geçebilmek için artık iyice yavaşlayan Kağıtkanat, köşeyi döndü ve bir takla atarak yüzlerce metre derinlikteki çukurun dibine düşmeye başladı.

On ikinci Bölüm

Sabriel'in bilinci yavaş yavaş yerine geliyor, beyni duyularına ulaşmaya çalışıyordu. İlk önce duymaya başladı. Fakat tek duyabildiği şey kendi nefesi ve kalkıp oturmaya çalıştığı anda zırhlı ceketinden çıkan hışırtılar olmuştu. Önünü göremediği için kör olduğunu sanarak bir an panikledi. Hafızası yerine gelip de olanları hatırlayınca paniği de geçti. Gece olmuştu ve bir lağım çukurunun dibindeydi. Düştüğü yerden görebildiği kadarıyla çukurun çapı en az elli, yüksekliği ise en az yüz metreyi buluyordu. Gün ışığının muhtemelen çukurun kasvetli derinliğini aydınlatacağını düşündü, ancak şu an zifiri karanlıktı.

Hafızasını toplamasının ardından tüm vücudunu bir acı dalgası sardı. Ciddi bir yarası yoktu ama vücudunun her yanı ezik ve çürüklerle kaplıydı. El ve ayak parmaklarını oynatıp vücudunu kontrol etti. Neyse ki ciddi bir kırık ya da burkulması yoktu.

Düşmeden önceki son anları, Mogget'ın, ya da o beyaz ışığın Kağıtkanat'ı yavaşlatmakla meşgul olduğunu belli belirsiz hatırlıyordu ama çarpma anı ile ilgili aklında hiçbir şey kalmamıştı. Şoktan herhalde, diye düşündü, hastasına teşhis koyan bir doktor gibi sakindi.

Bir süre sonra aklına başka fikirler geldi, sonra yeniden kendinden geçti. Tekrar uyandığı zaman kendini daha iyi hissediyordu. Zihnini içine gömüldüğü durgunluktan çıkarmak için çabalamaya başladı. Karanlıkta el yordamıyla kemerini çözdü ve arkaya, çantasına uzandı. Küçük bir Charter büyüğü bile yapabilecek hali yoktu, bir an çantasında mum ve ateş yakacak malzemeler olduğunu hatırladı.

Kibriti çaktığı anda gördükleri içinin üzüntüyle dolmasına sebep oldu. Sarı renkli küçük, titrek ışıktaki gördüğü kadarıyla Kağıtkanat'tan geriye yalnızca merkezi kokpit kısmı kalmıştı. Kanatlan yırtılıp alt tarafına katlanmış, burun kısmı kopup birkaç metre öteye savrulmuştu. Şahin gözlerden biri hala yukarı dikilmiş olsa da eski canlılığından eser yoktu. Geriye yalnızca sarı boya ve ince tabakalı kağıtlar kalmıştı.

Sabriel enkaza kemiklerine dek işleyen keder ve pişmanlık duyguları ile baktı. Kibritin elini yakmasıyla kendine geldi ve bir başka kibrit çıkıp mumlardan birini yaktı. Şimdi etrafı daha iyi görebiliyordu.

Kağıtkanat'ın daha küçük olan parçalarının geniş, yassı bir alana dağıldığını gördü. Zedelenen kaslarını harekete geçirmek için çaba harcayarak etrafa daha iyi bakabilmek için kokpitten çıktı.

Düzenli bir yol şeklinde yerleştirilmiş olan taşlardan bu yassı bölgenin insan elinden çıkma olduğunu anladı. Taşların arasına dolan uzun ot ve yosunlar ise buranın uzun zamandır kullanılmadığını gösteriyordu. Serin taşlardan birinin üzerine oturup neden bir lağım çukurunun dibinde böyle bir yol olduğunu düşünmeye başladı.

Aklı başka düşüncelere de kayıyordu. Örneğin, bir zamanlar Mogget olan yaratık neredeydi? Mogget aslında neydi? Kılıcını çekip zillerini kontrol etti.

Türbana benzeyen miğferi başında neredeyse yüz seksen

derece ters dönmüştü. Boynu kaskatı kesilmişti, güçlkle miğferi yavaşça döndürdü ve yerine oturttu.

"Yanan mumu taşların üzerine biraz damlatıp mumun yerini sağlamlaştırdıktan sonra enkazdan çantasını ve silahlarını çıkararak iki mum daha yaktı. Birini ilkinin yanına yerleştirdikten sonra diğerini de yolunu aydınlatması için yanına aldı ve Kağıtkanat'ın parçalarının arasında dolaşarak Mogget'ı aramaya başladı. Aletin paramparça olmuş baş kısmını görünce, yavaşça gözlerine dokundu ve keşke onları kapatabilseydim, diye düşündü.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Söz veriyorum, eğer bir gün böyle bir araç yaparsam ben de ona Kağıtkanat adını vereceğim."

Arkasından "Duygulandın bakıyorum, Abhorsen" diye bir ses geldi, ses Mogget'a hem benziyor hem de benzemiyordu. Daha gür, sert ve daha az insani bir sestti. Söylediği her sözcük Wyverley Koleji'nde bilim derslerinde kullandıkları elektrikli jeneratörler gibi cızırdayarak çıkıyordu.

"Neredesin?" diye sordu Sabriel hızlıca ona dönerek. Ses yakınından gelmesine rağmen hafif mum ışığında hiçbir şey göremiyordu. Elindeki mumu yukarı kaldırıp sol eline geçirdi.

"Burada," Sabriel enkazın altından çıkmakta olan beyaz alevleri gördü, ince tabakalı kağıtlar parlıyordu.

Etrafta Ölü bir yaratık hissetmedi ancak etrafa çok yoğun bir Serbest Büyü atmosferi hakimdi. Beyaz alevler iyice güçlenip bir araya geldi ve Kağıtkanat'ı saran ateşlerin içinden mavili beyazlı bir yaratık çıktı.

Sabriel direk ona bakamıyordu ama kamaşan gözleriyle baktığı yerde insansı bir şekil gördü. Bu şekil, kendinden uzun ve daha inceydi, ayrıca aklıktan bayılacak gibi görünüyordu. Yaratığın bacakları yoktu, göğsü ve kafası kendi etra-

fında dönmekte olan kuvvetli bir sütunun üzerinde yükseliyordu.

Yaratık ilerlerken "Nihayet özgürüm, artık sıra kan borcunda," diye mırıldandı. Sesinde artık Mogget'in sesinden hiç iz kalmamıştı, tamamen vızıltılı bir tonda çıkıyordu.

Sabriel'in bu borcun ne olduğu ve onu kimin ödeyeceğine dair en ufak bir kuşkusu bile yoktu. Tüm enerjisini toplayarak zihninde sıraladığı üç Charter sembolünü isimleriyle çağırarak yaratığa gönderdi.

"Anet! Calew! Ferhan!"

Semboller elinden, zihninden ve ağzından çıktıkları anda gümüş bıçaklara dönüşerek havada çok hızlı bir şekilde döne döne parlak şeklin içinden geçip gittiler.

Yaratık, acı çekmekte olan bir köpeğin ulumasını andıran bir şekilde ve tembelce öne doğru ilerledi. Ağır ve kendinden emin hareketleri, Sabriel'le kolayca başa çıkabileceğine inandığını gösteriyordu.

Sabriel kılıcını çekti ve biraz geriledi. Bu defa Mordikan ile karşılaştığında olduğu gibi panikleemeyecekti. Boynundaki ağrıyı unutmuş, kafasını ileri geri sallıyor, arkasındaki zemini kontrol edip bir yandan da düşmanını gözlüyordu. Elindeki seçeneklerini gözden geçiriyordu. Belki zillerden birini kullanabilirdi fakat bunu yaparsa sol elindeki mumu bırakması gerekecekti. Mumu bırakırsa geriye yalnızca parlak yaratığın etrafına yaydığı ışık demeti kalacaktı.

Yaratık sanki aklından geçenleri okurcasına birden karanlığı bir sünger gibi içine çekmeye başladı. Sabriel onu güçlkle seçebilmeye başlamıştı. Görebildiği tek şey arkada hala yanmakta olan Kağıtkanat'dan yayılan turuncu ışığın hafifçe aydınlatığı dehşet verici bir siluetti.

Sabriel çaresizlik içinde Serbest Büyü hakkında tüm bil-

diklerini gözden geçirmeye başladı. Babası bu konudan nadiren bahsederdi, Başbüyücü Greenwood da Serbest Büyü konusuna derslerde çok fazla değinmemişti. İki düşük seviyeli Serbest Büyü yaratığını nasıl bağlayacağını biliyordu ama karşısındaki ne bir Margrue ne de bir Stilken'di.

"Düşünmeye devam et, Abhorsen," diye güldü yaratık biraz daha ilerleyerek.

"Aklının bu kadar yavaş çalışması beni üzüyor."

"Aklımı ve beni ölümden kurtaran sensin," diye cevapladı Sabriel. Kağıtkanat'ı durduran yaratığın kendisiydi bu yüzden de belki de içinde biraz iyilik vardır, diye düşündü. Tek yapması gereken bu iyiliği açığa çıkarmaktı.

"Yine duygusallaştın," diye cevapladı yaratık, yavaşça ileri kaymaya devam ediyordu. Tekrar güldü ve gövdesinden kara renkli, sarmaşık benzeri bir kol çıkarıp aradaki mesafeyi aştı ve Sabriel'i tokatladı.

"Bir başka anı daha," diye ekledi yaratık. Sabriel tökezleyip ikinci bir atağı karşılayabilmek için kılıcını kaldırmıştı. Charter sembollü kılıcı gümüş bıçaklardan farklı olarak yaratığın doğal olmayan etine temas etmiş ama kendi kolunu sarsmaktan başka bir şey yaramamıştı.

Burnu da kanamaya başlamıştı, sıcak ve tuzlu kanı ağzına akıyor, rüzgardan berelenen dudaklarını yakıyordu. Aldırma-maya çalışarak muhtemelen kırılmış olan burnunun acısının zihnini daha hızlı çalıştırması için dua etti.

"Birçok anım var, evet," diye devam etti yaratık. Artık etrafında dönüyor, onu geldikleri yöne, Kağıtkanat'ın sönmeye yüz tutmuş alevlerine götürüyordu. Sabriel'in elindeki mum artık tamamen yanıp sıvı hale gelmişti, elinden düşmek üzereydi. Uçağın alevleri söndüğünde etraf yeniden zifiri karanlığa gömülecekti.

"Bin yıllık esaret, Abhorsen. Oyunların ve ihanetle... o

aşağılık bedende geçen onca yıl,, sana bunun bedelini yavaş yavaş ödeteceğim ve bunun hızlı bir intikam olmayacağına güvenebilirsin!"

Gövdesinden bir sarmaşık daha çıkardı, bu seferki aşağıdan gidip Sabriel'e çelme takma niyetindeydi, Sabriel çevik bir hareketle üstünden atlayıp kılıcını yaratığın göğsüne hedefledi. Ama yaratık bu saldırıyı kolayca savuşturdu ve Sabriel geri çekilmeye çalışırken üstüne gönderdiği diğer kolları ile onu yakalayıp kendine çekti.

Kılıklı kolu hareketsiz kalmıştı, yaratığın uzuvları vücudunu giderek daha da fazla sıkıyordu. Yüzü, yaratığın kaynayan, sanki milyarlarca minik böcek kopkoyu bir karanlığın içinde vızıldıyormuşçasına sürekli hareket halinde olan etine değmek üzereydi.

Bir başka kol arkadan miğferini yakaladı ve onu yukarı bakmaya zorladı. Temel anatomisi insana benzeyen bir yaratık olmasına rağmen gözleri aynı düştükleri delik gibi sonu olmayan derin çukurları andırıyordu, Burnu yoktu, ancak korkunç yüzünü ikiye ayırıp mavi beyaz bakışlarını ortaya Çıkaran bir ağza sahipti.

Sabriel'in aklındaki tüm Charter büyüleri birden yok olmuştu. Kılıcı ve zilleri de yaratığın kontrolüne geçmişti, ki öyle olmasa bile Ölü olmayan yaratıklara karşı nasıl kullanılacaklarını zaten bilmiyordu. Yine de ileride bir faydası dokunabilir diye yanında getirdiği her şeyi aklından geçirdi.

Yorgun, sarsılmış zihni yüzüğü ancak şimdi hatırlayabil" mişti. Serbest olan sol elinin işaret parmağına takılı olan yüzük...

Fakat onunla ne yapacağını bilmiyordu. Yaratığın boynu inanılmaz bir şekilde uzamıştı ve kafası aşağıya, Sabriel'in kafasına yaklaşıyordu. Ağzı iyice açılmıştı, miğferi ile yüzü-

le sıcak kıvılcımlar düşürüyor, derisini yakıp ardında dövme benzeri kızarıklıklar bırakıyordu. Yüzük parmağında büyüyüp iyice gevsemeye başlamıştı. Sabriel içgüdüsel olarak avucunu sıkı ancak yüzük büyümeye hala devam ediyordu ve bir süre sonra çapı neredeyse yaratığın ince yüzüyle aynı boyuta gelmişti. İşte o an Sabriel birden ne yapması gerektiğini anladı.

"Gözünü çıkararak başlayalım," dedi yaratık, vücudundan damlayan kıvılcımlar kadar sıcak olan nefesi Sabriel'in yüzünü yakıyordu. Başını yana yatırmış, ağzını öylesine çok açmıştı ki çenesi yerinden çıkmıştı.

Sabriel ona son bir bakış attı ve gözlerini sımsıkı kapayarak artık orta boy bir halka haline gelmiş olan gümüş yüzüğü yaratığın boynuna geçiriverdi.

Sıcaklık bir süre daha artmaya devam edip gözlerini yakınca, Sabriel başaramadığını düşündü. Daha sonra yüzük elinden çıktı ve genç kızın vücudu top haline gelip geriye savruldu.

Gözlerini açtığında kendini serin yol taşlarının üzerinde yatar halde buldu. Sol gözü biraz bulanık görüyordu ama neyse ki hala yerindeydi.

Yaratığın umutsuz çabalan fayda etmiyordu. Gümüş halka yaratığın uzun boynundan aşağı kayarken tekrardan küçülü-yordu. Omuzlarından çıkardığı altı yedi eliyle birden yüzüğü zorluyordu. Ancak metal yüzük yaratığın parmaklarını kızgın bir ateş gibi dağlayarak etrafında çırpınan ellerin kendisine bir saniyeden fazla dokunmasına imkan vermiyordu.

İradesinin bozulmaya başlamasıyla beraber yaratığın etrafındaki karanlık da azalmaya başlıyor ve arkasında beyaz, parlak bir alev bırakarak yok oluyordu. Buna rağmen yaratık bıkmadan usanmadan yüzükle mücadeleye devam ediyor,

vücudunu eğip bükerek binicisini sırtından atmaya çalışan bir at gibi tepiniyordu.

Nihayet pes ederek bir çığlık attı ve Sabriel'e döndü. Vücudundan çıkan iki uzun kol öne uzandı. Ellerin ucunda beliren pençeler ilerlerken taşları tırmalıyordu ancak mesafeyi iyi ayarlayamadığı için pençeler Sabriel'in ancak bir metre önüne kadar uzanabilmişti.

"Olamaz!" diye kükreyen yaratık tüm gücüyle ileri atıldı ve kollarını iki yana açtı. Ancak Sabriel de aynı anda geriye kaçtığı için pençeleri yine boşluğu yakaladılar.

Gümüş yüzüğün tekrardan kasılması ile beyaz alevler içinde kalan yaratığın gövdesinden nefret, ıstırap ve çaresizlik dolu bir haykırış yükseldi. Kolları aniden kısalmış, başı omuzlarına düşmüş ve tüm vücudu birkaç saniye içinde küçülerek yok olmuştu. Yaratıktan geriye yalnızca gümüş işlemeli yakut bir yüzük kalmıştı.

Sabriel adım bile atmaya cesaret edemedi uzaktan yüzüğe baktı. Çenesinin tamamı ve yüzünün yarısı burnundan akan kanlarla kaplanmış, dudakları kurumuş kanla birbirine yapışmıştı. Sanki yapması gereken bir şey daha varmış gibi bir hisse kapıldı.

Yüzüğe doğru korkuyla emekledi ve yüzeyindeki sembollere bir göz attı. Charter sembolleri yapılması gerekeni açıklıyordu. Yavaşça dizlerinin üstünde kalktı ve palaskasını düzeltti. Gücünün tükenmesine rağmen Saraneth'i çıkartıp çalmayı başardı. Zilin derin sesi çukuru doldururken, parlak, gümüşsü yığını da adeta delip geçmişti.

Bunun karşılığında yüzükten bir mırıltı geldi ve armut biçimli bir parçası kopup soğuyarak minik bir Saraneth'e dönüştü. Bu olurken yakutun rengi de gümüş işlemenin üzeri-

ne yayılmaya başladı. Yüzük artık minik gümüş bir zili olan kırmızı deriden bir tasmaya dönüşmüştü.

Aynı anda yaratığın vücudundan kalan beyaz ve parlak kütle de gözleri kamaştıran bir ışıkla patlayınca Sabriel bir kez daha ellerini gözlerine siper etmek zorunda kaldı. Sesler yatışıp gölgeler yeniden uzadığında ise boynunda kırmızı tasmasıyla hiçbir şey olmamış gibi oturan Mogget'ı gördü.

Sabriel Mogget'ın ona yuvarladığı gümüş yüzüğü alarak parmağına taktı.

Kağıtkanat'dan geriye artık yalnızca küller ve hazin hatıralar kalmıştı. Karanlık geri dönüp Sabriel'i sarmalayınca tüm korku ve acıları su yüzüne çıkmıştı. Hiçbir şey düşünmeden sessizce oturuyordu.

Birkaç saniye sonra kavuşturduğu ellerine yumuşak bir burnun sürtündüğünü hissetti, Mogget'in ağzında getirdiği mum hafifçe nemliydi.

"Burnun hala kanıyor," dedi tanıdık, bilmiş bir ses. "Şu mumu yakıp kanamayı durdur ve uyumamız için battaniye getir. Hava soğuyor."

"Hoş geldin Mogget," diye fısıldadı Sabriel.

On üçüncü Bölüm

Uyandıkları zaman dün gece olanlardan konuşmamayı tercih ettiler. Sabriel epeyce şişmiş olan burnunu matarasındaki suyla ıslatırken o kabus gibi dakikaları tekrar hatırlamak bile istemiyordu. Mogget ise her zamanki gibi sessizliğini koruyordu. Sonrasında gerçekleşen bütün olaylara rağmen eğer Mogget'in tasmaını çözmeseydi rüzgarda parçalanıp yere çakılacaklardı.

Sabriel'in beklediği gibi gündoğumu ile birlikte çukur aydınlanmış ve gün ilerledikçe ışık da artmıştı. Etrafındaki yazıları okuyabiliyor ve yakınındaki nesneleri çok net bir şekilde görebiliyordu ama yirmi otuz metre uzaklıktan ötesi ancak belli belirsiz seçiliyordu.

Düşükleri çukurun çapı yaklaşık yüz metre kadardı oysaki ilk düşüklerinde daha küçük bir çukur olduğunu düşünmüştü. Zeminin tamamı taşlarla kaplıydı. Ortada dairesel bir gider kanalı vardı ve etraftaki taş duvarlarda da birçok tünel girişi göze çarpıyordu. Sabriel etraflarında bir su kaynağı olmadığı için er ya da geç bu tünellerden birine girmek zorunda kalacaklarını biliyordu. Bu mevsimde yağmur yağma ihtimali de oldukça düşüktü. Hava aslında serin olmasına rağmen Abhorsen'in evinin yanındaki platoyla kıyaslandığında oldukça iyi sayılırdı. Bulundukları yerin okyanusa ya-

kın ve rakımın deniz seviyesinden bile daha düşük olması da havanın yumuşaklığının nedenlerinden biriydi. Çukurun ağzından en az yüz metre kadar derindeydiler.

Bütün bunlara rağmen, Sabriel yarı dolu matarasına güvenerek ilk olarak ucu hafifçe kararmış çantasından çıkardığı bitkisel kremleri vücudundaki yara ve garip yanıklara sürmeye başladı. Burnu ise başlı başına bir mesele haline gelmişti.

Kırılmadığından emindi ama şişip korkunç bir hale gelmişti. Kabuklar kuruduğu için temizlerken çok acı veriyordu.

Mogget yaklaşık bir saat süren sessiz bir bekleyişten sonra Sabriel'in kek ve kurumuş etten oluşan kahvaltı teklifini reddederek keşfe çıktı. Sabriel onun bir sıçan ya da karnını doyurabileceği benzeri bir hayvan yakalamaya gittiğini düşündü. Aslında uzağında olmasından memnundu. O küçük kedi görünümünü altında yatan Serbest Büyü canavarıyla giriştiği mücadele zihnini fazlasıyla meşgul etmeye devam ediyordu.

Güneş tepeye çıkmış ve çukur iyice aydınlanmıştı fakat Mogget hala ortalıkta yoktu. Sabriel endişelenmeye başlamıştı. Ayağa kalktı ve kılıcım bir baston gibi kullanıp kendi kendine söylenerek Mogget'ın kaybolduğu tünele doğru ilerlemeye başladı.

Tünel girişinde tam bir mum yakmak üzereydi ki Mogget birdenbire arkasında beliriverdi.

"Beni mi arıyordun?" diye miyavladı masum masum.

"Başka kimi arayabilirim?" dedi Sabriel. "İşimize yarayacak bir şeyler bulabildin mi? Bir su kaynağı gibi mesela?"

"İşimize yarayacak, hımm," Mogget öne uzattığı iki pa-tisiyle çenesine dokundu. "İlginç bir şey var. Evet su buldum."

"Ne kadar uzakta?" diye sordu Sabriel, yaralan yüzünden 138

fazla yürüyecek hali yoktu. "Ve ilginç ile kastettiğin nedir? Tehlikeli bir şey mi?"

"Hemen şu tünelde, çok uzakta değil," diye cevap verdi Mogget. "Biraz tehlikeli olabilir, bir tuzak veya başka garip bir durum olabilir ama sana zarar verebilecek şeyler değil. Bahsettiğim şeyi kendi gözlerinle görmek lazım, Abhorsen."

"Sabriel," diye onu hemen düzeltti. En azından iki günlük istirahata ihtiyacı vardı. Ama babasının vücudunu bulmadan geçen her gün felaket demektir. Onu en kısa zamanda bulmalıydı. Karşılarına çıkan Mordikan, Gölge Eller ve Kanlı Kargalar'dan sonra artık korkunç bir düşmanın babası ve kendisiyle mücadele ettiğine iyice emin olmuştu. Babasını yakalayabildiğine göre ya çok kuvvetli bir ölü çağırıcı, ya da Yüce Ölüler'den biri olmalıydı. Belki de karşılarındaki Kerrigor'du...

"Çantamı alayım," dedi. Tünele doğru yürürken Mogget yolunun üstünde küçük bir kedi yavrusu gibi hoplayıp zıplayarak ayaklarına dolanıyordu. Sabriel bu hareketleri kediliğe yeniden alışma çabalarına verip sesini çıkarmadı.

Mogget'ın dediği gibi tünel uzun değildi ve düzenli basamakları ile çapraz döşemeli zemini yürüyüşünü kolaylaştırıyordu. Sabriel'in yalnızca bir noktada akıllıca gizlenmiş bir tuzak çukuruna düşmemek için küçük kediyi adım adım takip etmesi gerekmişti.

Etraftaki büyülu bağları hissedebiliyordu. Oldukça eski olan büyüler tünelin köşelerine sinmiş, kurbanlarının üstüne atlamaya hazır bir biçimde bekliyordu ama bir süre sonra hepsi sakinleştiler. Sabriel birkaç kez hayali bir elin uzanıp alınıdaki Charter sembolüne dokunduğunu hissetti, tam bu sırada tünelin sonundaki kayaların içine girerek kaybolan iki hayalet muhafız ve onların mızraklı baltalarını gördü.

"Nereye gidiyoruz?" diye fısıldadı ürkekçe. Birdenbire önlerindeki kapı aniden ardına dek açılmıştı.

"Bir başka çukura" dedi Mogget. "İlk kanın dökül... şey..."

Boğulur gibi sesler çıkardı ve cümlesine baştan başladı. "İlginç bir yere gidiyoruz."

Sabriel'in "Ne demek istiyor - " diye başladığı sözü yarıda kesildi. Kapıyı geçtikleri anda büyülu bir kuvvet, saçlarını, ellerini, ceketini ve kılıcının kabzasını çekiştirmeye başlamıştı. Mogget'ın tüyleri kabarmıştı ve tasmaı Charter'ın tasmaı sembolleri üste gelip açıkça okunana dek boynunda dönüp durmuştu.

Sonra birden bu büyülu ortamdan çıktılar ve kendilerini bir başka çukurun dibinde buldular. Güneş artık çukurun tepesinden gitmiş ve etrafa hafif bir alacakaranlık çökmüştü.

Bu çukur ilkinden çok daha büyüktü. Çapı muhtemelen bir buçuk kilometre, derinliğiye en az iki yüz metreydi. Geniş çukur yüzeyden yaklaşık dört yüz metre kadar aşağıdaydı ve girişinde parlak bir ağ vardı. Güneş ışığı ağı iyice gözler önüne sermişti ancak Sabriel'in elmas şekilli ince örgüyü net olarak seçebilmek için teleskopunu kullanması gerekmişti. İnce görünümüne rağmen ağın üstüne takılıp kalmış olan çürümüş kuş cesetleri ağın yeterince sağlam olduğunun bir göstergesiydi. Sabriel talihsiz kuşların avlanma hırsıyla aşağı dalıp sonra da ağa takılıp kaldıklarını düşündü.

Çukurun zemininde yanık ağaçlar ve biçimsiz çalılardan oluşan bir bitki örtüsü vardı. Ancak Sabriel şu an pek de ağaçlarla ilgilenecek durumda değildi, zira bu dağınık yeşilliklerin her biri birbirine taşlı bölmeler ile bağlıydı ve her bölmede de birer gemi bulunuyordu.

On dört adet açık güverteli, tek direkli gemi saydı. Siyah

yelkenleri olmayan bir gemi rüzgarı yakalamak için çekilmiş, kürekleri hayali bir dalgada ilerlemek amacıyla indirilmişti. Gemilerin direklerine birçok bayrak ve sancak çekilmişti. Sabriel'in gemilerin kargosunu tahmin etmek için bayrakları görmesine gerek yoktu. Ancelstierre'in kuzey kısmında, Eski Krallık'ın yakınlarında yaşayan her çocuk gibi o da şimdiye dek bu garip limanla ilgili yüzlerce macera ve romantik öykü dinlemişti.

"Cenaze gemileri," dedi Sabriel. "Krallık gemileri."

Tünelin girişinde ayaklarına dolanan topraktaki bağlama büyüleri de bu fikrini doğruluyordu. Bu nihai ölüm büyüleri sadece bir Abhorsen tarafından konmuş olabilirdi. Başka hiçbir ölü çağırıcı Eski Krallık'ın kadim hükümdarlarını çağırmaya cesaret edemezdi.

"Eski Krallık'ın ilk... krrr... Kral ve Kraliçesi'nin ünlü mezarı," dedi Mogget güçlükle. Sabriel'in ayaklarının dibinde dans ediyor, arada arka ayakları üzerinde kalkıp beyaz kürk giymiş bir sirk oyuncusu gibi garip işaretler yapıyordu. Sonunda koşarak ağaçlara doğru gitti.

"Hadi gel, burada bir pınar var', pınar, pınar, pınar!" diye bir şarkı tutturmuştu ve şarkısına uygun bir şekilde dans etmeyi de ihmal etmiyordu.

Sabriel onu yavaşça takip edip başını sallayarak Mogget'ın" neden bu kadar neşeli olduğunu merak etti. Yaraları acıyordu ve yorgundu. Kağıtkanat'ın yok olması moralini bozmuş, Serbest Büyü yaratığı ile giriştiği mücadele de üstüne tuz biber olmuştu.

Kaynağa giderken iki tane geminin yanından geçtiler. Mogget gemilerin arasında keyifli bir dans tutturmuş, vücudunu bir o yana bir bu yana kıvrarak hoplayıp zıplıyordu. Sabriel durup gemilerdeki heykellere - biri kırklı yaşlarda, diğeri daha yaşlı görünen iki adama - baktı. Her ikisi de sa-

kaili, emredici bakışlara sahip, göğüs kısmı madalyon ve zincirlerle dolu, zırhları olan adamlardı. İkisi de sağ ellerinde bir kılıç, sol ellerinde ise rulo halinde sarılı birer parşömen tutuyorlardı. Bunlar Charter habercileri olmalıydılar.

Küçük ve gösterişsiz üçüncü gemi ise diğerlerinden farklıydı. Çıplak direğine bayrak çekilmemişti. Kürekleri de yoktu ve Sabriel arka tarafındaki kaynağa ulaştığında geminin döşemesindeki henüz ziftlenmemiş bağlantı yerlerini görünce henüz bitmemiş olduğunu anladı.

Çantasını köpüren suyun yanına bıraktı ve geminin pruvasına gitti. Köşeyi döndüğünde karşısına genç bir adam -çıplak bir genç adam - heykeli çıkınca olduğu yerde kalakaldı.

Yanaklarının kızardığını hissetti çünkü karşısındaki heykel genç bir erkeğe ait tüm vücut hatlarını gösteriyordu ve Sabriel'in erkek vücudu ile ilgili şimdiye kadarki tek tecrübesi biyoloji ders kitabının ilgili bölümlerinde gördüğü resimlerden ibaretti. Adamın vücudu kaslı, saçları ise kısa ve kıvrıkcıktı. Şekilli ellerini sanki kötülüğü kovarcasına hafifçe yukarı kaldırdı.

Heykelin detayları Sabriel'in utanarak bir bakış fırlatıp ardından kafasını çevirdiği sünnetli bir penisi de içeriyordu. Resmedilen adam çok yakışıklı olmasa da çirkin de sayılmazdı. Yüzünde ihanete uğradığını fark etmiş olan birinin şoke olmuş, hüznü ifade ediyordu. Bakışlarından korku ve bir parça da nefret okunuyordu. Sinirlenmiş gibiydi. Ne kadar yetenekli bir mermer oymacısının elinden çıkmış olursa olsun bir heykelin gerçek bir insana bu kadar benzeyebileceğini düşünmemişti.

"Gerçek gibi," diye mırıldandı Sabriel geri çekilirken. Eli kılıcına gitti, bu işte büyümlü bir tuzak olabileceğini düşündü.

Tuzak yoktu ama Sabriel heykelin içinde ya da etrafında ne olduğunu tam olarak kavrayamadığı hayaletimsi bir şey hissetti.

Heykeli her açıdan dikkatlice inceleyerek bunun ne olduğunu anlamaya çalıştı. Adamın vücudu artık çözmesi gereken bir probleme dönüşmüştü ve artık bakmaya utanmıyordu. Parmaklarını, tırnaklarını ve derisini incelediğinde, ellerindeki kılıç ve hançer çalışmasından kalma minik yaralar dahil olmak üzere her ayrıntının mükemmel bir ustalıkla heykele aktarıldığını fark etti. Alnındaki soluk Charter vaftiz sembolü ve gözkapaklarındaki damarların solgun izleri bile ihmal edilmemişti.

Bütün bu incelemenin sonunda neyle karşı karşıya olduğunu hakkında iyi kötü bir fikir edinmişti ancak ne yapması gerektiği konusunda tereddüde düşünce her zamanki

gibi Mogget'ı aramaya koyuldu. Aslında çukura girdiklerinden bu yana Mogget'ın sergilediği komik hareketler göz önüne alınacak olursa kedinin kendisine verebileceği mantıklı bir tavsiyesi olduğundan oldukça şüpheliydi. Belki de vücuduyla ruhu, kısa bir süre için de olsa dönüştüğü canavar formuna karşı bu şekilde bir reaksiyon gösteriyordu.

Mogget gerçekten de pek tavsiye verebilecek bir durumda değildi. Sabriel onu kaynağın yakınlarında çiçeklerin arasında uyurken buldu, muhtemelen fareleri kovaladığı rüyasında ara sıra kuyruğu ve patileri seğiriyordu. Saman sarısı çiçeklerden birini koklayıp Mogget'ın başını okşadı ve sonra heykelin yanına geri döndü. Yanına uzandığı çiçeklerin yaban-sümbülü olması Mogget'ın neden bu kadar neşeli bir halde uyuduğunu açıklıyordu. Kararını kendi kendine vermesi gerekiyordu.

"Hımm," dedi heykele karşısına geçip. "Demek sen bir ölü çağırıcı veya Serbest Büyü kurbanısın. Anladığım kada-

rıyla ruhun ne Ölüm'de ne de Yaşam'da, ikisinin arasına bir yerlere sıkışıp kalmış. Ölüm'e girsem ruhunu kolayca bulacağımdan eminim ama başıma bin bir türlü bela gelme ihtimali de yüksek. Ve takdir edersin ki şu anda pek de dövüşebilecek bir halde değilim. Peki ne yapabiliriz? Babam... Abhorsen... ya da herhangi bir Abhorsen olsa ne yapardı acaba?"

İleri geri yürüyerek bir süre düşündü, çektiği acıları bir kenara bırakmıştı; Son sorduğu soru ne yapılması gerektiğini açıkça ortaya koyuyordu. Kendi yerinde babası olsa adamı kurtaracağından emindi. Babasının yaşamının anlamı buydu. Abhorsenler'in görevi doğal olmayan ölü çağırımlar ve Serbest Büyü kullanımını engellemekti.

Çok da fazla düşünmeden bir karara vardı. Bu kararı vermesinde farkında olmadan derin derin kokladığı yabansüm-büllerinin de payı yok değildi. Yerinde olsa babasının muhtemelen vücudu biraz daha iyileşene dek; örneğin yarına kadar, bekleyeceği düşüncesini bile önemsemedi. Karşısındaki genç adam yıllardır bu heykelin içine hapsedilmiş, ruhu Ölüm'ün içinde sıkışıp kalmıştı. Pekala birkaç gün daha bekleyebilirdi. Bir Abhorsen önüne çıkan her işe düşünmeden balıklama atlamamalıydı...

Fakat Sabriel, Duvar'ı aşmasından bu yana ilk kez kendini gösterip, çözebileceği bir sorunla karşılaşılıyordu. Adalet yerini bulmalıydı ve bunun için Ölüm'ün sınırlarında birkaç dakika gezinmesi yeterli olacaktı.

Tüm coşkusuna rağmen içinde kalan azıcık ihtiyat hissiyle gidip Mogget'ı uyuduğu yerden kaldırarak heykelin ayaklarının dibine yatırdı. Olası bir tehlike anında uyanıp kendisini uyaracağını umuyordu. Gerçi çukurun etrafındaki muhafız ve korumalar göz önüne alındığında bu biraz düşük bir ihtimaldi. Korumalar aynı Abhorsen'in Evi'nde olduğu gibi Ölüm'e giriş ve çıkışlarını burada, da zorlaştırıyordu.

Neticede buraya küçük bir kurtarma operasyonu için idea] bir yer denebilirdi.

Bir kez daha zillerini kontrol etti; elleri kulpların pürüzsüz tahtasında gezindikçe sabırsızlıkla salıverilmeyi bekleyen seslerini duyabiliyordu. Bu kez deri muhafazasından çıkardığı zil Ranna olmuştu. Ranna zillerin en alçakgönüllü olanıydı; varlığı dinleyenleri uyuşturur, uyku ya da konsantrasyon eksikliğine neden olurdu.

İçinde doğan şüphelere aldırmadı. Krallık mezarlığının korumaları eşliğinde Ölümler Alemi'ne kısa sürecek bir seyahate çıkıyordu ve kendine güveni tamdı. Bir elinde kılıcı, diğerinde zili tutarak Ölüm'e girdi.

Soğuk ve insafsız akıntı aynı anda bastırmıştı ama hiçbir şey Yaşam'ın sıcaklığını hala arkasında hisseden Sabriel'i yerinden kımıldatmayı başaramadı. Normalde bu iki alem arasındaki sınır noktasından hızla ileri atılıp yoluna devam ederdi ama bu defa oldukça güçsüz olduğu için ayaklarını akıntıya karşı sağlam basıp sularda Yaşam'la bağlantısını kesmeden ayakta kalmaya çalışıyordu.

Ölüm'e girdiği nokta, ayaklarının dibinde akan su ve biraz ilerideki Birinci Kapı'nın gürültüsü dışında sessizdi. Etrafta gri renkli ışıktaki hareket eden bir şekil görülüyordu. Sabriel bir yandan dikkatlice etrafta pusuya yatmış kendisini bekleyen bir yaratık olup olmadığını kontrol ederken, bir yandan da zihniyle genç adamın hala canlı olan ruhunu arıyordu. Yakınlarda bir yerde olmalıydı.

Bir şey yakaladı fakat Sabriel'in beklediğinden daha ilerideydi. Sonsuz griliğin içine bakmayı denedi ama birkaç metreden ilerisini görmek imkansızdı. Orada her ne varsa suyun altına gizlenmişlik

Sabriel bir anlık tereddütten sonra o tarafa doğru yürümeye başladı. Adımlarını dikkatlice seçiyor, akıntıdan korunmayı ihmal etmiyordu. Artık gittiği yönde normalde orada olmaması gereken varlığı iyice hissedebiliyordu. Aradığı ruh bu olmalıydı, içinden geçirdiği dehşetli Ölü yaratıklarla ilgili felaket senaryolarına aldırış etmeden ilerlemeye devam etti...

Yine de birkaç adım yakınma geldiğinde, her ihtimale karşı Ranna'yı çalmayı ihmal etmedi. Zili çalmasıyla birlikte dinleyenlerin gözkapaklarını ağırlaştırıp uykusunu getiren boğuk bir ses etrafta yankılandı.

Orada ölü bir yaratık varsa bile artık sakinleşmiştir, diye düşündü. Kılıcını ve zili kaldırıp bedenini dengeleyerek elini suya soktu.

Elleri tanımlayamadığı buz gibi soğuk ve sert bir cisme çarpmıştı. Önce irkilip geri çekilse de sonra yeniden suya uzandı ve elleriyle bir insan omzu olduğunu düşündüğü şeyi tuttu. Devam edip kafasına uzanarak yüz hatlarını takip etti. Bazı ruhların görünümü fiziksel vücutlarına hiç benzemez, bazen de yaşayan ruhlar Ölüler Alemi'nde çok fazla zaman geçirince çarpık bir görünüme dönüşürdü ancak bu ruhun kesinlikle heykeldeki adama ait olduğunu söyleyebilirdi. Üstelik canlıydı da, vücudu heykelin içinde saklanırken bir şekilde Ölüm'den korunmayı başarmıştı.

Sabriel ruhu koltuk altlarından tutup yukarı çekti ve katil bir balina gibi bembeyaz ve kaskatı olan vücudunu bir şekilde sudan çıkardı. Üstüne binen ağırlıkla bir an sendeleyerek geri çekilince, fırsat kollayan nehir bacaklarını daha bir şevkle sarmaya başladı. Ama akıntı kendisini aşağı çekme fırsatı bulamadan kendini dengelemeyi başarmıştı.

Pozisyonunu biraz değiştirerek ruhu Yaşam'a çekmeye başladı. Bu beklediğinden daha da zorlu bir yolculuk olaca-

ğa benziyordu. Birinci Kapı'nın bu tarafındaki akıntı bugün nedense çok kuvvetliydi ve kristalleşmiş ruh -ya da her ne idiyse - herhangi bir ruha göre fazlasıyla ağırdı.

Tüm konsantrasyonunu yere sağlam basıp doğru yöne gitmeye veren Sabriel, Birinci Kapı'dan bir şeyin geçtiğinin göstergesi olan ani sessizliği az kalsın fark edemeyecekti. Ama son birkaç gün içinde yaşadığı korkular bilinçaltında bir uyarı mekanizmasının oluşmasını sağlamıştı.

Durup dikkatlice dinlediğinde yarı yüzme, yarı sürünme -yi andıran sesi duydu. Bu her ne tür bir yaratıksa akıntıya karşı mümkün olan en yavaş tempoyla ilerliyordu. Belli ki Sabriel'i gafil avlamaya çalışacaktı.

Anlaşılan Birinci Kapı'nın ötesine bir şekilde alarm verilmiş ve duyduğu seslerin sahibi de ne olduğuna bakmaya gelmişti. Aptallığı yüzünden kendi kendine küfreden Sabriel taşıdığı yüke baktı. Adamın kolundan suya - ve dolayısıyla Ölüler Alemi'nin daha derin, daha karanlık bölgelerine -uzanan pamuk ipliği kadar ince siyah çizgiyi daha yeni fark edebilmişti. Kara hat, ruhun yerinden kımıldaması

halinde uzaklardaki efendisine haber verme işi için kullanılıyor olmalıydı. Neyse ki Ranna'yı çalmış olması mesajı yavaşlatmış ve Yaşam'a geri dönmesine çok az bir mesafe kalmıştı.

Hızını peşindeki yaratığı fark ettiğini belli etmeyecek kadar az bir miktar artırdı. Zaten yaratık da aralarındaki mesafeyi kapatmak için pek istekli görünmüyordu.

Sabriel hızlandı, vücuduna pompalanan adrenalin sayesinde adımları birden uzamıştı. Takipçisi ona doğru koşmaya başlarsa ruhu bırakmak zorunda kalacak ve böyle bir durumda ruh da geri götürülecek ve büyük ihtimalle sonsuza dek kaybolacaktı. Hala yaşamakta olan ruhu burada, bu sınır bölgesinde bile koruyabilen büyüünün Birinci Kapı'nın ötesinde

etkisini yitirmesi ihtimali yüksekti. Eğer öyle bir şey olursa, diye düşündü Sabriel, ruhu kurtarmaktan ziyade cinayetine katkıda bulunmuş olacaktı.

Yaşam'a sadece dört adım kalmıştı. Yaratık da hızlandı, Sabriel artık onun suyun içinde yüzdüğünü görebiliyordu. Ne tür bir yaratık olduğunu anlayamamıştı, dolayısıyla Üçüncü Kapı ya da daha derinlerden gelmiş olduğunu tahmin etti. Üstü domuz, altı solucana benzeyen gövdesi bir dizi seğirme ve kasılma hareketi sonucunda ilerliyordu.

Son iki adım. Sabriel sol kolunu ruhun göğsüne sararak kalçalarının üstünde dengesini sağlayarak sağ kolunu serbest bıraktı ancak ne kılıcını çekebilmiş, ne de zillere ulaşabilmişti.

Domuz benzeri yaratık böğürüp tıslıyordu ve sonra iyice hızını artırarak uzun, sarı bir kabukla kaplı dişlerini göstererek yüzmeye başladı. Kocaman gövdesi geçtiği yerlerde büyük dalgalar oluşmasına sebep oluyordu.

Sabriel geriledi ve kendi etrafında dönerek değerli yükü ile birlikte Yaşam'a sıçradı. Bunu yaparken çukurun etrafındaki korumaları aşabilmek için tüm iradesini kullanmak zorunda kalmıştı. Bir an için duvara çarpıp sekmiş gibi oldularsa da ardından sivri bir iğne lastik bir yüzeye giriyormuşçasına rahatça içeri daldılar.

Yaratığın tiz bağırıışları Olüm'de yankılandı fakat arkalarından gelmeye çalışmamıştı. Sabriel yüzüstü yere uzanmış duruyordu, elleri artık boştu ve donmuş vücudundan damlayan buz parçaları yere düşerek eriyordu. Kafasını çevirince Mogget ile göz göze geldi. Mogget ona bir süre baktıktan sonra gözlerini kapayıp yeniden uykuya daldı.

Sabriel yavaşça ayağa kalktı. Tüm fiziksel acıları geri dönüyor, şu haliyle kurtarma operasyonuna giriştiği için kendi kendini lanetliyordu. Ama sonuçta başarılı olmuştu. Adamın ruhu ait olduğu yere, Yaşam'a geri dönmüştü.

Yani en azından heykeli görene dek öyle düşünüyordu. Dış görünüşünde hiçbir değişiklik yoktu, ama Sabriel artık heykelin içindeki yaşayan ruhu hissedebiliyordu. Ne yapması gerektiğini bilmeden adamın hareketsiz, tahta yüzüne dokundu.

"Bir öpücük," dedi Mogget uykulu bir sesle. 'Aslında sadece nefesin de yeterli olur ama bir şekilde birileriyle öpüşmeye başlaman da lazım, öyle değil mi?"

Sabriel ona kızgın bir bakış fırlattı, bu sözlerin kedinin girdiği yarı çılgın ruh halinin bir parçası olup olmadığını merak ediyordu. Ama Mogget gayet ayık ve ciddi görünüyordu.

"Nefes mi dedin?" diye sordu. Tahtadan bir heykeli öpmek istemiyordu. Adam uyanınca onu yanlış anlayıp bir beklenti içine girebilirdi.

"Bu şekilde mi?" Derin bir nefes alıp öne eğilerek nefesini adamın yüzünden birkaç santim ötede bıraktı. Birkaç adım geri çekildi ve olacakları izlemeye koyuldu.

Heykelde bir değişiklik yoktu.

"Yabansümbülü ! " diye bağırdı Mogget'a bakarak. "Bunu yapmamalıydın - "

Hafif bir ses sözünü kesti. Bu ne kendinden, ne de Mogget'dan gelen ince bir hırıltı sesiydi. Heykel nefes almaya başlamış, hava tahta dudaklarının arasından ucuz, eski moda bir körük gibi sesler çıkararak geçiyordu.

Nefes giderek kuvvetlendi ve solgun tahta vücut renklenip ete kemiğe büründü. Adam öksürdü ve tahta göğsü yu-muşayarak depar atmış bir koşucununki gibi inip kalkmaya başladı.

Açılan gözleri Sabriel'inkilerle buluştu. Gri renkli güzel gözlerini odaklamakta güçlük çekiyor ve bulanık bakıyordu. Sanki Sabriel'i görmemiş gibiydi. Avuçlarını sıkıp açarak

olduğu yerde koşuyormuş gibi ayaklarını hareket ettirmeye başladı. Sonunda sırtını geminin gövdesinden ayırdı ve öne bir adım atar atmaz Sabriel'in kollarına yığılıp kaldı.

Sabriel onu çabucak zemine yatırdı, sonuçta kucağındaki çıplak bir genç adamdı. Bu okulda arkadaşları ile düşledikleri sahnelerden birine pek benzemiyordu.

"Teşekkürler," dedi adam sarhoş gibi bir sesle. Daha sonra bakışlarını Sabriel'e, daha doğrusu ceketine, odaklayarak ekledi: "Abhorsen."

Ardından hiddetli bakışları çözülerek uykuya daldı. Heykel halinden çok daha genç görünüyordu.

Sabriel ona bakıyor, nereden çıktığı belli olmayan duygularını bastırmaya çalışıyordu. Jacinth'in tavşanını geri getirmesine neden olan duyguların bir benzerini hissediyordu.

"Ben bir battaniye getireyim," dedi isteksizce, zaten karmakarışık bir ruh halindeyken uğraşması gereken sorunlara bir yenisi eklenmişti. Şimdi bu adama güvenli bir ortam bulana kadar eşlik etmesi gerekecekti, tabi artık bu topraklarda güvenli diye bir şey kaldıysa...

"Eğer kalıp ona bakmak istiyorsan battaniyeyi ben getirebilirim," dedi Mogget kurnazca, bileklerinin etrafında dönerek kıvrak bir şekilde, şımarıkça dans ediyordu.

Sabriel bakışlarını adamdan kaçırdı.

"Hayır, ben alırım. Yedek gömleğimi de getireyim. Biraz uğraşırsak yedek pantolonum da vücuduna olur sanırım, aşağı yukarı aynı boydayız. Dikkatli ol, Mogget. Bir dakika içinde dönerim."

Mogget onun topallayarak uzaklaşması izledikten sonra uyuyan adama döndü. Sessizce üstüne eğilip pembe dilini alnındaki Charter sembolüne dokundurdu. Sembol alevlendi ama Mogget sönene dek dilini geri çekmedi.

"Hımm," diye mırıldandı Mogget dilindeki tadı anlamaya

çalışırken. Hafif şaşkın ve epeyce kızmış gibi görünüyordu. Sembolü tekrar yaladı ve kafasını memnuniyetsizlikle salladı, tasmaındaki minik Saraneth'in tiz sesi etrafta yankılandı.

On Dördüncü Bölüm

Etrafını kaplayan gri sis bulutu, kol ve bacaklarını sınıksıkı sarıp hareket etmesini engelliyordu. Vücudu sisle öylesine kaplanmıştı ki ne kaslarını hareket ettirebiliyor, ne de gözlerini kırabiliyordu. Görebildiği tek şey dünyasını köpük gibi kaplayan koyu gri lekelerdi.

Sonra birden vahşi bir kırmızı ışık çaktı ve yoğun bir acı hissetti. Gri sis açılmış, hareket edebilmeye başlamıştı. Lekeler de kaybolmuş, renkler bulanık da olsa geri

gelmeye başlamıştı. Genç bir kadın... yüzü yara bere içinde silahlı ve zırhlı bir kadın üstüne eğilmiş ona bakıyordu. Hayır, bu bir kadın değildi. Abhorsen'in armasıyla zillerini taşıyordu. Üstelik ne kadar da gençti, Abhorsen bu kadar genç olamazdı...

"Teşekkürler," dedi, sözcükler ağzından bir farenin zeminde sürtünerek ilerleyişine benzer bir gıcırtyla çıkıyordu. "Abhorsen."

Sonra yine bayıldı, vücudu gerçek uyku ile bilinçsizlik arasında gidip geliyordu.

Uyandığında bir battaniyenin altında olduğunu görünce bir anlık bir panik yaşadı. Nefes nefese battaniyeyi üstünden attı fakat sonra taze hava ve ağın deliklerinin arasından çıkıp yüzüne çarpan gün ışığı onu rahatlattı. Günün yeni doğmuş

olduğunu tahmin etti. Çukur onu bir an sersemletip yönünü şaşırtsa da etraftaki uzun direkli, kara yelkenli gemileri görünce iyice rahatladı.

"Kutsal çukur," diye mırıldandı kendi kendine kaşlarını çatarak. Artık neler olduğunu hatırlıyordu. Ama neden burada, battaniyenin altında çırılçıplak yatıyordu ki?

Doğruldu ve ağrıyan kafasını iki yana salladı. Şakakları atıyor, tüm vücudu akşamdan kalmış gibi sızlıyordu. Halbuki dün gece içmediğine çok emindi. Son hatırladığı şey basamaklardan indiği idi. Rogir ondan... hayır... son hatırladığı miğferinin altından siyah kakülleri fırlamış solgun, endişeli ve yara bere içindeki bulanık bir yüzdü. Gümüş anahtar işlemeli koyu mavi bir ceket vardı. Bu Abhorsen'di.

"Pınarda yıkanıyor," dedi yumuşak bir ses düşüncelerini bölerek. "Güneş doğmadan uyandı. Karşına temiz çıkmak istedi."

Sesin sahibini bakışları yakındaki gemiye yönelene dek göremedi. Pruvada normalde bir heykelin durması gereken yapay bir delik vardı ve beyaz bir kedi deliğe kıvrılmış, doğal olmayacak kadar sert, yeşil bakışlarıyla onu izliyordu.

"Sen ne biçim bir yaratıksın?" dedi adam, gözleriyle etrafı tarıyor, kullanabileceği bir silah arıyordu. Yakınlarında görebildiği tek şey üstlerine konmuş bir kaya parçası ile sabit -lenmiş olan bir gömlek, pantolon ve iç çamaşırı yığınıydı. İç güdüselle olarak eli kayaya uzandı.

"Sakin ol," dedi kedi. "Ben Abhorsen'in sadık bir hizmetkariyim. Adım Mogget. En azından şimdilik."

Adam eliyle sıkıca kavradığı taşı kaldırmaya yeltenmedi. Demir parçalarının bir mıknatısa çekilmesi gibi, anıları da teker teker zihnine akıyor ve hatırlamaya başlıyordu. Aralarında Abhorsen'le ve karşısındaki kedi görünümlü yaratığın aslında ne olduğuyla ilgili anılar da vardı.

"Son karşılaşmamızda daha büyüktün," diye şansını denedi.

"Daha önce tanıştık mı?" diye sordu Mogget esneyerek. "Ah şu hafızam. Hatırlayamadım. Adın neydi?"

Güzel soru, diye düşündü adam. Adını hatırlamıyordu. Genel olarak kim olduğuna dair bir fikri vardı ancak adı bir türlü aklına gelmiyordu. Geçmişiyile ilgili hatıraları bir yandan tazelenmeye devam ediyordu. Başına gelenleri hatırlayınca homurdanıp yüzünü ekşiterek sinirle yumruklarını sıktı.

"Enteresan bir adın var," dedi Mogget. "O uluma daha çok bir ayı ismine benziyor. Sana Mihenk Taşı* desem kızar mısın?"

"Ne?" diye bağırdı adam alınganlıkla. "O ancak bir salağın ismi olabilir! Buna nasıl cüret - "

"Sana uymuyor mu yani?" diye sözünü kesti Mogget soğukkanlılıkla. "Ne yaptığını hatırlıyor musun?"

Adam bir anda sessizliğe gömüldü, yaptıklarını hatırlamıştı ama sonra ne olduğunu bilmiyordu. Adını hatırlamaya çalışmanın anlamsızlığının da farkına vardı. O adı taşımaya layık değildi artık.

"Evet hatırlıyorum," diye fısıldadı. "Peki bana Mihenk Taşı diyebilirsin. Ama ben de sana - "

Öksürdü ve şaşkınlıkla ona bir isim bulmayı denedi.

"Boşuna çabalama," dedi Mogget. Adım bir büyü ile bağlandı. Artık onu ben bile telaffuz edemiyorum, hatta kimseye büyüünün nasıl çözüleceğini bile söyleyemiyorum. Sen de şansını zorlamasan iyi olur, zira büyüünün garip yan etkileri var."

*Mihenk Taşı: Altın, gümüş vb. maddelerin ayarını anlamak için sürtül-dükleri bir taş, mihenk, denek taşı.

"Anladım," dedi Mihenk Taşı sıkıntılı bir sesle ve başka bir teşebbüste bulunmadı. "Şimdi söyle bana, Krallık kimin yönetiminde?"

"Kimsenin," dedi Mogget.

"Bir kral vekili var demek. Belki de - "

"Hayır. Kral vekili de yok. Kimse hüküm sürmüyor. Önceleri bir vekil vardı ama sonra görevi bıraktı."

"Nasıl bırakır?" diye sordu Mihenk Taşı. "Tam olarak ne oldu? Peki ben neredeydim?"

"Vekillik yüz seksen sene sürdü," diye açıkladı Mogget duygusuzca. Geriye kalan birkaç sadık hizmetkarın çabalarına rağmen son yirmi yılında anarşi başını alıp gitti. Ve sen, evlat, son iki yüz yıldır şu gördüğün geminin ön kısmında bir süs olarak duruyordun."

"Ya ailem?"

"Hepsi öldü ve biri hariç hepsi Son Kapı'nın ardındalar. Kimi kastettiğimi biliyorsun."

Aldığı haberler Mihenk Taşı'nı bir anlığına yeniden heykel gibi hareketsiz bir hale getirmişti. Donup kalmış bir şekilde oturuyordu, hayatta olduğunun tek belirtisi hafifçe inip kalkan göğsüydü. Ardından gözlerinden yaşlar akmaya başladı ve kafasını yavaşça ellerinin arasına aldı.

Mogget genç adam sakinleşip de hüznü iç çekişleri azalana kadar ona hiçbir acıma hissetmeden baktı.

"Ağlamanın bir faydası yok," dedi kedi sertçe. "İşleri yoluna koymak uğruna birçok insan öldü. Ölüler, kırık taşlar ve sorunun kendisi ile uğraşırken sadece bu yüzyıl içinde dört Abhorsen kaybettik. Şu anki Abhorsen'in de çok huzurlu bir hayatı olduğu söylenemez. Bari bir işe yara ve ona yardımcı olmaya çalış."

"Yapabilir miyim?" diye sordu Mihenk Taşı gözlerini battaniyeyle kurularken.

"Neden olmasın?" diye terslendi Mogget. "Önce üstünü giyin bakalım. Gemide senin kullanabileceğin türden silahlar var. Bir kılıç mesela."

"Ama ben artık o silahları taşımayı hak - "

"Ne diyorsam onu yap," dedi Mogget sertçe. "Eğer rahat-layacaksan kendini Abhorsen'in yeminli koruması gibi düşün, ama yaşadığımız çağda sağduyu şereften daha önemli bir kavram haline geldi, bunu da bil."

"Pekala," dedi Mihenk Taşı uysalca. Ayağa kalktı ve Sabriel'in kayanın üzerine bıraktığı iç çamaşırı ve gömleği giydi fakat kaslı uyluklarını pantolona sokamamıştı.

"Şu arkadaki sandıklardan birinde bir tozluk ve kilt* var," dedi Mogget Mihenk Taşı'nın aşırı dar pantolonla mücadelesini seyrederken.

Mihenk Taşı onu başıyla onaylayıp pantolondan kurtuldu ve Mogget'den mümkün olduğunca uzak durmaya çalışarak delikten içeri tırmandı. Yarı yoldayken deliğin her iki yanındaki kollarından destek alarak durdu.

"Ona söyleyecek misin?" diye sordu.

"Kime? Neyi?"

"Abhorsen'e. Lütfen, ne istersen yaparım. Böyle olsun istemezdim. Lütfen ona söyleme - "

"Bahanelerini kendine sakla," dedi Mogget bıkkın bir ses tonuyla. "Ben de söyleyemem, sen de söyleyemezsin, Acele et, birazdan gelir. Hikayenin devamını giyinirken de dinleyebilirsiniz."

Sabriel pınardan kendini daha temiz ve mutlu hissederek dönüyordu. Uykusunu almış, sabah banyosu ile cildine yapışmış kuru kan ve artıkları temizlemişti. Şiş ve yanıkları bitkisel tedaviye yavaş yavaş cevap veriyordu. Kendini olduk-

*Kilt: İskoç erkeklerinin giydiği etek.

ça dinçleşmiş hissediyor, kahvaltıda yanında ukala Mogget'ın dışında biri daha olacağı için çok mutluydu. Mogget'ın hakkını da yememek lazımdı, uyuyan insanları korumakta gerçekten de üstüne yoktu. Heykelin alnındaki Charter sembolünü kontrol etmiş, Sabriel'e adamın Serbest Büyü ile bir ilgisi olmadığını garantisini vermişti.

Döndüğünde adamın hala uyuyor olmasını beklediği için geminin pruvasında durmuş diğer yöne bakan karaltıyı görünce bir an şaşırıp endişelendi. Eli bir an kılıcına gitse de geminin parmaklıklarına kıvrılmış keyif çatan Mogget'ı görünce durumu anladı.

Yine de ses çıkarmadan yaklaştı, yabancı birinin yakınında olmasından kaynaklanan huzursuzluğu merakını bastırıyordu. Kendisine bıraktığı basit kıyafetlerin yerine altın renkli çizgili kırmızı bir kiltle, kırmızı çizgili altın renkli tozluklar giyip altına da uyluklarına dek uzanan kahverengi geyik derisi botlar geçirmiş olan adam

giyinirken daha yaşı ve korkutucu görünüyordu. Üzerinde Sabriel'in gömleği vardı ve kırmızı deriden bir yeleği üstüne geçirmekle meşguldü. Yeleğin çıkarıp takılabilen kollarının adama sıkıntı verdiği açıkça ortadaydı. Ayaklarının dibinde yarı yarıya deri kınlarının içinde olan iki tane kılıç duruyordu. Adam beline kılıçları asmak için bölmeleri bulunan geniş bir kemer takmıştı.

"Lanet olsun bu ipliklere," dedi adam, Derinden gelen, hoş bir sesi vardı ama şu an sinirli ve huysuz bir tonda konuşuyordu.

"Günaydın," dedi Sabriel.

Adam aniden döndü, yeleğin kollarını bırakarak bir an için kılıçlara eğildikten sonra bir dizi üstüne çöktü ve Sabriel'e selam verdi.

"Günaydın hanımefendi," dedi kısık bir sesle, kafasını öne eğip bakışlarını yere dikmişti. Sabriel onun geniş altın

halka küpeler taktığım fark etti. Küpeleri takmaktaki acemiliği yüzünden kulak memeleri kan içinde kalmıştı. Bunun dışında tek görebildiği şey adamın kıvrırcık saçlı kafasının üst kısmıydı.

"Ben hanımefendi değilim," dedi Sabriel, Bayan Prionte'nin görgü kurallarından hangisinin duruma daha uygun olacağını merak ederek. "Adım Sabriel."

"Sabriel mi? Ama siz Abhorsen'siniz," dedi adam yavaşça. Pek de akıllı değil sanırım, diye düşündü Sabriel beklentileri azalarak. Belli ki kahvaltıda pek sohbet edemeyeceklerdi.

"Hayır, Abhorsen benim babam," dedi Sabriel Mogget'a sert bir bakış atıp sözünü bölmemesi için uyararak. Ben şimdilik onun yerini dolduruyorum. Uzun hikaye, bir ara anlatırım: Senin adın ne?"

Adam bir süre tereddüt ettikten sonra mırıldandı, "Hatırlamıyorum, hanımefendi. Bana... eee... Mihenk Taşı diyebilirsiniz."

"Mihenk Taşı mı?" diye sordu Sabriel. İsim tanıdık gelmişti ama çıkaramıyordu. "Bu bir aptala, bir ahmağa verilecek bir isim değil mi? Neden sana öyle diyelim ki?"

"Çünkü ben ahmağın tekiyim," dedi adam açıkça.

"Pekala, sonuçta bir şekilde sana hitap etmemiz gerekiyor," diye devam etti Sabriel.

"Mihenk Taşı. Belki de o kadar da kötü değildir. Ayrıca bilge olan aptalın hikayesini

hiç duymuş muydun? Sanırım bir heykelin içine hapsedildiğin için kendini aptal gibi hissediyorsun. Ve elbette Ölüler Alemi'nde."

"Ölüler Alemi!" diye haykırdı Mihenk Taşı. Kafasını yukarı kaldırınca gri gözleri Sabriel'inkilerle birleşmişti. Sabriel beklemediği kadar zeki bakışlarla karşılaşınca şaşırarak ekledi: "Ruhun Ölüm'ün sınırının ötesinde, vücudun ise tahta bir heykelin içine hapsedilmişti. İşin içine hem ölü çağırıcı, hem de Serbest Büyü karışmış. Her iki tarafta da çok

güçlü büyüler mevcuttu. Neden seni seçtiklerini çok merak ediyorum doğrusu."

Mihenk Taşı yeniden gözlerini kaçırınca Sabriel adamın utanarak muhtemelen yalan söyleyeceğini hissetti.

"Pek hatırlayamıyorum," dedi adam yavaşça. "Ama hafızam yavaş yavaş geri geliyor. Ben bir muhafızım... muhafızdım. Kraliyet muhafızı. Kraliçe'ye bir çeşit suikast düzenlenmişti... basamakların dibindeydik. Kılıçlarımız ve Charter büyülerimiz ile dövüştüğümüzü hatırlıyorum. Bilirsiniz, tüm muhafızlar aynı zamanda Charter büyücüsüdürler. Güvende olduğumuzu sanmıştım ama birileri bize ihanet etti... sonra... Sonrasında kendimi burada buldum. Neler olup bittiğine dair en ufak bir fikrim bile yok."

Sabriel adamı dikkatle dinledi. Hafıza kaybı yaşaması normaldi, muhtemelen bir Kraliyet muhafızı olduğu da doğrudu. Belki de kendine bir Charter koruma dörtgeni çizmişti. Düşmanlarının onu öldürmeyip yalnızca hapsedmelerinin açıklaması bu olabilirdi. Ama öte yandan korumalar sönene dek bekleyebilirlerdi de. Neden bu garip hapsedme yöntemi seçilmişti ki? Ve daha da önemlisi, heykeli bu korunaklı yere kim, nasıl getirip bırakmıştı?

Tüm bu soruların cevaplarını ileride araştırmak üzere zihnine not etti, bu arada aklına başka bir şey takılmıştı. Eğer adam gerçekten bir Kraliyet muhafızı idiyse, buda korumakla yükümlü olduğu Kraliçe'nin ölümü ile beraber adamın tanıdığı ve bildiği tüm gerçeklik en az iki yüz yıl önce yok olmuş demektir.

"Oldukça uzun zaman kapalı kaldın," dedi nazikçe, adama haberi nasıl vereceğini bilemeden. "Bu sırada... yani... demek istediğim aradan çok uzun zaman geçti..."

"İki yüz sene kadar," diye fısıldadı Mihenk Taşı. "Hizmetkarın söyledi."

"Ya ailen..."

"Ailem yoktu ki," dedi. Yüzü önceki gün heykelin içinde tutsak olduğundaki gibi ifadesizdi. Dikkatli bir şekilde yerdeki kılıçlardan birini çekip ucundan tutarak Sabriel'e uzattı.

"Krallık'ın düşmanlarına karşı savaşınızda emrinizdeyim hanımefendi."

Sabriel kılıcı almadı ama adamın hareketi içgüdüsel olarak öne eğilmesine neden olmuştu. Bir an düşündükten sonra yumruğunu sıktı ve olup biteni ilgisiz bir ifadeyle izleyen Mogget'a döndü.

"Ona neler anlattın, Mogget?" diye sordu onu suçlarcası-na. "Genel anlamıyla Krallık'ın durumunu," diye cevapladı kedi. "Son gelişmeler. Bizim burada ne aradığımız. Abhorsen olarak duruma bir çare bulma zorunluluğun. Böyle şeyler"

"Ya Mordikan? Gölge Eller? Kanlı Kargalar? Kim olduğunu bile bilmediğimiz Yüce Ölü?"

"Yok, çok da fazla detaya girmedim," dedi Mogget neşeyle. "O kadarını kendi tahmin eder diye düşündüm."

"Anlaşılan," dedi Sabriel sinirli bir tonla, "'hizmetkarım' sana her şeyi anlatmamış. Ben Duvar'ın öte tarafında, Ancelstierre'de büyüdüm, dolayısıyla bu taraflarda ne olup bittiğine dair pek bir fikrim yok. Eski Krallık'la ilgili, coğrafyasından tut da Chârter büyü tarihine kadar, çok fazla bilgim yok. Şimdiye dek büyük ihtimalle Yüce Ölüler'den biri, bir ölü çağırma ustası, tarafından üzerime salınan korkunç yaratıklarla karşı karşıya geldim. Ve şunu da bilmelisin ki Krallık'ı kurtarmak gibi bir niyetim yok, yalnızca babamı, gerçek Abhorsen'i geri getirmek için buradayım. Bu yüzden bana bağlılık yemini filan etmene de gerek yok, hele de daha yeni tanışmışken. En yakındaki kasaba veya benzeri yerleşim yerine gidene dek yanımızda gelmene bir itirazım yok ancak ben kendim bile daha sonra ne tarafa gideceğimi bilmiyo-

rum. Ayrıca lütfen bana Sabriel de. Hanımefendi ya da Ab-horsen değil. Hadi şimdi kahvaltı edelim."

Sabriel lafını bitirdikten sonra çantasına eğildi ve bir parça yulaf unu ile küçük bir tava çıkardı. Mihenk Taşı kızın ardından bir süre baktıktan sonra kendini toparlayıp kılıçlarını kınlarına soktu ve kolsuz yeleğini giydi. Yeleğin sorun yaratan kollarını da kemerine alelacele bağlayarak yakınlardaki ağaçlığa yürümeye başladı.

Mogget de peşinden gelmiş, adamın ateş için odun toplamasını izliyordu:

"Gerçekten de Ancelstierre'de büyüdü," dedi kedi. "Bağlılık yeminini reddederse bunun bir hakaret olarak algılanabileceğinin farkında değil. Ve bilgisizliği konusunda söyledikleri de tamamen gerçek. İşte tam da bu yüzden yardımına ihtiyacı var zaten."

"Son anlarım hariç çok bir şey hatırlayamıyorum," dedi Mihenk Taşı dalın tekini sertçe kırarak. "Kalan her şey bir rüya gibi. Aklıma gelenlerin gerçek mi hayal mi olduğunu bile ayırt edemiyorum. Ama söylediklerini kesinlikle hakaret olarak algılamadım. Çünkü benim yeminimin bir değeri yok."

"Ama ona yardım edeceksin," dedi Mogget kendinden emin bir biçimde.

"Hayır," dedi Mihenk Taşı. "Eşit insanlar birbirine yardım eder. Ben ona hizmet edeceğim. Yapmayı bildiğim tek şey de bundan ibaret zaten."

Sabriel'in tahmin ettiği gibi kahvaltıda çok fazla konuşmadılar. Mogget tek başına keşfe çıkmış, Sabriel ve Mihenk Taşı da sadece bir tava ve bir kaşıkları olduğu için yulaf peltesinden ibaret yemeklerini sırayla yemek zorunda kalmışlardı. Mihenk Taşı yan yana yemek yerken bile hiç konuşmuyordu.

Sabriel ona bir sürü soru sordu ama adam sorduğu her şeye "Özür dilerim ama hatırlamıyorum" diye cevap vermeye başlayınca bir süre sonra o da sustu.

Sabriel uzun bir sessizliğin ardından "Herhalde bu çukurdan nasıl çıkacağımızı da hatırlamıyordursundur," diye sabırsız bir sesle sordu. Kabadayı tavrından kendi bile hoşlanmamıştı.

Mihenk Taşı otomatikman "Hayır, özür dilerim..." diye söze başladı ama sonra durdu ve ani bir memnuniyet dalgasıyla gülümsedi. "Bir dakika! Evet hatırlıyorum! Kral Janeurl'un gemisinin kuzeyinde gizli bir merdiven var... ama Kral'ın gemisi hangisi onu hatırlamıyorum..."

"Kuzey tarafında yalnızca dört gemi var," dedi Sabriel. "Bence kolayca bulabiliriz. Peki coğrafyayla aran nasıl? Krallık'tan bahsediyorum elbette."

"Emin değilim," diye cevapladı Mihenk Taşı, kafasını yine önüne eğmişti. Sabriel ona bakınca içinde yükselen sinir dalgasını zaptetmekte güçlük çekti. Bazı şeyleri hatırlamamasını anlayışla karşılayabilirdi, nihayetinde işin içinde kuvvetli büyüler vardı. Fakat bu ezik tavırlarını çok yapmacık buluyordu. Evin kahyasını oynamaya çalışan kötü bir aktör gibiydi, hatta oyuncu bile olmayan birinin kahya rolü yapmaya çalıştığını söylemek daha yerinde olurdu. Peki ama tüm bunların sebebi neydi?

"Mogget bana bir harita çizdi," dedi, sohbet etmekten çok kendi kendini sakinleştirmek amacıyla. "Ama Abhorsen'in evini son bin yıl içinde sadece birkaç defa terk ettiği gerçeğini göz önüne alacak olursak senin iki yüz yıl önceden kalma bilgilerin bile daha güvenilir..."

Sabriel konuşmayı kesip dudağını ısırды, adama karşı hissettiği rahatsızlığın kendini daha fazla etkilemesine izin vermeyecekti. Mihenk Taşı sözlerinin devamı gelmeyince kafa-

sini kaldırdı ve ifadesiz bir yüzle ona baktı. Sabriel hala tahta bir heykel mi acaba, diye düşünmekten kendini alamadı.

"Demek istediğim şey," diye devam etti Sabriel dikkatlice, "bizi en kısa ve güvenli şekilde Belisaere'e çıkartacak bir yol çok işimize yarardı ve elbette yolda nelerle karşılaşacağımızı önceden bilsek de hiç fena olmaz."

Sabriel çantasının özel bölümünde duran haritayı çıkarttı ve muşamba paketi açtı. O haritayı yuvarlayıp açarken, Mihenk Taşı da bir ucundan tutup iki köşesini taşlarla yere sa-bitlemişti, Sabriel de kendi tarafını teleskop kutusuyla tutturmuştu.

"Sanırım şu an buralarda bir yerdeyiz," dedi parmağıyla Abhorsen'in evinden başlayıp Ratterlin nehrinin deltaya dönüştüğü yere ilerleyerek.

"Hayır," dedi Mihenk Taşı ilk defa kesin konuşarak, parmağını Sabriel'inkinin birkaç santim kuzeyine koymuştu. "Kutsal Çukur tam burada. Kıyıdan yalnızca kırk kilometre ötedeyiz ve rakımımız da Anarson Dağı ile aynı."

"Güzel!" diye bağırdı Sabriel, sinirli tavırları geçmiş, gü-lümsüyordu. "Demek hatırlıyorsun. Peki Belisaere'e en çabuk nasıl gideriz? Yolculuk kaç gün sürer dersin?"

"Şu anki koşulları bilmiyorum, hanım... Sabriel," diye cevapladı Mihenk Taşı. Sesi giderek yumuşuyordu. "Mogget'ın dediğine bakılırsa Krallık'ta bir tür anarşi hüküm sürüyormuş. Yol üstündeki bazı köy ve kasabalar artık orada olmayabilir. Haydutları, Ölüler, Serbest Büyü ve düşmüş yaratıkları da hesaba katarsak..."

"Tüm bunların olmadığını farz edersek," dedi Sabriel, "hangi yöne giderdin?"

"Nestowe'dan, şuradaki balıkçı kasabasına kadar," dedi Mihenk Taşı Kutsal Çukur'un doğusundaki kıyıyı işaret

ederek, "sürekli at değiştirerek kıyıyı takip eder ve kuzeye devam ederdim. Dört günde Callibe'ye varır, bir gün dinleniriz. Ardından Oncet Geçidi'ne giden geçidi kullanıp altı günde Aunden'e varırız. Bir gün de orada dinlendikten sonra dört günde Orchyre'e ulaşırız. Orchyre'den Belisaere'in Batı Kapıları'na bir günlük gemi veya iki günlük at yolculuğu ile ulaşmak mümkün."

"Dinlenmek için ayırdığın günleri saymazsak bile on sekiz gün at sürmemiz, altı gün de yürümemiz gerekiyor. Daha kısa bir yol yok mu?"

"Nestowe'dan bineceğimiz bir tekne," diye konuşmaya daldı Mogget patisini haritaya uzatırken, Sabriel'in arkasına saklanmıştı. "Tabii eğer içinizden biri tekne kullanmasını be-cerebilirse."

On Beşinci Bölüm

Merdivenleri ortadaki geminin kuzeyinde buldular.

Büyü yoluyla ustalıkla gizlenmiş merdivenler, çukurun duvarını oluşturan nemli kireçtaşının içinde yol bulup açık bir kapının ardından döne döne ilerleyen basamaklardan oluşuyordu.

Yola bir gün daha dinlendikten sonra çıkmaya karar verdiler. Sabriel'in bir parçası, babasının çektiği ıstırapın bir an önce bitmesi için hemen yola çıkmak istiyordu ancak yaralarının iyileşmesi için de zamana ihtiyacı vardı. Muhtemelen Mihenk Taşı'nın da dinlenmesi gerekir, diye düşündü. Merdivenleri ararken ondan daha fazla bilgi almaya çalışmış ama her seferinde reddedilmişti, ayrıca adamın ağzını her açışında dilediği özür de artık Sabriel'i iyice sinirlendirmeye başlamıştı. Kapıyı bulduktan sonra iletişim kurma çabalarını tamamen bıraktı ve pınarın yakınlarındaki çimlere yayılıp babasının Charter büyü kitaplarını incelemeye koyuldu. Ölülerin Kitabı kılıfının içinde uslu uslu duruyordu. O haliyle bile kitabın etraftaki varlığını hissetmek mümkündü.

Mihenk Taşı ise geminin diğer tarafında duruyor, pruvanın yakınlarındaki ikiz kılıçlarıyla eskrim çalışıyordu. Mog-get, ağaçların altındaki çalılardan, parıldayan yeşil gözleriyle onu seyrediyordu.

Oğle yemeği hem damak zevki ve hem de sohbet açısından bir felaketti. Kurutulmuş sığır etlerini, pınarın etrafından topladıkları yeşillikler ve Mihenk Taşı'nın tek heceden ibaret cevapları eşliğinde yediler. Sabriel'in defalarca uyarmasına rağmen Mihenk Taşı ona tekrar 'hanımefendi' diye seslenmeye başlamıştı. Kendisine Abhorsen diye hitap eden Mogget'in da bu konuda pek yardımcı olduğu

söylenemezdi. Yemekten sonra her üçü de önceki aktivitelerine devam ettiler. Sabriel kitapları incelemeye, Mihenk Taşı antrenman yapmaya, Mogget de gözetleme işine geri döndü.

Akşam yemeğini pek de dört gözle bekledikleri söylenemezdi. Sabriel Mogget'la konuşmaya çalıştı ancak Mihenk Taşı'nın tavırları - hizmet etme isteği değil de ketumluluğu -hayvana da bulaşmıştı sanki. Yemek sessizce yendikten sonra her biri köşesine çekilip bulabildikleri en rahat noktada uyumaya başladılar.

Sabriel gece bir kez uyandı. Yattığı yerden Mihenk Taşı'nın canlanan ateşin yanında oturduğunu gördü, sarılı kırmızılı alevler gözlerinde yansıyor. Hastalanmış gibiydi.

"İyi misin?" diye sordu Sabriel kısık bir sesle dirseğinin üzerinde doğrularak.

Mihenk Taşı topuklarının etrafında döndü, bunu yaparken az kalsın dengesini kaybedip düşüyordu. Sesi ilk kez somurtkan bir hizmetçi gibi çıkmamıştı.

"Pek sayılmaz. Lüzumsuz şeyleri hatırlıyorum, ama esas hatırlamam gerekenler aklıma gelmiyor. Beni affet."

Sabriel cevap vermedi. Adam son iki kelimesini ona değil de ateşe söylemişti sanki.

"Lütfen uykunuza geri dönün hanımefendi," diye devam etti Mihenk Taşı hizmetkar rolünü yeniden üstlenerek. "Sabah olunca sizi kaldırıyorum."

Sabriel bu yapmacık tavırlarla ilgili bir şeyler söylemek

için ağzını açıtsa da sonra vazgeçip battaniyesinin altına girdi. Yalnızca babamı kurtarmaya konsantre olmalıyım, dedi kendi kendine. Önemli olan da bu.

Abhorsen'i kurtarmak. Mihenk Taşı'nın sorunları ya da Mogget'ın garip tavırları beni ilgilendirmemeli. Abhorsen'i kurtar. Abhorsen'i kurtar. Abhorsen'i... kurt...

"Uyan!" diye bağırdı Mogget kulağının dibinde. Arkasını dönüp aldırış etmedi ama kedi kafasının üstünden sıçrayıp bu sefer diğer kulağına yönelmişti. "Uyansana!"

"Uyanığım zaten," diye homurdandı Sabriel. Battaniyeyi vücuduna sararak oturdu, yüzünde ve ellerinde sabahın soğuğunu hissedince ürperdi. Hava ateşten gelen cılız ışık ve çukurun tepesinde belirmeye başlayan hafif şafak pırıltıları dışında hala kapkaranlıktı. Mihenk Taşı yulaf lapası pişiri-yordu. Yıkanmış ve çenesiyle boynundaki kesiklere bakılacak olursa, tıraş olurken bir hançer kullanmıştı.

"Günaydın," dedi. "Kahvaltınız beş dakika içinde hazır olacak hanımefendi."

Sabriel bu kelimeyi duyunca yine irkildi ve kıyafetlerini yanına alıp battaniyesini çıkarmadan pınara doğru uzaklaştı.

Buz gibi su onu tamamen uyandırmıştı. Temiz ve giyinik bir şekilde kamp ateşinin yanına döndü ve kahvaltı etti. Zırhı, kılıcı ve zillerini kuşanırken yemek yeme sırası Mihenk Taşı'na geçmişti. Bu sırada Mogget ise ateşin kenarına yayılmış, beyaz kürklü göbeğini ısıtıyordu. Sabriel onun gerçekten açlık hissedip hissetmediğini merak etti. Yemek yemekten hoşlanıyor gibiydi ama sanki gereklilikten çok sırf keyif için yiyordu.

Mihenk Taşı, hizmetçiliğine kahvaltı sonrası da devam ederek bulaşıkları yıkadı ve ateşi söndürüp tüm alet edevatı ortadan kaldırdı. Çantasını omzuna atmak üzereyken Sabriel onu durdurdu.

"Hayır Mihenk Taşı. Kendi çantamı kendimi taşıyabilirim. Teşekkürler."

Mihenk Taşı tereddüt etse de çantayı ona verdi ve en azından çantayı sırtına geçirmesine yardımcı olmaya çalıştı ama Sabriel çoktan kollarını şeritlere takmış ve çantayı sırtlamıştı bile.

Yarım saat sonra, dar, taştan oyulmuş merdivenlerin yaklaşık üçte birlik bölümünü geride bıraktıklarında, Sabriel çantayı taşıma ile ilgili kararından yavaş yavaş pişmanlık duymaya başlamıştı. Kağıtkanat kazasından sonra yaraları hala tam olarak kapanmamıştı, ayrıca merdivenler oldukça dikti ve dar dönemeçlerden sırtındaki çantayla geçerken zorluk çekiyordu. Ne tarafa dönerse dönsün çanta mutlaka duvarın içine ya da dışına sürtünüyor gibiydi.

"Sanırım çantayı sırayla taşıyabiliriz," dedi isteksizce, birkaç dakikalık bir mola verdiklerinde. Gruba yol gösteren Mihenk Taşı onu onayladı ve çantayı almak için geri döndü.

"Önden ben giderim," diye ekledi Sabriel sırtını ve omuzlarını esneterek. Çantayı taşırken terlemiş ve zırhı, tuniği, gömleği ile fanilasının altındaki sırtı terden vıcık vıcık olmuştu. Çantadan mumu çıkardı ve grubun önüne geçti.

"Dur," dedi Mihenk Taşı önüne çıkarak. "Bu merdivenlerde birçok muhafız var. Yanlarından rahatça geçebilmemiz için gerekli olan parola ve işaretleri biliyorum. Abhorsen olduğunu anlayınca geçmene izin verebilirler ama bundan emin olamayız."

"Bakıyorum hafızan geri geliyor," dedi Sabriel, adamın bu yorumuna biraz bozulmuştu. "Söyle bakalım, Kraliçe'nin suikasta uğradığı merdivenler de bunlar mı yoksa?"

"Hayır," dedi Mihenk Taşı. Ardından sıkıntıyla ekledi, "O merdivenler Belisaere'de."

Sözlerini bitirdiği an arkasını dönerek merdivenleri çıkmaya başladı. Sabriel onu takip etti, Mogget de hemen ar-kasındaydı. Artık taşıdığı bir yük olmadığı için etrafı daha dikkatli gözleme şansı vardı. Mihenk Taşı arada sırada durup, görünmez muhafızlara bazı kelimeler söylüyordu. Her defasında etrafta hafif bir Charter büyüü hissediyordu. Büyülerin usta bir elin eseri olduğu belliydi. Aşağıdaki tünelde karşılaştıklarına kıyasla fark etmesi çok daha zor ve muhtemelen çok daha ölümcül büyüler, diye düşündü Sabriel. Merdivenleri çıkarken Ölümler Alemi'ndekine benzeyen sıkıntılı bir ruh haline bürünmüştü. Çok çok uzun zaman önce buralarda birilerinin öldüğünü hissediyordu.

Biraz daha ilerledikten sonra bir yanında çifte kapılar bulunan geniş bir odaya vardılar. Çatıdaki küçük dairesel deliklerden içeri ışık sızıyordu, Sabriel bir süre sonra bu deliklerin tavandaki bir parmaklığa ait olduklarını fark etti.

"Çıkış kapısı burası," dedi Mihenk Taşı gereksiz bir şekilde. Kendininkini söndürdükten sonra Sabriel'in iyice ufal-mış mumunu da elinden alarak kikinin önündeki bir cebe tıktı. Sabriel'in aklından sıcak mumla ilgili komik bir şeyler söylemek geçtiyse de Mihenk Taşı'nın espri anlayışını düşününce bundan vazgeçti.

"Nasıl açılıyor peki?" diye sordu Sabriel kapıyı işaret ederek. Görünürde ne bir tokmak ne de kilit vardı. Kapının menteşesi bile yoktu.

Mihenk Taşı sessizliğini korudu, sonra birden acı acı gülmeye başladı.

"Hatırlamıyorum! Buraya kadar gerekli olan tüm parolaları bildim... ama şimdi... zihnim bomboş!"

"En azından bizi buraya kadar getirdin," diye vurguladı Sabriel adamın kendini suçlamasına karşılık olarak. "Eğer

sen olmasaydın şu an hala pınarın kenarında oturup suyun köpürmesini izliyor olacaktım."

"Bir şekilde yolunuzu bulurdunuz," diye mırıldandı Mihenk Taşı. "Ta da Mogget bulurdu. Beni o heykelin içinden hiç çıkarmama - "

"Mihenk Taşı," diye sözünü kesti Mogget. "Çeneni kapat. Bize yardımcı olmak için buradasın, unuttun mu?"

"Evet," diye cevapladı Mihenk Taşı sakinleşerek. "Özür dilerim, Mogget. Hanımefendi."

"Lütfen, sadece Sabriel," dedi Sabriel artık bezmiş bir şekilde. "Okulumu yeni bitirdim ve henüz on sekiz yaşındayım! Bana hanımefendi diye hitap etmen çok saçma."

"Sabriel," dedi Mihenk Taşı. "Bunu unutmamaya çalışacağım. Hanımefendi kelimesi bir alışkanlık... bana dünyadaki yerimi hatırlatıyor. Benim için böyle söylemesi daha _."

"Senin için neyin daha kolay olduğu umurumda bile değil!" diye lafı yüzüne çarptı Sabriel. "Bana hanımefendi demeyi bırak ve bu tavırlara da bir son ver artık! Kendin olup normal davransana. Benim bir uşağa değil, bir... yol arkadaşına ihtiyacım var!"

"Pekala, Sabriel," dedi Mihenk Taşı, ismi özellikle vurgulayarak. Kızmıştı ama en azından o ezik tavırlarına göre bu da bir gelişme sayılır, diye düşündü Sabriel.

Sabriel kenarda boş boş sırttan Mogget'a döndü. "Kapıyı nasıl açacağımıza dair bir fikrin var mı?"

"Evet bir fikrim var," diye cevap veren Mogget bacaklarının arasından geçip kapının iki kanadını birbirinden ayıran bölgedeki ince çizgiye gitti. "İttirin. Her biriniz bir taraftan."

"İttirelim mi?"

"Tabii, neden olmasın? dedi Mihenk Taşı omuzlarını sil-170

kip. Kapının sol tarafında pozisyon alıp avuçlarını metal kaplamalı ahşaba bastırdı. Sabriel de yaşadığı tereddüdün ardından sağ tarafa geçip aynı pozisyonu aldı.

"Bir, iki, üç, itin!" diye bağırdı Mogget.

Sabriel 'üç', Mihenk Taşı ise 'itin' dendiğinde kapıyı itirmeye başladıkları için hareketlerinin senkronize olması için aradan birkaç saniye geçmesi gerekmişti. Kapı gıcırdayarak yavaşça açılmaya başladı; gün ışığı içeri akıyor ve tabandan tavana doğru tırmanıyordu, havada toz tanecikleri uçuşmaya başlamıştı.

"Çok garip," dedi Mihenk Taşı ellerinin altındaki ahşaptan mırıldanma sesleri geliyordu.

"Bazı sesler duyuyorum," dedi Sabriel, yarım yamalak anlayabildiği bazı kelimeler, gülme sesleri ve uzaklardan bir şarkı sesi duyuyordu.

"Zamanı görebiliyorum," diye fısıldadı Mogget, sesi o kadar hafifti ki kelimeleri kaybolup gitti.

Ve ardından kapılar tamamen açıldı. Gözlerini ışıktan sakınarak içeri girdiler; serin bir hava akıntısı yüzlerine çarpmış, çam ağaçlarının taze kokusu tozla kaplı burun deliklerinde bayram havası estirmişti. Mogget art arda üç kez hapşırdıktan sonra daireler çizerek koşmaya başladı. Arkalarındaki kapılar açıldıkları gibi sessizce ve gizemlerini koruyarak kapandılar.

Bir çam korusunun içinde yer alan küçük bir açıklıktaydılar, etraflarındaki ağaçlar düzenli bir biçimde sıralanmıştı. Geride kalan kapılar çayırlı, alçak bir tepecik ve kavrulmuş çalıların dibindeydi. Çam ağaçları kalın gövdeleri ile tüm zemini kaplıyor, kozalaklar kadim bir savaş meydanındaki kafa-tasları gibi her köşeden fırlıyordu.

"İzleyen Orman," dedi Mihenk Taşı. Birkaç derin nefes alıp gökyüzüne bakarak içini çekti. "Kış mevsimindeyiz sanırım, yoksa ilkbaharın başları mı?"

"Kış," diye cevapladı Sabriel. "Duvar'ın yakınlarında yoğun bir kar vardı. Buralarda hava çok daha güzel."

"Duvar'ın hemen hemen tamamı, Uzun Kayalar ve Abhorsen'in evi Güney Platosu'nun içinde kalıyor," diye açıkladı Mogget. "Platonun yüksekliği deniz seviyesinden bin ila iki bin metre yukarısında. Şimdi gittiğimiz Nestowe'un etrafındaki bölgelerin rakımı ise deniz seviyesinden bile aşağıdadır."

"Evet," dedi Mihenk Taşı. "Hatırlıyorum. Uzun su yolları, yükseltilmiş kanallar, suyu yükseltmek için rüzgar pompaları..."

"Birden ikiniz de bilgi küpü olup çıktınız bakıyorum," diye dalga geçti Sabriel.

"Biriniz lütfedip de bana şu Yüce Charterlar'dan bahsedebilir mi acaba?"

"Yapamam," dedi Mogget ve Mihenk Taşı bir ağızdan. Sonra Mihenk Taşı duraksayarak ekledi, "Bizi bu konuda konuşmamamız için bağlayan... bir büyü var. Ama Charter Büyücüsü olmayan ya da Charter ile çok sıkı bir bağı olmayan birisi

sana bu konuda bilgi verebilir. Belki Charter ile vaftiz edilmiş bir çocuk ama bu çocuğun Charter konusunda bir güce sahip olmaması şart."

"Sandığımdan daha akıllıymışsın," diye yorum yaptı Mogget. "Çok bir şey söylemedin ama doğru konuştun."

"Bir çocuk," dedi Sabriel, "Ne bilebilir ki?"

"Adam gibi eğitim almış olsaydın sen de biliyor olurdun," dedi Mogget. "Güzelim gümüşler boşa harcanmış gitmiş."

"Belki de," diye onayladı Sabriel. "Ama şimdi Eski Krallık'la ilgili daha fazla bilgi sahibi oldukça Ancelstierre'deki okulun hayatımı kurtardığını anlıyorum. Bu arada, ne yöne gidece-ğiz?"

Mihenk Taşı açıkta mavi, ağaçların topladığı yerlerde ise 172

koyu renkli görünen gökyüzüne baktı. Güneş ağaçların ardında güçlkle seçiliyordu, zirveye varmalarına yaklaşık bir saat kadar kaldığını tahmin etti. Ağaçların gölgelerine bakarak işaret etti: "Doğru yoldayız. Buradan İzleyen Orman'ın doğu köşesine uzanan yolda bir dizi Charter taşı olması lazım. Bu bölge yoğun bir büyüyle korunur. Çok fazla taş hatırlıyorum."

Taşlar hala yerindeydi ve birinci taştan itibaren uzanan hayvan izlerini takip ederek taştan taş a yollarına devam ettiler. Çamların gölgesinde hava hafif serindi ama kimse şikayet etmedi, Charter taşlarının varlığı Sabriel ile Mihenk Taşı'nın içini ferahlatıyordu.

Toplamda saydıkları yedi taştan hiçbir i kırılmamıştı, yine de Sabriel yürürken aklına gelen kanlı Ayrik Zirve hatıralarını engelleyemiyordu.

Taşların sonuncusu yaklaşık kırk metre yüksekliğindeydi. Dik, granit bir kayalığın üstündeydi ve ormanın doğu sınırını belirliyordu.

Taşın yanında durup mavi-yeşil tonlarda uzayıp giden beyaz zirveli engin denize baktılar. Aşağıda Nestowe'un yükseltilmiş su kanalları ve pompalar ile birbirine bağlanmış olan düz tarlaları gözler önüne serilmişti. Köyün merkezi yaklaşık bir kilometre uzaklarında, bir başka granit kayalığın üstündeydi. Ters tarafta kalan liman ise baktıkları açıdan görülmüyordu.

"Tarlaları su basmış," dedi Mihenk Taşı gördüklerine ina-namayarak.

Sabriel onun bakışlarını takip edince, ilk bakışta ekin sandığı şeylerin aslında alüvyonlu sular olduğunun farkına vardı. Pompalara güç veren yel değirmenleri çalışmıyor, yonca yaprağı şeklindeki rüzgar gülleri denizden esen tuz kokulu hava akımlarına rağmen kıpırdamıyordu.

"Ama pompalar Charter büyüsuyle inşa edilmişti," diye bağırdı Mihenk Taşı.

"Rüzgarı takip edip ekstra bir güce ihtiyaç duymadan çalışsınlar diye..."

"Tarlalarda çalışan kimse yok, en azından köyün bu ta-rafındakilerde," diye ekledi Mogget, gözleri şimdi Sabriel'in çantasındaki teleskoptan bile daha keskinleşmişti.

"Nestowe'un Charter taşı kırılmış olmalı," dedi Sabriel soğuk bir sesle. "Ayrıca rüzgarın beraberinde getirdiği iğrenç kokuya da dikkatinizi çekmek isterim. Köyde ölüler var."

"Belisaere'ye giden en kestirme yol denizden ve ben de herhangi bir tekneyi kullanabileceğimi sanıyorum," dedi Mihenk Taşı. "Ama köyde ölüler varsa, acaba..."

"Gidip teknemizi bulalım," diye kestirip attı Sabriel. "Hava kararmadan gidelim."

On Altıncı Bölüm

Sel basmış tarlaların arasından geçen yoldaki su ayak bileklerine kadar geliyordu, hatta yer yer dizlerinin üstüne dek çıkan çukurlar da yok değildi. Suyun üstünde yalnızca yüzeye çıkmış kanal atıkları durabilmişti, ancak onların yönü de köye değil doğuya doğruydı. Dolayısıyla Sabriel ve Mihenk Taşı suların içinden ilerlemek zorunda kaldılar. Mogget düşmemek için Sabriel'in boynuna beyaz tilki derisinden bir kürk gibi dolanmıştı.

Çamur ve pis sularla kaplı belli belirsiz patikada ilerlemek oldukça zordu. Bir saatte ancak bir kilometre kadar yürüyebildiler ve sudan çıkıp köyün bulunduğu tepeye tırmanmaları da öğleden sonranın geç saatlerini buldu. En azından hava güzel, diye düşündü Sabriel yukarı bakarak. Kış güneşi etrafı çok ısıtmıyor olsa da birçok düşük seviyeli ölü yarattığı ortalıkta dolanmaktan alıkoyduğuna şüphe yoktu.

Yine de tedbiri elden bırakmayıp köye elleri kılıçlarında girdiler, Sabriel'in diğer eli ise palaskasındaydı. Önlerindeki patika kayanın içine oyulmuş, yer yer tuğla ve harç ile güçlendirilmiş merdivenlere uzanıyordu. Kayalığın tepesindeki evlerin çatıları ahşap tuğlalardan yapılmıştı. Bu kulübelerin

bir kısmı canlı renklere boyanmıştı, diğerleri ise oldukça bakımsız ve renksiz görünüyordu.

Garip bir şekilde hızlanan rüzgar ve havada hüznü bir sesle öten martının dışında etraf sessizdi. Sabriel ve Mihenk Taşı birbirlerine iyice yanaşarak kılıçlarını çektiler, köyün ana caddesi sayılabilecek olan yolda ilerlerken gözleriyle kapalı kapı ve pencereleri tarıyorlardı. Endişeleri yüzlerinden okunabiliyordu. Etrafta Ölü yaratıklar olduğunu Sabriel çoktan fark etmişti. Muhtemelen çoğu evlerin içinde ya da kilerlerinde gün ışığından saklanan düşük seviyeli ölümlerdi.

Ana caddenin bittiği ve aynı zamanda kayalığın da en yüksek noktası olan yerde özenle hazırlanmış çim bir zemin üzerinde bir Charter taşı yükseliyordu. Taş ortadan ikiye ayrılmış, parçaları çimlerin üzerine dağılmıştı. Tam önünde elleri ve ayaklarından bağlı bir ceset yatıyordu. Cesedin boğazındaki geniş kesikten taş kırarak için gerekli olan kanın kaynağının nereden geldiği anlaşıyordu.

Sabriel gözlerini kırık taştan uzaklaştırarak cesedin yanına çöktü. Taş oldukça yakın bir zamanda kırılmış olmalıydı fakat Ölüm'ün kapısı çoktan gıcırdayarak açılmaya başlamıştı. Kapının ötesindeki nehrin soğukluğunu, taşların etrafından kıvrılarak geçip, etrafındaki yaşam ve ısıyı emmesini hissedebiliyordu. Sınırın ötesinde pusuya yatmış bekleyen yaratıklara bir göz attı. Her birinin ne kadar aç olduğunu, gecenin düşmesi için dakikaları saydıklarını tahmin edebiliyordu.

Tam tahmin ettiği gibi, ceset üç ya da dört gün önce ölmüş olan bir Charter Büyücüsü'ne aitti. Ama açıkçası kurbanın bir kadın olmasını beklemiyordu. Geniş omuzları ve kaslı yapısına bir an aldansa da, önünde yatmakta olan ceset orta yaşlı bir kadına aitti. Boğazı derince kesilmiş, kahverengi kısa saçları deniz tuzu ve kanla kaplanmıştı.

"Köyün şifacısı," dedi Mogget burnuyla kadının bilekli-

ğini işaret ederek. Sabriel daha iyi görebilmek için kadının bileğindeki ipleri geriye itti. Yeşil taşın Charter sembolleri bronz bilekliğin içine yerleştirilmişti. Kaplamanın üstü kurumuş kanla kaplanmış, kullanıcısı artık yaşamadığı için içindeki semboller cansızlaşmıştı.

"Üç veya dört gün önce öldürülmüş," diye açıkladı Sabriel. "Taşın kırılması da aynı zamana denk geliyor."

Mihenk Taşı aldırılmaz bir ifadeyle başını sallayarak ters taraftaki evleri izlemeye devam etti. Elini kılıcından çekmişti ama Sabriel tüm vücudunun avına saldırmaya hazırlanan bir panter gibi gerildiğini görebiliyordu.

"Onu katleden her kim... her ne ise ruhunu esir etmemiş," diye ekledi Sabriel, yine sesli düşünüyordu. "Neden acaba?"

Ne Mogget ne de Mihenk Taşı'ndan bir cevap gelmedi. Sabriel kadına sormayı düşündü ama son zamanlarda Ölüm'e yaptığı ziyaretler aklına gelince bu ihtimali elemek zorunda kaldı. Kadının bağlarını kesip yan yatırdı.

"Adını bilmiyorum, Şifacı," diye fısıldadı. "Ama umarım çabucak Son Kapı'nın ardına geçersin. Hoşça kal."

Geri çekildi ve cesedin üstüne cenaze ateşi sembollerini çizdi, bunu yaparken bir yandan da sembollerin isimlerini fısıldıyordu ama birden parmakları durakladı ve kelimeler zihninden uçup gitti. Kırık taş bir güreşçi gibi kollarını tutmuş, çenesini sıkıyordu. Alnında terler birikti; kol ve bacaklarına ağırlar giriyor, elleri harcadığı çabayla titriyor ve dili aniden kuruyan ağzının içinde şişiyordu.

Sonra birden bir yardım geldiğini hissetti, giderek güçlendi ve sembolleri yeniden çizip isimlerini söyleyebilmeye başladı. Ayını bitirdiğinde cesedin üstünde çakan kıvılcım kısa zamanda parlak alevlere dönüştü. Birkaç saniye içinde

kadının tüm vücudunu kaplayan parlak ışıktan geriye yalnızca rüzgarın alıp götürdüğü bir parça kül kalmıştı.

Kazandığı bu ekstra kuvvet, bir eliyle Sabriel'in omzunu hafifçe kavramakta olan Mihenk Taşı'ndan gelmişti. Kendine geldiğinde, Mihenk Taşı'nın elini omzundan çektiğini hissetti. Arkasını dönüp baktığında Mihenk Taşı'nın, hiçbir şey olmamış gibi tekrar kılıcını çekip, evleri gözlemeye başladığını gördü.

"Teşekkürler," dedi Sabriel. Mihenk Taşı güçlü bir Charter Büyücüsü idi, hatta belki kendisi kadar güçlüydü. Gücü Sabriel'i şaşırttı. Mihenk Taşı Charter Büyücüsü olduğunu gizlememiş olsa da, Sabriel onun bilgisinin yalnızca yakın dövüşe dair birkaç sembolden ibaret olduğunu sanıyordu.

"Devam etmeliyiz," dedi Mogget. Kırık taşın parçalarından kendini sakınarak heyecanla ileri geri dolanıyordu. "Gün batmadan bir tekne bulup denize açılmalıyız."

"Liman bu tarafta," diye ekledi Mihenk Taşı kılıcı ile bir yeri işaret ederek. İkisi de kırık taştan hemen uzaklaşmak istiyorlar, diye düşündü Sabriel. Ama kendisi de aynı düşüncede değil miydi? Taş, parlak gün ışığının altında bile etrafını donuklaştırıyordu. Zemindeki çimler sararmış, gölgeler uzamaya başlamıştı bile. Ayırık Zirve ve Thralk denen yaratığı hatırlayınca bir an içi ürperdi.

Tepeye çıkan merdivenler ile ulaşılan liman, kayalığın kuzey tarafında yer alıyordu. Kargolar ise kayalığın köşesine sıralanmış vinçler aracılığı ile taşınıyordu. Mavi-yeşil berrak suların arasında, kayalık bir adacığın gölgesinde dinlenen uzun ahşap iskeleler bulunuyordu. Kocaman taşlardan oluşan uzun bir mendirek ise, limanı rüzgar ve dalgalara karşı koruma görevini üstlenmişti.

Açıkta ya da iskelelere bağlı hiçbir tekne görünmüyordu. Tamir için bırakılmış bir bot bile yoktu. Sabriel merdivenler-

de durup aşağı baktı; bir sonraki adımlarını planlayamıyor-du, tek yapabildiği suların iskelelere çarpışını ve maviliklerin içinde hareket eden balık gruplarını izlemek olmuştu. Mogget sessizce onun ayaklarının dibine oturup havayı kokladı. Mihenk Taşı, hala arkalarında etrafı kollamakla meşguldü.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu boş limanı göstererek, kolu, bıkıp usanmadan ahşap ve taşlara çarpan dalgalarla aynı ritimde inip kalkıyordu.

"Adada birileri var," dedi Mogget gözlerini kısarak. "Ve güneybatıdaki kaya çıkıntısına bağlı tekneler görüyorum."

Sabriel de adacığa baktı ama Mihenk Taşı'nın sırtındaki çantasından teleskopunu alana dek bir şey göremedi. O bunu yaparken Mihenk Taşı gerçek bir taş gibi sessiz sedasız duruyordu. Yine heykelcilik oynuyor herhalde, diye düşündü Sabriel. Adamın ona çok yardımı dokunduğunu inkar edemezdi.

Teleskopla bakınca Mogget'ın haklı olduğunu gördü. Kaya çıkıntıların arasına birkaç tekne hafifçe gizlenmiş, gözüne bölgede birilerinin yaşadığına dair birkaç ayrıntı çarpmıştı. Yüksek bir kayanın köşesinden çıkan bir çamaşır ipi ve adanın güneybatısındaki altı-yedi adet yıkık dökük tahta binanın arasında yürüyen insanlar gibi.

Sabriel bakışlarını çevirip mendireği başından sonuna dek taradı. Tahmin ettiği, aslında daha çok umut ettiği, üzere, mendireğin tam ortasında suyun bir yandan diğerine geçtiği bir delik vardı. Mendireğin ada tarafında kalan kısmındaki kütük yığını orada bir zamanlar bir köprü olduğunun göstergesiydi ama artık bağlantısı kesilmişti.

"Köylüler adaya kaçmış gibi görünüyor," dedi Sabriel teleskopu kaparken.

"Mendirekte, adayla kıyı arasındaki akıntı için bir delik var. Ölümler'e karşı çok uygun bir savunma pozisyonu oluşturmuşlar. Bir Mordikan'ın bile böylesine dalgalı bir suyu aşmaya cesaret edeceğini sanmam..."

"Hadi gidelim o zaman," diye mırıldandı Mihenk Taşı.

179

Heyecanlı ve sinirliydi. Sabriel önce ona, ardından da yukarıya baktı ve neden gerildiğini anladı. Güneybatıdan, köyün arkasından, kapkara yağmur bulutları yaklaşıyordu. Sabriel etrafındaki sağanak yağmur öncesi sessizliği fark etti. Güneş onları daha fazla koruyamayacak ve büyük ihtimalle gün erken batacaktı.

İkinci bir uyarıya gerek duymadan merdivenleri inip limana, ardından da mendireğe ulaştı. Mihenk Taşı ardından yavaş yavaş geliyor, birkaç adımda bir dönüp geriye kontrol etmeyi ihmal etmiyordu. Mogget de yürürken aynı şekilde küçük kedi kafasını sürekli omzunun üstünden kasabaya çevirip evlere bakıyordu.

Birden arkalarındaki panjurlar açıldı ve gölgelerin güvenliğine sığınmış olan etsiz gözler, üçlünün mendirek üzerindeki ilerleyişini izlemeye koyuldular. Yoğun ışık dışarı çıkmalarını, hızla akan sular ise adaya geçmelerini engelliyordu. Pencereleden çürümüş dişlerin iskelet ağzlarındaki pırıltısını görmek mümkündü. Gerilerde bekleyen daha karanlık gölgeler kızgınlık ve korkuyla yerlerinde tepiniyordu. Hepsini köyden kimin geçmekte olduğunu farkındaydılar.

Gölgelerin aralarından seçtikleri biri, Yaşam'daki varlığına son verip sessiz bir çılgınlıkla ait olduğu Ölüm'e geri döndü. Kilometrelerce ötede olan efendilerine ulaşabilmenin en kısa yolu Ölüler Alemi üzerinden idi. Haberci bu yolun sonunda, tüm kapılardan geçerek nihai bir ölümle yüzleşmiş olacaktı ama bu durum efendinin pek de umurunda olduğu söylenemezdi.

Mendirekteki boşluk en az beş metre uzunluğundaydı ve azgın dalgaların kabardığı suyun yüksekliği de Sabriel'in boyunun yaklaşık iki katı kadardı. Sorunları bunlarla da bitmiyordu, önlerindeki taştan sekip suya düşen bir ok adanın savunulduğunun bir göstergesiydi.

Mihenk Taşı aniden fırlayarak Sabriel'in önüne geçti, Sabriel adamın içinde akan Charter Büyüsü'nü hissedebiliyordu.

Kılıçları ile önlerindeki havaya dev bir çember çizdi. Kılıçların geçtiği yerler yavaş yavaş aydınlanmaya başlamış, önlerinde nihayet pırıl pırıl bir çember oluşmuştu.

Adadan üstlerine doğru vınlayarak dört ok daha geldi. Bir tanesi çembere çarpıp yok olurken diğer de üçü taşlara ya da denize düştü.

"Ok kalkanı," dedi Mihenk Taşı. "Etkilidir, ama sürekli tutamam. Geri mi çekileceğiz?"

Sabriel'in yanıtı "Henüz değil," oldu. Arkalarındaki köyde canlanmakta olan ölüleri artık açıktan açığa hissedebiliyordu. Artık adadaki okçuları da görebilmeye başlamıştı, ikişerli iki grup olmak üzere toplamda dört okçuydular, her bir grup, mendireğin adaya bağlandığı yerdeki çıkıntılı taşların birinin arkasına gizlenmişti. Oldukça genç ve tedirgin görünüyordular.

"Durun!" diye bağırdı Sabriel. "Biz düşman değiliz!"

Cevap gelmedi. Okçular yaylarını hala indirmemişlerdi.

"Köyün yöneticisinin unvanı nedir, yani genel anlamda? Onlara nasıl hitap edilir?" diye fısıldadı Sabriel Mihenk Taşı'na, bir kez daha Eski Krallık'la ilgili bilgisi bu kadar zayıf olduğu için kendine kızmıştı.

"Benim zamanımda..." diye yavaşça başladı Mihenk Taşı, kılıcı ile çemberi tekrar tekrar çiziyordu. "Bilge! Evet köyün bilgisi olmalı."

"Köyünüzün bilgisi ile görüşmek istiyoruz!" diye bağırdı Sabriel. Arkalarında ilerleyen bulutu işaret edip ekledi, "Karanlık çökmeden!"

Karşı taraftan cevap olarak "Bekleyin!" diye bir ses geldi ve okçulardan biri kayanın ardından çıkıp kulübelere doğru

koşmaya başladı. Yakında bakınca, Sabriel binaların aslında kayıkthane olduklarını gördü.

Okçu birkaç dakika sonra geri döndü, arkasındaki yaşlı adam beceriksiz adımlarla kayaları aşmaya çalışıyordu. Onu gören diğer üç okçu yaylarını indirip oklarını sadaklarına* geri soktular. Bunun üzerine Mihenk Taşı da önlerindeki ok korumasını tutmayı bıraktı. Büyü bir an havada asılı kaldıktan sonra ardında renkli izler bırakarak kayboldu.

Bilge unvanı adamın görünümüne de uyuyordu. Uzun beyaz sakalları, ince, kırışık yüzünde örümcek ağları gibi asılı duran adam yaşlı insanlara özgü o ağırlığı taşıyarak korkusuzca yürüyordu.

"Siz de kimsiniz?" diye sordu geçide varınca. Rüzgârda uçuşan koyu turuncu renkli peleriniyle efsanelerdeki kahinlere benziyordu. "Ve ne istiyorsunuz?"

Sabriel bir şeyler söylemek için ağzını açtı ancak Mihenk Taşı çoktan konuşmaya başlamıştı. Hem de çok yüksek bir sesle.

"Benim adım Mihenk Taşı, karşınızda durmakta olan Abhorsen'in yeminli korumasıyım. Bizi oklarınızla mı karşılıyorsunuz?"

Yaşlı adam bir anlığına sessiz kaldıktan sonra gözlerini Sabriel'e çevirdi, sanki bakışlarıyla söylenenin doğru olup olmadığını anlamaya çalışıyor gibiydi. Sabriel onunla göz göze gelirken ağzının kenarından Mihenk Taşı'na fısıldamayla da ihmal etmedi.

"Benim adıma konuşabileceğini kim söyledi? Neden öyle bir tavır takındın? Hem ne zamandan beri benim yeminli korumam - "

* Sadak: İçine ok konulan torba veya kutu biçiminde kılıf

Yaşlı adam konuşmak için boğazını temizleyip suya tükürünce Sabriel sustu. Sabriel ilk başta adamın cevabının bu olduğunu düşündüyse de, ne askerler ne de Mihenk Taşı bir tepki vermeyince konuşmasını bekledi.

"Zor günler geçiriyoruz," dedi Bilge. "Sıcacık evlerimizi bu kokulu kulübelere kaçabilmek için geride bırakmak zorunda kaldık. Birçok Nestowelu öldü, bir kısmının sonu daha da kötü oldu. Takdir edersiniz ki böyle anlarda gezginlere çok nadir rastlanır ve rastlananlardan hiçbiri de olduğunu iddia ettiği kişi çıkmaz."

"Ben Abhorsen," dedi Sabriel istemeye istemeye. "Ölümlerin düşmanı."

Yaşlı adam yavaşça devam etti, "Ben genç bir delikanlıyken, Abhorsen bir baharat tüccarının yanında getirdiği hayaletleri lanetlemek için köyümüze gelmişti. Derin denizler kadar mavi olan gümüş anahtarlı bir ceket olduğunu hatırlıyorum. Bir de kılıcı vardı sanki..."

Cümlesini bitirmeden sustu. Sabriel aldırış etmedi ve devam etmesini beklemeye başladı.

"Kılıcı görmek istiyor," dedi Mihenk Taşı sessizlik gereğinden fazla uzayınca.

"Aaa öyle mi?" diye cevapladı Sabriel kızarak.

Özellikle okçuları korkutmamak için, çok yavaş hareketlerle kılıcını çekip güneşe doğru kaldırdı ve üstündeki Charter sembollerini görülecek şekilde tuttu.

"Pekala," diye iç çekti Bilge yaşlı omuzlarını düşürerek. "Charter büyüğü kılıç bu. Sen gerçekten Abhorsen'sin."

Arkasını dönüp okçularla konuşmaya başladı. "Siz dördünüz, hemen köprüyü indirin. Konuklarımız var!"

Sabriel bir cevap bekler gibi Mihenk Taşı'na döndüğü sırada şaşırtıcı bir şekilde adamın da ona bakmakta olduğunu fark etti.

"Senin gibi yüksek rütbeli bir kişinin, bir yerleşim merkezine varışının yeminli koruması tarafından ilan edilmesi bir gelenektir," dedi yavaşça. "Ve benim de seninle seyahat etmemin tek uygun açıklaması senin yeminli koruman olmam. Yoksa insanlar sevgili olduğumuzu düşünecekler. Adının benimkiyle birlikte bu şekilde anılması halkın gözündeki değerini düşürebilir. Bilmem anlatabildim mi?"

"Demek öyle," dedi Sabriel, yanaklarından çenesine dek kızarmış ve utanmıştı. Kendini okulda Bayan Prionte'nin zorlu sosyalleşme uygulamalarından birinde gibi hissetmişti. Birlikte seyahat etmelerinin diğer insanlara nasıl görüneceği üzerine daha önce hiç düşünmemişti. Ancelstierre'de bu bir ayıp olarak görülürdü ama Eski Krallık'ta işlerin farklı yürü-düğünü sanmıştı. Belli ki bazı kurallar her yerde aynıydı.

"Adab-ı muaşeret dersimize hoş geldiniz," diye mırıldandı Mogget. "Acaba mezigitleri var mıdır? Şöyle çırpınmakta olan taze bir tane iyi giderdi doğrusu..."

"Kes sesini!" diye sözünü kesti Sabriel. "Bir süre normal bir kediymiş gibi davranırsan iyi edersin."

"Elbette hanımefendi. Abhorsen," diye cevapladı Mogget Mihenk Taşı'nın yanına gitti.

Sabriel tam ona sert bir cevap vermek için hazırlanıyordu ki gözleri Mihenk Taşı'nın ağzının kenarındaki kıvrıma takıldı. Mihenk Taşı gülümsüyor muydu yoksa? Sonra birden öteki taraftaki dört okçunun mendirekteki boşluğun üzerine attıkları kütüğün çıkarttığı sesle irkildi ve sözünü unuttu.

"Lütfen çabuk olun," dedi Bilge, adamlar kütüğü yerine oturturken. "Köyde korkunç yaratıklar var ve havanın kararmasına da az bir vakit kaldı."

Tam konuştukları sırada bulutların gölgeleri, Sabriel'in sözünü doğrularcasına üzerlerine düştü ve etrafa deniz tu-

zuyla karışık taze bir yağmur kokusu yayıldı. Sabriel peşinde Mogget'la beraber koşarak kütüğü aştı, Mihenk Taşı ağır ağır ilerlerken her zamanki gibi bir yandan da arkalarını kollu-yordu.

On Yedinci Bölüm

Mendirek nöbetinde bulunan okçular dışında sağ kalan tüm Nestowelular balıkçı kulübelerinin en büyüğünde toplanmıştı. Köylülerin bir hafta önce yüz yirmi altı olan nüfusları bugün yalnızca otuz birdi.

"Bu sabaha kadar otuz iki kişiydik," dedi Bilge Sabriel'e ve ona bir kadeh şarap ile bayat bir ekmek diliminin üstüne konmuş bir parça kurutulmuş balık uzattı. "Adada güvendeyiz sanıyorduk ama Monjer Stowart'ın oğlunu şafaktan hemen sonra kupkuru bir biçimde bulduk. Zavallı çocuğun vücudu sanki yanmış kağıt gibiydi ama bir şekilde tek parça halinde duruyordu. Dokunduğumuz anda kül gibi parçalara ayrılıp dağılıverdi."

Yaşlı adam konuşurken Sabriel etrafa bakmıyordu; içeri serpiştirilmiş olan fener ve mumlar hem ışığı hem de kulübenin balıkçı atmosferini iyice artırmıştı. Hayatta kalan köylüler, erkek, kadın ve çocuklardan oluşan karma bir gruptu. Tek ortak görünen yanları yüzlerinden ve tedirgin hareketlerinden açıkça belli olan okunan korku gibi görünüyordu.

"Onlardan birinin adada olduğundan şüpheleniyoruz," dedi bir kadın, sesi korkudan çok bir kabullenme tonundaydı. Sabriel tek başına duran kadının ailesini kaybettiğini tah-

min etti. Kocas, çocukları, hatta anne-babası ve kardeşleri bile, çünkü kadın en fazla kırklarında görünüyordu.

"Bizi tek tek avlayacak," diye devam etti kadın, sesi kulübeyi gerçeğin dehşeti ile dolduruyordu. Etrafındakiler sanki gözlerinin buluşması söylediklerini kabul etmeleri anlamına gelecekmiş gibi gözlerini ondan kaçırıp umutla Sabriel'e bakıyorlardı. Körü körüne bir inançtan çok "hadi bir de bunu deneyelim" türü bir umuttu bu.

"Ben gençken köyümüze gelen Abhorsen," diye söze başladı Bilge ve Sabriel onun yaşını düşününce, diğer köylülerin adamın bahsettiği zamanlarda henüz doğmamış olduklarını tahmin etti, "hayattaki amacının Ölüler'i yok etmek olduğunu söylemişti. Bizi tüccarın karavanındaki hayaletlerden kurtarmıştı. Ya siz, genç bayan? Siz de bizi Ölüler'den kurtaracak mısınız?"

Sabriel bir an düşündü, zihni ayaklarının dibindeki çantasında canlanmakta olan Ölülerin Kitabı'nın sayfaları arasında geziniyordu. Düşünceleri babasına ve Belisaere'ye yapacakları yolculuğa kaydı. Anladığı kadarıyla yolları bundan böyle geri plandaki esas düşmanı tarafından yönetilen Ölüler ile sürekli çakışacaktı.

"Yaşadığımız adayı Ölüler'den arındırabilirim," dedi sonunda net bir sesle. "Ama köyünüzle ilgili size yardımcı olamayacağım. Krallık sınırlarında büyük bir kötülük dolaşıyor, hatta Charter taşınızı kıran da o, ve benim de onu bulup ortadan kaldırmam gerekiyor. Bunu yaptıktan sonra geri dönüp hem köyünüzü, hem de Charter taşınızı yeniden inşa etmenize yardımcı olacağım."

'Anlıyoruz," diye cevapladı onu Bilge. Üzölmüş gibiydi ama metanetini koruyarak Sabriel'den çok köylölere hitap ederek konuşmasına devam etti. "Burada yaşamaya dayanabiliriz. Su kaynağımız ve balıklarımız var. Teknelerimiz de.

Eğer Callibe Ölüler tarafından ele geçirilmediyse sebze ve diğler gereksinimlerimiz için onlarla takas yapabiliriz."

"Mendireği sürekli izlemeniz lazım," dedi Mihenk Taşı. Sabriel'in tam arkasında oturuyor, koruma rolünü başarıyla üstleniyordu. "Ölüler, ya da yaşayan köleler, aradaki boşluğu doldurup adaya geçmek isteyebilirler. Geçmişte, suyun üstüne, içine mezar toprağı konmuş kutulardan köprüler yaptıklarını biliyoruz."

"Yani kuşatılmış durumdayız," dedi ön taraflardan bir adam. "Peki ama adadaki bu Ölü yaratık ne olacak? Onu nasıl bulmayı planlıyorsunuz?"

Adamın sorusu bitince etrafa bir sessizlik çöktü. Bu herkesin cevabını duymak istediğı bir soruydu. Duyulan tek ses, öğlenin geç saatlerinden beri düzenli bir şekilde yağmakta olan yağmurun çatıdaki tıkırdamasıydı'. Sabriel ne cevap vereceğini düşünürken Ölüler'in yağmurdan pek hoşlanmadıkları aklına geldi. Yağmurun Ölüler üzerinde yok edici değilse de zarar verici bir etkisi vardı. Adadaki Ölü yaratık şu anda yağmurla temas etmeyen bir yerde olmalıydı.

Bu düşünceyle ayağı kalktı. Otuz bir çift göz fener ve mumlardan yayılan iç bayıltıcı dumana rağmen dikkatle onu izliyordu. Mihenk Taşı, köylölere, Mogget ise önüne konan bir parça balığı gözlemekle meşguldü. Sabriel gözlerini kapayıp zihnini boşaltmaya çalıştı, Ölü yaratığın varlığını hissetmeye çalışıyordu.

Birden hafif ve gizlenmiş bir esinti yakaladı. İyice konsantre olunca takibi kulübenin içinde son buldu. Ölü yaratık bir şekilde köylölere arasında saklanmıştı.

Yavaşça gözlerini açıp Ölü yaratığın olması gereken yere baktı. Karşısında, güneşten sararmış saçları ve tuz lekeli kırmızı suratıyla orta yaşlı bir balıkçı duruyordu. İlk bakışta diğer köylülerden bir farkı yok gibiydi ama ya içinde ya da

etrafında kesinlikle Ölü bir şey olduğuna emindi, işin garip tarafı kulübe onca insanın nefesi ve etraftaki lambaların ışığı yüzünden oldukça ısınmış olmasına rağmen adamın sırtındaki balıkçı pelerinini hala çıkarmamış olmasıydı.

"İçinizden biri adaya geniş bir kutu getirdi mi? Kol genişliğinde veya daha uzun bir kutu olabilir, içinde mezar toprağı olan ağır bir kutu olması lazım."

Sorusuna yanıt olarak fısıldaşmalar başladı, yan yana oturanlar dönüp korku ve kuşku dolu gözlerle birbirlerini süzmeye başladılar. Onlar konuşurken Sabriel aralarından geçip gizlice kılıcını gevşetti ve Mihenk Taşı'na yakınında durmasını işaret etti. Adam itiraz etmeden ve delici bakışlarını köylülerden ayırmadan onu takip etti. Yemekle meşgul olduğu balıktan başını kaldıran ve etraftaki diğer iki kedinin kendisini pek de hoş olmayan bakışlarla süzdüğünü fark eden Mogget da gerinerek tembel adımlarla Mihenk Taşı'nın arkasına geçmişti.

Avını uyandırmamak için zikzaklar çizerek ilerleyen Sabriel, köylüleri can kulağıyla dinliyormuş gibi yapsa da göz ucuyla sarışın balıkçıyı takip ediyordu. Balıkçı yanında oturan ve her dakika daha da işkillendiğı belli olan bir adamla derin bir tartışma içindeydi.

İyice yaklaşıncı, Sabriel adamın kesinlikle Ölüm'ün bir hizmetkârı olduğuna emin oldu. Teknik olarak hala yaşıyor sayılsa da, Ölü bir ruh iradesini bastırmış, vücudunu bir kukla gibi kullanıyordu. Peleriniyle örttüğü sırtındaki nahoş çıkıntıyı fark etmişti. Bu tür yaratıklara Mordaut dendiğini hatırladı. Ölülerin Kitabı'nın bir sayfası bu asalak ruhlara ayrılmıştı. Ele geçirdikleri bedeni yaşatmayı tercih edip, karınlarını geceleri saldırdıkları diğer canlılarla doyurmaları ile ünlüydüler, özellikle de çocuklarla...

"Senin öyle bir kutu getirdiğine eminim, Patar," dedi yan-

daki adam. "Hatta Jail Stewart kıyıya çıkarman için sana yardımcı olmuştu. Hey, Jall!"

Son kelimeleri bağırarak söyleyip odanın öteki tarafındaki birine dönmüştü. Aynı anda Patar yerinden fırlayarak kollarıyla onu yere itti ve hızla kapıya doğru koşmaya başladı.

Ama Sabriel böyle bir harekete karşı hazırlıklı olduğu için kılıcını çekerek Patar'ın önüne geçti ve sol eliyle palaskasından tatlı uyutucu Ranna'yı çıkardı. Mordaut'u kovup adamı kurtarabilirdi.

Patar onu görünce olduğu yerde kalarak yarım bir dönüş yaptı ama Mihenk Taşı her iki elinde üzerlerinde Charter sembolleri ve gümüş alevlerin yer aldığı kılıçlarıyla onu bekliyordu. Sabriel büyülü olduklarını o an öğrendiği kılıçlara hayretle baktı.

Mordaut, Ranna'nın kaçma şansı bırakmayan ninnisini beklemeyecekti elbette. Patar birden çılglık atmaya başlayıp kaskatı kaldı, yüzü kırmızıdan gri bir renge dönüşmüştü. Mordaut içinde kalan son hayat kırıntısını da bir hamlede çekip alırken eti buruşup düştü ve kemikleri pul pul olarak ıslak küle dönüştü. Aniden kuvvet bulan Ölü yaratık pelerinin gizlediği bölmesinden dışarı çıktığında etrafı kapkara bir sessizlik kaplamıştı. Hareket edince olduğu yerde uzayan, şekilsiz büyük bir fareye benziyordu. Elbette bir fareden çok daha hızlıydı ve göz açıp kapayıncaya dek duvardaki bir deliğe akıp gitmişti bile.

Sabriel ileri atıldı ama kılıcı gölge yarattığı ıskalayıp duvarın boyasını çizmekten başka bir işe yaramamıştı.

Fakat Mihenk Taşı hedefini kaçınmadı. Sağ elindeki kılıcı ile yarattığın kafasının arka tarafını keserken, sol elindeki de gövdesinin ortasına sapladı. Yere mıhlanan yaratık kıvranıp gerilmeye ve gölge vücudunu kılıçlardan kurtarmak için

debelenmeye başladı. Yakalandığı tuzaktan kaçabilmek için vücudunu şekilden şekle sokuyordu.

Sabriel çabucak yanlarına gelerek Ranna'yı çaldı ve tatlı, tembel notaların kulübede yankılanmasını sağladı.

Mordaut artık çırpınmayı bırakmıştı. Kılıçlardan kaçmak için debelenirken olduğu yerde kala kalmış, kavrulmuş ciğer gibi yerde yatıyordu.

Sabriel Ranna'yı kaldırıp yerine koydu ve bu kez Saraneth'i çekip çıkardı. Zilin kuvvetli sesi hemen etkisini gösterdi ve iğrenç yarattığı kontrolü altına aldı. Mordaut karşı koymak için çaba harcamamış, ağzını açıp bir tek kelime bile etmemişti. Sabriel yarattığın yenilgiyi kabullendiğini fark etti.

Zili yerine taktı. Kibeth'i çıkarmaya tereddüt ediyordu. Uyutucu ve uyuşturucu ziller görevlerini yapmıştı ama yürütücü zilin bazen sıra dışı etkileri olabiliyordu. Sakinleşmek için bir süre beklemek en iyisi, diye düşünerek elini palaskadan çekti.

Kılıcını kınına geri sokup kulübeye bir göz gezdirdi. Garip bir şekilde Mihenk Taşı ve Mogget dışındaki herkes uykuya dalmıştı. Ranna'nın sesi onları da etkisi altına almış olmalıydı. Elbette Ranna'nın da kendine has numaraları vardı ama Kibeth'inkilerle kıyaslandıklarında çok masum kalıyorlardı.

"Bu bir Mordaut," dedi Sabriel, esnemesini engellemeye çalışan Mihenk Taşı'na doğru ilerlerken. "Düşük seviyeli Ölümler'den sayılan zayıf bir ruh. Canlı bir insanın vücudunu ele geçirip yönetir ve yavaş yavaş ruhunu emer. Dolayısıyla fark edilmesi son derece zordur."

"Peki şimdi bununla ne yapacağız?" diye sordu Mihenk Taşı, yerde yatan gölgeye iğrenerek bakıyordu. Belli ki keserek, yakarak ya da aklına gelen diğer yöntemlerle yaratıktan kurtulamayacaklardı.

"Onu ait olduğu yere gönderip gerçek ölümle tanışma-

sını sağlayacağım," diye cevap verdi Sabriel. İki elini birden kullanarak yavaşça Kibeth'i çekti. Zilin avucundaki kıvranışı onu tedirgin ediyordu.

Sonra zili kuvvetle kavradı ve babasının öğrettiği o notaları çalmaya başladı. Kibeth'in neşeli sesi neredeyse onu bile ayağa fırlatıp koşturacak kadar etkiliydi ama iradesine hakim olmayı başardı ve yerinde kaldı.

Mordaut'un ise böyle bir seçim şansı yoktu. Mihenk Taşı bir an yaratığın kaçtığını düşündü, çünkü gölge şekil aniden yukarı sıçramış, gerçek olmayan eti neredeyse kılıçlarının kabzalarına dek yükselmişti. Ardından aşağı düşerek yok oldu. Muhtemelen Ölümler Alemi'nin acımasız akıntısının içinde, Son Kapı'ya doğru çılgınlık atarak ilerlemeye başlamıştı.

"Teşekkürler," dedi Sabriel Mihenk Taşı'na. Sonra eğildi ve adamın ahşap zemine sapladığı kılıçlarına baktı. Ortalıkta artık gümüş alevler parıldamasalar da kılıçların üzerindeki Charter sembollerini görebiliyordu.

"Kılıçlarının büyüğü olduğunu bilmiyordum," diye devam etti. "Ama öyle olmalarına da sevinmedim değil."

Mihenk Taşı'nın yüzüne şaşkın bir ifade yerleşmişti.

"Bildiğini sanıyordum," dedi. "Onları Kraliçe'nin gemisinden aldım. Bir Kraliyet Muhafızı'na ait olmalılar. Aslında almak istemedim ama Mogget senin - "

Sabriel'in imalı bir şekilde içini çekmesi ile sözlerini yarıda kesmek zorunda kaldı.

"Her neyse," diye devam etti. "Efsaneye göre bu kılıçlar Duvarcı tarafından dövülmüşler. Tam da senin kılıcını dövdüğü zamanlarda."

"Benim kılıcımı mı?" diye sordu Sabriel, eliyle kılıcın aşınmış bronz kaplamasına hafifçe dokunarak. Kılıcını kimin

yaptığını şimdiye dek hiç düşünmemişti. Üzerindeki yazılarda "Ben Abhorsen için üretildim, Ölüler'i yok etmesi için," ifadesi yer alıyordu. Demek ki uzun zaman önce, Duvar inşa edilirken üretilmişti. Mogget kesin biliyordur, diye düşündü. Büyük ihtimalle bu konuda da konuşma izni yoktu ama biliyordu.

"Sanırım herkesi uyandırsak iyi olacak," dedi o an için kılıçlarla ilgili daha fazla spekülasyon yapmanın anlamsız olduğunu fark ederek.

"Etrafta başka Ölü yaratık var mı?" diye sordu Mihenk Taşı, kılıçlarını saplandıkları zeminden çıkartmak için oldukça çaba harcaması gerekmişti.

"Sanmıyorum," diye cevap verdi Sabriel. "Mordaut Çok akıllıca davranıp zavallı Patar'ın ruhuna hiç dokunmamış. Köylerini terk etmeden önce adamcağızı etkileyip kendisini bir kutu içinde adaya getirmesini sağlamış olmalı. Başka birisinin aynı şeyi yapmış olacağından şüpheliyim. En azından şu an için burada Ölü bir yaratık yok. Ama sanırım emin olmak için diğer kulübeleri de görüp adada bir tur atmam gerekecek."

"Şimdi mi?" diye sordu Mihenk Taşı.

"Şimdi," dedi Sabriel. "Ama önce köylüleri kaldırıp yolumuza ışık tutmaları için bazılarını yanımıza alalım. Bilge ile tekne konusunu sabah konuşuruz."

"Ve de balık konusu," diye ekledi Mogget, yarısı yenmiş balık iskeletlerinin önünde duruyor ve horlamaya başlamış balıkçıları bastırabilmek için yüksek sesle konuşuyordu.

Adada başka Ölü yaratık yoktu, ama okçuların raporuna bakılırsa yağmurun hafiflediği anlarda köyde bazı garip ışıklar görmüşlerdi. Mendirek tarafından da bazı sesler duyulmuş, ancak fırlatılan alevli okların etrafı aydınlatmasına rağmen bunları yapan kişi bulunamamıştı.

Sabriel mendireğe yaklaşp denizin aktığı kısmı inceledi Yağmur damlaları, gevşekçe omzuna atmış olduğu yağmur-luğundan sekip boynuna ve yere damlıyordu. Karanlık ve sa-ğanak yağmur görüşünü kısıtlıyordu ama çevredeki yoğun Ölü kokusunu rahatlıkla hissedebiliyordu. Gündüze göre ya sayıları artmış, ya da bir

şekilde kuvvetlenmişlerdi. Sonra birden, bu güçlü kokunun kırık Charter taşını kullanarak oraya ulaşmış olan tek bir yaratığa ait olduğunu farkına vardı. Bir saniye sonra neyle karşı karşıya olduğunu artık biliyordu.

Mordikan onu bulmuştu.

"Mihenk Taşı," diye seslendi sesinin titremesini engellemeye çalışarak. "Tekneyi gece kullanabilir misin?"

"Elbette," dedi Mihenk Taşı, sesi yine hissizleşmiş, yüzü yağmurlu gecede kapkara kesilmişti. Arkasındaki köylülerin taşıdığı fenerler yalnızca sırtıyla ayaklarını aydınlatıyordu. Bir anlık tereddütten sonra ekledi, "Ama tehlikeli olabilir. Bu kıyıları pek bilmiyorum ve hava da çok karanlık."

"Mogget karanlıkta görebilir," dedi Sabriel yavaşça. Sonra köylülerin duymaması için Mihenk Taşı'na iyice sokuldu.

"Derhal yola çıkmamız lazım," diye fısıldadı, yağmurluğunu düzeltiyormuş gibi yaparak. "Beni daha önce takip eden Mordikan burada."

"Peki ya bu insanlar?" diye sordu Mihenk Taşı, o kadar hafif bir sesle konuşmuştu ki sözleri yağmurla yıkanıp gidecek gibiydi. Tonlamasındaki buz gibi ciddiyeti hala koruyordu.

"Mordikan benim peşimde," diye mırıldandı Sabriel. Yaratığın Charter taşından uzaklaşıp etrafı kokladığını ve güçlerini kullanarak onu aradığını hissedebiliyordu. "Ben nasıl onun varlığını hissediyorsam, o da benimkini hissedebilir. Beni takip edecektir."

"Sabahı beklememiz daha güvenli değil mi?" diye fısıldadı

Mihenk Taşı. "Bu kadar büyük bir mesafeyi Mordikan'ın bile aşamayacağını kendin söylemiştin."

"Öyle düşünüyordum," diye duraksadı Sabriel. "Ama şu an daha güçlü. Bu yüzden de emin - "

"Kulübedeki o yaratık, Mordaut, bizi pek de zorlamadı," diye fısıldadı Mihenk Taşı kendine güvenen bir sesle. "Bu Mordikan dediğin yaratık ondan daha mı güçlü?"

"Çok daha fazla," diye cevapladı Sabriel.

Mordikan artık hareket etmiyordu. Sanki yağmur, hislerini ve Sabriel'i bulup yok etme isteğini bastırmış gibiydi. Sabriel karanlığa boş boş bakıp bir şeyler görmek için iyice baktı.

"Riemer," diye seslendi fener tutan köylülerin başındaki adama doğru. Kızıl saçları yuvarlak kafasına yapışmış olan adam hızlıca öne çıktı, geniş alnından damlayan yağmur damlaları tıknaz burnunun üzerine düşüyordu.

"Riemer, nöbetteki okçulara çok dikkatli olmalarını söyle. Mendireğe yaklaşan her şeye mutlaka ok yoluyla saldırınsınlar. Unutmayın artık köyünüzde yaşayan biri kalmadı. Şimdi gidip Bilge ile konuşmamız gerekiyor."

Sessizlik içinde geri yürüdüler, tek duyulan yağmurun tıkırdaması ve botların etrafa sıçrattığı çamur sesleriydi. Sabriel hala suların öte tarafındaki Mordikan'ı düşünüyordu. Yaratığın neden saldırmadığını merak etti. Acaba yağmurun dinmesini ya da kovduğu Mordaut'un içeriden saldırmasını mı bekliyordu? Sebepleri her ne ise, bu onlara bir tekne bulup kaçma fırsatı vermişti. Belki de gerçekten mendirekteki deliği geçmeye cesaret edemiyordu.

"Sular ne zaman çekilir?" diye sordu Riemer'e aklına yeni bir fikir gelmiş edasıyla.

"Şafaktan bir saat kadar önce," diye cevapladı balıkçı. 'Yaklaşık altı saat var.'

Bilge ikinci uykusundan oldukça huzursuz uyanmıştı. Gece yola çıkmalarına pek taraftar görünüyordu ama Sabriel'e kalırsa bu isteksizliğinin esas sebebi teknelerinden birini almış olmalarıydı. Köylülerin yalnızca beş teknesi kalmıştı. Diğerleri ya limanda batırılmış, ya da kaçmalarını engellemek isteyen Ölüler'in fırlattığı taşlarla paramparça olmuştu.

"Kusura bakmayın," dedi Sabriel yine. "Ama teknelerinizden birini şu an almak zorundayız. Köyünüzde benim izimi kovalayan korkunç bir Ölü yaratık var. Eğer beklersek eminim ki sular çekildiği anda adaya geçmeye çalışacaktır. Ama hemen ayrılacak olursam, peşimden geleceğine eminim."

"Pekala," dedi Bilge. "Adayı Ölüler'den temizlediniz, size borçluyuz. Riemer su ve yiyecek temini ile de ilgilenir Riemer! Landalin'in teknesini Abhorsen için hazırlayın. Yelkenler kısa gelir ya da çürük çıkarlarsa, Jaled'inkileri alın."

"Teşekkürler," dedi Sabriel. Üzerine günün yorgunluğu çökmüştü. Düşmanlarının etraftaki varlığı, zihnini sürekli gölgeliyordu. "Şimdi gidiyoruz. Umarım güvende olursunuz. Tekne için teşekkürler."

"Charter hepimizi korusun," diye ekledi Mihenk Taşı yaşlı adamın önünde eğilerek. Bilge de ona eğilerek karşılık verdi, arkasındaki duvara vuran dev gölgesine kıyasla çok küçük görünüyordu.

Sabriel arkasını döndüğünde kapıya kadar olan mesafenin köylülerce doldurulduğunu gördü. Köylüler, Sabriel'i selamlamak ve teşekkürlerini sunup veda etmek için toplanmışlardı. Yüzü kızararak teşekkürleri kabul etti. Zavallı Patar'ı hatırlayınca kendini kötü hissetmişti. Ölü yarattığı kovmasına kovmuştu ama bunu yaparken bir canlının hayatı daha yok olup gitmişti. Acaba yerinde babası olsa...

Kapının tam yanında siyah saçları iki yandan örülü, kü-

çük bir kız çocuğu duruyordu. Onu gören Sabriel Mihenk Taşı'nın söylediği bir şeyi hatırladı ve kızın önünde durup ellerini kendininkilerin içine aldı.

"Senin adın ne ufaklık?" diye sordu gülümseyerek. Küçük parmaklar kendininkilere değdiğinde bir déjà vu* yaşadı - korku dolu bir birinci sınıf öğrencisinin Wyverley Koleji'ndeki ilk gününde kendisine yardımcı olacak olan ablasının elini tutuşuydu bu. Sabriel okul günlerinde her iki rolü de üstlenmişti.

"Aline," dedi kız gülerek. Canlı ve parlak gözlerinde, yetişkinlerin bakışlarına hakim olan korku dolu çaresizlikten eser yoktu. Ne güzel, diye düşündü Sabriel.

"Derslerinizde Yüce Charter'la ilgili neler öğrendin, anlat bakalım," diye sordu çocuğa Sabriel, her sınıfı senede iki kez teftişe gelen Okul Müfettişi'nin o tanıdık, anaç sesini taklit ederek.

"Charter şiirini öğrendik..." diye cevap verdi Aline, küçük alnı tereddütle buruşmuştu. "Sınıfta yaptığımız gibi şarkısını söyleyeyim mi?"

Sabriel olur anlamında başını salladı.

"Şarkıyı söylerken taşın etrafında dans da ediyoruz," diye ekledi Aline kendine güveni artarak. Olduğu yerde dik durup bir ayağını öne attı ve ellerini arkasında kavuşturarak şarkısına başladı.

El ele tutuşmuş, birbirine bağlı

Tam beş Yüce Charter varmış.

Birincisi taç giyenlerden,.

*Deja Vu; Aynı am daha önce de yaşamış olduğunu hissetme durumu.

ikincisi Ölüler'i defedenlerden,

Üçüncü ve Beşincisi taş a toprağa dönüşmüş,

Dördüncü donmuş sulardan herkesi izlerken.

"Teşekkürler, Aline," dedi Sabriel. "Çok güzel söyledin."

Çocuğun saçlarını okşadı ve geri kalan insanları da selamlayarak ilerledi. Aniden, bu duman ve balık kokularından kurtulup sakın kafayla düşünebileceği temiz havaya çıkmak için içinde bir istek belirmişti.

"Artık biliyorsun," diye fısıldadı Mogget çamurlara basmamak için Sabriel'in kucağına sıçradığı sırada. "Bu konuda hala konuşma iznim yok ama bir tanesinin kanında olduğunu biliyorsun."

"İkincisi," diye cevapladı Sabriel soğukça. "Ölüler'i defe-denlerden. Peki ya... ah... ben de konuşamıyorum!"

Mihenk Taşı, Sabriel'e adaya liman olarak hizmet eden plajdaki küçük balıkçı teknesine binmesi için yardımcı olurken, Sabriel'in aklından ona sormak isteyip de sormadığı sorular geçiyordu.

Yüce Charterlar'dan birincisi Kraliyet, ikincisi ise Abhorsen ailesindendi. Peki üçüncü ve beşinci kimdi? Ya donmuş sulardan her şeyi gözleyen dördüncü? Sorularının cevaplarını Belisaere'de bulabilmeyi umuyordu. Babası yanında olsa aklındaki tüm soru işaretlerini aydınlatırdı. Ayrıca başka çaresi kalmazsa Ölüm'e girip, bu yedi yıl içinde sorma hakkının olduğu üçüncü ve son soruyu sorabilirdi.

Mihenk Taşı tekneyi ittirip içine atladı ve kürekleri çekmeye başladı. Mogget Sabriel'in kollarından kurtulup pruvaya yerleşti ve etrafı gözetlemeye koyuldu. Bunu yaparken bir yandan Mihenk Taşı ile dalga geçmeyi de ihmal etmiyordu.

Ayrıldıklarının farkına varan Mordikan kıyıda ulumaya

başladı. Uzun, delici feryadı, tüm sularda yankılanarak, hem adada hem de teknede olanların içine korku dalgaları' serpiyordu.

"Sancak tarafına doğru ilerleyelim," dedi Mogget ulumanın ardındaki sessizliği fırsat bilerek. "Yaratıkla aramızda mümkün olduğunca çok su bulunsun."

Mihenk Taşı çabucak denileni yaptı.

On Sekizinci Bölüm

Nestowe'dan ayrılmalarının ardından altı gün geçmiş, Sabriel su üstündeki bu hayattan artık çok sıkılmıştı. Kıyıya yalnızca öğlen saatlerinde ve ancak hava güneşliyse çıkıp su tedarik ediyor, onun dışında geceleri de dahil olmak üzere sürekli yol alıyorlardı. Mihenk Taşı çok yorulduğunda ise güvenli bir yere demir atıp, asla uyumayan Mogget'i nöbete geçiriyorlardı. Neyse ki hava kapalı değildi.

İlk beş gün boyunca başlarına olağandışı bir şey gelmemişti. Nestowe'dan farklı olarak tek ilgi çekici yanı, kumlu plajı ve berrak suları olan Beardy Noktası'na ulaşmaları iki gün sürmüştü. Kimsenin yaşamadığı bu bölgede haliyle hiç Ölü de yoktu. Sabriel artık arkalarındaki Mordikan'ın varlığını hissedemiyordu. Güneydoğudan esen kuvvetli bir rüzgar, tekneyi önüne katarak hızla ilerlemelerine yardımcı olmuştu.

Beardy Noktası'ndan Ilgard adasına üç günde vardılar. Adanın etrafındaki kayalıklar denize dimdik indiği için binlerce deniz kuşu burayı mesken tutmuştu. Adayı geride bıraktıklarında öğlen olmuştu. Tek yelkenleri rüzgarda yırtılacak gibi şişmiş, teknenin gövdesi de adeta yelkeni takip edercesine öne eğilmişti. Pruvadan fışkıran sular, ağız, göz ve vücutlarının tuzla kaplanmasına neden oluyordu.

Ilgard'dan Saere Denizi'ne açılan Belis Geçidi'ne yarım günlük bir yolculuktan sonra varabilirlerdi. Ama tedbiri elden bırakmak istemedikleri için tekneyi Ilgard'ın epey uzağına demirleyip geceyi orda geçirdiler ve tekrar yelken açmak için gün ışığını beklediler.

"Belis Geçidi'nde zincirden bir bariyer var," diye açıkladı Mihenk Taşı yelkeni açıp Sabriel çapayı pruvaya çekerken. Arkalarında doğmakta olan güneş, henüz deniz seviyesinin üstüne çıkmadığı için loş bir gölge görünümündeydi. "Korsanlar ve diğer kanun kaçaklarını Saere Denizi'nden uzak tutmak için inşa edilmişti. Büyüklüğüne inanamayacaksınız. O kadar büyük bir zincirin nasıl üretildiğini ya da geçide nasıl yerleştirildiğini ben de bilmiyorum."

"Hala orada mıdır acaba?" diye sordu Sabriel merakla, hazır Mihenk Taşı konuşmaya başlamışken eline geçen bu fırsatı kaçırmak istemiyordu.

"Bundan eminim," dedi Mihenk Taşı. "İlk önce diğer kıyıdaki kuleleri göreceğiz. Güneydeki Sarmal Noktası ve kuzeydeki Yüksek Burun."

"Pek de yaratıcı isimler sayılmaz," diye yorum yaptı Sabriel, adamın sözünü kesme ihtiyacı hissederek. İşte ne güzel konuşuyorlardı! Mihenk Taşı, yolculuklarının

çoğunda iletişim kurmayı reddeden bir ruh halinde olsa da bu defa konuşmamak için gerçekten de geçerli bir mazereti vardı. İnsan günde on sekiz: saat bir balıkçı teknesini idare edince, sohbet için pek enerjisi kalmıyordu.

"Amaçlarına uygun olarak isimlendirildiler," diye cevapladı Mihenk Taşı. "Bence bu yeterli."

"Peki hangi araçların zincirden geçebileceğine kim karar veriyor?" diye sordu Sabriel. Şimdiden ileriye düşünüyor, Belisaere'yi gözünde canlandırmaya çalışıyordu. Acaba Nes-

towe gibi terkedilmiş, Olüler'le kaynayan bir yer olma ihtimali var mıydı?

"Hımm," dedi Mihenk Taşı. "Bunu düşünmemiştim. Benim zamanımda bir Kraliyet Liman Müdürü ve onun emrinde de bir manga askerle nöbet tutan küçük gemiler vardı. Ama eğer Mogget'ın dediği gibi şehirde anarşi hüküm sürüyorsa..."

"Olüler'le ittifak yapmış insanlar da olabilir," diye ekledi Sabriel endişeli bir sesle. "Yani Burun'u gün ışığında geçsek bile sıkıntı yaşayabiliriz. Sanırım şehre girmeden önce tuniğimi ters çevirip miğferimi saklasam iyi olacak."

"Peki ya ziller?" diye sordu Mihenk Taşı. Sabriel'e eğildi ve ana yelken iplerini sıkıca çekti, bunu yaparken rüzgardaki ani değişimden faydalanmak için bir yandan da sağ eliyle dümen yekesini* ittiriyordu. "Sence de çok açıkta değiller mi?"

"Bir ölü çağırıcı gibi görüneceğim," diye cevapladı Sabriel. "Tuzlu, yıkanmamış bir ölü çağırıcı."

"Bilemiyorum," dedi Mihenk Taşı Sabriel'in şaka yaptığını anlamayarak. "Ölü çağırıcıların şehre girmesine ve hayatta kalmasına izin verilmez, en azından benim zamanımda - "

"Senin zamanında öyleydi," diye kesti sözünü Mogget, pruvadaki favori direğine tırmanmıştı. "Ama şimdi buradayız ve ben ne ölü çağırıcıların ne de daha beterlerinin Belisaere'ye girişte sıkıntı yaşamayacaklarından eminim."

Sabriel, "Üzerime bir pelerin alırım - "

Sabriel tam söze başladığı sırada, "Nasıl isterseniz," dedi Mihenk Taşı onunla aynı anda. Kedinin söylediklerine inanmadığı açıktı. Kraliyet başkenti olan Belisaere büyük bir şehirdi ve en azından elli bin kişiye ev sahipliği yapıyordu.

* Yeke: Kayıkta dümeni kullanmak için dümenin baş tarafına konulan kol.

MihenK Taşı doğal olarak bu muazzam şehrin düşmüş ve Ölüler'in eline geçmiş olabileceğine ihtimal vermiyordu. Bunun yanı sıra, tüm kendine güvenine rağmen yelken açmış oldukları Belisaere'in iki yüz yıl öncesine nazaran birazcık farklı olabileceğini de düşünmüyor değildi.

İlk darbeyi Belis Geçidi'ndeki karşılıklı kuleler ufukta görüldüğünde yedi. Kuleler ilk bakışta, gökyüzüne uzanan lekeleri andırıyordu. Sabriel, teleskopuyla bakınca, kulelerin bir zamanlar, muhteşem bir güzelliğe sahip oldukları belli olan pembeli morlu taşlardan inşa edilmiş olduğunu gördü. Şimdiyse, yüzeylerinin büyük çoğunluğu alevlerle kararmış ve bütün görkemleri kaybolmuştu. Sarmal Noktası yedi katından en üstteki üçünü kaybetmişti. Yüksek Burun tüm ihtişamıyla dimdik ayaktaydı, ancak güneş ışığı, duvarlarındaki deliklerden içeri sızıyor, iç kısmındaki çürümüşlüğü gözler önüne seriyordu. Ortalıkta ne bir garnizondan, ne de yaşayan herhangi bir varlıktan eser yoktu.

Zincir bariyer hala oradaydı. Her biri, teknelerinin eni ve boyunda olan, üzerleri kabuklu deniz canlıları ile kaplanmış yemyeşil devasa demir halkalar suyu kaplamıştı. Dalgalar geçip gittiğinde, pusuya yatmış bekleyen bir canavar gibi görünen zincirin, geçidin orda onları beklemekte olduğunu gördüler.

"Sarmal Noktası'na iyice yaklaşp direği çıkarmalı ve zincirin altından kürek çekerek ilerlemeliyiz," dedi MihenK Taşı. Dakikalarca teleskopla zinciri incelemiş ve geçmelerine izin verecek kadar gömülü olup olmadığını anlamaya çalışmıştı. Fakat bu durumda, oldukça sığ sularda ilerleyebilen tekneleri için bile çok büyük bir risk alıyor olacıklardı ve suların yükselmesini bekleyecek kadar vakitleri yoktu. Geçmişte bir zamanda, belki de kuleler terk edildiğinde, zincir, vinçler

aracılığı ile sonuna kadar gerilmişti. Zincirin mühendisleri aradan bunca yıl geçmesine rağmen bariyerde tek bir gedik* bile olmadığını görseler herhalde çok mutlu olurlardı.

"Mogget pruvaya git ve eğer suda herhangi bir hareket görürsen bize haber ver. Sabriel senden de bir saldırı ihtimaline karşı kıyıyı ve kuleyi gözetlemenı rica ediyorum."

Sabriel başıyla onayladı, MihenK Taşı'nın üstlendiği kaptanlık görevinin onu önceki hizmetçi tavırlarından uzaklaştırmasına ve normal bir insan haline getirmesine içten içe seviniyordu. Pruvaya çıkan Mogget da dalgaların her tekneye vuruşunda başından aşağı boşalan sulara rağmen şikayet etmeden etrafı izliyordu.

Direği çıkarmadan cesaret edebildikleri kadar ilerlediler. Artık dalgalar kesilmişti. Belis Geçidi, iki yanında bulunan kara parçaları tarafından korunuyordu fakat bu sefer de okyanustan Saere Denizi'ne doğru her geçen dakika kuvvetlenmekte olan bir akıntı başlamıştı. Direk ve yelkenleri olmamasına rağmen, akıntı tekneyi hızla zincire doğru sürüklüyordu, Mihenk Taşı bunu engellemek için tüm gücüyle kürek çekse de bir yerden sonra tek başına mücadele edemez hale geldi, bu yüzden de Sabriel diğer küreği kaparak ona yardımcı olmaya başladı. Yukarıdan akıntıyı gözleyen Mogget, ikiliye talimatlar yağdırıyordu.

Çektiği her küreğin ardından sırtı teknenin yüzeyiyle paralel konuma gelen Sabriel birkaç saniyede bir dönüp arkasına bakıyordu. Dimdik duran ama paramparça olmuş olan Sarmal Noktası ile hızla ilerleyen akıntının içinden fırlayıp çıkmış devasa zincirin arasındaki dar kanala doğru ilerlemeye devam ettiler. Demir halkaların melankolik gıcırdamaları

*Gedik: Bir düzey üstündeki yıkık, çatlak veya aralık.

duyulabiliyordu. Akıntı, dev, gergin zinciri bile yerinden oynatabilecek kadar güçlüydü.

"Dümeni iskeleye kırın," diye bağırdı Mogget. Mihenk taşı bir an küreğinden destek alıp durduğu sırada kedi bağırarak aşağı zıpladı, "Kürekleri çekin ve saklanın!"

Etrafa sular sıçratarak, büyük bir gürültüyle kürekleri çektiler. Sabriel, Mogget ve Mihenk Taşı teknenin içine sırtüstü uzandılar. Tekne bata çıka ilerliyor, zincirlerin korkunç gıcırdama sesi giderek yaklaşıyordu. Gözlerinin önündeki berrak mavi gökyüzünün yerini bir anda üzerleri yabani otlarla kaplanmış yemyeşil demir halkalar aldı. Artık demirlere o kadar yakındılar ki tekneyi hafifçe yükseltecek küçücük bir dalga bile uzanıp Belis Geçidi'nin muhteşem zincir bariyerine dokunmalarına yetecek gibi görünüyordu.

Biraz sonra, zincirleri geride bıraktıklarında, Mihenk Taşı kalkıp kürek çekmeye, Mogget da pruvadaki görevine geri dönmüştü. Sabriel orada öylece yatıp gökyüzünü seyretmek istiyordu ancak harabe haline gelmiş Sarmal Noktası'ndan yalnızca birkaç kulaç ötedeydiler. Bu yüzden mecburen o da kalktı ve kürek çekmeye başladı.

Saere Denizi, kendine özgü bir renge sahipti. Sabriel, berrak ve pırıltılı turkuvaz suyu hayretle izleyerek elini suda gezdirdi. Farklı renginin yanı sıra su mükemmel bir saydamlığa da sahipti. Derinlik çok fazla olmasına rağmen, üç dört kulaç aşağısı

rahatça seçilebiliyor, Sabriel artlarında bıraktıkları köpüklerin altındaki küçük balık gruplarının hareketlerini izleyebiliyordu.

Bu görüntü onu öylesine rahatlatmıştı ki, önünde ve arkasında bulunan tüm tehlikeleri bir süreliğine de olsa mavi-yeşil sulara gömdü. Etrafta, ne Ölü bir varlık, ne de Ölüm'e açılan bir kapı olduğunu hissetmiyordu. Suyun büyüğü Charter'ı bile bastırmıştı. Birkaç dakikalığına Sabriel kendini

Mogget ve Mihenk Taşı'ndan soyutladı. Babası bile aklından çıkıp gitmişti. O an için tek önemseydiği şey denizin rengi ve eline çarpan suyun serinliği idi.

"Birazdan şehri göreceğiz," dedi Mihenk Taşı zihinsel tatilini yarıda keserek. "Tabii kuleler hala yerindeyse."

Sabriel düşünceli bir şekilde başım sallayarak onu onayladı ve çok sevdiği bir arkadaşından ayrılır gibi elini sudan çekti.

"Senin için çok zor olmalı," dedi, neredeyse kendi kendine konuşuyor, adamdan bir cevap gelmesini beklemiyordu. "İki yüz yıldır yoksun ve sen uyurken Krallık yavaşça çöktü."

"Nestowe ve Belis Geçidi Kuleleri'ni görene dek bütün bu olanlara inanmak istememiştim," diye cevap verdi Mihenk Taşı. "Şimdiyse değişebileceğine asla ihtimal vermediğim bu büyük şehir beni korkutuyor."

"Hiç hayal gücün yok," dedi Mogget sertçe. "İleriyi düşünmüyorsun. Ölümcül bir eksiklik bu."

"Mogget," dedi Sabriel öfkeli bir sesle, muhtemel bir sohbeti mahvettiği için kediye kızmıştı. "Neden Mihenk Taşı'na bu kadar kötü davranıyorsun?"

Mogget, Sabriel'e bakıp tısladı ve sırtındaki tüyleri kabarttı.

"Yalnızca doğruları söylüyorum," diye cevabı yapıştırdı ve küçümser bir ifadeyle ikiliye arkasını döndü. "Hem zaten bunu fazlasıyla hak ediyor."

'Yeter ama! Ben bu gizemli kelime oyunlarından artık çok sıkıldım!" diye bağırdı Sabriel. "Mihenk Taşı, Mogget'ın bilip de benim bilmediğim bu önemli şey nedir?"

Mihenk Taşı sessiz kaldı, dümen yekesini tutan ellerinin eklemleri bembeyaz kesilmiş, bir an önce Belisaere kulelerini görmek isteyen gözleri ufka dikilmişti.

"Nasılsa anlatman gerekecek," dedi Sabriel sesine sınıf başkanı tonunu katarak.

"Eminim o kadar da kötü değildir?"

Mihenk Taşı bir anlık tereddüt yaşadktan sonra dudaklarını ıslatarak konuşmaya başladı.

"Tamamen benim salaklığım, hanımefendi. İki yüz yıl önce son Kraliçe hüküm sürmekteyken... sanırım... yani bundan eminim ki Krallık'ın düşmesi ve Kraliyet soyunun sona ermesinin nedenlerinden biri de benim." .

"Ne?" diye bağırdı Sabriel. "Böyle bir şey nasıl olabilir?"

"Maalesef öyle," diye devam etti Mihenk Taşı üzgün bir sesle, titreyen elleri yekeyi sarsıp tekneye zikzaklar çizdirmeye başlamıştı. "Bir şey vardı... yani..."

Konuşmaya ara verip derin bir nefes aldıktan sonra oturuşunu dikleştirdi ve sonra da rapor veren bir asker tavrıyla devam etti.

"Sana ne kadarını anlatabilirim bilmiyorum çünkü hikaye Yüce Charterlar'ı kapsıyor. Sanırım Kraliçe'den başlamam gerek. Dört çocuğu vardı. Büyük oğlu Rogir benim çocukluk arkadaşımdı. Tüm oyunlarımızda lider hep o olurdu. Biz de onu takip ederdik. Sonraları büyümeye başladığımızda fikirleri acayipleşmeye başlayınca biz de birbirimizden uzak düştük. Ben Muhafızlar'a katıldım, o ise kendi ilgi alanlarına yöneldi. Şimdi artık o ilgi alanlarına Serbest Büyü ve ölü çağırıcılığın da dahil olduğunun farkına varıyorum fakat o zamanlar bundan hiç şüphelenmemiştim. Rogir çok ketum bir çocuktı ve hep uzaklardaydı.

Sonlara doğru...yani demek istediğim olayların birkaç ay öncesinde... şey, Rogir birkaç yıldır ortalıktan kayboldu. Kış ortası Festivali'nden hemen önce geri gelmişti. Onu gördüğüme çok sevinmişim, çünkü tavırları tekrardan çocuklu-ğumuzdaki gibi olmuştu. Bir şekilde onu içine çekmiş olan

saçmalıklara ilgi duymayı bırakmıştı. Birlikte çok daha fazla zaman geçiriyor, ata biniyor, içki içiyor, dans ediyorduk.

Sonra bir gün - günbatımına yakın, serin bir öğleden sonraydı - kağıt oynayan Kraliçe ve diğer soylu hanımları korumakla görevliydim. Rogir gelip annesinden ona Yüce Taşlar'ın olduğu yere kadar eşlik etmesini istedi... hey artık söyleyebiliyorum!"

"Evet," diye sözünü kesti Mogget. Yorgun görünüyordu. "Deniz geçici de olsa tüm yasakları temizledi. Bir süreliğine Yüce Charterlar'dan söz edebiliriz. Bunu unutmuştum."

"Devam et," dedi Sabriel heyecanla. "Madem öyle, fırsatımız varken tüm hikayeyi anlatın. Yüce Taşlar dediğin şiirde geçen üçüncü ve beşinci Yüce Charterlar mı?"

"Evet onlar," diye cevapladı Mihenk Taşı, ders verir bir edayla. Yüce Charterlar'ı üreten insanlar - ya da her ne idiyse - üçünü kan yoluyla ailelere dağıtıp, diğer ikisini ise fiziksel yapılara aktardılar: Duvar'a ve Yüce Taşlar'a. İşte düşük seviyeli taşların her biri gücünü bu ikisinden almaktadır.

Her neyse... Rogir gelip ters giden bir şeyler olduğunu ve Kraliçe'nin duruma el koyması gerektiğini söyledi. Oğlu olmasına rağmen Kraliçe Rogir'e pek güvenmiyordu ve bu yüzden de söylediklerini çok ciddiye almamıştı. Nihayetinde o da bir Charter büyücüsüydü ve hiçbir şey hissetmemişti. Hem oyunu da kazanmak üzereydi, o yüzden Rogir'e sabaha kadar beklemesini söyledi. Bunun üzerine Rogir benden yardımcı olmamı isteyince, ben de bunu yaptım. Rogir'e olan güvenim Kraliçe'yi de ikna etmişti. Batmakta olan güneşle birlikte, Kraliçe, Rogir, ben, diğer üç muhafız ve iki leydi aşağıya, Yüce Taşlar'ın olduğu sarnıca indik."

Mihenk Taşı'nın sesi anlatmaya devam ettikçe giderek bo-ğuklaşıp fısıltıya dönüşüyordu.

"Aşağıda yanlış giden bir şeyler olduğu doğrudur ama

buna Rogir sebep olmuştu. Altı Yüce Taş'tan ikisi kırılmış ve taşları kırmak için gerekli olan kan, Rogir'in yarattığı Serbest Büyü yaratıkları tarafından kurban edilen kendi kız kardeşlerinin kanıydı. Kraliçe'nin mavnası* suları yarararak yaklaşırken, kızların gölgelenen gözlerindeki son umut pırıltılarına şahit oldum. Kırılan taşların şokunu üstümüzden atamadan, Rogir, Kraliçe'nin arkasına geçti ve kör bir hançer ile annesinin boğazını kesiverdi. Elinde akan kanı yakalayabilmek için altın bir kase - Kraliyet kaselerinden birini - tutuyordu ve ben çok geç kaldım, çok geç..."

"Yani bana Kutsal Çukur'da anlattığın hikaye doğru değildi," diye fısıldadı Sabriel. Mihenk Taşı'nın sesi çatlamaya başlayıp gittikçe kayboluyor, gözyaşları yanaklarından aşağı akıyordu. "Kraliçe kurtulamadı..."

"Hayır," diye mırıldandı Mihenk Taşı. "Ama yalan söylemek istememiştim. Kelimeler ağızımdan öyle çıkıverdi."

"Peki sonra ne oldu?"

"Diğer iki muhafız Rogir'in adamlarıydı," diye devam etti Mihenk Taşı, sesi kederli ve ağlamaklıydı. Üstüme saldırdılar ama diğer iki hanımdan biri, Vlare kendini

üstlerine attı. Öfkeden kendimi kaybedip muhafızların ikisini de öldürdüm. Rogir çoktan mavnadan atlamış, elinde kaseyle taşlara doğru ilerliyordu. Siyah kukuletalı dört büyücüsü, üçüncü taşın yanında onu bekliyorlardı. Ona zamanında ulaşamayacağımı biliyordum. Bu yüzden ardından kılıcımı fırlattım ve onu tam kalbinin üstünden vurdum. Attığı çığlık etrafta yankılandı ve bana döndü. Kılıcım gövdesine saplı olduğu halde hala yürüyor, sanki içmemi istercesine kanla dolu kaseyi bana uzatıyordu."

* Mavna: Gemilere ve yakın kıyılara yük taşıyan, güvertesiz büyük tekne.

"Vücudumu paramparça edebilirsin," dedi yürürken. "Zaten benim için kırılğan bir kostümden farksız. Ama beni öldüremezsın."

"Kol mesafeme kadar yaklaştığında tek yapabildiğim yüzüne bakarak o tanıdık ifadesinin altında yatan kötülüğü görmek olmuştu. Ardından ortalık kör edici beyaz bir ışık ve zil sesleri ile kaplandı. Aynı seninkilere benzeyen ziller, Sabriel. Rogir tökezleyip kaseyi düşürünce Kraliçe'nin kanı suyun üzerini bir yağ tabakası gibi kapladı. Arkamı döndüğümde merdivenlerde duran muhafızları gördüm; beyaz ateşten burmalı bir sütun ve kılıç ile zilleri olan bir adam... sonra ya beni devirdiler, ya da kendiliğimden bayıldım. Kendime geldiğimde Kutsal Çukur'da senin karşıdaydım. Oraya nasıl geldiğimi, beni o heykelin içine kimin hapsedtiğini hiç bilmiyorum. Hafızam hala gelip gidiyor."

"Bana anlatmalıydın," dedi Sabriel sesine elinden geldiğince şefkat katmaya çalışarak. "Ama belki de denizin o bağlayıcı büyüü bozmasını beklemen daha doğru olmuştur. Peki söyle bakalım, kılıç ve zilleri olan adam Abhorsen miydi?"

"Bilmiyorum," dedi Mihenk Taşı. "Olabilir."

"Bana kalırsa kesinlikle oydu," diye ekledi Sabriel. Burmalı ateş sütunu ona Mogget'ı hatırlatmıştı. "Sen de oradaydın, değil mi Mogget? Bağlanmadan önceki esas görünümünle."

"Evet, ben de oradaydım," dedi kedi. "O zamanki Abhorsen ile birlikte. Çok güçlü bir Charter büyücüsü olup zil kullanımında ustaydı ama biraz fazla yufka yürekli olduğunu söyleyebilirim. Onu Belisaere'ye gitmeye ikna edene dek akla kararı seçmiştim ama yine de Kraliçe ile kızlarını kurtaramadık."

"Neler oldu?" diye fısıldadı Mihenk Taşı. "Neler oldu?"

"Belisaere'ye döndüğünde Rogir Ölüler'den biri olmuştu," dedi Mogget bıkkınlıkla.
"Bunu ancak bir Abhorsen an-

layabilirdi ve o da Belisaere'de değildi. Rogir'in vücudu bir yerlere gizlenmiş ve Serbest Büyü yaratıklarından biri onu kopyalamıştı.

Çalışmalarının bir yerinde hayatını güçle değiştirmeyi tercih etti ve ondan sonra tüm Ölüler gibi Ölüm'den uzak durabilmek için canlıların hayatlarına son vermesi gerekti. Ama Charter yüzünden Krallık sınırları içinde rahat hareket edemiyordu. İşte bu yüzden Charter'dan tamamen kurtulmak istedi. Uzaklardaki birkaç küçük seviyeli taşı kırmakla da yetinebilirdi ancak o zaman avlanabileceği bölgenin çapı çok küçük olacak, üstelik Abhorsen tarafından er ya da geç avlanacaktı. Dolayısıyla Yüce Taşlar'ı kırmaya karar verdi ve bunun için Kraliyet kanına, kendi ailesinin kanına, ihtiyaç duyuyordu. Ya da Abhorsen veya Clayr'inkine, ama bu ikisini elde etmesi çok daha zordu.

Kraliçe'nin oğlu olması nedeniyle sahip olduğu imkanlar sayesinde amaçlarına neredeyse ulaşmıştı. Yüce Taşlar'ın ikisi kırıldı ve Kraliçe ile kızları öldürüldü. Abhorsen müdahale etmek için çok geç kalmıştı. Evet, belki onu Ölüm'ün derinliklerine kovdu ama gerçek vücudu asla bulunamadığı için Rogir var olmaya devam etti. Ölüler Alemi'ndeki sürgününden bile Krallık'ın çözülmesini idare etti. Ki artık Kraliyet ailesi yok edilmiş, Yüce Charterlar'dan biri sakat kalmıştı ve çürüyüp gitmekte olan her şey Krallık'ın gücünü gittikçe daha da azaltıyordu. Aslında o gece sarnıçta yenilmemiş-ti. Yalnızca geçici bir süre için oyalandı ve tam iki yüz yıldır Yaşam'a geri gelmeye çalışıyor..."

"Ve şimdi burada, değil mi?" diye sözünü kesti Sabriel. "Abhorsenler'in nesillerdir savaşıp, Ölüler Alemi'nin içinde tutmaya çalıştığı Kerrigor o, değil mi? Ayrık Zirve'deki devriyeyi katleden Yüce Ölü, Mordikan'ın efendisi de o, değil mi?"

"Bilmiyorum," diye cevapladı onu Mogget. "Baban öyle düşünüyordu."

"Evet o," dedi Mihenk Taşı soğuk bir sesle. "Kerrigor, Rogir'in çocukluk lakabıydı. Çamur dövüşü yaptığımız günlerin birinde ona bu ismi ben takmıştım. Çünkü resmi ismi Rogirek'ti.

"Ya o, ya da uşakları babamı tam o Ölüm'den çıkmadan önce Belisaere'ye getirmiş olmalılar," diye sesli düşündü Sabriel. "Yaşam'a neden Duvar'ın bu kadar yakınında girdiğini merak ediyorum."

"Esas vücudu Duvar'ın yakınlarında olmalı. Yakınlarında olmak isteyecektir," dedi Mogget. "Bunu biliyor olmalısın. Son Kapı'dan geçmesini engelleyen büyüyü yenilemek için vücuduna ihtiyacı var. "

"Evet," diye cevapladı Sabriel Ölülerin Kitabından bazı pasajları hatırlayarak. Aniden başlayan titremesini hıçkırıklara boğulmadan durdurdu, içinden uzun uzun feryat edip ağlamak geliyordu. Ancelstierre'e, Duvar'ın ötesine geçip, Ölüler'i ve büyülerini geride bırakmak ve gidebildiğince güneye gitmek istiyordu. Ama bu isteklerini bastırıp yeniden söze girdi, "Abhorsenler'den biri onu daha önce yenmiş. Demek ki bunu ben de yapabilirim. Ama önce babamın vücudunu bulmamız gerek."

Bir an yelkenlere vuran rüzgar ve teknenin hırlaması dışında bir sessizlik oldu. Mihenk Taşı elleriyle gözlerini silerek Mogget'a baktı.

"Merak ettiğim bir şey var. Ruhumu Ölüm'e gönderip vücudumu heykelin içine koyan kim?"

"Sana ne olduğunu hiç bir zaman öğrenemedim," diye cevap verdi Mogget. Yeşil gözleri Mihenk Taşı'nın bakışlarıyla buluştu, artık bir kedi olmaktan çıkmıştı. "Ama Abhorsen'in işi olmalı. Sarnıçtan çıktığımızda delirmiş gibiydin. Muhte -

melen Yüce Taşlar'ın kırılmasından dolayı. Hafızanı da kaybetmiştin. Dinlenip kendine gelmen için iki yüz yıl o kadar da uzun bir süre değilmiş. Sende bir şeyler görmüş olmalı, ya da Clayr buzullarında bir şeyler görmüştür. Bilemiyorum. Her neyse, şehre yaklaşıyoruz ve denizin etkisi azalıyor. Büyü gene..."

"Hayır, Mogget!" diye bağırdı Sabriel. "Senin kim olduğunu bilmem gerek." Nasıl bir bağlantın var Yüce..."

Sesi boğazında kilitlendi ve tıkanıp kaldı.

"Çok geç," dedi Mogget. Pembe diliyle tüylerini yalamaya başlamıştı.

Sabriel derin bir iç çekti ve önce turkuvaz renkli suya, ardından da beyaz şeritli mavi gökyüzündeki sarı güneşe baktı. Hafif bir esinti üstlerindeki yelkeni şişirip saçlarını uçuştur-maya başlamıştı. Önlerinde martılar çığlıklar atarak uçuyor, suya dalıp balıklarını yakaladıktan sonra sürülerine yetişmeye çalışıyorlardı.

Etraftaki her şey son derece renkli ve hayat doluydu. Derisindeki tuz katmanı ve yıkanmamış vücutlarındaki balık kokusu bile gözlerine bir şekilde canlı görünüyordu. Şu an için Mihenk Taşı'nın acıklı geçmişi ve Rogir/Kerrigor tehlikesinden çok çok uzaktaydı.

"Çok dikkatli olmalıyız," dedi sonunda. "Ve Charter... Nestowelu Bilge'ye ne demiştin, Mihenk Taşı?"

"Charter hepimizi korusun."

On Dokuzuncu Bölüm

Sabriel Belisaere'yi gözünde harabe haline gelmiş, yaşamdan yoksun bir şehir olarak canlandırmıştı ama gerçek böyle değildi. Şehrin kuleleri ile üstüne kurulduğu yarımada'yı çevreleyen etkileyici duvarları gördüklerinde etraflarında kendilerinininkine benzer başka balıkçı tekneleri de bulunduğunu fark ettiler. Yanlarından geçerken onlara el sallayan ve selam veren normal balıkçıları bunlar. Kullan-dıkları kelimeler Belisaere'nin yeni durumu ile ilgili ipuçları veriyordu aslında. "Gün ışığı ve hızlı sular sizinle olsun," Mihenk Taşı'nın zamanında pek de kullanılan bir selamlaşma cümlesi değildi.

Şehrin ana rıhtımına, batı tarafından ulaşılıyordu. Dev gibi yükselen iki savunma duvarının arasından akan geniş, şamandıralı bir kanal büyük bir iç havuza açılıyordu. İç denizin üç tarafında bulunan iskelelerin büyük çoğunluğu terkedilmiş bir görünüme sahipti. Kuzeyde ve güneydeki boş iskelelerin arkalarında yer alan depoların kırık duvarları ve parçalanmış çatıları, uzun süredir kullanılmıyor olduklarının bir ispatıydı.

Yalnızca doğudaki limanda hareketlilik vardı. Eski günlerde kullanılan ticari kalyonlardan* eser olmasa da, liman yük

*Kalyon: Yelkenle ve kürekle yol alan savaş gemilerinin en büyüğü.

indirip bindiren birçok küçük tekne ile dolmuştu. Vinçler sallana sallana yükleme yapıyor, işçiler iskeleler arasında paketleri taşıyordu. Teknelerin aralarında denize girip birbirleriyle şakalaşan küçük çocuklar vardı. İskelelerin arka kısmında bir depo yoktu fakat onun yerine içlerinde malların sergilenmesi için birer masa ve mal sahibi ile müşterilerin oturabilmesi için sandalyeler bulunan yüzlerce üstü açık kulübe bulunuyordu. Mihenk Taşı tekneyi limandaki boş bir palamara* doğru sürerken Sabriel müşteri sayısının hiç de az olmadığını fark etti. İnsanlar dört bir yana adeta saldırıyor, çok aceleleri varmışçasına hareket ediyorlardı.

Mihenk Taşı, tam savrulup iskelelerin yanlarında sıralanmış olan korkuluklara sürtmelerine ramak kaldığı sırada ipleri gevşeterek tekneyi rotasına soktu. Sabriel iskeleye sıçrayıp fırlattı halatı dubaya bağlayacağı sırada, bir sokak çocuğu ortaya çıkmış ve işi onun yerine halletmişti.

"Bahşış," diye bağırdı çocuk. Tiz sesi etraftaki kalabalıktan çıkan boğuk gürültüyü bastırmıştı. "Bahşış, bayan?"

Sabriel kendini zorlayarak gülümsedi ve çocuğa gümüş bir kuruş fırlattı. Çocuk parayı ustalıkla havada kaptıktan sonra sırtarak hızlı adımlarla iskeledeki insan kalabalığına karışıp ortadan kayboldu. Sabriel'in gülümsemesi yüzünden bir anda silindi. Burada çok sayıda Ölü yaratık hissediyordu...tam bu noktada olmasa da şehrin içlerinde. Belisaere, bulundukları rıhtımla açık denize açılmakta olan merkezi bir vadiyi çevreleyen dört alçak tepenin üzerine kurulmuştu. Sebebini kestiremiyordu ama Sabriel'in hisleri ona yalnızca vadide Ölü olmadığını söylüyordu. şehrin yerleştiği alanın en az üçte ikisini kaplayan tepeler ise Ölüler'le kaynıyordu sanki.

* Palamar: Gemileri iskele, rıhtım veya şamandıraya bağlamaya yarayan kalın halat.

Bununla beraber, şehrin içinde bulundukları kısmı hayat doluydu. Sabriel büyük şehirlerin ne kadar gürültülü olabileceğini unutmuştu. Ancelstierre'de, on bin kişiden daha fazla bir nüfusa sahip olmayan Bain'den daha büyük bir şehre ayak basmışlığı yoktu. Elbette Belisaere, Ancelstierre standartlarına göre büyük bir şehir sayılmazdı ve son on yıldır Ancelstierre'deki gürültü kirliliğini önemli miktarda artıran otobüs ve özel araçlardan yoksundu ama şehir bu açığı insanları ile kapatıyordu. Ateşli bir şekilde tartışan, bağırp çağırın, şarkı söyleyen, pazarlık yapan insanlar...

İskeleye tırmanıp bir şey unutup unutmadıklarını kontrol ettikleri sırada Sabriel Mihenk Taşı'na, "Eskiden de böyle miydi?" diye bağırdı.

"Hayır, rıhtım genelde daha büyük gemilerle dolu olurdu ve bu pazarın yerinde depolar vardı. Etraf daha sessizdi ve insanların da bu kadar aceleleri yoktu."

İskelenin ucunda durarak insanlar ve mallardan oluşan akıntıyı seyretmeye başladılar, taze deniz esintisinin yerini yavaş yavaş şehrin kokusu alıyordu. Yemek, odun ateşi, tütsü, yağ ve lağım kokulan birbirine karışmıştı...

"Ayrıca şehir eskiden çok daha temizdi," diye ekledi Mihenk Taşı. "Bence hemen geceyi geçirebileceğimiz bir han bulalım."

"Bence de," dedi Sabriel. Önündeki insan dalgasına karışmaya tereddüt ediyordu. Hissedebildiği kadarıyla aralarında hiç Ölü bulunmasa da Ölüler'le bir tür anlaşma içinde oldukları kesindi ve bu gerçek ona her türlü lağım kokusundan daha da iğrenç geliyordu.

Sabriel halkı gözlemeye devam ederken Mihenk Taşı yanlarından geçen bir çocuğu omuzlarından yakalayarak durdurdu. Aralarında geçen birkaç saniyelik konuşma ve bir başka gümüş kuruşun el değiştirmesinden sonra çocuk ka-

labalığa karıştı. Mihenk Taşı da onu izleme niyetindeydi. Arkasına baktığında etrafa boş boş bakan Sabriel'i görünce kızı elinden tuttuğu gibi peşinden sürüklemeye başladı, uyuşuk Mogget da her zamanki isteksiz adımlarla peşlerinden onları takip ediyordu.

Bu, canlandığından bu yana Sabriel'in Mihenk Taşı'na ilk dokunuşuydu. Yaşadığı şok onu çok şaşırtmıştı. Tam hayallere daldığı sırada adam aniden elini kavramıştı... eli olması gerektiğinden daha büyüktü ve garip bir şekilde hissiz gibiydi. Kendine gelince hızlıca elini çekti ve kalabalığın aktığı yöne doğru zikzaklar çizerek ilerleyen çocuğu takip etmeye odaklandı.

Tepesi açık olan pazar yerinin tam ortasından geçmekteydiler, ilerledikleri sokak belli ki balık ve kümes hayvanı satışına ayrılmıştı. Sokağın rıhtıma bakan ucu içlerinde taze balık olan kutularla doluydu. Satıcılar bağırarak fiyatları söylüyor, alıcılar ise yine bağırarak kendi tekliflerini ya da söylenilen fiyata karşı şaşkınlıklarını dile getiriyorlardı. Sepetler, çantalar ve kutular el değiştiriyor, boşalanlar balık, ıstakoz, ahtapot ve çeşitli deniz kabukluları ile yeniden doluyordu. Tek tek sikkeler ya da zaman zaman keseler avuçtan avuca dolaşıp el değiştiriyordu.

Sokağın öteki tarafına gittikçe gürültü biraz azalıyordu. Burada genelde, kafeslerin içinde çoğu yaşlı ve yanık bir görünüme sahip olan tavuklar sergileniyordu ve pazarlık daha yavaş işliyordu. Usta bir kasabın tavukların kafalarını ardı ardına koparıp vücutlarını bir kutuya atmasını izleyen Sabriel, kafasını çevirerek bu dehşetli ölüm anlarını görmezden gelmeye çalışıyordu.

Pazarın gerisinde, önce yakılıp ardından kazılarak özel olarak hazırlandığı belli olan bomboş bir alan bulunuyordu.

Sabriel arka tarafta, alana paralel olarak akmakta olan su kemerini görene dek ne için olduğunu anlayamadı. Vadide yaşayan halk Ölüler ile anlaşmamıştı. Vadide Ölüler'in bulunmayışının sebebi yaşadıkları kısmın su kemerleri ile çevrili olmasıydı.

Zeminin temizlenmesi, muhtemelen kemerlerin daha rahat korunabilmesi içindi. Sabriel bir okçu devriyesinin alanda uygun adım ilerlediğini gördü. Rehberleri onları kemerin dört kenarının ikisinin arasından yükselmekte olan merkezi bir tonoz*

doğru götürüyordu. Her iki yana doğru devam eden küçük tonozlar kemerin ana kanalını destekliyordu, ancak buralar izinsiz girişleri engellemek için dikenli çalılar ile kaplanmıştı. Yukarıdan akan hızlı sular ise Ölümler'i geride tutmaya yarıyordu.

Sabriel tonozun altından geçtikleri sırada pelerinine sıkı sıkı sarındı ama Mihenk Taşı'nın cebinden çıkan diğer bir gümüş kuruş muhafızların ilgisini üzerlerinden çekmeye yetmişti. Üçüncü, hatta dördüncü, sınıf askerlerden oluşan muhafızların üzerlerinde en ufak bir Charter ya da Serbest Büyü sembolü bulunmuyordu.

Kemerin ötesinde yer alan sokaklar, taşları gelişigüzel döşenmiş bir meydana kıvrılıyor, meydanın ortasında ise kulaklarından su fışkırmakta olan taş giymiş bir adam heykelinden oluşan garip bir çeşme yer alıyordu.

"Kral Üçüncü Anstyr," dedi Mihenk Taşı çeşmeyi işaret ederek. "Garip bir mizah anlayışı vardı. Hala burada olduğuna sevindim."

"Tam olarak nereye gidiyoruz?" diye sordu Sabriel. Halkın Ölümler ile ittifak içinde olmadığını anlayınca rahatlamıştı.

"Bu çocuk iyi bir han bildiğini söylüyor," diye cevap verdi

*Tonoz: Bir kemerin aralıksız devam etmesiyle oluşan örtü biçimi.

Mihenk Taşı sırtıtmakta olan yırtık pırtık giysili sokak çocuğunu göstererek.

"Üç Limon Sembolü," dedi çocuk. "Şehrin en iyisidir, beyim. Bayan."

Tam arkasını dönüp yürümeye başlamıştı ki rıhtımdan gıcırtilı bir çan sesi duyulmaya başladı. Üç kere çalman çanın gürültüsü meydandaki güvercinleri kaçırmıştı.

"Nedir bu?" diye sordu Sabriel. Ağzı açık çocuk ona döndü, "Çan sesini kastediyorum."

"Günbatımı," diye cevapladı oğlan sorulanın ne olduğunu kavrayınca. "Biraz erken çaldılar. Belki de bir bulut falan geliyordur."

"Günbatımı çanı çalındığında herkes evine mi girmek zorunda?" diye devanı etti Sabriel.

"E herhalde!" diye bağırdı çocuk. "Yoksa hayaletler adamı yer."

"Anladım," dedi Sabriel. "Hadi devam edelim."

Üç Limon Sembolü beklenmedik bir biçimde nezih bir handı. Dört katlı beyaz binanın ön kısmı Kral Anstyr Çeşmesi Meydanı'ndan yaklaşık, iki yüz metre ötedeki başka bir meydana açılıyordu. Meydanın tam ortasında üç adet devasa limon ağacı yükseliyor, ağaçların güzel kokulu yaprakları ile mevsimi olmamasına rağmen dallarında yeşeren limonları dikkat çekiyordu. Charter Büyüsü, diye düşündü Sabriel, büyük ihtimalle ağaçların arasında bir Charter taşı ve kadim bereketlilik büyüsü gizlenmişti. Sabriel, kaldığı odanın meydana bakan bir penceresi olmasına şükrederek havadaki limon kokusunu keyifle içine çekti.

Hizmetçi kız, arkasında durmuş odadaki banyo teknesini sıcak su ile doldurmakla meşguldü. Tekne neredeyse dolmak

üzereydi, bu boşalttığı son kova su olmalıydı. Sabriel pencereyi kapatarak buharları tüten suyu izlemeye başladı.

"Başka bir isteğiniz var mı, bayan?" diye sordu hizmetçi kız hafif bir reverans yaparak.

"Hayır, teşekkürler," diye cevap verdi Sabriel. Kızın çıkarken kapadığı odanın kapısını sürgüledikten sonra pelerinini bir yana atarak ter ve tuz lekeleriyle kaplı leş kokulu zırhıyla çamaşırlarını çıkardı. Acil bir durumda kolayca ulaşabilmek için kılıcını teknenin kenarına dayadıktan sonra keyifle suya girdi ve limon kokulu sabunu kullanarak derisine adeta yapışmış kirve teri temizlemeye başladı.

Yandaki odadan bir erkek sesi duyuluyordu, bu Mihenk Taşı olmalıydı. Ardından su sesleri ve hizmetçi kızın kıkırdamaları geldi. Sabriel vücudunu sabunlamayı bırakıp yan odayı dinlemeye başladı. Söylenenleri tam olarak anlayamıyordu ancak daha fazla kıkırdama ve derin bir erkek sesi duydu. Ardından kulağına su Sıçratma sesleri gelmeye başladı. Sanki bir değil de iki kişi banyo yapıyor gibiydi.

Bir sessizlik anından sonra fışkıran sular, iç çekmeler ve kıkırdamalar tekrar başladı, bu gülen Mihenk Taşı mıydı yoksa? Ardından bir dizi kısa ve keskin inleme sesi gelmeye başladı. Bu seferkilerin bir kadından geldikleri kesindi. Sabriel kızarak dişlerini sıktı ve daha fazla duymamak için kafasını yalnızca burnu ve ağzı yukarıda kalacak şekilde çabucak suya soktu. Neyse ki suyun altındayken kalbinin kulaklarında yankılanan düzenli atışları dışında hiçbir şey duymuyordu.

Zaten ne fark ederdi ki? Mihenk Taşı'na asla o gözle bakmamıştı. Aşk, gerçekten de şu sıralar aklındaki en son şeydi. Zaten yeterince problemi vardı, bir de bunlara

doğum kontrolü ve aşık olmak gibi yenilerini eklemek istemiyordu. Ne yapacaklarını planlamalı ve ilerisini düşünmeliydi. Mihenk

Taşı okuldan ayrıldıktan sonra tanıştığı ilk genç adamdı, hepsi bu. Gerçek adını bile bilmiyordu...

Teknenin yanından gelen belli belirsiz bir sürtünme sesi kafasını sudan çıkartmasına neden oldu, bunu yaptığı an duvarın öbür tarafından gelen erkeksi bir iniltiyi de işitmek durumunda kalmıştı. Tam kafasını suya geri daldıracakken Mogget'ın pembe burnunu gördü. Gözyaşlarını gizlemeye çalıştı ve kızgın bir şekilde kollarını göğsünde birleştirerek sordu, "Ne istiyorsun?"

"Mihenk Taşı'nın odasının şu tarafta olduğunu bilmek istersin diye düşündüm," dedi Mogget diğer taraftaki sessiz odayı işaret ederek. "Odasında banyo teknesi olmadığı için sen bitirince seninkini kullanıp kullanamayacağını merak ediyor. Şu anda da aşağıda bölgeyle ilgili son gelişmeleri öğrenmekle meşgul."

"Hımm," diye cevapladı onu Sabriel. Önce uzaktaki sessiz duvara, ardından da sevişen çiftin çıkardığı seslerin yatak gıcırtiları tarafından bastırıldığı odaya bir bakış attı. "Ona işimin bitmek üzere olduğunu ilet."

Yirmi dakika sonra ödünç aldığı ve üstüne taktığı kılıç kemeriyle uyuşmayan elbisesiyle tertemiz bir Sabriel ayağında terlikleriyle تنها lobiyi geçti ve Mihenk Taşı ile karşılaştı. Usulca genç adamın arkasından yaklaşıp dürtünce az kalsın birasını dökmesine neden oluyordu.

"Banyo sırası sende," dedi Sabriel neşeyle. "Kötü kokulu muhafızım. Tekneyi sıcak suyla doldurmalarını söyledim. Bu arada umarım Mogget'ın de odada bulunmasına itirazın yoktur."

'Yok canım, neden olsun ki?' diye sordu Mihenk Taşı, kızın hem tavırlarına hem de sorduğu soruya şaşırarak. 'Yalnızca temizlenmek istiyorum, hepsi bu.'

"Güzel," diye cevapladı Sabriel. "Akşam yemeğini senin

odana servis etmelerini söyleyeceğim böylece yemeğimizi yerken ne yapacağımızı da planlayabiliriz."

Yemeğin planlama kısmı pek uzun sürmedi. Temizlenip kendilerini güvende hissetmeleri ve hepsinden önemlisi karınlarının tok olması, geçmiş sıkıntılarını ve gelecekle ilgili korkularını o an için unutmalarını sağlamıştı. Sarımsak ve kabak soslu çok leziz bir ahtapot güveci yemişlerdi.

Fakat yemekleri bittiği anda, gerçekler kendilerini göstermeye, kaygılar da tekrar su yüzüne çıkmaya başladı.

"Bence babamın vücudunu bulma ihtimalimizin en yüksek olduğu yer... şey... Kraliçe'nin öldürüldüğü yer," dedi Sabriel yavaşça. "Sarnıç demiştin, değil mi? Ne tarafta kalıyor?"

"Saray Tepesi'nin altında," diye cevapladı Mihenk Taşı. "Birden fazla girişi var ama hepsi kemerin koruması dışında kalıyor."

"Ben de aynı fikirdeyim," dedi Mogget; Mihenk Taşı'nın yatağındaki battaniyelerin altına uzanmıştı. "Ama çok tehlikeli bir yer olduğunu da bilmelisiniz. Charter, ki buna birçok bağlama büyüğü de dahil, büyük ölçüde etkisiz olacak. Ve düşmanımızın..."

"Kerrigor," diyerek sözünü böldü Sabriel. "Ama orada olmayabilir. Olsa bile gizlice girebilir ve - "

"Gölgelere karışıp kenarlara kadar ilerleyebiliriz," dedi Mihenk Taşı. "Sarnıç çok büyük bir alanı kapsıyor ve içinde yüzlerce sütun var. Ama sığ sularda yürürken çok ses çıkaracağız ve su da sesleri öteye iletir. Ve altılar... biliyorsunuz ki... sarnıcın tam ortasında duruyor."

"Eğer işin ucunda babamı bulup ruhunu vücuduna geri getirmek varsa," dedi Sabriel inatla, "önümüze çıkan her türlü tehlike ile baş edebiliriz. Şu an için önceliğimiz babamı bulmak. Geriye kalan her şey bekleyebilir."

"O zaman anladığım kadarıyla önerdiğin plan, gölgelere karışıp ilerleyebildiğimiz kadar ilerleyip babamın vücudunu bulmak, ki umarım güvenli olacağımız bir köşeye tıktırmışlardır, ve olacakları izleyip ona göre hareket etmekten ibaret, doğru mu?" diye sordu Mogget.

"Gün ortasında yola çıkacağız..." diye başladı Sabriel.

"Sarnıç yerin altında," diye sözünü kesti Mogget.

"Yani sıkışırsak kaçabileceğimiz güneş ışığı olacak," dedi Sabriel onu bastıran bir sesle.

"İçeride de biraz ışık olacak," diye ekledi Mihenk Taşı. "Öğlenleri aşağısı loş bir alacakaranlığa büründüğünde, güneş ışığı hafifçe sulara yansır."

"Daha sonra da babamın vücudunu bulup güvenli bir yere, örneğin buraya, getiririz," dedi Sabriel. "Devamında ne yapmamız gerektiğini de sonra planlarız."

"Mükemmel bir plan oldu gibime geliyor," diye fısıldadı Mogget. "Basitliğin dehası..."

"Daha iyi bir fikrin var mı?" diye lafı yapıştırdı Sabriel. "Ben denedim ve bulamadım. Keşke evime, Ancelstierre'e gidip her şeyi untabilsen, ama o zaman bir daha babamı görme şansım kalmayacak ve Ölüler bu çürümüş Krallık'tan geriye ne kaldıysa yiyip bitirecek. Belki de planımız başarıya ulaşmayacak ama eğer Abhorsen isem en azından denemeliyim, ama sen bana hiç yardımcı olmuyorsun!"

Sabriel sözlerini bitirdikten sonra odada rahatsız edici bir sessizlik oldu. Mihenk Taşı utançla başını yana çevirmişti. Mogget ona baktı ve esneyerek omuzlarını silktilti.

"Peki o zaman, dediğin gibi olsun. Zaten ben de son bin yıldır iyice beyinsizleştim - hatta hizmet ettiğim Abhorsen'lerden bile daha çok."

"Bence bu planın en az diğerleri kadar şansı var," dedi Mi-

henk Taşı ondan hiç beklenmeyen bir şekilde. Biraz tereddüt ettikten sonra ekledi, "Tabii bu durum korkuyor olduğum gerçeğini değiştirmiyor."

"Ben de korkuyorum," diye fısıldadı Sabriel. "Ama yarın güneşli bir hava olursa sarnıca gidiyoruz."

"Evet," dedi Mihenk Taşı. "Daha fazla korkmadan önce gidelim."

Yirminci Bölüm

Belisaere'in, kemerlerin korumasında kalan güvenli kısmını - özellikle uzun süredir terk edilmiş ve şehrin kuzeyindeki tepeye kıvrılmakta olan evlere açılan kuzey kemeri - terk etmek, içeri girmekten daha zordu.

Kemerin çıkışında çünkü rıhtım muhafızlarına göre çok daha güçlü ve tetikte görünen altı tane nöbetçi bekliyordu. Sabriel ve Mihenk Taşı'nın önünde, geçiş izni bekleyen bir grup adam vardı. Konuşma ve tavırlarından niyetlerinin pek de iyi olmadığı kolayca anlaşılıyordu. Adamların her biri, küçük hançerlerden geniş baltalara ve sırtlarındaki küçük yaylara varıncaya dek tepeden tırnağa silahlıydı.

"Bunlar da kim?" diye sordu Sabriel Mihenk Taşı'na. "Neden şehrin Ölü tarafına gitmek istesinler ki?"

"Yağmacılar," diye cevap verdi Mihenk Taşı. "Dün akşam birileri bundan bahsediyordu. Ölüler saldırınca, şehrin bazı kısımları hızlıca terk edilmiş, yani o taraftaki evlerde hala birçok değerli eşya bulunuyor. Bence oldukça riskli bir iş..."

Sabriel düşünceli bir tavırla başını salladı ve kemer duvarının yanında oturup volta atan adamlara bakmaya devam etti. Bazıları da ona bakıyordu. Bir an pelerininin altına gizlediği palaskasını hatırladı ve onun bir ölü çağırıcı olduğunu fark edeceklerini sandı ama ardından Mihenk Taşı ve ken-

deşinin de birer yağmacı gibi göründükleri gerçeğini kabullendi. Sonuçta başka kim gönüllü bir şekilde güvenli bölgeyi terk ediyor olabilirdi ki? Aslında kendini, az da olsa, yağmacı' gibi hissetmiyor değildi. Yeni banyo yapıp temizlenmiş olsa da, nemli kıyafetleri ve zırhı içinde dışarıya pek de iç açıcı bir görüntü sunmadığına şüphe yoktu. Pelerini yıkandıktan sonra düzgün bir şekilde kurutulmadığı için yer yer hala ıslaktı. İşin tek iyi tarafı Uç Limon Sembolü'nün çamaşırcılarının kullandığı sabun sayesinde tüm kıyafetlerine hakim olan tatlı limon kokuşuydu.

Sabriel, ilk başta yağmacıların nöbetçilerin onayını bek- 'lediklerini sanmıştı ancak adamların bakışları ardalarında bir yerlere odaklanınca, başka bir şeyi beklediklerini anladı. Bir dizi küfür ve homurdanmanın ardından yağmacılar kendi aralarında kaba bir sıra oluşturdular.

Sabriel omzunun üstünden geriye dönüp baktığında donup kalmıştı. Yanlarında, yaşları altıyla on altı arasında değişmekte olan yirmi çocuk bulunan iki adam kemere yaklaşıyordu. Elllerinde uzun kırbaçlar vardı. Çocuklar ise ayak bileklerinden kelepçelenmiş, kelepçeleri de ortalarından geçen uzun bir zincirle birbirine bağlanmıştı. Adamlardan biri zinciri tutarak çocukları yönlendiriyor, grubu arkadan takip eden diğer adam ise ara sıra kırbacını şaklatarak düzeni sağlıyordu.

"Dün gece bundan da bahsedildi," diye mırıldandı Mihenk Taşı Sabriel'e yaklaşıp, eliyle kılıcının kabzasını kavramıştı. "Şehir efsanesi sanmıştım. Yağmacılar, çocukları - daha doğrusu köleleri - Ölüler'i çekmek için yem olarak kullanıyorlar. Daha doğrusu, çocukları yağmalayacakları bölgenin uzağına bırakıp Ölüler'i meşgul ediyorlar."

'Ama... bu korkunç bir şey!" diye öfkeyle konuştu Sabri-

el. "Bu adamlar yağmacı değil, köleciler! Buna bir son verelim!"

İleri atıldı ve yağmacıları kör ederek yönlerini şaşırtacak bir Charter büyüüsü yapmaya koyuldu ama boynunda hissettiği keskin bir acı yüzünden durmak

zorunda kaldı. Omzuna tünemiş olan Mogget pençelerini Sabriel'in çenesinin altına geçirmişti. Hayvan kulaklarına uzanıp fısıldarken boynundan akan kanlar saçlarına karışıyordu.

"Dursana! Etrafımızda tam dokuz tane yağmacı ve altı tane de nöbetçi var. Burada ölüp gidersen, bu çocuklara ve halkın geri kalanına ne faydan dokunacak? Tüm bu kötülüğün sebebi Ölüler ve Abhorsen'in görevi de Ölüler'le dövüşmektir!"

Sabriel bu sözler üzerine sessiz kaldı, gözlerinin köşelerinde öfkeli yaşlar toplanmaya başlamıştı. Öylece, kaderlerine razı görünüp umutsuzca ilerleyen çocukları seyretti. Başları önlerindeydi ve zincirlerinin içinde kıpırdamıyorlardı bile; ta ki yağmacılardan biri kırbacını kullanıp ilerleme emrini verene dek.

Bir süre sonra grup kemerin altından geçmiş, harap olmuş sokaklarda ilerliyordu. Güneş kaldırımlı sokağı aydınlatıyor, gün ışığı, adamların silahları ile zırhlarının üstünden yansıyor. Kısa bir an için, küçük bir oğlan çocuğunun sarı saçları üzerine vuran ışıkla parıldadı. Daha sonra grup sağa dönerek Sikkeci Tepesi'ne yöneldi ve gözden kayboldu.

Sabriel, Mogget ve Mihenk Taşı, muhafızlarla pazarlık ederek geçen on dakikanın sonunda kemerden çıktılar. Zırhının üzerinde yemek lekeleri bulunan geniş omuzlu muhafız liderinin "Resmi Yağmacı Lisansı" adı altında, üstü kapalı bir şekilde rüşvet talep ettiğini anlamakta gecikmemişlerdi. Pazarlığa dönüşen konuşmanın sonunda, Sabriel ve Mihenk Taşı için üç, Mogget içinse bir gümüş kuruş ödenmesine iki

taraf da razı oldu. Sabriel, Mogget'ın sessiz kalarak, adamları kendisini küçük görmemeleri için uyarmamasına oldukça, şaşırmıştı.

Kemerin ötesine geçtikleri an Sabriel etraftaki Ölüler'in varlığını hissetmeye başladı. Yıkık evlerde, mahzenlerde,-kanalizasyonda, ışığın ulaşamayacağı her yerde pusuya yatmış gecenin düşmesini bekliyorlardı.

Aslında Ölüler birçok anlamda yağmacıların gece versiyonu gibiydiler. Gündüz saklanıp gece ava çıkıyorlardı. Belisaere'de birçok Ölü yaratık vardı ama büyük çoğunluğu zayıf, korkak ve kıskanç ruhlardan ibaretti. Sonsuz açlıklarına karşın kurbanlarının sayısı oldukça kısıtlıydı. Her sabah, birçoğu Yaşam'a tutunma gücünü kaybedip Ölüm'e geri dönmek zorunda kalıyordu ama sayıları o kadar çoktu ki...

"Burada binlerce Ölü yaratık var," dedi Sabriel gözleriyle etrafı tarayarak. "Çoğu güçsüz, ama sayıları çok fazla!"

"Hemen sarnıca mı gidelim?" diye sordu Mihenk Taşı. Sorusunun içinde gizli bir soru daha vardı, en azından Sabriel böyle yorumlamıştı. Çocukları kurtarmayı deneyecekler miydi?

Bu soruya cevap vermeden Önce gökyüzüne ve güneşe baktı. Bulutlar engel olmazsa yaklaşık dört saat boyunca kuvvetli bir ışıkları olacaktı. Yağmacıları defettiklerini düşünecek olursak, yarma dek babasını bulmaları mümkün müydü? Babasının ruhu ile vücudunun bir araya gelmesi ihtimali her geçen gün daha da azalıyordu. Yüce Charter taşlarını onara-bilmek için Kerrigor'u yenilgiye uğratıp, Krallık'ı işgal etmiş olan Ölüler'i kovmaları gerekiyordu ve bunu da babası olmadan yapmaları mümkün değildi...

"Evet direk sarnıca iniyoruz," dedi Sabriel, sesinin güçlü çıktığını umut ederek.

"Belki... belki de dönüşte çocukları kurtarma şansımız doğar."

Mihenk Taşı önden gidip, güneşli sokakların ortasından ilerlemeye başladı. Yaklaşık bir saat boyunca terk edilmiş sokaklarda yürüdüler, duyabildikleri tek ses botlarının sokak taşlarında çıkardığı tıngırtılardı. Ortalıkta ne bir kuş ne de başka bir hayvan vardı. Böcek bile yoktu. Yalnızca çürümüş yıkıntılar...

En sonunda Saray Tepesi'nin etrafından dolanan demir parmaklıklı bir bahçeye ulaştılar. Tepenin üstünde, Kraliyet Sarayı'ndan geriye kalan kararmış taşlardan başka bir şey kalmamıştı.

"Sarayı son kral vekili yaktı," dedi Mogget üçü durmuş saraya bakarken. "Bundan yaklaşık yirmi sene önce, muhafızlar ve Abhorsen'lerin yaptığı tüm koruma büyülerine rağmen sarayın çevresi Ölü yaratıklarla kaynamaya başlamıştı. Söylediklerine göre, bir gün kral vekili aklını kaçırmış ve tüm Ölüler'i yakmaya çalışmış."

"Peki adamın kendisine ne oldu?" diye sordu Sabriel.

"Aslında o bir kadındı," diye cevapladı Mogget. "Ya yangında öldü ya da Ölüler tarafından avlandı. Ve bu olayla beraber Krallık'ı yönetme çabalarının da sonu gelmiş oldu."

"Çok güzel bir binaydı," dedi Mihenk Taşı. "Muazzam bir Saere manzarasına sahipti. Yüksek tavanları ve ışıkla deniz esintilerini yakalayan mükemmel bir havalandırma sistemi vardı. Sarayda her an mutlaka müzik ve dans gösterileri olur, Yaz Ortası yemekleri çatıdaki bahçede yenir ve binlerce kokulu mum yakılırdı..."

Derin bir iç çekti ve parmaklıktaki deliği işaret etti.

"İçeri şu taraftan girebiliriz. Bahçedeki dekoratif mağaralardan biri sarnıca açılıyor. Su seviyesine kadar yalnızca elli

basamak var. Eğer sarayın içinden girecek olursak tam yüz elli basamak inmemiz gerek..."

"Hatırladığım kadarıyla tam olarak yüz elli altı," dedi Mogget.

MihenK Taşı omuzlarını silkti ve deliğe girerek çimlerin üzerinde emeklemeye başladı. Görünürde kimse olmamasına rağmen kılıçlarını çekmişti. Yakınlarındaki ağaçların gövdeleri arkasına herhangi bir yaratığın saklanabileceği kadar genişti.

Sabriel MihenK Taşı'nı takip etti, Mogget omzundan öne doğru sıçrayıp tembel adımlarla ilerleyerek havayı koklamaya başladı. Sabriel de kılıcını çekti ama palaskasına dokunmadı. Çok yakınlarında Ölü bir yaratık olduğunu hissetmiyordu. Zaten bahçe de aynı geçtikleri sokaklar gibi günlük güneşlikti.

Bir zamanlar içlerinden sular fışkıran, yedi adet sakallı Triton* heykelini beslediği anlaşılan, kokuşmuş küçük bir göletin yanından geçerek yalnızca beş dakikalık bir yürüyüş sonunda dekoratif mağaralara varılıyordu. Heykellerin ağızları çürük yapraklarla tıkanmış ve göletin yüzeyi de sarı-yeşil bir çamur tabakası ile kaplanmıştı.

Karşılarında yan yana üç mağara girişi bulunuyordu. MihenK Taşı onları ortadaki, büyük girişe yöneltti. Mağaranın içine inen basamaklar ve tavanı destekleyen sütunlar aynı cins mermerden kesilerek yapılmıştı.

"Tepenin içine doğru kırk adım kadar gidiyor," diye açıkladı MihenK Taşı girişte durmuş mumlarını yaktıkları sırada. Mağaranın nemli havasına, sülfür kibritlerin iğrenç kokusu karışmıştı. "Bu mağaralar yaz piknikleri için yapıldılar. Arka

* Triton: Mitolojide Poseidon ile Amphitrite'nin oğlu. Belden yukarısı insan, belden aşağısı balık şeklinde ayaklan at ayağına benzeyen bir deniz tanrısı.

tarafta bir kapı var. Kilitli olabilir ama Charter büyüğü ile açarız. Kapının ardında merdivenler başlayıp dümdüz aşağı iniyor. Yalnız ışığımız olmayacak ve koridor da oldukça dar sayılır."

"Önden ben gideyim o zaman," dedi Sabriel bacakların-daki ağrı ve midesindeki bulantıya rağmen metanet göstererek. "Burada bir şey hissetmiyorum ama aşağıda Ölüler olabilir..."

"Pekala," dedi Mihenk Taşı yaşadığı kısa tereddüdün ardından.

"Bizimle gelmek zorunda olmadığını biliyorsun, değil mi?" dedi Sabriel aniden. Mihenk Taşı oldukça korkmuş görünüyordu, beti benzi atmış, cildi bir ölü çağırıcı gibi soluk-laşmıştı. Aklını kaybetmesine neden olan o korkunç olaylar burada gerçekleşmişti ve her ne kadar kendi kendini sorumlu tutsa da Sabriel gelişen olaylarda adamın bir suçu olduğunu düşünmüyordu.

"Zorundayım," diye cevapladı Mihenk Taşı alt dudağını ısırarak. "Gelmezsem, asla tam olarak özgürlüğüme kavuşa-mam. Eski anılarımın üstüne yenilerini, daha iyilerini eklemeliyim. Hem hala Kraliyet Muhafızlarının bir üyesiyim. Bu benim görevim."

"Peki, öyle olsun," dedi Sabriel. "Burada bizimle olmandan çok memnunum."

"Ben de, biraz garip bir şekilde olsa da," dedi Mihenk Taşı, neredeyse gülümsüyordu.

"Ben değilim," diye sözlerini kesti Mogget. "Hadi bakalım, gün ışığını daha fazla ziyan etmeyelim."

Sabriel'in kilit açma büyüsunün sembolünü zihninden anahtar deliğine dayadığı işaret parmağına aktarması yeterli olmuştu ve kapı hemen açılmıştı. Ancak her ne kadar başarılı olsa da büyüü yaparken zorlanmıştı. Yüce Charteren kırık

taşlarının Charter'ı engelleyen etkisi bu kadar yukarıda olmalarına rağmen hissediliyordu.

Mum ışığında aşağı inerken nemli, yıkık dökük merdivenleri gördüler. Sağa sola sapmadan düz bir hat üzerinde karanlığa doğru yol almaları gerekecekti.

Sabriel yumuşak taşların ağır botlarının altında parçalan- dığını hissedince yere daha hafif basmaya başladı. Bu hareketi ilerleyişlerini yavaşlatıp hemen arkasından gelen Mihenk Taşı'nın taşıdığı mumun ışığına yansıyan gölgesinin önlerindeki basamaklara düşüp uzamasına neden olmuştu.

Yaklaşık otuz dokuzuncu basamakta sarnıcın kokusunu almaya başladılar ama karanlık olduğu için hala göremiyor-lardı. Burnuna ve ciğerlerine dolan soğuk, nemli bir koku Sabriel'e garip bir boşluk hissi vermişti.

Biraz daha indikten sonra merdivenin geniş, dikdörtgen bir salona açılan bir kapıyla sona erdiğini gördüler. Devasa odanın her tarafı yaklaşık yirmi metre yüksekliğindeki tavanı destekleyen taş sütunlarla doluydu ve zemin en az taşlar kadar soğuk ve sessiz bir su tabakası ile kaplıydı. Odaya duvarların arasından solgun bir ışık huzmesi sızıyor ve suyu aydınlatıyordu. Sarnıcın kenarları gölge ve ışığın birbirine karışması sonucu ortaya çıkan loş bir görünüme sahip olsa da orta kısım derin bir karanlıkla örtülmüştü.

Sabriel Mihenk Taşı'nın omzuna dokunduğunu hissederek bir fısıltı duydu.

"Su bel hizasına geliyor. İçeri mümkün olduğunca az ses çıkararak girmeye çalış. Ver, mumunu ben taşıyım."

Sabriel başıyla onaylayıp mumu adama verdikten sonra kılıcını kınına sokarak son basamağa oturdu ve yavaşça kendini suya bırakıverdi.

Su soğuktu ama dayanılmayacak kadar da değildi. Sabriel dikkat etmesine rağmen suya girdiği anda karanlık yüzeyde

gümüş renkli minik dalgacıklar oluşmuştu. Nihayet zemine değen ayaklarının üstünde yürürken ağzına gelen çılgılığı son anda bastırmıştı. Önlerindeki Charter taşlarının kırılmış olduğu gerçeği birden karnına kramplar girerek terleyip kendisini kötü hissetmesine yol açmıştı İlk acı dalgası geçene dek karnını tutarak basamaklara tutunmak zorunda kalmıştı. Ayırık Zirve ve Nestowe'daki düşük seviyeli taşların karşısında hissettiklerinden çok daha şiddetli bir acıydı bu.

"Neyin var?" diye fısıldadı Mihenk Taşı.

"Kırık... kırık taşlar," diye mırıldandı Sabriel. Derin bir nefes alarak rahatlamaya çalıştı. "Dayanabilirim. Siz de dikkatli olun."

Kılıcını çekip suya girmeye hazırlanan adamdan mumunu geri aldı. Sabriel başına gelecekleri önceden biliyor olmasına rağmen adamın ayakları zemine değdiğinde titreyerek alnında ter tanelerinin biriktiğini fark etti. Mihenk Taşı da aynı acıları yaşıyordu.

Sabriel, Mogget'ın Mihenk Taşı'ndan pek hoşlanmadığını bildiği için kendi omuzlarına sıçrayacağını sanmıştı ancak kedi onu şaşırtarak adamın sırtına atlamıştı bile. Mihenk Taşı da böyle bir hareket beklemediği için ilk önce şaşırsa da ardından kendini toparlamıştı. Mogget sırtına iyice yerleşerek yavaşça miyavladı.

"Mümkün olduğunca kenarlarda kalalım. Taşların etkisi ortada çok daha fazla olacaktır."

Sabriel kılıcını onay verdiğini gösterircesine kaldırdı ve soldaki duvarı takip ederek ilerlemeye başladı, suyun yüzeyini bulandıracak ani bir hareket yapmamaya çalışıyordu. Ama suda yürürken çıkardıkları sesler giderek yükseliyor, sanki tüm odaya dağılıp yankılanarak arkalarında bıraktıkları damlayan su seslerine karışıyordu.

Etrafta hala Olü bir yaratık hissetmemişti ama algısının kırık taşlar yüzünden kapanmış olma ihtimali de vardı. Şimdiden başı ağrımaya, karnına yeni kramplar girmeye başlamıştı. Ağzı, midesinden yükselen safranın acı tadı ile dolmuştu.

Tam odanın kuzeybatı köşesindeki huzmenin altına geldiklerinde ışık aniden kesilince sarnıç hala ellerinde taşıdıkları mumlardan yayılan cılız ışık dışında karanlığa gömülüp kalmıştı.

"Bulut geçiyor olmalı," diye fısıldadı Mihenk Taşı. "Şimdi geçer,"

Nefeslerini tutup ışığın içeri girdiği minik deliğe bakmaya koyuldular. Bir süre sonra ışık gerçekten de geri gelmişti. Biraz rahatlayarak uzun batı-doğu duvarını takibe koyuldular. Ama bu rahatlıkları kısa sürmüştü, güneşin önünü kapayan bir başka bulut etrafın yeniden kararmasına neden olmuştu. Bunu başka bulutlar takip edince huzmelerden yayılan ışığa güvenemeyeceklerini anladılar.

Sarnıç ışık olmayınca sanki daha da soğumuş gibi gelmişti. Sabriel artık soğuğu iyice hissediyor ve mantıksız bir korkunun içinde yükselmesine engel olamıyordu.

Mihenk Taşı da soğuğun farkındaydı ancak onun aklı iki yüz yıl önceki korkunç hatıralarına, Kraliçe ve kızlarının katledilip taşların kırılmasına saplanıp kalmıştı. Kraliyet kanının suya damlamasına şahit olduğu anı aklından çıkarmayı başaramıyor, adeta tekrar tekrar o anı yaşıyordu.

"Yaşadıkları korkulu anlara rağmen karanlığın faydalı yanları da yok değildi. Sabriel'in gözüne orta kısmın yakınlarında bir yerden ani bir parıltı çarpmıştı. Gözlerini mum ışığından koruyarak Mihenk Taşı'na bu yeri işaret etti.

"Orada bir şey var," diye onayladı adam, sesi o kadar kısıktı ki Sabriel onu zorlukla duyabiliyordu. "Ama en az kırk adım ötemizde."

Sabriel cevap vermedi. O anlık parıltı karşısında babasının okula gönderdiği haberci yanındayken hissettiği karıncalanmanın aynısını hissetmişti. Duvardan uzaklaşıp

arkasında V şeklinde dalgacıklar bırakarak yüzmeye başladı. Mihenk Taşı, midesinin şiddeti giderek artan bulantısını bastırarak onun peşinden gitti. Başı dönüyor, ayaklarını neredeyse hissedemiyordu.

Otuz adım kadar ilerlediklerinde ağrı ve mide bulantıları artık dayanılmaz bir hal almıştı. Sonra Sabriel aniden durdu, bunu gören Mihenk Taşı içgüdüsel olarak kılıcı ve mumunu kaldırıp gözleriyle karşılarında bir düşman aradıysa da kimseyi göremedi. Demin gözlerine çarpan parlak ışık, dört köşesindeki semboller ve sembollerin aralarındaki ince çizgilerin suyun altım ıslıl ıslıl aydınlattığı bir koruma dörtgeninden geliyordu.

Dörtgenin ortasında, ellerini sanki silah taşır gibi iki yana açmış bir adam duruyordu. Giysileri ve yüzü bel hizasındaki sular ve buzlarla kaplı olduğu için hatları tam seçilemiyordu. Ama Sabriel adamın kim olduğunu çok iyi biliyordu.

"Baba," diye fısıldadı, fısıltısı kara sularda yankılanıp arkalarında duydukları su damlalarının seslerine karıştı.

Yirmi Birinci Bölüm

"Koruma hâlâ sağlam," dedi Mihenk Taşı. "Vücudunu yerinden kımıldatamayız."

"Evet, biliyorum," diye cevap verdi Sabriel. Babasını bulmasıyla gelen rahatlama yavaş yavaş kaybolup yerini tekrar kırık taşlardan yayılan hastalıklara bırakıyordu. "Sanırım... sanırım benim Ölüm'e geçip ruhunu bulmam gerek."

"Anlamadım?" diye bağırdı Mihenk Taşı. Sonra daha kısık bir sesle ekledi, "Burada mı?"

"Kendi koruma dörtgenimizi kurabiliriz..." diyerek devam etti Sabriel. "Hem bizi hem de babamın dörtgenini içine alacak kadar büyük bir tane mesela. Bu sayede tehlikelerin çoğu için koruma sağlamış oluruz."

"Çoğu," diye yineledi Mihenk Taşı, ellerindeki mumlardan yayılan zayıf ışığın ötesini görmek istercesine etrafı inceliyordu. "Dörtgeni kırık taşların bu kadar yakınında kurmayı başarabilirsek bile kapana kısılma ihtimalimiz var."

"O zaman biz de güçlerimizi birleştiririz. Ben babamı ararken, Mogget ve sen nöbet tutarsınız."

"Sen ne diyorsun Mogget?" diye sordu Mihenk Taşı, kafasını çevirince yanakları, omzuna tünemiş küçük kedinin tüylerine sürtünmüştü.

"Benim derdim kendime yeter," diye homurdandı Mogget. "Ayrıca bunun bir tuzak olduğunu düşünüyorum. Ama sonuçta buradayız ve Abhorsen Emeritus yaşıyor gibi görüldüğüne göre başka da yapabileceğimiz bir şey yok gibi görünüyor."

"Bundan hiç hoşlanmadım," diye fısıldadı Mihenk Taşı. Kırık taşların bu kadar yakınında oldukları için zaten güçlerinin çoğundan mahrum kalmışlardı. Bir de bunun üstüne Sabriel'in Ölüm'e girmesi büyük bir çılgınlık olacaktı. Kırık taşların sayesinde oluşan geçitte onu hangi tehlikelerin beklediğini kim bilebilirdi? Ayrıca sarnıçta pusuya yatmış ve saldırıya geçmek için uygun bir anı kollayan düşmanlar olup olmadığını kim söyleyebilirdi?

Sabriel bir cevap vermedi. Babasının koruma dörtgenine yaklaşarak suyun altındaki sembolleri inceledi. Mihenk Taşı da hareketlerinin yarattığı dalgalanmayı minimuma indirmeye çalışarak isteksiz adımlarla onu takip etti.

Sabriel mumunu söndürüp kemerine soktu ve elini ona uzattı.

"Kılıcını kaldır ve elimi tut," dedi itiraz kabul etmeyen bir sesle. Mihenk Taşı - sol elinde yalnızca bir mum vardı ve aslında tamamen savunmasız kalmak istemiyordu - denileni yaptı. Sabriel'in eli çok soğuktu, sudan bile soğuk, içgüdüsel olarak eli ısıtmak için daha sıkı kavradı.

"Mogget, nöbette kal," dedi Sabriel.

Gözlerini kapayarak dört korumadan ilki olan Doğu Sembolü'nü düşünmeye başladı. Mihenk Taşı da çevreye son bir bakış fırlattıktan sonra gözlerini kapayıp Sabriel'in büyüüne eşlik etmeye başladı.

İradesini Sabriel'inkine kattığında tüm kolu acı içinde kaldı. Sembolü ancak çok bulanık bir şekilde görebiliyor ve üzerine odaklanamıyordu. Ayaklarını hasta eden iğneler artık

dizlerinden yukarı çıkıp içinden geçtikleri her uzvunu deli deşik etmeye başlamıştı. Ama en sonunda tüm acılarını bas tırıp koruma dörtgenine odaklanmayı başardı.

Nihayet Doğu Sembolü Sabriel'in kılıcından akmış ve sarnıcın dibindeki yerini almıştı. İkili gözlerini açmadan gü-neye dönerek diğer sembolü oluşturmaya koyuldular.

Konsantre olmak giderek güçleşiyordu ve sembol yerinde parıldamaya başladığında her ikisi de ter içinde kalmış titri- yorlardı. Sabriel'in eli alev alevdi. Mihenk Taşı'nın vücudu ise sıcakla soğuk arasında gidip gelmekten harap olmuştu. Bir dizi yeni bulantı dalgasıyla iki büklüm oldu ama Sabriel elini daha sıkı tutarak ona ihtiyacı olan ekstra gücü verdi. Hafifçe öğürerek kendini topladı.

Batı Sembolü, tam bir dayanıklılık testine dönüşmüştü. Sabriel konsantrasyonunu birkaç saniyeliğine kaybedince Mihenk Taşı, sembolü tek başına tutmak zorunda kalmış, harcadığı insanüstü çaba adamı sarhoş edip kontrolden çıkararak kafasının içindeki dünyanın dönmesine neden olmuştu. Ardından Sabriel geri- gelerek Batı Sembolü'nü suyun altındaki yerine oturttu. Çaresizce hemen Kuzey Sembolü'ne geçerek onlara saatler gibi gelen ama aslında yalnızca birkaç saniye süren bir irade savaşının sonunda onu da yakmayı başardılar.

Kuzey Sembolü'nün de Sabriel'in kılıcından akarak suyun hafifçe matlaştırdığı bir ışıkla yanmasının ardından, önce Doğu Sembolü'ne, ardından da sırayla Güney, Batı ve Kuzey sembollerine uzanan ince çizgiler parıldamaya başladı. Dörtgen tamamlanmıştı.

İşlerini bitirdikleri anda kırık taşların yarattığı etkinin aniden azaldığını fark ettiler. Sabriel'in başının zonklaması durmuş, Mihenk Taşı'nın ayakları normale dönmüştü. Mogget

ile, Mihenk Taşı'nın omzunda nöbete geçtiğinden bu yana defa hareketlenerek gerinmeye başlamıştı. "İyi iş çıkardık," dedi Sabriel hafifçe sembolleri izleyerek.

Son yaptığımdan daha iyi olduğu kesin."

"Nasıl yaptığımızı ben de anlayamadım," diye mırıldandı Mihenk Taşı Charter ateşlerinin semboller arasında dansetmesini izleyerek. Sabriel'in elini hala sıkı sıkı tuttuğunu fark etti ve toparlanarak elini çekti.

Sabriel dönüp ona baktığında mum ışığında kızın kara gözlerindeki yansımasını gördü. Belki de ilk kez bakışlarına aynı bakışlarla karşılık verdi. Kızın gözlerinden yorgunluk ve keder okunuyordu. Burnundaki şiş hala inmemiş, şakakla-rındaki yaralar ise artık sararmıştı. Ayrıca çok güzel bir kızdı ve Mihenk Taşı şu ana dek onu sadece Abhorsen olarak gördüğünün farkına vardı, ona bir kadın gözüyle hiç bakmamıştı...

"Sanırım artık gitmem lazım," dedi Sabriel aniden utanarak. Sol elini palaskasına uzattı ve parmaklarıyla Saraneth'i tutan kayışı aramaya koyuldu.

"Sana yardım edeyim," dedi Mihenk Taşı. Yanına gelip başını eğerek harcadığı efor yüzünden hala hafifçe titreyen elleriyle palaskanın sert derisine uzandı. Adamın saçlarına bu açıdan bakınca Sabriel'in içinden tam kafasının ortasına bir öpücük kondurmak geçmişti.

Kayış açıldı ve Mihenk Taşı geri çekildi. Sabriel Saraneth'i çekip dikkatle elinde tuttu.

"Büyük ihtimalle çok beklemenize gerek kalmayacak," dedi. "Ölüm'de zaman, Yaşam'a göre farklı işler. Eğer...eğer iki saat içinde dönmezsem benden umudunuzu kesin. Mogget ve sen gidebilirsiniz..."

"Ben bekleyeceğim," diye cevap verdi Mihenk Taşı katı bir sesle. "Belki işin uzar."

"Görünüşe göre ben de beklemek zorundayım," diye ekledi Mogget. Buradan yüzerek çıkmak istemiyorum. Charter seninle olsun, Sabriel."

"Sizlerle de," dedi Sabriel. Sarnıcın karanlık boşluğuna baktı. Etrafta hala bir Ölü hissetmiyordu.

"Hepimizin buna ihtiyacı olacak gibi görünüyor," diye cevap verdi Mogget ekşi bir sesle.

"Umarım öyle olmaz," diye hafifçe fısıldadı Sabriel. Handa hazırladığı kesesini kontrol ettikten sonra Kuzey Sembolü'ne dönerek kılıcını kaldırdı ve Ölüler Alemi'ne giriş hazırlıklarına başladı.

Mihenk Taşı birden etrafa sular sıçratarak ileri atıldı ve Sabriel'in yanağına hızlı bir öpücük kondurdu. Öpücüğün planlanmamış, acemi bir öpücük olduğu belliydi zira adamın dudakları yanağından çok miğferinin kenarına değmişti.

"Şans getirmesi için, Sabriel," dedi gergin bir sesle.

Kız gülümseyip başını salladıktan sonra kuzeye döndü. Gözleri orada olmayan bir şeye odaklanmış, hareketsiz şeklinden soğuk dalgalar yayılmaya başlamıştı. Bir saniye sonra saçları ve ellerinde tuttuğu kılıç ile zil buz tutmuştu.

Mihenk Taşı onu bir süre izledikten sonra dörtgenin güney ucuna çekildi. Bir elinde kılıcı diğerinde mumu tutarak Charter alevlerinin etrafında devriye gezmeye başladı. Omzunda duran Mogget da yemyeşil parlayan gözlerini açmış, ters istikameti kolluyordu. Her ikisi de sık sık dönüp Sabriel'e bakmaktan kendilerini alıkoyamıyorlardı.

Kırık taşların varlığı Ölümler Alemi'ne geçişi oldukça kolaylaştırmıştı. Ancak işin kötü yanı, aynı taşların Ölüm'den Yaşam'a girmeyi de adeta teşvik ediyor olmasıydı. Neyse ki taşların yaydığı hastalık hissi burada yoktu. Yalnızca soğuk ve akıntı vardı.

Sabriel hemen ileri atılarak önündeki gri boşluğu dikkatlice taradı. Uzaklarda bir şeylerin hareket ettiğini görüyor, soğuk sulara bir hareket olduğunu hissediyordu. Akıntının onu içine çekme çabalarını saymazsak ona yaklaşan veya saldıran kimse olmamıştı.

Birinci Kapı'ya ulaşınca her iki tarafta da görüşü engelleyecek kadar geniş olan sis perdesinin önünde durdu. Sis'in ardında nehir gürleyerek akıyor, sular önce ikinci Bölge'ye, ardından da ikinci Kapı'ya doğru çağlayarak dökülüyordu.

Ölümler Kitabı'ndan öğrendiği bazı güç kelimelerini söyledi. Ağzım daha yeni açmıştı ki Serbest Büyü ağzının eğilmesine neden olmuş, dişlerini sarsarak dilini yakmıştı.

Sis perdesi aralanıp sonu olmayan bir karanlığa akmakta olan şelaleyi ortaya çıkardı. Sabriel birkaç kelime daha söyleyerek kılıcıyla sağını ve solunu işaret etti. Sözleri bittiğinde önündeki şelalenin içinde bir patika oluşmuştu. Sabriel yola koyularak aşağı inmeye başladı, sular iki tarafta da ona zarar vermeden akmaya devam ediyordu. Arkasındaki sis perdesi kapanmaya başlamış ve patika zemine adımını attığı anda birdenbire kaybolup gitmişti.

İkinci Bölge birincisine göre çok daha tehlikeli bir coğrafyaya sahipti. Hızla akan suyun yanında yer yer derin çukurlara rastlanıyordu. Üstelik ışık da azalmıştı. Hava şelalelerin üstünden görüldüğü gibi zifiri bir karanlık olmasa da çevreye grinin daha koyu bir tonu hakimdi ve bu da zaten düşük olan görüş mesafesini daha da az bir seviyeye indiriyordu.

Sabriel kılıcıyla zemini yoklayarak dikkatle yoluna devam etti. Aslında çağırıcılar arasında elden ele dolaşan haritalardan bildiği güvenli bir yol vardı ama yanlışla ihtimalini göze alarak güvenliğini elden bırakmamayı tercih etmişti.

Algısını tamamen babasının ruhunu bulmaya odaklamış-tı. Babasının Ölümler Alemi'nde bir yerlerde olduğuna emin-

di. Ama Yaşam'a bu kadar yakın olduğunu hiç sanmıyordu. Büyük ihtimalle birkaç kapı daha geçmesi gerekecekti.

ikinci Kapı, nehrin içine adeta bir gidere süpürülen sular gibi akan, en az iki yüz metre genişliğindeki dev bir çukurdan oluşuyordu. Etrafı ürkütücü bir biçimde sessiz olan çukur, iyice azalan ışıkla birlikte ihtiyatsız yolcuları içine çeken bir tuzağa benzer bir hal almıştı. Sabriel küçük yaşlardan itibaren bunu bildiğinden ikinci Kapı'ya daima özel bir dikkat göstermişti. Çukur harekete geçince kendini geriye çekerek anafordan kaçmayı başardı.

Arkasından gelen hafif bir sıçrama sesi üzerine döndü ve Charter büyümlü kılıcıyla adeta havayı biçti. Çelik, Ölü ruhun etini kestiğinde kıvılcımlar çakmış, sessizlik acı bir çığlık ile bölünmüştü. Yaratığın sesinin tizliği Sabriel'i neredeyse geriye zıplatacakken kendini tuttu, ikinci Kapı çok yakının-daydı.

Boynundan ağır yaralandığı yaratık geriye çekilmişti. İnsansı görünümünün yanında dizlerinin altına kadar inip nehre değen çok uzun kollara sahipti. Acıyla omzuna düşen, vücut hatlarına kıyasla aşırı enli olan kafası ve sıra sıra dişlerini sergilediği geniş bir ağzı vardı. Göz çukurlarındaki alevden kömürler Beşinci Kapı'nın ötesinde yaşayan yüksek seviyeli Ölümler'den olduğunun bir göstergesiydi.

Yaratık homurdanıp ince uzun parmaklarını sudan çıkararak kafasını tuttu ve çentilmiş boynunun üstündeki yerine yerleştirmeye çalıştı.

Sabriel bir kez daha hücum ederek yaratığın kafası ile ellerinden birini kesip nehre düşürdü. Uluyan kafa bir an yüzeyde kalıp öfkeden parlamış gözleriyle suyu aydınlattıktan sonra dibe çökerek İkinci Kapı'ya doğru olan yolculuğuna başladı.

Başsız kalan gövde, bir saniye öylece durduktan sonra ge-242

riye kalan eliyle havayı yoklayıp yan tarafa doğru yürümeye başladı. Sabriel bir yandan onu dikkatle izlerken bir yandan da ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu. Saraneth'i kullanıp yaratığı kölesi yapabilir, ardından da Kibeth ile nihai ölümüne yollayabilirdi. Ama zilleri kullanması bulunduğu nokta ile en azından Birinci ve Üçüncü Kapı arasındaki tüm ölümlerin alarma geçmesi anlamına gelecekti ki bu da şu an istediği en son şeydi.

Başsız yaratık bir adım daha atarak çukurlardan birine düştü. Uzun koluyla tutunmak için birkaç saniye uğraşsa da harcadığı çaba onu ancak çukurun dibine gitmekten kurtarmış ama kapıya doğru sürüklenen akıntıya kapılmasını engelleyememişti.

Sabriel bir kez daha Ölülerin Kitabı'ndan alıntı yaptı. Kelimeler ağzından akıp çıkarken dudakları kabarmış, soğuk havanın ortasında garip bir ateşle yanmaya başlamıştı.

Güç kelimeleri yine etkisini göstermiş ve ikinci Kapı'nın suları yavaşlayarak girdabın orta kısmından aşağı uzanan, uzun ve kıvrımlı bir yola dönüşmüştü. Tepedeki son birkaç çukuru da geride bırakan Sabriel, patıkaya girerek hızlı adımlarla aşağı inmeye başladı. Arkasındaki sular yeniden kabarmaya başlamıştı bile.

Kıvrımlı patika yukarıdan çok uzunmuş gibi görünse de Sabriel çabuk hareket ederek birkaç dakikada girdabın merkezine ve Üçüncü Bölge'ye ulaştı.

Üçüncü Bölge'deki su seviyesi ancak ayak bileklerine geliyordu ve inanılması güç bir şekilde su diğer iki bölgeye oranla daha sıcaktı. Işık halen griliğini korumakla birlikte daha uzak mesafelerin görülmesine de olanak tanıyordu. Sürekli bir tehdit olan akıntı bile ayaklarının etrafında hafif bir gıdıklanma hissi yaratmaktan öteye gitmiyordu.

Ancak Üçüncü Bölge'deki en büyük tehlike dalgalarıydı.

Sabriel Ölüm'e girdiğinden beri ilk kez koşmaya başlayarak tüm hızıyla, görünür mesafedeki Üçüncü Kapı'ya ulaşmaya çalıştı. Üçüncü Kapı da aynı Birinci Kapı gibi bir sis duvarı içine gizlenmiş bir şelaleden ibaretti.

Dalganın gelmekte olduğunu gösteren gürültüyü arkasında duydu. Girdabın içinden geçmesini sağlayan büyü aynı zamanda dalgayı da birkaç saniyeliğine geri tutmuştu. Dalgayla beraber, ortam tiz çığlık ve feryat sesleri ile kaplanmıştı. Belli ki etrafta hala birçok Ölü vardı ama bu şu an Sabriel'in umurunda bile değildi. Hem nasılsa hiçbir şey Üçüncü Bölge'nin dalgalarının karşısında ayakta kalamazdı. Orada yapılabilecek tek şey hızla koşup kapıya ulaşmayı umut edebilmektir.

Suyun gümbürtüsü giderek şiddetlenip çığlıkları ardı ardına kesiyordu. Sabriel dönüp geriye bakmadan hızını iyice artırdı. Kaybedeceği bir saniye bile dalganın ulaşip onu yakalamasına ve Üçüncü Kapı'dan aşağı atmasına neden olabilirdi...

Mihenik Taşı Güney Sembolü'ne bakıp etrafı dinliyordu. Şıpırdamaların dışında bir ses duyduğuna emindi. Hafif bir sestir ama net bir biçimde duyuluyordu. Omzundaki patilerin aniden gerilmesi Mogget'in de kendisiyle aynı kanıda olduğunun bir işaretiydi.

"Bir şey görebiliyor musun?" diye fısıldadı karanlığa doğru. Odadaki huzmeler hala bulutlar tarafından engelleniyordu ama gün ışığı geri gelse de sarnıcın kenarlarından bu kadar uzaktayken kendilerine bir faydası olmayacağını farkındaydı.

"Evet, " dedi Mogget. "Ölüler. Güneydeki ana merdivenlerden inip sarnıcın duvarlarına sıralanıyorlar."

Mihenk Taşı üzeri artık tamamen buzla kaplanmış olan

Sabriel'e baktı, içinden kızın omzunu dürtüp yardım istemek geliyordu...

"Ne tür Ölüler'den bahsediyoruz?" diye sordu. Ölüler hakkında çok fazla bilgisi yoktu, yalnızca Gölge Eller'in düşük seviyeli Ölüler'in arasında en tehlikelisi, Mordikan denen yaratığın da genel olarak en korkunç Ölü yaratık olduğunu biliyordu. Rogir'in dönüştüğü şey hariç tabii. Yüce Ölü Kerrigor...

"Gölge Eller," diye mırıldandı Mogget. "Hepsi Gölge Eller ve aralarında çürümüş olanları da var. Neredeyse yürürken parçalanıp dağılacak gibiler."

Mihenk Taşı gözlerini güneye dikti ama karanlıktan başka bir şey göremiyor, yalnızca yaratıkların suda ilerlerken çıkardıkları sesleri duyabiliyordu. Birden sarnıcın suyunun boşal-tılabileceği bir tıpası olup olmadığını merak ettiyse de aptalca bulduğu bu düşünceyi aklından çıkardı. Öyle bir tıpa varsa bile yıllar içinde paslanmış, yerinden oynatılması imkansız bir hale gelmiş olmalıydı.

"Ne yapıyorlar?" diye fısıldadı endişeli bir şekilde kılıcını okşarken. Sol elinde hala tutmakta olduğu mumun minik alevinin titremesi kollarının da titremeye başladığının bir işaretiydi.

"Rütbe sırasına göre duvarlara sıralanıyor gibiler," diye fısıldadı Mogget. "Çok garip, sanki karşımızda bir nevi şeref kıtası var..."

"Charter bizi korusun," diye kekeledi Mihenk Taşı boğazına oturan yumru ile. "Rogir... Kerrigor gelmiş olmalı... Onu bekliyorlar..."

Yirmi ikinci Bölüm

Dalga tam onu yutmak üzereyken Sabriel Üçüncü Kapı'ya ulaştı ve boğazını yakmasına rağmen bağıra çağıra Serbest Büyü sözcüklerini söylemeye başladı. Büyünün sis perdesini aralamasıyla birlikte içeri girerek arkasında patlayan ve Ölüler'den oluşan yükünü şelaleye boşaltan dalgadan kurtulmuştu. Patikanın oluşmasını bekledikten sonra Dördüncü Bölge'ye doğru yola koyuldu.

Dördüncü Bölge, aşılması nispeten daha kolay bir araziye sahipti. Neyse ki tekrar şiddetlenmiş olan akıntıyla baş etmekten yana bir derdi yoktu. Etrafta yalnızca birkaç tane Ölü hissediyordu ve onların da çoğu Üçüncü Bölge'nin dalgası tarafından aşağı atılmış olan şaşkın, güçsüz yaratıklardı. Sabriel iradesine bir pelerin gibi sarınarak soğuk ve akıntıya aldırış etmeden hızla ilerlemeye başladı. Babasının ruhuna artık çok yaklaştığını hissediyordu. Ya burada ya da Beşinci Bölge'de olmalıydı.

Babasını bulma düşüncesiyle adımlarını biraz daha hızlandırdı. Onu kurtarınca her şey yoluna girecekti...

Ama babası Dördüncü Bölge'de değildi. Sabriel algısında hiçbir değişiklik olmadan Dördüncü Kapı'ya ulaşmıştı. Bu kapı da diğerleri gibi bir şelaleden ibaret olmasına rağmen etrafında sis örtüsü bulunmuyordu. Sanki birkaç kulaçlık basit

bir atlayışla diğer bölgeye geçilebilirmiş gibi gözüксе de Sabriel uçurumun en güçlü ruhları bile içine çekebilecek kadar kuvvetli olduğunu önceki seyahatlerinden biliyordu.

Tam geri çekilip yolunu açacak büyüü yapacağı sırada kafasının arkasında hissettiği bir şey onu durdurdu ve geri dönüp etrafa bakmaya zorladı.

Şelale şimdi iyice genişlemiş, görüş alanını tamamen kapatmıştı. Eğer aptalca bir hareket yaparak kenarlara doğru giderse bunun son yolculuğu olacağını biliyordu. Aslında bundan çok da emin değildi ama etrafında yönünü tayin edebileceği bir yıldız ya da referans alabileceği bir nokta olmadığından kesinlikle risk almak istemiyordu. Hem zaten Ölüler Alemi'ndeki bölgelerden birinin kenarları boyunca ilerlemenin ne anlamı olabilirdi ki? Oraya ya dümdüz girerdiniz ya da aynı yoldan çıkardınız. Ölüm, Yaşam'ın kıyısı dışında, kenarlara doğru yürümenin bir anlam ifade etmediği bir yerdi.

Tüm bunları bilmesine rağmen Sabriel içinde Kapı'nın yan tarafına doğru ilerlemek için tanımlayamadığı yoğun bir istek hissediyordu. Ölüler Alemi'nin sakinleri yalnızca basit Ölü yaratıklardan oluşmuyordu, burada ayrıca insan aklının almadığı Serbest Büyü varlıkları ve garip nesneler de bulunuyordu. İçindeki bu değişik dürtünün sebebi bu garip yaratıklardan birinin etrafına yaydığı enerji de olabilirdi.

Tereddüde düşüp biraz düşündükten sonra şelaleye paralel bir doğrultuda yürümeye başladı. Ne olursa olsun bir Serbest Büyü yaratığıyla karşılaşma riskini almaya karar vermişti.

"Doğu ve batı merdivenlerinden daha fazla Gölge El iniyor," dedi Mogget.

"Peki ya güney, yani bizim kullandığımız merdivenler?" diye sordu Mihenk Taşı, gergin bir şekilde sağa sola bakıp her

sesi duymaya çalışıyor, sarnıcın içinde sıralar halinde birik-meye başlayan Ölüler'i dinliyordu.

"Henüz değil," dedi Mogget. "Hatırlarsan o merdivenin sonu gün ışığına açılıyor. Parkın içinden geçmeleri lazım."

"Artık çok da ışık kalmamıştır," diye kendi kendine söylendi Mihenk Taşı, uzak taraftaki ışık huzmelerine bakarak. Güneş bulutlarla kaplı olmasına rağmen içeri hala biraz ışık giriyordu ama sarnıcın içindeki Ölüler buna pek aldırmış ediyormuş gibi görünmüyorlardı.

"Sence gelmesi ne kadar zaman alır?" diye sordu Mihenk Taşı. Mogget'ın kimden bahsettiğini sormasına gerek yoktu.

"Yakında gelir," diye cevapladı kedi. "Bunun bir tuzak olduğunu söylemiştim."

"Peki şimdi ne yapacağız?" diye sordu Mihenk Taşı sesinin titrememesi için çabalayarak. Koruma dörtgenini terk edip tüm gücüyle hala güvenli olan güney merdivenlerine koşma isteğiyle mücadele ediyordu ama Sabriel buzlarla kaplı ve korumasızdı, gidemezdi...

"Bence hiçbir kaçış şansımız yok," dedi Mogget yan tarafındaki buzla kaplı iki heykele bakarak. "Kurtuluşumuz tamamen Sabriel ve babasına bağlı."

"Yapabileceğimiz tek bir şey bile mi yok?"

"Saldırıya uğrarsak kendimizi savunmak dışında yapabileceğiniz hiçbir şey yok, evet," dedi Mogget. "Umut edebiliriz. Charter'a dua edelim de, Sabriel Kerrigor'dan önce dönsün."

"Ya Kerrigor daha önce gelirse?" diye sordu Mihenk Taşı karanlığa bakarak. "Ya o önce gelirse?"

Mogget cevap vermemeyi tercih etti. Mihenk Taşı'nın duyabildiği tek şey Ölüler'in suyun içinde ilerlerken çıkarttıkları seslerdi.

Sabriel aradığını bulmadan önce ne kadar ilerlediğinin farkında değildi. İçi tekrar az önce büyüsunü durduran hisle dolmuş ve şelalenin içine bakma ihtiyacı hissetmişti.

İşte babası Abhorsen oradaydı. Şiddetle akan suların arasından bir şekilde kapıya hapsolmuş olan adamın sadece kafası görünüyordu.

Sabriel, "Baba!" diye bağırdı ama içinden geçen ileri atılma isteğine karşı koydu. Önce babasının onun farkında olmadığını düşündü ancak adam gözlerinden birini hafifçe kırpınca en azından algısının açık olduğunu anladı. Babası tekrar göz kırpıp gözleriyle sağ tarafını işaret etmişti.

Sabriel o tarafa baktığında kollarıyla uzanıp kendini şelalenin içinden çıkaran uzun ve gölgemsi yarattığı fark etti. Kılıcı ve zilini çekerek öne çıktı ama harekete geçmeye tereddüt ediyordu. Karşısında insansı görünümüyle zillerle kılıcı Wyverley Koleji'ne getirene çok benzeyen Ölü bir yaratık bulunuyordu. Tekrar babasına baktığında adamın yeniden göz kırpıp dudaklarını kıpırdattığını gördü, babası gülümsüyordu...

Yine de dikkati elden bırakmayarak geri çekildi. Şelaledeki, babasının görünümüne sahip olan ruhun tam olarak kim tarafından kontrol edildiğini henüz bilemiyordu.

Ölü yaratık nihayet şelaleden çıktı. Sabriel'in görebildiği kadarıyla ön kol kasları insan anatomisinden farklı bir şekilde düzenlenmişti. Yaratık, şelalenin kenarında bir an durup kabarık kafasını sağa sola salladıktan sonra Sabriel'e doğru yuvarlanmaya başladı. Birkaç adım ötesinde, kılıç mesafesinin dışında kalarak, durarak ağzını işaret etti. Çenesini yukarı aşağı hareket ettirmesine rağmen kırmızı ve etli dudaklarından hiç bir ses çıkmıyordu. Sırtından çıkan siyah bir iplik kapının çağıldayan sularına karışıp gitmişti.

Sabriel bir an düşündükten sonra tek eliyle Saraneth'i ye-

rine takıp Dyrin'i çekti. Bileğini kaldırarak Dyrin'i çalmaya başlayınca hava bir anda tatlı, berrak notalarla doldu.

Bir dizi bilek hareketiyle zili tekrar çaldı. Çıkardığı nota ilkinin yankıları ile buluşmuş ve kafasının etrafında dönüp sarmalayarak Ölü yaratığın konuşmasını engellemişti.

Derken yankılar sona erdi. Sabriel kendi kafasına göre çal-maya başlamadan Dyrin'i yerine takarak zilin sesini duyan diğer Ölüler'in de o tarafa gelmesi ihtimaline karşı birçok yarattığı aynı anda uyutabilen Ranna'yı çıkardı. Muhtemelen karşılarında acemi bir ölü çağırıcı olduğunu sanıp savun-malarını düşüreceklerdi ama yine de tedbiri elden bırakma malıydı. Ranna, dokunuşuyla uyanan bir çocuk gibi elinde zonklamaya başlamıştı bile.

Yaratığın ağızı yeniden hareket ettiğinde bir salyangozu andıran beyaz renkli korkunç bir et parçasından ibaret olan dilini gördü. Birkaç garip gargara ve yutkunma sesinden sonra yaratık babasının sesiyle konuşmaya başladı.

"Sabriel! Gelmeni hem bekliyor hem de bundan çok korkuyordum."

"Baba..." dedi Sabriel, önündeki yaratıktan çok adamın ruhuna bakarak. "Baba..."

Gözyaşlarını daha fazla tutamayıp ağlamaya başladı. Bunca yolu aşmış buraya kadar gelmişti ve şimdi babasını kurtaramayacağını anlıyordu. Ruhların bir kapının kudretinin içine hapsedilebildiklerini bile daha yeni öğrenmişti!

"Sabriel! Sakin ol, kızım! Bunun için vaktimiz yok. Vücudun nerede?"

"Sarnıcın içinde," diye burnunu çekti Sabriel. Seninkinin yanında. Bir koruma dörtgeni oluşturdum."

"Peki ya Ölüler? Kerrigor?"

"Ben gelirken kimse yoktu ama Kerrigor'un Yaşam'da olduğuna eminim. Tam yerini bilmiyorum."

"Evet, geri geldiğini ben de biliyorum," diye söylendi Abhorsen yaratığın ağzından. "Korkarım sarnıcın yakınlarında."

_sabriel, aynı anda iki zili birden nasıl kullandığınızı hatırlı-

yormusun? Mosrael ve Kibeth'i?"

"İki zil mi?" yavaşça uçuşarak zihnine dolmaya başladı. Ziller, ikili gruplar ya da yeterince ölü çağırıcı toplanırsa daha büyük kombinasyonlar halinde çalınabilirdi. Ama rakam arttıkça riskler de çoğalıyordu...

"Evet," dedi Sabriel yavaşça. "Hatırlıyorum. Mosrael ve Kibeth. Seni serbest bırakmam için o ikisi mi gerek?" Cevap hemen gelmedi.

"Evet. En azından bir süreliğine. Yapmam gerekeni yapabileceye dek, umarım. Hadi şimdi kurtar beni."

Sabriel babasının dedikleri üstüne fazla düşünmemeye çalışarak kafasını salladı. İçgüdüsel olarak babasının ruhunun vücudundan çok uzun süre uzakta kaldığını düşünüyordu. Babası asla tam anlamıyla hayata dönemeyecekti. Kendi içinde verdiği mücadelenin ardından babasını kurtarmaya konsantre oldu.

Kılıcını kınına koyup Ranna'yı yerine taktı ve Mosrael ve Kibeth'i çekti. Tek başlarına bile birçok tehlike içeren bu ziller kim bilir birlikte kullanıldıklarında neler olacaktı? Tekrar iradesini kullanarak zihnini tüm duygu ve düşüncelerden temizledi ve yalnızca zillere odaklanıp ikisini birden aynı anda çalmaya başladı.

Mosrael'i başının biraz yukarısında dörtte üçlük bir daire içinde, Kibeth'i ise ters sekiz çizerek şekilde sallıyordu. Dinleyenleri hareketlendirip dansetmeye şevk eden melodi, uyumsuz ancak enerjik bir sürtünme sesine karışmıştı. Sabriel olduğu yerde kalmak için harcadığı tüm çabaya rağmen şelaleye yürümeye başladığını fark etti. Sanki çılgın bir dev,

bacaklarını yakalayıp dizlerini bükmüş, onu yürümeye zorluyor gibiydi.

Bu sırada babası Dördüncü Kapı'ya ait şelaleden çıkmakla meşguldü. Önce kafası kurtuldu ve adam boynunu esnetmeye başladı, ardından da omuzları ve kollarını yukarı kaldırarak gerindi. Ama Sabriel hala şelaleye doğru ilerliyordu, artık uçuşuyla arasında yalnızca iki adım kalmıştı ve zillerin sesleri kulaklarında çınlayıp onu bilinçsizce yürütürken aşağıda gürüldemekte olan suları görebiliyordu.

Sonra Abhorsen bağlarından kurtularak öne sıçrayıp solgun elleriyle zilleri yakaladı ve seslerini kesti. Baba kız ani sessizliği fırsat bilerek kucaklaştılar.

"İyi iş çıkarttın," dedi Abhorsen, tanıdık, derinden gelen sesiyle. "Yakalandığımda elimden gelen tek şey zillerle kılıçları sana göndermek oldu. Neyse bunları sonra konuşuruz. Şimdi acele etmeli ve Kerrigor, planını gerçekleştirmeden geri dönmeliyiz. Saraneth'i bana ver... hayır kılıçla Ranna sende kalsın. Hadi gidelim!"

Hızlı adımlarla ilerlemeye başladılar. Sabriel babasını takip ederken aklında onlarca soru birikmeye başlamıştı. Gözlerini ondan alamıyordu; kabarık saçları, çenesindeki gümüş sakalları ve favorileri, hepsi çok tanıdıktı. İkisinin de kıyafetleri gümüş anahtarlı cekete varıncaya dek aynıydı. Yalnız babası hatırladığı kadar uzun görünmüyordu.

"Baba!" diye bağırdı. "Neler oluyor? Kerrigor'un planı ne? Olan biteni öğrenmem için neden beni hiç buraya getirmedin?"

"Buraya mı?" dedi Abhorsen hızını kesmeden. "Yani Ölüm'e mi?"

"Neden bahsettiğimi biliyorsun," dedi Sabriel. "Eski Krallık'a! Herhalde yaşadığı dünyanın gerçekleri hakkında en ufak bir fikri olmayan ilk Abhorsen benim! Neden?"

"Bunun öyle basit bir cevabı yok"

Abhorsen omzunun üstünden arkya baktı. Seni Ancelstierre'e göndermemin iki temel sebebi var. Birincisi

güvenliğin. Anneni kaybettikten sonra Eski dünyanın sınırla-rı içinde güvende olman için ya sürekli benimle olman ya da her anını bir tutuklu gibi evimizde geçirmen gerekirdi. Seni yanıma da alamazdım çünkü kral vekilinin öüm haberinden sonra, yani sen doğmadan iki sene öncesinden itibaren iş-1er hep kötüye gitti. İkinci sebep ise Clayr'in tavsiyesiydj Ancelstierre'i bilen birine ihtiyacımız olduğunu ya da olacağını, onların zamanı pek bizim gibi algılamadıklarını söylemişti. O zamanlar nedenini anlayamamıştım ama sanırım artık biliyorum."

"Neymiş peki?" diye sordu Sabriel.

"Kerrigor'un vücudu," dedi Abhorsen. 'Ya da esas adıyla Rogir'in. Vücudu Serbest Büyü sayesinde Yaşam'da korunduğu için asla tam bir Ölü olamadı. Vücudu yere saplanmış bir çapa gibi onu geri çekiyor. Yüce Taşlar'ın kırılmasından bu yana tüm Abhorsen'ler Rogir'in vücudunu bulmak için uğraştı ancak hiçbiri başarılı olamadı, buna ben de dahilim, çünkü vücudu Ancelstierre'de aramak aklımıza hiç gelmemiştir. Duvar'ın yakınlarında bir yerlerde olmalı. Clayr artık yerini tam olarak tespit etmiştir çünkü Kerrigor Yaşam'a girer girmez ilk yapacağı iş vücuduna gitmek olacak. Büyüyü sen mi yapacaksın, ben mi yapayım?"

Üçüncü Kapı'ya ulaşmışlardı. Abhorsen cevap beklemeden kelimeleri söylemeye koyuldu. Kendi ağzından çıkmayınca kelimeler Sabriel'e daha bir garip gelmişti. Kendini uzak bir gözlemci gibi hissediyordu.

Önlerinde şelale ve sisin içinden geçen merdivenler belirdi. Abhorsen şaşırtıcı biçimde enerjik görünüyordu, basamakları ikişer ikişer çıkmaya başladı. Sabriel de elinden

geldiğince hızlı bir şekilde onu izledi. Yorgunluğu artık kaslarından çıkıp kemiklerine dek işlemişti.

"Koşmaya hazır mısınız?" diye sordu Abhorsen. Merdiveni çıkmayı bitirdikleri anda kızı dirseğinden tuttu ve beraber dağılan sisin içine daldılar. Babasının bu hareketi Sabriel'e babasının, okuluna yaptığı gizemli seyahatleri sırasında çıktıkları piknikleri hatırlatmıştı, o zamanlarda da yan yana yürüdükleri zaman babası yine böyle dirseğini tutardı.

Ellerini zillerin içinde tutup giderek artan bir tempoyla dalganın önünden koştular. Sabriel bir noktadan sonra artık bacaklarının tutmayacağını ve yere kapaklanacağını sandı ama nasıl olduysa kapıya dek gelmeyi başarmıştı. Abhorsen vakit kaybetmeden İkinci Kapı'yı açacak büyü kelimelerini mırıldanmaya başladı.

"Dediğim gibi," diye devam etti Abhorsen merdivenleri yine ikişer ikişer çıkarken. "Abhorsen'lerden biri vücudunu bulana dek Kerrigor'dan tamamen kurtulmak mümkün değil. Çeşitli zamanlarda ben de dahil olmak üzere onu geri gönderdik ancak tüm yaptığımız kaçınılmaz olanı geciktirmek olmuştu. Kerrigor kırılan her yeni taşla ve Krallık'ın çöküşüyle beslenerek her geçen gün daha da kuvvetleniyor. Buna karşılık bizlerse güç kaybediyoruz.

"Biz dediğin de kim?" diye sordu Sabriel duyduklarını hızlıca sindirmeye çalışarak.

'Yüce Charter kanı taşıyanlar," dedi Abhorsen. "Krallık soyu tükendiği için geriye Abhorsenler ve Clayr kaldı. Bir de tabii Duvarcı'ların mirası var, güçlerini Duvar ve Yüce Taşlar'a aktardıktan sonra geri kalan bir yapı."

Girdabın kenarından uzaklaşıp kendinden emin adımlarla İkinci Bölge'ye adımını attı, Sabriel hemen arkasından onu takip etmeye devam ediyordu. Sabriel'in tereddütlü adım-

larına kıyasla Abhorsen hafif bir koşu temposuyla çok iyi bildiği belli olan bir rotada ilerliyordu. Otuz sene boyunca Ölüm'e girip çıkmış olsam herhalde ben de yönümü bu kadar iyi bulurdum, diye düşündü Sabriel.

"Nihayet Kerrigor'un işini tamamen bitirme şansına kavuştuk. Clayr seni saklı vücuda yönlendirecek ve sen de onu yok edip Kerrigor'un iyice zayıflayacak olan ruhunu kovacaksın. Ondan sonra da tahtın geriye kalan tek varisi olan prensi hapsediği yerden kurtarıp Duvarcı'ların mirasının da yardımıyla Yüce Charter Taşları'nı tamir edeceksiniz..."

"Tahtın varisi," dedi Sabriel kuşkulu bir sesle ve devam etti, "ya Kutsal Çukur'daki bir heykele hapsedilmişse ve ruhu da Ölüm'de saklanıyorsa?"

"Aslında üvey bir oğul ve büyük ihtimalle şimdiye dek aklını oynatmıştır," dedi Abhorsen onu dinlemeden. "Ama sonuçta Kraliyet kanı taşıyor... ama... bir dakika... Sen bunları nasıl - "

"Kendine Mihenk Taşı diyor," dedi Sabriel mutsuz bir ses tonuyla. "Ve şu an sarnıçta beni bekliyor. Taşların hemen yanında. Mogget da yanında."

Bu sözlerle sarsıldığı belli olan Abhorsen yola çıktıklarından beri ilk kez durarak Sabriel'e baktı.

"O zaman bütün planlarımızın boşa çıkma tehlikesi ile karşı karşıyayız demektir," dedi iç çekerek. "Kerrigor kanımı akıtıp Yüce Taşlar'dan birini daha kırabilmek için beni sarnıca kadar getirdi ama elinden kurtulmayı başardım. Bunun üzerine o da seni sarnıca çekip kanını kullanmayı planladı ama işte buradayız. Fakat eğer prens sarnıçtaysa artık Kerrigor'un elinde taşları kırabilmek için kanını akıtabileceği biri daha var demektir."

"Koruma dörtgenindeler," dedi Sabriel Mihenk Taşı için endişe etmeye başlayarak.

"Yeterli olmayabilir," diye sertçe cevapladı Abhorsen. "Kerrigor Yaşam'da geçirdiği her geçen gün boyunca canlılar ve taşlarla besleniyor. Yakında en kuvvetli Charter savunmalarını bile aşabilecek bir kudrete sahip olacak. Hatta şu anda bile o duruma gelmiş olabilir. Ama şimdi bana prensin yol arkadaşından bahset. Adı Mogget mı demiştin?"

"Evet," dedi Sabriel şaşırarak. "İyi de ben onunla senin evinde tanıştım! Boynunda minik bir Saraneth ve kırmızı bir tasma taşıyan beyaz bir kedi suretindeki Serbest Büyü yara-tığı."

"Mogget," diye tekrarladı Abhorsen lezzetli bir yemeği çiğner gibi ağır ağır.

"Duvarcı'ların mirası dediğim şey işte o ya da onların çocukları da diyebiliriz. Muhtemelen bu gerçeği kendi bile henüz bilmiyordur. Neden bir kedi biçimine girdiğini ben de merak ettim doğrusu. Ben Yaşam'dayken evin dışına adımını atmayan küçük, albino bir oğlan çocuğu gibi görünüyordu. Belki de prensi korumak için şekil değiştirmiştir. Hadi acele edelim."

"Zaten ettiğimizi sanıyordum!" dedi Sabriel koşar adımlarla yürümeye başladıklarında. Ters davranmak istemiyordu ama babasıyla hayal ettiği kavuşmanın tam olarak bu olduğu da söylenemezdi. Babası hemen hemen hiçbir duygu belirtisi göstermemişti. Sabriel'e adeta Kerrigor'u yok etme görevi verdiği bir çalışanı gibi davranıyordu.

Abhorsen aniden durup tek koluyla kızını kucakladı. Sabriel sanki adamın kolu gece yarısı aniden sönecek olan geçici bir ışıkla parlıyormuş gibi hissetti.

"Sana iyi bir baba olamadım, biliyorum," dedi yavaşça. "Bizim kaderimiz bu. Abhorsen olduğunda hayatın bazı kısımlarından feragat etmek zorundasın. Halka

karşı sorumluluklarımız özel hayatımızı baltalıyor. Karşı karşıya kaldığımız zorluk ve düşmanlar bizleri sertleştirip ufkumuzu daraltıyor.

Sen benim kızsın ve seni daima sevdim. Ama artık yaşayacağım çok kısa bir zamanım kaldı, yüz kere yüz kalp atığından bile daha fazla olmayan bir zaman diliminden bahsediyorum, ve korkunç düşmanımıza karşı vermemiz gereken çetin bir dövüş bizleri bekliyor. Baba-kız ilişkimizi bir kenara bırakıp tek yürek olarak mücadelemize odaklanmalıyız. Ama bil ki sana olan sevgim hiç bitmedi, hiç de bitmeyecek."

'Yüz kere yüz kalp atışı...' diye fısıldadı Sabriel gözyaşlarına hakim olamayarak. Nazikçe babasının kolundan çıktı ve sarnıca gitmek üzere yola koyuldular.

Yirmi üçüncü Bölüm

Mihenk Taşı Ölüler'i artık hem duyuyor hem de görebiliyordu. Gölge Eller birbirleriyle ahenk içinde uluyup çürümüş ellerini sabit ve yavaş bir ritimle çırpıyorlardı, bu da genç adamın tüylerinin diken diken olmasına sebep oluyordu. Yer yer kulağına kemik sesleri ve parçalanmış etlerin suya çarpma sesleri de geliyordu. En korkuncu ise ulumalardı çünkü yaratıkların birçoğunun normal bir ağzı yoktu. Mihenk Taşı, bu çıkan sesleri bir gemi batsa içindeki ; onlarca denizcinin aynı anda boğulurken çıkaracakları feryat seslerine benzetmişti.

Ölümlerin hatları Mihenk Taşı'nın durduğu yere kadar ulaşmış, gölge yaratıklar hızla büyüyen mantarlara benzer bir şekilde sütunların etrafında sıralanmışlardı. Karanlıkta daha iyi görebilen Mogget açıklayana dek Mihenk Taşı ne olup bittiğini anlayamamıştı.

"Çift sıra halinde dizilip bir koridor oluşturuyorlar," diye fısıldadı küçük kedi, artık gerek kalmamasına rağmen kendi aralarında hala kısık sesle konuşuyorlardı. "Buradan ta kuzey merdivenlerine kadar Gölge Eller'den oluşan bir koridor görüyorum."

"Peki merdivenlere açılan kapıdan ne haber?" diye sordu Mihenk Taşı. İğrenç, kokuşmuş tören takımını görebildiği

için artık bir korku hissetmiyordu. İki yüz sene önce burada ölmek gerekirdi, diye düşündü.

"Şimdi kapıdan uzun boylu, eti kocaman alevlerle kavrulan bir yaratık girdi. Bir Mordikan bu. Suda sürünerek sadık bir köpeğin efendisini gözlemesi gibi geriye

bakıyor. Arkasındaki merdivenler sisle kaplı, bu başka bir Serbest Büyü numarası olmalı. Ama kimi etkilemeye çalıştığını göremiyorum."

"Rogir oldum olası hava atmasını sevmiştir," diye yorum yaptı Mihenk Taşı normal bir insandan bahseder gibi. "İnsanlar tarafından seyredilmeye bayılırdı. Anlaşılan ölü hali de çok farklı değil."

"Aslında epeyce farklı," dedi Mogget. "Burada olduğunu biliyor ve sisi de sana hava atmak için yarattığına eminim. Bu kılığa alelacele girmiş olmalı çünkü Ölü bir adamın bile böyle görünmek isteyeceğini düşünmüyorum."

Mihenk Taşı fazla düşünmemeye çalışarak yutkundü. Aklından, Sabriel'e zaman kazandırmak için korumalı alanın dışına çıkıp çılgın bir saldırı başlatmak geçiyordu ama acaba Charter kılıçları Kerrigor'un büyülü etine zarar verebilecek miydi?

Görüş alanlarına giren bir şeyin suya girmesiyle beraber Gölge Eller'in de tempoları artmış, şarkılarını daha yüksek bir sesle söylemeye başlamışlardı. Sis dalgası hatlarının arasına yayılarak oluşturdukları koridoru artık tamamen kaplamıştı.

"Bizimle oyun oynuyor," diye iç çekti Mihenk Taşı, nefessiz kalmasına şaşırarak. Uzun bir depar atmış gibi soluyor, kalbi Ölüler'in tuttuğu tempoyla güm güm atıyordu.

Birden patlayan bir kükreme ilerlemekte olan gölgelerin sesini bastırıp Mihenk Taşı'nı geriye sıçrattı, öyle bir sıçradı

ki az kalsın Mogget'ı ezecekti. Ses giderek şiddetlenip kulakları sağır edecek bir hale geldikten sonra sisin içinden çıkan devasa yaratık etrafa sular fışkırtıp korku salarak onlara doğru ilerlemeye başladı.

Mihenk taşı bir çığlık koparıp mumunu elinden attı ve kılıçlarını kaldırıp diz çökerek saldırıyı karşılamak üzere öne doğru bir hamle yaptı.

"Mordikan!" diye bağırdı Mogget ve Mihenk Taşı'nın omzunun üzerinden buzlarla kaplı olan Sabriel'in üstüne atlayarak yok oldu.

Mihenk Taşı'nın by uyarıyı duymak ve ters taraftan üstlerine saldırmakta olan büyük, alevden bir gölgesi olan ve tepinerek uluyan ayıyı görmek için çok az vakti olmuştu. Mordikan büyük bir gürültüyle koruma dörtgeni ve Mihenk Taşı'nın çapraz hale getirdiği kılıçlarına çarptı.

Ulumaların sesini bastıran çarpışma sonucunda etrafa gümüş renkli kıvılcımlar saçılmış, Mihenk Taşı ve Mogget geriye savrulmuşlardı. Ayakları yerden kesilen Mihenk Taşı'nın hala devam ettirmekte olduğu savaş çılgılığı, kafası suya batınca birden kesiliverdi. Hemen arkasından Mordikan'ın üstlerine atlayacağını düşündüğü için insanüstü bir çaba harcayarak, bunu yaparken birkaç karın kasını da yırtarak, derhal ayağa kalktı.

Sudan adeta uçarcasına çıkıp kılıçlarını yeniden çapraz-ladığında koruma dörtgeninin hala yerinde olduğunu ve Mordikan'ın geri çekilip koridorda uzaklaştığını gördü. Ölüler'in sesi kesilmişti ancak havada adım koyamadığı garip bir gürültü vardı.

Bu bir gülme sesiydi. Suyun ve sisin içinden yankılanarak gittikçe yaklaşan, ses geri çekilmekte olan Mordikan gözden kaybolana dek havada çınlamaya devam etmişti.

"Köpeğim seni korkuttu mu, küçük kardeşim?" dedi sisin içinden bir ses.

"Ahh!" diye bağırdı Mogget'ın pençelerini vücudunda hissedenden Sabriel. Abhorsen ona bakıp sorgular bir ifadeyle gümüşsü kaşlarından birini kaldırdı.

"Yaşam'da vücuduma bir şey dokundu," dedi. "Mogget sanırım. Neler oluyor acaba?"

Ölüler Alemi'nin tam ucunda, Yaşam'ın sınırında duruyorlardı. Birinci Kapı'dan kolayca geçmişlerdi. Yan yana yürüyen iki Abhorsen etraftaki Ölüler için pek de çekici bir görüntü olmasa gerekti...

Şimdiyse Sabriel'in bilmediği bir nedenden ötürü bekliyorlardı. Abhorsen bir şekilde Yaşam'da olan biteni görebiliyormuş gibi vücudunu öne eğmiş, kulaklarını Önlerindeki görünmez kapıya dayamıştı.

Bu sırada nöbette kalan Sabriel Ölüler'i gözlüyordu. Ölüm'ün bu bölgesi kırık taşların da katkısıyla, yolgeçen hanına dönmüştü ve bu sebeple etraflarında birçok Ölü yaratık bulmayı bekliyordu. Ama görünürde kimse yoktu. Gri, şekilsiz nehrin içinde ufak tefek dalgalanmalar dışında başka bir şey görünmüyordu.

Abhorsen gözlerini kapayarak transa girdikten sonra hafifçe Sabriel'in kolunu dürttü.

"Vakit geldi," dedi yavaşça. "Yaşam'a döndüğümüzde Mihenk Taşı'nı da alarak güney merdivenlerine koşmanı istiyorum. Hiçbir şekilde ve hiçbir sebeple durmayın. Dışarı çıktığınızda Saray Tepesi'nin üstüne çıkıp Batı Avlusu'nu bulun. Şu an bomboş bir yer haline gelmiş olmalı. Mihenk Taşı oraya nasıl ulaşıldığını

hatırlayacaktır. Eğer Clayr zamanı şaşırmadıysa orada sizi bir Kağıtkanat bekliyor olacak - "

"Kağıtkanat!" diye sözünü kesti Sabriel. "Ama ben onu' parçalamıştım."

"Etrafta onlardan daha çok var, merak etme," dedi Abhorsen. Kağıtkanat'ı icat eden Abhorsen, kırk altıncıydı sanırım, kendinden sonrakilere de buluşunun inceliklerini öğretmişti. Her neyse, Kağıtkanat orada olacaktır. Clayr de size : bir şekilde Kerrigor'un vücudunu Ancelstierre'in neresinde bulacağınızı iletcek. Duvar'a mümkün olduğu kadar yakın uçup ötesine geçin ve vücudu bulup yok edin!"

"Ya sen ne yapacaksın?" diye fısıldadı Sabriel.

"Saraneth bende," dedi Abhorsen gözlerini kaçırarak. "Bana kılıcını ver ve bir de Astarael'i."

Yedinci zil. Kederli Astarael. Sulugöz.

Sabriel ne hareket etti, ne de zille kılıcı çıkardı. Abhorsen Saraneth'i kesesine sokup Astarael'in kayışını çözmek için uzandığında elini adamın elinin üzerine koydu.

"Başka bir yolu olmalı," diye hıçkırdı. "Hep beraber kaçabiliriz."

"Hayır," dedi Abhorsen sertçe, kızın elini nazikçe kenara iterek. Palaskadan Astarael'i çıkarıp dikkatlice tuttu. "Kişi mi yürüyeceği yolu seçer yoksa yol mu kişiyi?"

Sabriel'in uyuşan elleri kılıcı uzattıktan sonra iki yanına düştü.

"Ölüler Alemi'ni Dokuzuncu Kapı'nın sarp kayalıklarına varıncaya dek biliyorum," dedi Abhorsen sessizce. Dokuz Bölge'nin tamamının sırları ve dehşetlerine hakimim. Ölüm'ün ötesinde ne olduğuna dair bir fikrim yok ancak ölen her canlının derhal oraya gitmesi gerektiğini de biliyorum. Abhorsen'lerin varolma nedeni de budur. Sen elli üçüncü Abhorsen'sin, Sabriel. Sana belki gerekli eğitimi veremedim ama bari son bir ders olarak şunu söyleyeyim: Herkesin ve her şeyin ölmesi gereken bir zaman vardır, kızım."

Öne eğildi ve kızını alnından, miğferinin hemen altından öptü. Sabriel bir an için hareketsiz kaldıktan sonra yüzünü göğsüne gömerek babasına sarıldı. Sanki küçülüp yeniden bir okul çocuğu olmuş gibiydi. Aynı babası okula onu görmeye geldiği zaman sarıldıklarında olduğu gibi yine babasının kalp atışlarını duyabiliyordu. Fakat şimdi duydukları gümler ona daha çok babasının ölüm zamanını yaklaştıran bir kum saatinin giderek eksilen tanelerini hatırlatıyordu.

Babasına tekrar sıkıca sarılıp kollarını boynunda birleştirdi. Abhorsen bir elinde kılıç, diğesinde zil, kızını sıkıca kavramış kokluyordu. Sonra Sabriel onu bıraktı ve beraberce dönüp Yaşam'a girdiler.

Kerrigor, müstehcen bir kıkırdamadan deli bir kreşendo-ya* yükselen kahkahası ani bir sessizlikle kesilene dek yeniden güldü. Ölüler, artık daha yavaş da olsa tempo tutmaya devam ediyor, sis bulutu öne doğru kayıyordu. Sırılsıklam olan Mihenk Taşı, bir örümceğin gelip onu yemesini bekleyen ağa yakalanmış bir sinek gibi olan biteni izliyordu. Yu-karılarındaki bulutlar kaybolmuş, sarnıcın kenarları güneşin ışınlarıyla aydınlanmaya başlamıştı. Olduğu yerden ışık huzmelerine kadar en az kırk adımlık bir mesafe vardı...

Arkasından gelen bir çatırdama sesi ile arkasına döndüğünde korkusu rahatlamaya dönüştü. Sabriel ve babası Yaşam'a dönüyorlardı! Buzlar çözölmeye başlamıştı. Abhorsen'in etrafındaki kalın buz tabakası çatlıyor, parçaları suda yüzüp uzaklaşıyordu.

Mihenk Taşı, ikilinin el ve yüzlerindeki buzların tamamen temizlenmesini izledi. Kılıç ve zil bu defa Abhorsen'in elindeydi.

*Kreşendo: Çalgıların giderek daha yüksek ses verecek bir biçimde çalınma durumu.

Gözlerini açıp hareket ettikleri zaman Mihenk Taşı, "Charter'a şükürler olsun!" diye bağırdı.

Ama kimse onu duymamıştı çünkü tam o Sırada sislerin içinde kopan hiddet dolu çığlık, sütunları titretmiş, suyun üstünde geniş dalgalar yayılmasına neden olmuştu.

Mihenk Taşı tekrar arkasını döndüğünde sisin aralandığını ve suyun üstünde yalnızca gözleri ve yağlı alevlerle kaplı uzun ağzı görünen Mordikan'ın yaklaştığını gördü. Onun hemen arkasında da bir eliyle balçıktan kafasını tutmakta olan insan benzeri bir yaratık görölüyordu.

Mihenk Taşı, Kerrigor'un şu anda kullandığı vücudunu Rogir'in eski haline benzetmeye çalıştığının farkına varmıştı fakat ya hatıraları silinmişti ya da bu konuda pek yeteneğı yoktu. Geniş göğsü ve dar beliyle Kerrigor'un boyu iki metreden hayli uzundu. Aşırı ince ve uzun olan kafasının içindeki ağzı ise bir kulağından diğesine kadar uzanıyordu. Gözleri artık göz olmaktan çıkmış, Serbest Büyü alevleri ile parlayan ince çatlaklara dönüşmüştü.

Ama bu sıra dışı halinde bile kendine Rogir'in görünümünden bir şeyler eklemeyi başarmıştı.

Korkunç ağzını açıp esnedikten sonra Kerrigor pençelerini kapayarak kısa bir kahkaha attı. Konuşmaya başladığı zaman, dinleyenler, sesinin de en az vücudu kadar çarpık olduğunu fark ettiler.

"Ne kadar şanslıyım böyle!    n z de buradasınız!    ayrı taşı birden kırabileceğim!"

Mihen  Taşı ona bakmaya devam ediyor, yaratığın sesinin Rogir'inkine benzeyip benzemediğini anlamaya çalışıyordu. Hem Kerrigor, hem de Rogir olarak bilinen halini g rm ştı. Adamın Kraliçe'nin boğazını kesip kanını altın bir kaseye dolduruşunu daha dün gibi hatırlıyordu...

Bir el kolunu tutarak döndürdü ve sol elindeki kılıcını çekip aldı. Mihen  Taşı, düşüncelerinden kurtulup olan bitene odaklanmaya çalıştığında karşısında Sabriel'i gördü. Sabriel sağ eliyle kılıcını taşıyor, sol eliyle de Mihen  Taşı'nın elini tutarak onu güneye doğru çekiyordu. Suları sı rata sı rata ilerlemeye başladılar. Tüm dünyası üzerine kapanıyor gibiydi, görüş mesafesi son derece azalmıştı. Tek bir soru bile sormadan Sabriel'in onu sürüklemesine izin verdi.

Bu, Mihen  Taşı'nın, Sabriel'in babasını, yani Abhorsen'i, buzlardan kurtulmuş haliyle ilk görüşüydü. Sert ve kendinden emin g r n ml , gülümseyen adam yanından geçerken kendisine belli belirsiz bir selam vermişti. Mihen  Taşı onun neden ters yöne gittiğini merak etti, adam Kerrigor'a, han ere ve kanını akıtacağı kaseye doğru ilerliyordu. Normalde tehlikeyi gördüğü an sıvışan Mogget da omzuna sıçradığı Abhorsen'le birlikte gidiyordu. Mogget'da bir gariplik sezdi... evet tasmaı boynunda yoktu...belki de geri dönüp tasmaını takmak ve Kerrigor'la d v şmelerine yardımcı olmalıydı...

"Hadi ne bekliyorsun? Koşsana!" diye bağırdı Sabriel. Kızın sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı fakat koruma d rtgeninden uzaklaştıkları için yeniden midesi bulanmaya başlamıştı. Kusacağım hissettiği an kafasını yana çevirdi ve midesinde-kileri boşalttı. Sabriel'i yavaşlattığını fark ederek bacaklarına batmaya başlayan iğnelere aldırmadan kendini daha hızlı koşmak için zorladı. Ölüler'in yeniden hızlı bir tempoyla el çırpıp şarkı söylemeye başladıklarını duyabiliyordu. Geniş mağaranın içinde yükselen ve yankılanan ama ne olduğunu anlamadığı başka sesler de işitmişti. Ayrıca kulağına Mordikan'ın uluması ve garip bir vızıldama sesi de geliyordu.

Güney merdivenlerine ulaştıklarında Sabriel yavaşlamadan yoluna devam ederek sarnıcın alacakaranlığından, ön-

lerindeki zifiri karanlığa doğru basamakları hızla çıkmaya başladı. Mihenk Taşı kızın elini hiç bırakmamıştı. Beraber kılıçlarını önlerinde tutarak yukarı çıkmaya devam ettiler. Altlarında kopan yaygarayı hala duyabiliyorlardı; ulumalar, tutulan tempolar, bağırış çağırışlar, hepsi birbirine karışmıştı. Bütün bunların ardından tüm bu gürültüyü yarıp öne çıkan harikulade bir ses duyuldu.

Yumuşak başlayıp tek bir saf nota olarak devam eden ses, etraftaki diğer bütün sesleri durduruncaya kadar artarak büyüdü. Astarael'in sesiydi bu.

Ses Sabriel ve Mihenk Taşı'nı da durdurmuştu: Vücutlarını terk etmek için derin bir istek duymaya başladılar. Ruhları akıntıların en kuvvetlisine kapılarak Ölüm'e geçmek ve yolun sonuna kadar gitmek için can atıyordu.

'Yaşam'ı düşün!" diye bağırdı Sabriel, sesi tüm dünyalarını kaplamış olan tek notanın içinde belli belirsiz duyuluyordu. Mihenk Taşı'nın ölmekte olduğunu, iradesinin onu hayatta tutmak için yeterli güce sahip olmadığını hissetmeye başlamıştı.

"Mücadele et!" diye yeniden bağırdı, kılıcını bırakıp adamı tokatlamak zorunda kalmıştı. 'Yaşaman lazım!'

Bütün bunlara rağmen Mihenk Taşı yavaş yavaş kayıp gidiyordu. Çaresizce adamı kulaklarından tuttu ve kendine çevirerek hoyratça öpmeye başladı, dudaklarını ısırıp tuzlu kanın ağızlarını doldurmasına izin verdi. Bunun üzerine Mihenk Taşı'nın bakışları normale dönmüş ve Sabriel'e odaklanmaya başlamıştı. Genç adam kılıcını attı ve kollarıyla kızı kavrayarak öpüşmeye devam etti. Ardından başlarını birbirlerinin omzuna dayadılar ve Astarael'in sesi kesilinceye dek birbirlerini sıkıca tuttular.

En sonunda ortalık sessizleşmişti. Yavaşça birbirlerinden ayrıldılar. Sabriel bir mum yakmaya çalışırken Mihenk Taşı

da karanlıkta yoklayarak kılıcını aramaya başladı. Titreyen alevde birbirlerine baktılar. Sabriel'in gözleri yaşlıydı, Mihenk Taşı'nın dudaklarında kan lekesi vardı.

"Bu da neyin nesiydi böyle?" diye sordu Mihenk Taşı boğuk bir sesle.

"Astarael," diye cevapladı Sabriel. "Sonuncu zil. Duyan herkesi Ölüm'e çağırır."

"Kerrigor..."

"Geri gelecek," diye fısıldadı Sabriel. "Gerçek vücudu bulunup yok edilene dek hep gelecek."

"Peki ya baban?" diye sordu Mihenk Taşı. "Mogget?"

"Babam öldü," dedi Sabriel. Sakin görünüyor olsa da gözleri yaşlarla doluydu. "Çabucak Son Kapı'nın ötesine geçecek. Mogget'a ne oldu bilmiyorum."

Parmağındaki gümüş yüzüğe kaşlarını çatarak baktı ve eğilip Mihenk Taşı'nın diğer kılıcını aldı.

"Gel hadi," dedi. "Batı Avlusu'na çıkmamız gerek."

"Batı Avlusu mu?" diye sordu Mihenk Taşı kılıcını kaldırırken. Hala şaşkın ve hasta olmasına rağmen kendim zorlayarak birkaç adım attı. "Saraydakine mi?"

"Evet," dedi Sabriel. "Gidelim."

Yirmi Dördüncü Bölüm

Yüzeye çıktıkları zaman, gözleri öğleden sonra güneşiyle kamaşmıştı. Mağaranın mermer basamaklarında tökezleyerek ilerlemeye çalıştılar.

Sabriel sessiz, aydınlık ağaçlara, dingin çimlere, tıkalı çeşmeye göz gezdirdi. Bahçede, aşağıdaki sarnıçta kopan kıyametten eser yoktu, her şey son derece normal görünüyordu.

Bakışlarını gökyüzüne çevirdi ve bulutlara baktı. Babam artık yok, diye düşündü. Sonsuza dek...

"Yol Saray Tepesi'nin güneybatı kısmının etrafından dolanıyor," dedi bir ses yakınlardan.

"Ne?"

"Yolu diyorum. Batı Avlusu'na gidelim dedin ya:"

Bu ses Mihenk Taşı'na aitti. Sabriel gözlerini kapattı ve bu ana konsantre olmaya çalıştı. Gözlerini açtığı anda Mihenk Taşı karşısında duruyordu.

Adam berbat bir haldeydi. Kanayan dudağından akan kanlar çenesinde kurumuş, ıslak saçları alnına yapışmış ve zır-hıyla kıyafetleri hamur gibi olmuştu. Aşağı tuttuğu kılıcının ucundan hala sular damlıyordu.

"Bana prens olduğunu söylememiştin," dedi Sabriel sohbet havasına girerek. Havadan sudan konuşuyor gibiydi.

"Değilim ki," diye cevapladı Mihenk Taşı omuz silke -rek. Kafasını kaldırmış, gökyüzüne bakarak konuşuyordu. "Annem Kraliçe olabilir, ancak babam, annemin eşinin ölümünden birkaç sene sonra bir süre birlikte takıldığı kimliği belirsiz kuzeyli bir soyluymuş. Daha ben doğmadan bir av kazasında ölmüş... her neyse gitmemiz gerekmiyor mu? Batı Avlusu'na?"

"Sanırım öyle," dedi Sabriel cansız bir sesle. "Babam orada bizi bekleyen bir Kağıtkanat olacağını ve Clayr'in de ne tarafa gitmemiz gerektiğini bize söyleyeceğini söyledi."

'Anladım," dedi Mihenk Taşı. Yaklaşıp Sabriel'in boş boş bakan gözlerini inceledikten sonra boşlukta sallanan kolunu tuttu ve kızı bahçenin batı ucunda bir patika oluşturan kayın ağaçlarına doğru götürmeye başladı. Sabriel itiraz etmeden yürüyordu. Mihenk Taşı hızını artırdığında, o da ona uyararak hafifçe koşmaya başladı. Mihenk Taşı sürekli ön ve arka taraflarını kolluyor, Sabriel de sanki bir uyurgezer gibi, hissiz bir şekilde ilerliyordu.

Dekoratif mağaralardan birkaç yüz metre ötede ki kayın ağaçları bir çimenliğe açılıyor ve Saray Tepesi'nin etrafında iki kez dolanıp zirveye ulaşan bir yol başlıyordu. Taşlık yola yirmi yıldır bakım yapılmadığı için taşların bazıları çökmüş, bazıları da yerinden kaymıştı. Sabriel ayağını taşların arasındaki oyuklardan birine kaptırmıştı ve eğer Mihenk Taşı kendisini tutmamış olsaydı, az kalsın düşüyordu. Sabriel, yaşadığı bu küçük şokla kendine gelmiş ve birden alarma geçmiş gibi hareketlenmişti.

"Neden koşuyoruz?"

"Yağmacılar peşimizde," diye cevap verdi Mihenk Taşı kısaca ve arkalarında kalan bahçeyi işaret etti. "Kapıda, yanlarında çocuklar olanlar."

Sabriel gösterilen tarafa baktığında kayın ağaçlarının ara-

sından yavaşça süzülen silüetleri nihayet seçebildi. Adamların dokuzu da oradaydı, yürürken birbirleriyle şakalaşıp gülüyorlardı. Ellerinden kaçamayacağımızı sanıyor olmalılar, diye düşündü Sabriel. Aralarından bir tanesi, Sabriel ve Mihenk Taşı'na pek de hoş olmayan bir el işareti yaptı ve yeniden kahkaha atmaya başladılar. Niyetlerinin iyi olmadığı açıkça ortadaydı.

"Acaba Olüler'le hiç dövüştüler mi merak ediyorum," dedi Sabriel tiksinen bir sesle. "Gün ışığında, Ölüler saklanırken, ortalığı yağmalamak kolay..."

"Her halükarda bize saldıracaklar," dedi Mihenk Taşı tekrar yola koyulurken. "Ve ellerindeki yayları Nestowelu köylülerden daha iyi kullandıklarına eminim."

"Bence de," dedi Sabriel. "Umarım gerçekten de yukarıda bir Kağıtkanat vardır..."

Olmaması halinde başlarına neler geleceğine dair konuşma ihtiyacı hissetmemişti, ikisinin de ne kılıç dövüşüne girecek, ne de Charter büyüsü yapabilecek gücü kalmıştı - kaldı ki dokuz adet okçu onları uzaktan avlamaya yeter de artardı bile. Eğer adamlar bir de Kerrigor için çalışıyorlarsa, o zaman onları sağ yakalayıp kanlarını dökmek için sarnıcın karanlığına geri götürmek isteyecekleri kesindi.

Yol giderek dikleşiyordu. Artık konuşmayı bırakıp koşmaya başlamışlardı. Mihenk Taşı öksürmeye başlayınca Sabriel endişeyle ona baktı ama birden kendisi de öksürmeye başlamıştı. Okçulara hiç gerek kalmadan, tepeyi tırmanırken ruhlarını teslim edeceğe benziyorlardı.

"Daha...fazla...gidemiyorum," diye nefes almaya çalıştı Mihenk Taşı tepenin etrafında dolanan yola saptıklarında, bir sonraki dik yokuşu çıkabilmek için yorgun bacaklarını birkaç saniye dinlendirmesi gerekmişti.

Sabriel gülmeye başladı, keskin, öksürüklerle bölünen bir kahkaha atıyordu çünkü daha önlerinde oldukça uzun bir yol vardı, Adeta ısıklık çalarak gelip kaburgalarına saplanan bir ok, kahkahasının korku dolu bir çığlığa dönüşmesine neden olmuştu. Mihenk Taşı onu tutarak yere çömelmiş, bir başka ok tarafından vurulma ihtimallerini azaltmak için uğraşıyordu

"Sabriel!" diye bağırdı, sesi hem korku hem de öfke doluydu. Kızın adını bir kez daha söylediği zaman, Sabriel birden adamın içinden bir Charter büyüsünün geçtiğini hissetti. Büyü ilerledikçe Mihenk Taşı ayağa kalkıyor ve kollarını arkalarındaki dokuz adama doğru uzatıyordu. Parmak uçlarından sekiz tane küçük disk çıkıp yumruk büyüklüğüne ulaşmış ve arkalarında beyaz izler bırakarak aşağıya doğru fırlayıp gitmişlerdi. Bir an sonra arkalarından gelen bir çığlık, en azından bir tanesinin hedefine ulaştığının bir göstergesiydi.

Sabriel, vücudu uyuşmasına rağmen Mihenk Taşı'nın hala böylesine bir büyü yapacak güce sahip olmasına şaşırıyordu. Adam birden öne eğilip tek bir hareketiyle kendisini ve tüm malzemelerini kaldırdığında ise şaşkınlığı hayrete dönüştü. Hala

göğsüne saplı duran ok hareket edince hafif bir çığlık attı fakat Mihenk Taşı onu fark etmemiş gibiydi. Kafasını arkaya atıp kükreyerek nereden geldiği belli olmayan insanüstü bir güçle rampayı çıkmaya başladı. Ağzından çıkan köpükler, çenesinden Sabriel'in üstüne damlıyordu. Boynunun ve yüzünün üzerindeki tüm damar ve kaslar şişmiş, gözleri çılgın bir ifadeye bürünmüştü.

Mihenk Taşı adeta çıldırmış gibiydi. Önüne gelen hiçbir şey onu duramayacak gibi görünüyordu. Sabriel genç adamın kucağında titreyerek iki karış ötesinde hırıldamakta olan ve tanıdığı Mihenk Taşı'na pek benzemeyen vahşi yüzü daha

fazla görmemek için kafasını adamın göğsüne gömdü. En azından düşmandan uzaklaşıyorlardı...

Mihenk Taşı yolu terk ederek koşmaya devam etti. Bir za-manlar geçit olarak kullanılan yıkıntıların üstüne tırmanmış, bir keçi çevikliğiyle taştan taşa atlayarak ilerliyordu Yüzü itfaiye arabası gibi kızarmış, şahdamarı boynundan fırlamak üzere olan kalın bir kordon haline gelmişti. Kendi yarasını unutan Sabriel, adamın kalbinin patlamasından korkarak bağırmaya, girdiği bu öfke nöbetini bitirmesi için yalvarmaya başladı.

"Mihenk Taşı artık güvendesiniz! İndir beni! Dur, lütfen! Dur!"

Tüm konsantrasyonunu önündeki yola vermiş olan Mihenk Taşı onu duymuyordu. Yıkılmış geçidi aştıktan sonra duvar kenarından ilerlemeye devam etti. Yönünü koklayarak bulmaya çalışan bir tazi gibi başını bir sağa bir sola uzatıyordu.

"Mihenk Taşı! Mihenk Taşı!" diye ağlıyordu Sabriel, elleriyle adamın göğsüne vurarak. "Artık uzaktayız! Ben iyiyim! Dursana artık!"

Mihenk Taşı hala koşuyordu; yüksek bir kemerin üstünden taşları ezerek geçip arkadaki kısa merdivenden hızla aşağı indi. Kapalı bir kapıyla karşılaşp bir an duraklayınca Sabriel rahatlayarak tuttuğu nefesini verdi. Fakat aradan çok fazla zaman geçmeden Mihenk Taşı attığı sert tekmeyle çürük tahtayı paramparça etti ve Sabriel'i göğsüne bastırarak kapının içinden geçip gitti.

Kapının arkasında, duvarları her an yıkılacakmış gibi duran, geniş ve açık bir alan vardı. Uzun otlarla kaplı zeminde yer yer, nasıl geliştiği belli olmayan minik ağaçlar görülüyordu. Odanın batı köşesinde - ki bu kısımdaki duvar uzun zaman önce parçalanıp tepeden aşağı yuvarlanmıştı - biri gü-

neye, diğeri ise kuzeye bakan iki tane Kağıtkanat ve arkalarında da batmakta olan öğleden sonra güneşinin turuncu ışığı altında kim oldukları belli olmayan iki kişi duruyordu.

Mihenik Taşı otları yarararak hızını azaltmadan o tarafa doğru koştu, ikilinin önüne gelince Sabriel'i dikkatle önlerine yatırdı ve sonra kendisi de yere düşüp bayıldı.

Sabriel sürünerek yanına gitmeye çalıştı ancak göğsündeki acının aniden artması yüzünden yapabildiği tek şey oturup Kağıtkanatlar ve gizemli ikiliye bakmak oldu.

"Merhaba," dediler tek bir ağızdan. "Biz, şu an için, Clayr'iz. Siz de Abhorsen ve Kral olmalısınız."

Sabriel onlara baktı, susuzluktan ağzı kurumuştı. Gözleri ışıktan kamaştığı için onları net olarak göremiyordu. Karşısında duran genç kadınların ikisinin de uzun sarı saçları ve delici mavi gözleri vardı. İkisinin de üzerinde uzun kollu, beyaz keten bir elbise vardı. Onların ütülü kıyafetlerine bakınca Sabriel kendini sarnıç suyuyla ıslanmış pantolonu ve terli zırhının içinde son derece kirli ve vahşi hissetti. Kadınların sesleri gibi yüzleri de birbirinin aynıydı. Harika. İkizler.

Gülümseyerek, biri Sabriel'in, diğeriye Mihenk Taşı'nın yanına çömeldi. Sabriel. kadınların içinde kaynamakta olan Charter büyüsünü hissedebiliyordu; aynı Charter kendi vücuduna da akarak yarasıyla acılarını alıp götürmüştü. Yânında yatmakta olan Mihenk Taşı'nın derinleşen nefesinden genç adamın sessiz bir uykuya daldığını anlamıştı.

"Teşekkürler," dedi Sabriel. Gülümsemeye çalışsa da beceremedi. "Köle tacirleri... Ölüler'in insan müttefikleri...ar-kamızdalar."

"Biliyoruz," dedi ikili aynı anda. 'Ama on dakika kadar arkanızdalar. Arkadaşın, Kral, epey hızlı koşuyor. Dün de koşarken görmüştük. Ya da yarın da olabilir."

"Anlıyorum," dedi Sabriel ayağa kalkmaya çalışırken ve aklına babasının Clayr'in zaman kavramı ile ilgili yaptığı uyá-rılar geldi. İşler sarpa sarmaya başlamadan bilmesi gerekenleri öğrenmeliydi.

"Teşekkürler," dedi yeniden, tamamen ayağa kalkınca göğsündeki ok yere düştü. İnce uçlu, zırhı delip geçmesi için tasarlanmamış, bir av okuydu. Yani adamlar onları sadece yavaşlatmak istemişlerdi. Sabriel zırh plakaları arasındaki deliği okşadı. Yarası tamamen iyileşmemişti ama yine de sanki yara açılalı bir hafta olmuş da kapanmaya başlamış gibi hissediyordu.

"Babam burada olacağınızı söylemişti... bizi izliyormuşsu-nuz... bizi ve Kerrigor'un vücudunun nerede olduğunu da."

"Evet," dedi Clayr. "Tam olarak öyle değil. En iyi Kağıtkanat pilotları biz olduğumuz için bugünlük Clayr olmamıza izin verildi." •

"Aslında en iyi pilot Ryelle'dir..." dedi ikizlerde biri diğerini işaret ederek. "Ama onun da eve gitmek için bir Kağıtkanat'a ihtiyacı olunca..."

"Sanar da geldi," diye devam etti Ryelle kardeşini işaret ederek.

"Her ikimiz de geldik yani," dediler yine aynı anda. "Ama şimdi fazla vaktimiz yok. Kırmızı ve altın renkli Kağıtkanat'ı alabilirsiniz. Onları sizin için Kraliyet renklerine boyadık. Gelelim Kerrigor'un vücuduna."

"Olur," dedi Sabriel. Babasının, ailesinin ve Krallık'ın düşmanı Kerrigor'u defedecekti. Ne kadar ağır olursa olsun bu yükü taşımaya kararlıydı.

"Vücut Ancelstierre'de," dedi ikizler. "Ama Duvar'ın ötesini çok iyi göremediğimiz için bir harita çizemedik, bölgelerin isimlerini de pek bilmiyoruz. Bu yüzden sana göstermemiz ve senin de hatırlaman gerekecek."

"Peki," diye onayladı Sabriel, kendini bilgisini aşan bir problemi çözme sözü vermiş bir öğrenci gibi hissediyordu.

Clayr başlarını sallayıp tekrar gülümsediler. Gülünce düzgün ve bembeyaz dişleri ortaya çıkmıştı. Bir tanesi, Ryelle olabilirdi, - Sabriel kimin kim olduğunu çoktan karıştırmıştı - cübbesinin kolundan yeşil camlı bir şişe, diğeriyse, Sanar, yine kolundan fildişi bir asa çıkarmıştı.

Birbirlerine "Hazır mısınız?" diye sorduktan sonra daha soruları Sabriel'in yorgun beynine ulaşmadan aynı anda "Evet," yanıtını verdiler.

Ryelle, şişenin tıpasını çıkardı ve içindeki sıvıyı yatay bir çizgi boyunca hızlıca boşalttı. Sanar da asayı aynı hızla akan suya uzattı ve havada donmasını sağlayarak şeffaf bir buz bölmesi oluşturdu. Sabriel'in önünde, havada asılı, donmuş bir pencere belirmişti.

"İyi izle," dedi ikizler ve Sanar asayla buzdan pencereye hafifçe vurdu. Görüntü bulanıp bir kar fırtınasına döndü ve ardından Duvar'ı gösterdikten sonra hareket halindeki bir arabadan çekilmiş bir film gibi hareket etmeye başladı. Wyverley Koleji'nde filmlere pek iyi gözle bakılmazdı ancak Sabriel Bain'deyken birkaç tanesini

izleme fırsatı bulmuştu. Şimdi izlediği de bu filmlere benziyordu ama bu film hem renkliydi, hem de tüm sesleri sanki yanlarındaymış gibi net bir şekilde duyabiliyordu.

Şimdi pencerede tipik bir Ancelstierre çiftliği gözüküyordu; hasada hazırlanan uzun bir buğday tarlası, arka planda bir at arabasının sürücüsüyle konuşmaya dalmış bir traktör şoförü, arabaya bağlı ve meşin göz siperlerinin arasından etrafı gözleyen atlar.

Görüntü iki adama doğru yaklaştıktan sonra yoluna devam etti. Yolu takip edip bir tepeyi aştılar ve küçük bir ormandan

geçip çakıl yolun şoseyle* birleştiği bir dört yol ağzına geldiler. Yol kenarındaki tabelaya iyice yaklaşıldığı için 'Wyverley 4 km.' yazısı açıkça okunabiliyordu. Bu yoldan gelip Wyverley kasabasına gitmek isteyen gezginler için hazırlanmış bir tabelaydı.

Birkaç saniye sonra hareketli görüntü yavaşlamış ve Wyverley kasabasının tanıdık binalarında gezinmeye başlamıştı Demirci dükkanı, han, valinin mavi fenerli evi. Sabriel bunların hepsini önceden biliyordu. Muhtemelen görüntü iyi bildiği kasabadan sonra Ancelstierre'in pek gitmediği taraflarını da gösterecekti, o yüzden iyice konsantre olup izlemeye devam etti.

Fakat film hala çok yavaş hareket ediyordu. Kasabanın ortasından yürüme hızıyla geçtikten sonra anayoldan ayrılarak atlı yoluna saptı ve Docky Noktası olarak bilinen ormanlık tepeye doğru ilerledi. Burası yaşlı ağaçların yanı sıra içinde bir mantar meşesi korusunun da bulunduğu bir tepeydi. İlgi çekici olabilecek tek yanı tepesindeki dikdörtgen şeklindeki taş anıt gibi görünüyordu. Görüntü değişti ve dikdörtgen kesimli, üst üste duran, devasa gri-yeşil taşlara odaklandı. Sabriel'in tarih derslerinden hatırladığı kadarıyla taşlar ne-redeyse iki yüz yıllık olmalıydı. Bir keresinde orayı ziyaret edecek olmuş, ama bir şekilde fikrini değiştirmişti...

Görüntü yine değişerek taşların altına indi ve blokların arasında zikzaklar çizerek aşağıdaki karanlık odayı buldu. Buzdan pencere bir anlığına kapkara kesilse de sonra yeniden aydınlandı. Odanın ortasında yüzeyi Serbest Büyü'nün baştan çıkarmalarından korunan bronz bir tabut bulunuyordu. Görüntü bu hareketli sembollerini aşarak tabutun içine

*Şose: Genellikle taş kırıkları üzerine kum döşenip silindir geçirilerek yapılan yol.

girdiğinde ekranı yine Serbest Büyü ile sarmalanmış canlı bir beden kapladı,

Görüntü yavaşça ilerleyerek vücudun kafasına ulaştı. Ekranda şimdi yakışıklı bir erkek yüzü görülüyor, Kerrigor'un bir zamanlar sahip olduğu görünümü gözler önüne seriliyordu. Rogir'in insan yüzü, Mihenk Taşı ile aynı anneye sahip olduklarının kesin bir ispatı gibiydi.

Sabriel iki kardeşin benzerliğine tiksinti ve hayretle baka-kalmışken görüntü birden bulanıp griliğe, ardından da akan sulara dönüştü. Şimdi Ölüm'deydiler. Devasa bir canavar akıntıya karşı ilerliyordu; yapay bir ateşle alev alev yanan iki gözü hariç hiçbir şekli ve mimiği olmayan, saf, karanlıktan kesilmiş bir yaratıktı. Sanki pencereden Sabriel'i görmüş gibi öne atılarak iki koluyla uzandı.

"Abhorsen Dölü!" diye bağırdı Kerrigor. "Çok yakında kanın taşları sulayacak..."

Kolları görüntünün içinden geçecek kadar yaklaştığında pencere kırıldı ve etrafa hızla eriyen buz parçaları saçıldı.

"İşte gördün," dedi Clayr bir ağızdan. Sabriel titreyerek onayladı fakat akli hala Kerrigor'un insan yüzü ve Mihenk Taşı arasındaki inanılmaz benzerlikteydi. İki adamın farklı kaderlerini düşündü. Rogir'in Kerrigor olarak bilinen korkunç yaratığa dönüşme sebebi neydi acaba?

"Dört dakikamız kaldı," dedi Sanar. "Köle tacirlerinin gelmesine dört dakika kaldı. Kral'ı Kağıtkanat'a bindirmene yardımcı olmamızı ister misin?"

"Evet, lütfen," diye cevap verdi Sabriel. Kerrigor'un ruhuna ait korkunç görüntülere rağmen izledikleri tüm benliği sıkıca yeni hedefine odaklanmıştı. Kerrigor'un Ancelstierre'deki vücudunu bulup yok edecek ve sonra da sıra ruhuna gelecekti. Ama önce vücudu bulmaları gerekiyordu...

İkizler zorlanarak da olsa Mihenk Taşı'nı yerden kaldırdılar. Mihenk Taşı normalde de hafif birisi değildi ama sarnıçta düşüp ıslandığı için giysileriyle zırhı iyice ağırlaşmıştı. Buna rağmen çıkırıldım görünümlü ikizlerin durumu iyi idare ettikleri söylenebilirdi.

"İyi şanslar, kuzen," dediler sarı-kırmızı renkli Kağıtkanat'a yavaş yavaş yürüdükleri sırada. Aracı kırık duvarın uç noktasına öyle bir kondurmuşlardı ki, altlarındaki Saere tüm mavi-beyaz parlaklığıyla gözler önüne serilmişti.

"Kuzen mi?" dedi Sabriel. "Sanırım bir şekilde akrabayız, değil mi?"

"Hepimiz Yüce Charterlar'ın çocuklarıyız," diye onayladı Clayr. 'Yazık ki sayımız giderek azalıyor..."

"Her zaman...şey...geleceği görebiliyor musunuz?" diye sordu Sabriel, kızlar yavaşça Mihenk Taşı'nı kokpitin arka tarafına yerleştirip normalde bagajı sabitlemek için kullanılan kayışlarla koltuğa bağlarken.

Clayr birlikte güldüler. "Charter'a şükürler olsun ki hayır! Ailemiz aslında oldukça kalabalıktır ve hepimizin de özel yetenekleri vardır. Öngörülerimiz anlık olarak gidip geliyor. Mecbur kalırsak demin yaptığımız gibi tüm aile üyeleri aynı görüntüye odaklanıp süreyi uzatabiliyoruz. Ama yarın yine rüyalarımıza ve kaosa karışıp nerede olduğumuzu hatırlamayacağız. Bu arada sadece iki dakikamız kaldı..."

Birden ikisi de Sabriel'e sarıldılar. Bu sıcaklık onu şaşırtmıştı. O da aynı samimiyetle karşılık verdi ve kuzenlerine sıkıca sarıldı. Babası ölünce artık bir ailesi kalmamıştı ama belki de Clayr onun kız kardeşleri olabilirlerdi ve Mihenk Taşı da...

İkizler ona sarılırlarken tekrar "İki dakika" diye kulağına fısıldadılar. Sabriel onları bırakıp aceleyle Ölülerin Kitabı'nı ve diğer iki Charter büyü kitabını horlayan Mihenk Taşı'nın al-

tına sıkıştırdı. Bir saniye düşündükten sonra yünlü yağmurluğunu ve pelerinini de Kağıtkanat'a taşıdı. Mihenk Taşı'nın kılıçları yanlarına alacakları son eşyalar olacaktı, çantasını burada öylece bırakıyordu.

"Bir sonraki durağımız, Duvar," diye mırıldandı araca tırmanırken, arada bir yerlere inmek zorunda kalmaları ihtimalini düşünmek bile istemiyordu.

Clayr çoktan yeşil ve gümüş renkli uçaklarına binmişler, Sabriel daha kayışlarını bağlamakla meşgulken ısıklık çalarak yola çıkmışlardı bile. Uçakların arkasından esen rüzgar Sabriel'in saçlarını dalgalandırmıştı.

Sabriel, rüzgar ışığını başarıyla çaldıktan sonra gövdenin pürüzsüz, laminat kağıdını okşadı. Aklına ilk kullandığı Kağıtkanat'ın Kutsal Çukur'un dibindeki yanmış ve parçalanmış görüntüsü gelmişti.

"Umarım bu defa daha şanslı oluruz," diye fısıldadı, uçağı Charter büyüünün emrine sokacak son notayı çalmadan önce.

Bir saniye sonra parlak gözlü iki. adet Kağıtkanat, Belisaere'in harabeye dönmüş sarayından fırlamış, neredeyse Saere Denizi'ne degecek kadar alçağa pike yaptıktan

sonra tepenin üstünde yükselmeye başlamışlardı. Yeşil ve gümüş renkli olanı kuzeybatıya, kırmızı ve altın renkli olanı ise güneye döndü.

Soğuk havanın yüzüne hücum etmesi ile uyanan Mihenk Taşı halsiz bir sesle mırıldanmaya başladı, "Neler oluyor?"

"Ancelstierre'e gidiyoruz," diye bağırdı Sabriel. "Duvar'ın ötesine geçip Kerrigor'un vücudunu bulmaya - ve yok etmeye!"

"Haa," dedi Mihenk Taşı. Söylediklerinin yalnızca "Duvar'ın ötesine" kısmını anlayabilmişti. "Güzel, güzel."

Yirmi Beşinci Bölüm

Affedersiniz komutanım," dedi asker, subay banyosu-

nun kapısında esas duruşa geçerek. "Nöbetçi subay hemen gelip gelemeyeceğinizi soruyor da."

Albay Horyse bir iç çekti ve elindeki jileti bırakarak yüzünde kalan tıraş kremini havluyla sildi. Sabahleyin de bir iş çıkmış ve yine tıraş olamamıştı. Belki de bıyık bırakmalıydı.

"Neler oluyor?" diye sordu uysalca. Her ne ise iyi bir şey olmadığı kesindi.

"Bir uçak, komutanım" diye cevapladı asker duygusuzca.

"Ordu karargahından mı? Mesaj mı göndermişler?"

"Bilmiyorum, komutanım. Bu uçak Duvar'ın ötesinde."

"Ne dedin?" diye bağırdı Horyse ve ardından tüm tıraş malzemelerini bırakıp miğferiyle kılıcını alarak koşmaya başladı. "Ama bu imkansız!"

Ama kendini toplayıp İleri Gözlem Noktası'na indiğinde bunun gayet mümkün olduğunu gördü. İleri Gözlem Noktası, Sınır'ın ucundan burnunu çıkarmış, Duvar'a yaklaşık elli metre mesafedeki sekizgen bir sığınaktı. Öğlenin bu ilerleyen saatlerinde ışık oldukça azalmıştı ancak yine de Duvar'ın ötesinde yavaş yavaş alçalan uçağı net bir şekilde görebiliyordu. Ve uçağın iniş yapmaya hazırlandığı yer Eski Krallık'tı.

Nöbetçi subay, dirseklerini kum torbalarına dayamış, topçu atışı için kullandıkları hedef belirleyici dürbünle gökyüzüne bakıyordu. Subay, Sınır Garnizonu'na yeti atanmış olduğu için Horyse subayın adını bir an hatırlayamadı ve geldiğini omzuna hafifçe vurarak belli etmek zorunda kaldı.

"Jorbert, bir de ben bakabilir miyim?"

Genç subay dürbünü isteksizce gözlerinden indirip elimden şekeri alınmış bir çocuk gibi canı sıkılarak uzattı.

"Bir uçak olduğu kesin, komutanım," dedi konuştuğu sesi açılarak. "Hiç gürültü çıkarmıyor ama bir şekilde havada kalmasını beceriyor. Manevra kabiliyeti oldukça yüksek gibi. Ayrıca parlak renklere boyanmış, içinde... şey... iki kişi var, komutanım."

Horyse bir cevap vermeden dürbünü alıp yukarı bakmaya başladı. Bir an uçağı göremedi ve hemen zikzaklar çizerek sağı solu taradı - işte oradaydı. Beklediğinden daha alçakta uçuyordu, sanki yere konma hazırlığı yapıyor gibiydi.

Uçağın bu rotaya devam etmesi halinde Geçiş Noktası'nın oldukça yakınına - kapıdan en fazla yüz metre ileriye - ineceğini fark edince, "Alarm verin," diye sertçe emretti.

Emrinin, Jorbert tarafından bir çavuşa, oradan da tüm garnizona yayıldığını işitebiliyordu. Nöbetçi ve astsubaylar el klaksonları ile Subay Yemekhanesi'nin önündeki eski çanı ' çalarak tüm garnizonu ayağa kaldırmakla meşguldüler.

Uçağın içindekileri seçemiyordu fakat sonradan dürbünün zum düğmesini hareket ettirmeye başlayınca görüntü netleşti. Sabriel'in yüzü, arada bu kadar mesafe olmasına tüm netliğiyle karşısında duruyordu. Abhorsen'in kızı olan Sabriel'e, kim olduğunu bilmediği bir adam ya da adam şekline bürünmüş bir yaratık eşlik ediyordu. Horyse alarm emrini iptal edip etmemekte kararsız kaldı ancak çivili botların siperlerin üstünde takırdamasıyla çavuş ve onbaşlıların-bağı-

rışlarını duymaya başlamıştı bile hem uçakta gördüğü Sabriel olmayabilirdi. Güneş batmak üzereydi ve dolunaya çok az bir zaman kalmıştı...

"Jorbert!" diye bağırdı dürbünü şaşırmış astına geri verirken. "Gidip alay başçavuşuna selamlarımı iletve Gözcüler'den oluşan bir birliği kişisel olarak hazırlamasını istediğimi söyle. Gidip şu uçağı bir de yakından bakalım."

Teğmen Jorbert, "Emredersiniz komutanım, sağ olun!" diyerek fırladı, belli ki 'bakalım' kelimesindeki 'biz'e kendisini de katmıştı. Subayın bu kadar hevesli olması Horyse'yi şaşırttı.

"Söyle bakalım, Jorbert," dedi. "Hava Kuvvetleri'ne katılmak için hiç başvuruda bulunmuş muydun?"

"Evet komutanım," dedi Jorbert. "Tam sekiz kez..."

"Şunu unutma ki," dedi Horyse sözünü keserek. "Orada uçan şey makine değil canlı bir yaratık olabilir ve pilotların da Ölü veya asla yaşamamış olan Serbest Büyü yaratıkları olması gibi bir ihtimal de var. Bunlar Hava Kuvvetleri filan değil, dostum, ona göre."

Jorbert asker disiplini bir anlığına bırakıp başını salladıktan sonra bir selam çıkıp topukları üstünde döndü.

"Bir daha nöbetçi olduğunda da kılıcını yanma almayı unutma." diye bağırdı Horyse arkasından. "Bu yaratıklara barutun tesir etmediğini kimse öğretmedi mi sana?"

Jorbert tekrar başıyla onayladıktan sonra yüzü utançtan kıpkırmızı olmuş bir halde siperden sıvıştı. İleri Gözlem Noktası'ndaki askerlerden biri, kollarında yirmi yıllık ordu hizmetini gösteren işaretler ve alnında Sınır Birlikleri'ni işaret eden Charter sembolü olan bir onbaşı, genç subay koşar adımlarla uzaklaşırken arkasından kınayan bir ifadeyle başını salladı.

"Onbaşı Anshy, neden başını sallıyorsun?" diye kızdı 282

Horyse, zaten sabahdan beri tıraş olamadığı için morali fazlasıyla bozuktur, üstüne bir de bu garip uçak hikayesi fazla gelmişti.

"Adamın beyni sulanmış da ondan," diye cevap verdi onbaşı neşeyle. Horyse onu azarlamak için ağzını açıtsa da gülümsemeye başladığını fark edince bir şey demedi. Güldüğünün astları tarafından görülmemesi için derhal siperi terk etti ve kendi siperine doğru ilerledi.

Daha beş adım atmamıştı ki gülümsemesi birden kesiliverdi.

Kağıtkanat, karın üzerine mükemmel bir iniş yapmıştı. Pelerin ve yağmurluklarının içinde titreyen Sabriel ve Mihenk Taşı yavaşça araçtan çıkıp dizlerine kadar gelen karın içine girdiler. Mihenk Taşı, kırmızı burnu ve donmuş kaşla-rıyla Sabriel'e gülümsedi.

"Başardık."

"Şimdilik," dedi Sabriel etrafa bakarak. Ancelstierre tarafındaki bal rengi sonbahar güneşinin, gri renkli, uzun Duvar'ın üzerine yansıdığını görebiliyordu. Duvar'ın bu tarafıysa karanlık ve karlar altındaydı. Ölüler'in dolaşabilmesi için yeterince karanlık...

Onun bu mutsuz halini gören Mihenk Taşı'nın gülümsemesi yüzünde donup kalmıştı. Kağıtkanat'dan kılıçlarını alıp bir tanesini Sabriel'e uzattı. Sabriel bıçağı alıp belindeki kına soktu ama kılıcın boyutları kendi kılıcıyla aynı değildi - birden aklına kaybettiği kılıcı geldi ve hüznünlendi.

"Kitapları da almalıyım," dedi, kokpite eğilirken. Diğer iki Charter kitabının durumu iyi görünüyordu ama Ölülerin Kitabı ıslanmıştı.. Sabriel kitabı kaldırdığında bunun kar suyu olmadığını fark etti. Kapaktan zemine, kara renkli, kalın kan damlaları dökülüyordu. Sabriel kitabı sessizce karlara sildikten sonra diğer iki kitapla birlikte ceketinin ceplerine tıktı.

"O kitaba... ne oldu öyle?" diye sordu Mihenk Taşı, korkudan çok merak dolu bir ses tonuyla.

"Sanırım etraftaki Ölüler'in çokluğuna tepki veriyor," diye cevapladı Sabriel. "Burası çok zayıf bir nokta ve Ölüler'in kalkması için müsait - "

"Dinle!" diye sözünü kesti Mihenk Taşı, Duvar'ı işaret ederek. Koyu renkli gölgeler karın üstünde düzenli adımlarla onlara doğru geliyordu. Ellerinde uzun yaylar ile mızraklar taşıyan askerlerin, omuzlarına asmış oldukları tüfekler Sabriel'in gözünden kaçmadı.

"Sorun değil," dedi Sabriel ama bir yandan da karnına ağrılar girmeye başlamıştı. "Bunlar Ancelstierre askerleri. Peki ya Kağıtkanat ne olacak..."

Bütün eşyalarını alıp almadıklarını son bir kez kontrol ettikten sonra elini Kağıtkanat'ın burnuna, yanıp sönen gözünün hemen altına koydu. Sanki uçak konuştukça ona bakıyor gibiydi.

"Artık gidebilirsin, dostum. Ancelstierre'e götürölüp parçalara ayrılmanı istemiyorum. Nereye istersen gidebilirsin,' ister Clayr Buzulu'na, ister Abhorsen'in Evi'ne, canın nereyi çekerse oraya git."

Sonra geri çekildi ve Kağıtkanat' ı kendi iradesine bırakıp rüzgarı harekete geçirecek Charter sembollerini oluşturdu. Semboller ıslığı aracılığıyla akarak uçağı harekete geçirdi. En keskin nota çalmaya başladığı sırada Kağıtkanat çoktan havalanmıştı.

"Dur!" diye bağırdı bir ses. "Bunu nasıl yaptın?"

Sabriel arkasını döndüğünde omzundaki tek altın işaretten asteğmen olduğu anlaşılan, nefes nefese kalmış bir Ancelstierre subayıyla göz göze geldi. Birliğinin elli metre kadar önünde olmasına rağmen hiç korkmuyor gibi görünüyordu.

Ancak Sabriel ilerlemeye başladığında ellindeki kılıç ve tabancayı kaldırdı.

"Dur dedim! Tutuklusunuz!"

"Aslında sadece gezginiz," diye cevap verdi Sabriel olduğu yerde kalarak. "Arkada gördüğüm Albay Horyse mi yoksa?"

Jorbert arkasına döndüğünde hatasını anladı. Geri döndüğünde Sabriel ve Mihenk Taşı'nı, birbirlerini dürtüp kıkırdarken buldu.

"Bu kadar komik olan nedir?" diye gürledi Teğmen Jorbert ikili gözlerinden yaşlar gelene dek gülmeye devam ederken.

"Hiçbir şey," dedi Horyse, adamlarına Sabriel ve Mihenk Taşı'nın etrafını sarmalarını işaret ederek. One çıktı ve iki parmağıyla dikkatlice alınlarındaki Charter sembolünü kontrol etti. Ardından tatmin olmuş bir şekilde ikisine de sarılarak adamlarının şaşkın bakışlarına aldırmadan Geçiş Noktası'na, Ancelstierre'e doğru yürümeye başladı.

Hala olduğu yerde durmakta olan Jorbert yeniden sordu, "Bu kadar komik olan nedir?"

"Albay'ı duydun," diye cevapladı Alay Başçavuşu Tawk-lish. "Hiçbir şey. Verdiğiniz tepki oldukça komikti. O ikilinin buraya gelmeden evvel çok daha büyük badireler atlattıklarına eminim. Bu sözlerimi bir tarafa yazın."

Ardından yalnızca Alay Başçavuşlarının düşük rütbeli subaylara karşı söyleyebileceği babacan, ama gecikmiş bir "Komutanım" çekti ve Jorbert'i büsbütün ezip geçti.

Duvar'ın gölgesinden, Ancelstierre sonbaharına adımlarını attıkları anda havanın sıcaklığı Sabriel'i yumuşak bir örtü gibi sarmıştı. Yan tarafında, bu değişim karşısında şaşırان Mihenk Taşı'nın bocalayıp tökezlediğini ve kafasını kaldırıp güneşe baktığını hissediyordu.

"İkiniz de berbat bir haldesiniz," dedi Horyse, çatışma

sonrası travma geçiren askerlere karşı kullandığı yavaş ve nazik ses tonuyla. "Önce karnınızı mı doyuralım yoksa hemen uyumak mı istersiniz?"

"Bir şeyler yiyebiliriz," dedi Sabriel gülümsemeye çalışarak. 'Ama uyumaya vaktimiz yok. Dolunay ne zaman başladı? İki gün önce mi?"

Horyse ona baktığında Sabriel'in artık sadece genç bir kıza benzemediğini düşündü. O artık Abhorsen olmuştu, hem de bu genç yaşında...

"Bu gece başlıyor," dedi.

"Ama ben Eski Krallık'ta en az on altı gün geçirdim..."

"İki ülke arasında bu tür zaman farkları oluyor," dedi Horyse. "İki haftadır Eski Krallık'ta devriyede olduklarına yeminler eden askerlerimiz aslında yola sadece sekiz gün önce çıkmış oluyorlar. Hesap memurlarının bir numaralı derdi de bu..."

"Direğin üstündeki kutudan gelen şu ses," diye sözünü kesti Mihenk Taşı, dikenli tellerden oluşan savunmaların etrafından geçip dar bir iletişim siperine tırmanırken. "Ne kutuda ne de seste Charter Büyüsü yok..."

"Ha, o mu?" dedi Horyse alarmin bittiğini anons eden hoparlöre bakarak. "Aslında hala çalışıyor olmasına şaşırdım. O alet elektrikle çalışıyor, Bay Mihenk Taşı. Büyü değil, bilimle."

"Bu gece çalışmayacak," dedi Sabriel yavaşça. "Hiçbir teknolojik alet çalışmayacak."

"Evet, sesi de biraz fazla çıkıyordu zaten," dedi Horyse sesini yükselterek. Sonra dönüp daha kısık bir sesle ekledi, "Lütfen odama gidene kadar bu konuda konuşmayın. Askerler zaten bu geceyle ve dolunayla ilgili yeterince tedirginler..."

"Elbette," dedi Sabriel. "Kusura bakmayın."

İletişim siperinin kenarından zikzaklar çizerek ilerliyorlar, ara sıra öndeki siperlerde nöbet tutan askerlere rastlıyorlardı. Onlar geçerken askerler konuşmalarını kesiyor, köşeyi döndükleri andaysa aynı hızla devam ediyorlardı.

Nihayet Albay Horyse'nin odası olan siperin merdivenlerini inmeye başladılar. Odanın kapısında, alışageldik garnizon askerlerinden olmayan iki çavuş ve Geçiş Noktası ' Gözcüleri'nden iki Charter büyücüsü nöbet tutuyordu. Albay, askerlerden birini yiyecek bir şeyler getirmesi için yemekhaneye yolladı. Kendisi ise küçük bir ispirolukta çay yapmaya koyuldu.

Sabriel, çayı içmesine rağmen yine de rahatlayamamıştı. Ancelstierre halkının geleneksel içeceği olan çayın bile artık onu pek kesmediğini hissetti.

"Şimdi bana neden uyumak için bile zamanınız olmadığını söyleyin bakalım," dedi Horyse.

"Babam dün öldü," dedi Sabriel kuru bir sesle. "Rüzgar flütleri bu akşam çalışmayacak. Ölüler dolunay çıktığı an burada olur."

"Babana çok üzüldüm," dedi Horyse. Tereddüt ederek ekledi, "Ama şimdi burada olduğuna göre sen yeni flütler kuramaz mısın?"

"Sorun flütlerle bitmiyor maalesef," diye devam etti Sabriel. "Ama daha da beteri var. Kerrigor ismini hiç duydunuz mu, Albay?"

Horyse çayını bir kenara koydu.

"Baban bir keresinde ondan bahsetmişti. Yüce Ölüler'den biri sanırım, Yedinci Kapı'nın gerisine hapsolmuş ya da öyle bir şeyler?"

"Muhtemelen en yücesi," dedi Sabriel kasvetli bir tonla.

"Bildiğim kadarıyla aynı zamanda bir Serbest Büyü ustası olan tek Ölü ruh da o."

"Aynı zamanda Kraliyet Ailesi'nin de dönecek bir ferdi," diye ekledi Mihenk Taşı, sesi yaptıkları hava yolculuğundan dolayı hala kupkuruydu. "Ama artık sürgünü sona erdi. Yaşam'ın içinde dolaşıyor."

"Ve tüm bu olanlar onu güçlendiriyor," diye devam etti Sabriel. "Ama bir zayıflığı var. Kerrigor'un Serbest Büyü kabiliyeti ve Yaşam ile Ölüm'de sahip olduğu kudret asıl vücudunun hala muhafaza ediliyor olmasından kaynaklanıyor. Vücudunu yıllar önce Ölü bir ruh olmaya karar verdiğinde sakladı ve sakladığı yer de Ancelstierre'de. Yerini tam olarak söylemek gerekirse Wyverley yakınlarında."

"Ve şimdi vücudunu almaya geliyor sanırım..." dedi Horyse. Yıllardır sürdürdüğü ordu hizmeti, duygularını bastırma yetisinin güçlenmesine sebep olmuştu, sanki etrafına sert bir kabuk örmüş gibiydi ve bu yüzden de dışarıdan bakan birine çok sakinmiş gibi görünüyordu. İç dünyasında ise, elinde tuttuğu kupaya yansımaması için dua ettiği ani titreme nöbetleri geçiriyordu.

"Sizce ne zaman gelir?"

"Karanlık bastırdığında," diye cevapladı Sabriel. "Yanında bir Ölü ordusuyla beraber. Eğer Yaşam'a, Duvar'a yakın bir yerden çıkabilirse daha da erken gelebilir."

"Ama güneş hala - " diye söze başladı Horyse.

"Kerrigor havayla oynayıp sis ya da bulutları çağırabilir."

"Peki o zaman ne yapacağız?" diye sordu Horyse, avuçlarını Sabriel'e doğru açarak. "Abhorsen."

Etrafındaki görevliler yüzünden Sabriel'in canı zaten sıkındı, şimdi bir de üstüne omuzlarında Abhorsen olmanın ağırlığını hissetmeye başlamıştı. Bütün bunlara rağmen, kendini zorlayıp konuştu.

"Kerrigor'un vücudu Docky Noktası denen ve buradan altmış kilometre kadar uzakta olan taştan bir anıtın aşağısın-daki büyüğü bir mezarda yatıyor. Hemen oraya gidip vücudu yok etmemiz lazım."

"Peki bunu yapınca Kerrigor ortadan kalkacak mı?"

"Hayır," dedi Sabriel kafasını iki yana sallayarak. "Ama gücünün çoğunu kaybedecek... yani bir şansımız olabilir..."

"Anladım," dedi Horyse. "Karanlığın çökmesine daha üç dört saat var ama yine de hızlı hareket etsek iyi olur. Kerrigor ve... güçlerinin... Duvar'ı bu noktadan geçeceklerini sanıyorum. Direkt Docky Noktası'na gidemezler herhalde, değil mi?"

"Hayır," diye onu onayladı Sabriel. "Yaşam'a Eski Krallık sınırları içinde girmeleri ve Duvar'ı fiziksel anlamda geçmeleri gerek. Onlara karşı koymamanız akıllıca olacaktır."

"Üzgünüm ama bu mümkün değil," diye cevap verdi Horyse. Sınır Garnizonu'nun burada olmasının tek nedeni bu."

"O zaman askerlerinizin çoğunun öleceğini bilin," dedi Mihenk Taşı. "Sadece Ölüler'in yolunda durdukları için. Kerrigor'un karşısına çıkan herkes ve her şey derhal yok edilecektir."

"Yani benden bu... bu yaratığı ve Ölüler'den oluşan ordusunu, Ancelstierre'e girerken hiçbir şey yapmadan izlememi mi istiyorsunuz?"

"Pek sayılmaz," diye cevap verdi Sabriel. "Onunla, zamanını ve yerini bizim seçtiğimiz bir şekilde savaşmak istiyorum. Charter sembolüne sahip tüm askerleriniz ve büyücülerinizin bir kısmını bana verirseniz Kerrigor'un vücudunu bulup yok edebiliriz. Hem Duvar'dan sadece altmış kilometre içeride olacağız. Kerrigor'un kuvveti belki hafifçe azalacak ama diğer Ölüler'in bundan çok daha kötü etkileneceğini"

sanıyorum. Hatta belki de öylesine güçsüzleşecekler ki ala-cakları en ufak bir hasar bile onları Ölüm'e geri gönderme için yeterli olacak."

"Peki ya garnizonun geri kalanı? Kenara çekilip Kerrigor ve ordusunun Sınır'ı geçmesini mi izleyeceğiz?"

"Fazla seçme şansınız yok gibi."

"Hımm," diye mırıldandı Horyse. Ayağa kalkıp odada ileri geri yürümeye başladı.

"Neyse ki, belki de ne yazık ki demeliyim, General Ashenber sağlık sebepleri ile güneye gittiğinden bu yana Sınır Bölgesi'ndeki tüm birliklerin komutanlığını üstlenmiş bulunuyorum. Bu tabi ki geçici bir durum ama Genelkurmay, Charter sembolü taşıyan birliklere daha yüksek rütbeli bir komutan atama konusunda oldukça isteksiz görünüyor. Yani karar yetkisi tamamen bana ait..."

Dolanmayı keserek bir an Sabriel ve Mihenk Taşı'na baktı ama gözleri ikilinin ve siperin paslı, oluklu demir duvarının içinden geçip gidiyor gibiydi. Nihayet konuşmaya başladı.

"Pekala. Size yirmi Charter büyücüsü ve İzçiler'in yarısı vereceğim. Yanınızda ayrıca normal askerlerden oluşan bir müfreze olacak. Ama Sınır'da savaşmayacağımıza dair bir söz veremem."

"Sizin de bizimle gelmeniz gerek, Albay," dedi Sabriel adamın kararını bildirmesinin ardından oluşan sessizliğe bir son vererek. "Garnizondaki en güçlü Charter büyücüsü sizsiniz."

"Olmaz!" diye çıkıştı Horyse. "Ben Sınır'ın komutanıyım. Sorumluluklarım var."

"Bu gece nasılsa kimseye bir şey anlatamazsınız," dedi Sabriel. "Ne güneyde bir generale, ne de Duvar'ı hayatında hiç geçmemiş herhangi birine."

"Eee.. şey... siz yemeğinizi yerken ben bu konuyu biraz

düşüneyim," dedi Horyse, dışarıdan gelen tepsi ve tabak tıkırtılarından yemeklerin hazır olduğunu anlayınca. "Girin!"

Asker içeri girince etrafı gümüş tabaklardan yayılan bir buhar dalgası kapladı. Tepsiyi masaya koyduğu sırada Horyse hızla kapıya yöneldi ve emirlerini sıralamaya başladı.

"Habercil! Emir subayımı, 'A' taburundan Binbaşı Tindall ve Tabur Kıdemli Başçavuşu'nu, İzçiler'den Teğmen Aire'yi, Alay Başçavuşu'nu ve İaşe Subayı'nı on

dakika içinde Operasyon Odası'nda görmek istiyorum. Dur... Nakliye Subayı'nı da çağırın. Ayrıca iletişimciler de hazır beklesinler."

Yirmi Altıncı Bölüm

Çaylarını içtikten sonra birden her şey çok hızlı gelişti, Hele de yorgunluktan devrilmek üzere olan Sabriel ve Mihenk Taşı için. Geç kalmış öğle yemeklerini yerken dışarıdan gelen seslerden, askerlerin dört bir yana dağıldığını tahmin ettiler. Yemekleri bittiği an Horyse içeri girdi ve artık gitmeleri gerektiğini söyledi.

İletişim siperinden tökezleyerek çıkıp tören alanına giderken, Sabriel kendini okuldaki bir piyeste rol alıyormuş gibi hissediyordu. Etrafında bu kadar olay gerçekleşmesine rağmen kendini bir türlü bu olayların bir parçası gibi görmeyi başaramıyordu. Mihenk Taşı'nın hafifçe koluna değdiğini hissedince dönüp gülümsedi, o çok daha kötü bir halde olmalıydı.

Birkaç dakika içinde tören alanını geçip kendilerini beklemekte olan bir dizi kamyon, üstü açık bir subay arabası ve her iki yanında birer taret* olan baklava biçimli, çelik kaplamalı iki garip aygıtın yanına geldiler. Tanklar, diye düşündü Sabriel. Oldukça yeni bir buluştu, Tanklar da aynı kamyonlar gibi motorları mavi-gri bir duman çıkartarak gürliyordu. Şu

* Taret: Gemilerde veya kalelerde, topçu mevzilerinde topun makine bölümünü ve topçuları koruyacak biçimde yapılmış zırhlı kule.

an bir sorun yok ama Eski Krallık'tan rüzgar esmeye başladığında tüm bu motorlar duracak, diye düşündü Sabriel. Ya da Kerrigor geldiğinde...

Horyse onları subay arabasına yöneltip arka kapıyı açarak içeriyi işaret etti.

"Bizimle geliyor musunuz?" diye sordu Sabriel tereddütle, bir yandan yorgunluğuyla boğuşup öte yandan arabanın deri koltuklarına yerleşmeye çalışırken.

"Evet," dedi Horyse sessizce. Verdiği cevaba kendi de şaşırmış gibiydi. "Evet, geliyorum."

"Öngörü gücüne sahipsiniz," dedi Mihenk Taşı, kılıcını düzeltirken. "Ne gördünüz?"

"Her zamanki şey," diye cevapladı Horyse. Öne geçip alındaki Charter sembolü neredeyse şeffaflaşmış olan uzun yüzlü bir İzci gazisi olan şoföre ilerlemeleri için işaret verdi, "Nasıl yani?" diye sordu Sabriel ama şoför tam o anda marşa basmıştı ve araba öksürerek harekete geçince sorusu gürültünün içinde kaybolup gitti.

Birdenbire ortalığı kaplayan sesler, Mihenk Taşı'nın ilk anda irkilmesine neden olsa da Sabriel'in hafifçe koluna do-kunmasıyla sakinleşti ve ona dönüp gülümsedi,

"Her zamanki diyerek neyi kastetti?" diye sordu Sabriel, Mihenk Taşı yeniden ona baktı, gözlerinde hüznün ve yorgunluk vardı. Kızın elini tuttu ve avucunun içine bir çizgi çizdi, kesin ve net bir çizgi.

"Ahh," diye mırıldandı Sabriel, Burnunu çekip gözleri buğulanarak Horyse'ye baktı ama tek görebildiği adamın miğferinin kenarından taşan gümüş renkli saçları oldu,

"Benim yaşlarımda bir kızı var... güneyde bir yerlerde,..," diye fısıldadı ve Mihenk Taşı'nın eline sarıldı. "Neden böyle oluyor, neden hep bizler,..."

Derken iki motosikletli koruma ve arkalarındaki dokuz kamyonla beraber yola koyuldular. Paletleri gıcırdayıp metalik sesler çıkaran tanklar ise demiryoluna açılan tali bir yola sapmış ve Wyverley'e gönderilmek üzere trene yüklenmeyi bekliyorlardı ama gece bastırmadan önce istasyona varmaları olanaksız gibiydi. Eğer her şey yolunda giderse, konvoy saat altıdan önce Docky Noktası'na varmış olacaktı.

Sabriel yolun ilk on beş kilometresinde başını yana eğip Mihenk Taşı'nın elini tutarak sessizce oturdu. Mihenk Taşı da konuşmuyordu, askeri bölgeden ayrıldıklarından beri etrafı seyrediyordu; Ancelstierre'in verimli çiftlikleri, tuğladan evler, özel arabalar ve kırmızı şapkalı iki koruma polisinin yoldan çekilmeleri için uyardığı at arabalarına ilgiyle bakıyordu.

"Ben iyiyim," dedi Sabriel Bain'den geçerken yavaşladıklarında. Mihenk Taşı başıyla onayladı ama gözleri kasabanın ana caddesindeki dükkanların vitrinlerine takılmıştı. Eski moda kılıç kalkanı taşıyan Sınır Bölgesi askeri birliklerini etraflarında nadiren gören kasabalılar da konvoyu ilgiyle izliyorlardı. Ayrıca giydikleri kıyafetler, Sabriel ve Mihenk Taşı'nın Eski Krallık'tan geldiklerini açıkça belli ediyordu.

"Polis Karakolu'na uğrayıp müdürü uyarmamız gerek," dedi Horyse. Arabalar, ön tarafında iki elektrik lambası ve üzerinde Bainshire Polis Müdürlüğü yazan bir levhanın bulunduğu, beyaz duvarlı, büyük bir binanın yanında duruyordu.

Konvoyun geri kalan kısmına, devam etmeleri için işaret verdikten sonra vakit kaybetmeden arabadan inip binaya koşmaya başladı. Merdivenlerden inmekte olan polis memuru önce onu durdurmaya yeltendiyse de kim olduğunu anlayınca kenara geçip selam durdu.

"Ben iyiyim," diye tekrar etti Sabriel. "Elimi bırakabilirsin."

Mihenk Taşı gülümseyerek elini gevşetti. Sabriel de ne tepki vermesi gerektiğini bilemeyip gülümseyerek elini koltuğun üzerine koydu.

Başka bir şehirde olsalar, orduya ait bir arabada oturan böylesine garip iki yolcuyu görünce onlarca insan arabanın etrafına toplanırdı. Ama burası Bain'di ve Bain Duvar'ın çok yakınındaydı. Sokaktan geçenler, Charter sembollerini, kılıç ve zırhları gördüklerinde ilgisizce kafalarını çeviriyorlardı. Görüş'e sahip olanlar ve aşırı tedbirli olanlar zaten çoktan evlerine kapanıp kapılarını kilitlemiş, aldıkları fiziksel önlemlerin yanında ellerinden geldiğince büyüleri korumalarını hazırlamakla meşguldüler. Daha da ileri gidip nehirdeki adalara sığınan birkaç kişi bile vardı.

Horyse, beş, dakika sonra yanında, uzun boyu, geniş omuzları ve şahin bakışlarına rağmen burnunun ucunda taşıdığı aşırı küçük kelebek gözlük sayesinde oldukça komik görünen bir adamla birlikte dışarı çıktı. El sıkıştıktan sonra Albay tekrar arabaya bindi ve hızla yola koyuldular.

Daha henüz kasabayı tam olarak terk etmemişlerdi ki arkalarından yükselen bir çan sesi duyular. Hemen ardından bir diğeri ve sonra bir başkası derken kasaba çan sesleriyle dolmuştu.

"Epey hızlılar," diye bağırdı Horyse arkaya dönüp. "Bu işte tecrübeli olmalılar."

"Çan sesleri bir tür uyarı anlamına mı geliyor?" diye sordu Mihenk Taşı. Nihayet tanıdık bir olayla karşılaşmış ve kendisini evinde hissetmişti. Sarnıçta başlarına gelenlerden sonra artık hiçbir şey onu kolay kolay korkutamayacaktı.

"Evet," diye cevap verdi Horyse. "Günbatımında evinizde olun anlamına geliyor. Tüm kapı ve pencereleri kilitleyin. Kapıyı kimseye açmayın ve ışıkları söndürün. Elektriğin ke-

silme ihtimaline karşı mum ve lambalarınızı hazırda tutun. Üstünüzde mutlaka gümüş bulundurun. Dışarıda kalırsanız nehre ulaşmaya çalışın."

"Okulda bize bunu ezberletmişlerdi," dedi Sabriel. "Ama bu bölgelerde bile pek fazla insanın hatırlayacağını sanmıyorum."

"Tam tersine, efendim," diye sözünü kesti şoför, gözlerini yoldan bir saniye bile ayırmadan. "Çanlar tam yirmi yıldır hiç çalmadı ama buraların halkı öyle kolay kolay unutmaz. Bilenler bilmeyenlere anlatır."

"Umarım öyledir," dedi Sabriel nüfusunun üçte ikisini Ölümler'e karşı kurban veren Nestowe'u hatırlayarak. "Umarım."

"Docky Noktası'na varmamıza ne kadar kaldı?" diye sordu Mihenk Taşı. Onun da hatırladığı bazı şeyler vardı ama hepsi Rogir'le alakalıydı. Yakında tekrar yüz yüze geleceklerdi ama o yaratık Rogir değildi ki...

"En fazla bir saat, sanırım," diye cevapladı Horyse. "Saat altı civarlarında. Bu düzenimizle saatte yaklaşık kırk beş kilometre hızla ilerleyebiliyoruz, hiç de fena değil. En azından benim için öyle. Sınır Bölgesi ve Eski Krallık'ın devriyeye çıkılan küçük bölgesi dışında pek yolculuk etmiyorum. Ama bir gün... kuzeye gidip... daha fazlasını da görmek isterdim..."

"Göreceksiniz de," dedi Sabriel ama sesi karşısındakini ikna etmekten uzaktı. Mihenk Taşı ve Horyse de bir şey söy-lemeyince bir süre sessiz kaldılar ve sonra konvoyu yakalayıp tekrar öne geçtiler, içinden geçtikleri her yerleşim merkezinde ahaliyi uyaran çan sesleri duyuluyordu.

"Horyse'nin tahminleri doğru çıkmıştı; saat altı olmadan Wyverley Kasabası'na vardılar. Kamyonlar birbiri ardına durdu ve içlerindeki askerler aşağı atlayıp yolun üzerinde çabucak sıraya geçtiler. İletişim kamyonu, telefon direklerinden

birinin altına park etti ve içinden fırlayan iki adam ellerinde kabloları ile direğe hücum ettiler. Bu sırada, askeri polisler kasabanın çıkışlarına koşarak trafiği kesmekle meşguldü. Sabriel ve Mihenk Taşı arabadan inerek beklemeye koyuldular.

"Kraliyet Muhafızlarından o kadar da farklı değiller," dedi Mihenk Taşı sıraya girmiş olan askerleri, düzeni sağlamak için bağırıp duran çavuşları izlerken.

"Seni Kraliyet Muhafızı olarak görmek isterdim," dedi Sabriel. "Yani... şey... taşlar kırılmadan önce."

"Eski zamanlarda demek istiyorsun," dedi Mihenk Taşı. "Görmeni ben de isterdim. Ortam buradaki gibiydi. Yani buranın normaldeki hali gibi demek istiyorum. Sakin ve rutin. Bazen hayatımızın çok yavaş ve önceden kestirilebilir olduğunu düşünüp şikayet ederdim. Şimdiyse tekrar öyle olması için her şeyimi veririm..."

"Ben de aynı şeyi okul için hissederdim," diye cevapladı onu Sabriel. "Eski Krallık'la ilgili hayaller. Charter büyüleri. Bağlanacak Ölümler. Ve prensler - "

"Kurtaracağın prensler ha?"

"Evleneceğim," dedi Sabriel pek de oralı olmayan bir sesle. Telefonda sanki kötü haberler almış gibi yüzünü buruşturan Horyse'yi izlemeye koyulmuştu.

Mihenk Taşı bir şey söylemedi. Merkezinde Sabriel'in yer aldığı bir duygu fırtınası yaşıyordu. Kızın simsiyah saçları öğleden sonra güneşinde tıpkı bir kuzgunun kanatları gibi uçuşuyordu. Onu seviyorum, diye düşündü. Ama eğer kendimi yanlış bir şekilde ifade edersem onu asla...

Horyse ahizeyi telefoncuya uzatarak onlara döndü. Mihenk Taşı adama bakınca, Sabriel'le yalnız kalıp ona açılabil-

leceği yalnızca beş saniyesi kaldığının farkına vardı. Belki de baş başa geçirecekleri son beş saniyeydi bu...

Korkmuyorum, dedi kendi kendine.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Umarım bunu söyle- memin bir sakıncası yoktur."

Sabriel ona dönüp gülümsedi. Babasının ölümü ve gelecekle ilgili korkuları hala aklında olmasına rağmen Mihenk Taşı'nın bakışları ona umut veriyordu.

"Elbette yok," diye cevapladı adama sokularak. Kaşlarını çatı, "Sanırım... eee... ben de seni seviyor olabilirim, Charter yardımcımız olsun, ama şimdi - "

"Sınır Geçiş Noktası'yla irtibatımız kesildi," diye bağırdı Horyse kasaba çanını bastıran bir sesle. "Bir saat kadar önce Duvar'ın etrafında bir sis toplanmaya başlamış. Saat beşe çeyrek kala da ön siperlere ulaşmış. O saatten sonra öndeki müfrezelerin hiçbirine ne telefon, ne de haberci ile ulaşıl-mıyormuş. Nöbetçi Subay'la konuştum, hani şu sizin uçağınıza özel ilgi gösteren genç çocuk. Sis neredeyse kendi bulunduğu yere ulaşmak üzere olduğunu söylerken bağlantı koptu."

"Yani Kerrigor geceyi beklemek yerine havayı değiştirmeyi tercih etti," dedi Sabriel.

"Sınır'dan aldığım bilgilere göre bu sis - ve içinde taşıdığı her ne ise - güneye doğru saatte yaklaşık otuz kilometre hızla ilerliyor. Kuş uçuşu hesaplayacak olursak bize yetişmeleri yedi buçuğu bulur. O saatte artık karanlık da basmış olur ve dolunay çıkar."

"O zaman acele edelim," dedi Sabriel. "Docky Noktası'na giden atlı yolu, meyhanenin hemen arkasından başlıyor. Önden ben mi gideyim?"

"Hayır," dedi Horyse. Arkasını dönüp birtakım işaretler yaparak emirler verdi. Birkaç saniye içinde askerler binanın

etrafından dolaşıp Docky Noktası yoluna çıkmıştı bile. Önden İzçiler gidiyor, okçu ve Charter büyücüleri onları takip ediyordu. Arkalarından da süngülerini sırtlanıp tüfeklerini hazırda tutan ilk piyade bölüğü geliyordu. Horyse, Sabriel, Mihenk Taşı ve şoförleri ise hemen bu grubun arkasındaydı. Diğer iki bölük ve telefon kablolarını açarak ilerleyen iletişimciler ise en gerideydi.

Mantar meşelerinin arasında ses çıkarmadan ilerleyen askerler, gerek duyduklarında el işaretleri ile haberleşiyor ve sessizlik yalnızca arada sırada kalın çizmelerle basılan bir kuru dalın çıtırtısı veya tıngırdayan bir zırh sesi ile bölünüyordu.

Ağaçların arasından süzülen altın renkli gün ışığı hala gözleri kamaştırsa da sıcaklığını kaybetmiş, gecenin inmesi ile kaybolup gitmeyi bekler gibiydi.

Tepenin zirvesine yaklaşıncı izciler hızlarını artırdılar. Önden giden piyade bölüğü tepenin kuzey tarafına, diğer ikisi ise güneybatı ve güneydoğusuna konuşlanıp tepenin etrafında bir savunma üçgeni oluşturmaya koyuldular. Horyse, Sabriel, Mihenk Taşı ve şoför asker ise yollarına devam ettiler.

Zirveye yirmi metre kala ağaçlar yerlerini kalın otlarla devedikenlerine bıraktılar. En tepede ise gri-yeşil taşlardan oluşan, kulübe şeklinde, kare bir anıt bulunuyordu. Anıtın etrafına, eşit aralıklarla dağılmış olan on iki izcinin dördü, bu iş için özel olarak getirildikleri belli olan levyelerle köşelerdeki taşları kaldırma çalışmalarına çoktan başlamışlardı.

Sabriel ve Mihenk Taşı yukarı çıktıklarında, taşlar gürültüyle çöktü ve alt taraflarında bulunan daha fazla sayıdaki blok açığa çıktı. Aynı anda ekipte bulunan bütün Charter büyücüleri kulaklarında hafif bir vızıldama hissettiler ve başları dönmeye başladı.

"Siz de hissettiniz mi?" diye sordu Horyse gereksiz bir şekilde, zira durum hepsinin surat ifadesinden anlaşılabili-yordu. Ses o kadar etkiliydi ki hepsi ellerini kulaklarına götürmüştü.

"Evet," dedi Sabriel. Sarnıcın içindeyken hissettiği, kırık taşlardan yayılan hastalık hissini hatırladı. "Korkarım tabuta yaklaştıkça daha beter olacağız."

"Tabut ne kadar derinde biliyor musun?"

"Dört blok olması lazım," dedi Sabriel. "Ya da... beş de olabilir... biraz garip bir açıdan izlemek zorunda kaldım da."

Horyse başını sallayıp adamlara devam etmelerini işaret etti. Askerler her ne kadar son derece istekli görünseler de içlerinden bazılarının göz ucuyla güneşin konumunu kontrol ettiği Sabriel'in gözünden kaçmamıştı. İzçiler'in tamamı güçlü Charter büyücüleriydi ve günbatımının ne anlama geldiğini hepsi biliyor olmalıydı.

On beş dakika sonra, eni ve derinliği iki blok olan bir çukur açılmıştı ancak hastalık giderek kötüleşiyordu. Yirmilerinde birer delikanlı olan iki genç izci, tepeden aşağı kasmaya başlamışlardı. Kalanlarsa, öğle yemeklerini etrafa saçıp titreyen elleriyle kazmaya devam ediyorlardı ancak işin hızı oldukça yavaşlamıştı.

Günlerdir çektikleri uykusuzluk ve kötü ruh hallerine karşın Sabriel ve Mihenk Taşı, taşlardan yayılan hastalık hissine herkesten fazla direnç göstermişlerdi. Sarnıçta yaşamış oldukları korku ve hastalık buradakinin kat kat ötesindeydi. Açık havada az da olsa ışık ve havada taze bir orman esintisi vardı.

Üçüncü bloklar aşıldığında, Horyse çalışmaya küçük bir ara verince tüm askerler tepeden aşağı inerek hastalık havasının ulaşamadığı ağaçlık kısma çekildiler. Horyse, iletişim-

çilerin alelacele hazırladığı portatif telefonu eline aldı ama konuşmaya başlamadan Sabriel'e döndü.

"Son blokları çıkarmadan önce yapmamız gereken bir şey var mı? Büyü anlamında."

Sabriel bir an düşündükten sonra başını iki yana salladı. "Sanmıyorum. Tabuta ulaşınca açmamız için büyü kullanmamız gerekebilir ve bunun için hepinizin yardımına ihtiyacım olacak. Kerrigor elbette karşı koyacaktır. Adamlarınız senkronize Charter büyüsü yapmaya alışkınlar mı?"

"Ne yazık ki hayır," dedi Horyse. "Ordu varlığını resmen tanımadığı için buradaki herkes Charter büyüsünü kendi kendine öğrenmiş kişilerden oluşuyor."

"Neyse," dedi Sabriel kendinden emin çıkmasına dikkat ettiği bir sesle, etraflarındaki herkesin onu dinlediğinin farkındaydı. "Bir sorun çıkacağını sanmıyorum."

"Güzel," diye cevapladı onu Horyse gülerek. Ne kadar da kendinden emin görünüyor, diye düşündü Sabriel. Kendi de gülümsemeye çalıştı ama bunu başarıp başaramadığından emin değildi.

"Bakalım dostumuz nereye kadar ilerlemiş," diye devam etti Horyse, hala gülümsüyordu. "Çavuş, bu telefon nereye bağlanıyor?"

"Bain Polisi'ne," diye hemen cevapladı İletişim Çavuşu kolu hızla çevirerek. "Ve Kuzeydeki Ordu Karargahı'na, komutanım. Sizi yönlendirmesi için Onbaşı Synge'i istemeniz gerek. Kasabadaki santrale onu yerleştirdik."

"Güzel," dedi Horyse yine. "Alo. Synge? Beni Bain'e bağla. Hayır, kuzeydekilere bana ulaşamadığını söyle. Evet onbaşı, doğru duydun. Teşekkürler... Bainshire Polis Departmanı mı? Ben Albay Horyse. Müdür Dingley ile görüşmek istiyorum... evet. Merhaba, Müdür Bey. İlerleyen garip bir sis görüp görmediğinizi soracaktım... ne? Şimdiden mi? Ha-

yır, endişelenecek bir şey yok. Kimse evinden çıkmasın. Kepenkleri kapasınlar... evet, evet, bildiğiniz gibi. Evet, her ne ise... Evet, çok tehlikeliler... Alo! Alo!

Ahizeyi bıraktı ve tepeyi işaret etti.

"Sis Bain'in kuzeyinden geçiyor. Hızlanmış olmalılar. Bu Kerrigor denen adamın, vücudunu aradığımızı biliyor olma ihtimali var mı?"

"Evet," diye cevap verdi Sabriel ve Mihenk Taşı aynı anda.

"Hadi işe koyulalım öyleyse," diye seslendi Horyse, saatine bakarak. "Kırk dakikadan daha az zamanımız kaldı."

Yirmi Yedinci Bölüm

Son blokları çıkarmak için öncekilerden daha fazla zaman harcamaları gerekmişti; terden sıırıslam olmuş olan bembeyaz suratlı askerlerin, kolları bacakları titriyor, nefesleri kesiliyordu. Yol açıldığı anda, tepeden geri çekilip kemiklerine dek işlemiş olan korkunç soğuktan kurtulmak için bir parça gün ışığı aramaya koyuldular. Sarı bıyıklı bir asker tepeden aşağı düştü ve sedyeyle alınıp götürülene dek kusmaya devam etti.

Sabriel taşların altındaki kara deliğe bakınca içerideki tabuttan yayılmakta olan rahatsız edici bir parıltı gördü. Birden kendini çok hasta hissetti, ensesindeki saçlar kıvrılmaya, derisi büzüşmeye başlamıştı. Hava, ağızlarda sert, metalik bir tat bırakan Serbest Büyü kokusu ile dolmaya başlıyordu.

"Tabutu açmak için büyü kullanmamız gerekecek," diye bağırdı Sabriel. Tabut çok güçlü büyülerle korunuyor olmalı... Bence önden ben gideyim, arkamdan elimi tutarak Mihenk Taşı gelsin, onun arkasından da Albay Horyse ve bu şekilde bir Charter kordonu oluşturalım. Aranızda kilit açma büyüsünün sembollerini bilmeyen var mı?"

Askerlerden bazıları evet anlamında başlarını salladılar, bazıları da, "Hayır, efendim," ya da, "Hayır, Abhorsen," diye cevap verdiler.

Sabriel bunu diyen askere baktı. Uzun süredir hizmet ettiği kollarındaki işaretlerden belli olan orta yaşlı bir onbaşydı. Serbest Büyü'den en az etkilenenlerden biriydi.

"İsterseniz bana Sabriel diye hitap edebilirsiniz," dedi adamın kullandığı kelimeden ürkererek.

Onbaşı hayır anlamında başını salladı. "Hayır, bayan. Babanızı tanırdım. Abhorsen artık sizsiniz. İşiniz bittiğinde, aşağıdaki Ölü pisliğini Ölü olarak kalmadığına pişman edeceğinize eminim."

"Teşekkür ederim," dedi Sabriel. Onbaşı Görüş sahibi bir asker değildi ama belli ki kendisine sonuna kadar güveniyordu...

"Çok haklı," dedi Mihenk Taşı. Hafifçe eğilerek Sabriel'e önden gitmesi için bir işaret verdi. "Hadi şu işi bitirelim, Abhorsen."

Sabriel de ister istemez hafifçe eğilerek bu törendeki rolünü oynamış oldu. Kral'ın karşısında eğilen Abhorsen. Ardından derin bir nefes alarak zihninde Charter sembollerini oluşturdu ve Mihenk Taşı'nın elini tuttu. Ve karanlık deliğe doğru yürümeye başladılar. Arkasında duran Mihenk Taşı Albay Horyse'nin, Horyse Teğmen Aire'nin, Aire bir çavuşun, çavuş deminki onbaşının elini tutarak tepeden aşağı dek uzanan bir zincir oluşturmuşlardı. Yalnızca iki tanesi en üst seviyeden olsa da tam on dört Charter büyücüsünden oluşan bir güçtü bu.

Sabriel zincirin içinden akmaya başlayan Charter büyüsünü hissetti; zihnindeki semboller giderek aydınlanmaya başlamıştı ve bir süre sonra öylesine mükemmel bir hale geldiler ki başka bir şey göremez hale geldi. Deliğin içinde ilerledi, her adımında o tanıdık mide bulantısı geri geliyor, adeta bacaklarına iğneler batıyor ve titremesini kontrol edemiyordu.

Ancak zihnindeki semboller, tüm bu hastalıkların toplamından çok daha kuvvetliydi.

Bronz tabuta ulaştığında elini uzatıp Charter'ın akmasına izin verdi. Bir saniye sonra bir ışık patlaması gerçekleşti ve çukurun içinde yankılanan korkunç bir çığlık duyuldu. Tabut aşırı ısındığı için elini geri çekmek zorunda kaldı. Isının hemen ardından tabuttan çıkmaya başlayan sıcak buhar bulutu, başta Sabriel olmak üzere tüm grubu domino taşları gibi geri itti ve haşlanmamak için tepenin gerisine çekilmek zorunda kaldılar.

Sabriel ve Mihenk Taşı, çukurun girişinin yaklaşık beş metre ötesinde yan yana duruyorlardı. Kızın başı Mihenk Taşı'nın kucağına düşmüştü. Bylerinin güçlü Serbest Büyü savunması ile girdiğı mücadele her ikisini de sersemletmiş-ti. Bir süre, batmakta olan güneşin kırmızılığı ile boyanmaya başlamış olan. mavi gökyüzüne bakakaldılar. Kulaklarında etraflarındaki askerlerin ayağı kalkmaya çalışırken sarf ettikleri küfür ve lanet sözcükleri çalınıyordu.

"Açılmadı," dedi Sabriel ciddi bir sesle. "O kudrete ve yeteneğı sahip değıl - "

Sonra sözünü yarıda kesip ekledi, "Keşke Mogget... Keşke o burada olsaydı. Hemen bir çözüm bulurdu..."

Mihenk Taşı kısa bir sessizlikten sonra, "Daha fazla Charter bycsne ihtiyaımız var. Sembolleri yeterince desteklersek başarabiliriz," dedi.

"Charter byclerini Duvar'ın yanlış tarafında arıyoruz," dedi Sabriel yorgun bir sesle.

"Senin okulun bu taraflarda değıl miydi?" diye sordu Mihenk Taşı ve sonra "Ahh!" diye bağırdı Sabriel'in dengesi bozulup üstüne düştüğü zaman, sonra Sabriel eğılip dudaklarına bir öpücük bir kez daha "Ahh!" diye bağırdı.

"Mihenk Taşı! Bunu neden daha önce düşünemedim?

Son sınıfta Charter sembolü ve temel büyü bilgisine sahip en az otuz beş kız olmalı."

"ok iyi," diye mırıldandı Mihenk Taşı, kafasına batan devedikenlerini çıkarmaya çalışırken. Sabriel ellerini uzatıp onu kaldırarak adamın kokusunu içine çekti. Ama sonra bir anda coşkulu yüzü aniden kararıp düşünceli bir hal aldı.

"Onları bu işe bulaştırmaya hakkım yok ki...." diye başladı cümlesine.

"Bulaştılar bile," dedi Mihenk taşı, hiç çekinmeden Sabriel'in sözünü kesmişti.

"Ancelstierre'in Eski Krallık gibi olmamasının tek nedeni Duvar'ın varlığı. Kerrigor kalan taşları da kırınca Duvar'ı yıkabilecek güce erişecek."

"Ama onlar daha okul çocuğı," dedi Sabriel zgn bir sesle. "Her ne kadar kendilerini yetişkin birer kadın sansalar da..."

"Onlara ihtiyaımız var," dedi Mihenk Taşı yeniden.

"Evet," dedi Sabriel, tepenin biraz uzağında grup halinde bekleyen askerlere dönerek. Horyse ve kuvvetli Charter büyücülerinden bazıları çukurun girişinde, titrek bir ışıkla parlayan bronz tabuta bakıyorlardı.

"Büyüyü yapmayı beceremedik," dedi Sabriel. "Ama Mihenk Taşı'nın aklına daha fazla Charter büyücüsü bulabileceğimiz bir yer geldi."

Horyse kafasını kaldırıp meraklı bir ifadeyle sordu, "Neresi?"

"Wyverley Koleji. Benim okulum. Beşinci ve Altıncı seviyeden büyü sınıfları ile öğretmenleri Başbüyücü Greenwood işimize yarayacaktır. Okul buradan sadece bir kilometre uzakta."

"Bir mesaj iletip buraya gelmelerini sağlayacak kadar vaktimiz kaldığını sanmıyorum," diye söze başladı Horyse batmakta olan güneşe ve kolundaki saatine bakarak, saatin ters

yöne doğru çalışması bir an duraksamasına neden olsa da aldırış etmedi. "Peki sence tabutu hareket ettirebilir miyiz?"

Sabriel karşı karşıya oldukları koruma büyüsunü düşünüp cevap verdi, "Evet. Korumaların çoğu gizleme amaçlı olarak taşlara örülmüştü. Tek sıkıntımız Serbest Büyü etkisinin de tabutla birlikte hareket edecek olması. Hastalığa dayanabilir-sek tabutu istediğimiz yere götüre - "

"Peki bu Wyverley Koleji, eski, sağlam bir yapı mı?"

"Bir kale gibi," dedi Sabriel adamın kafasındaki düşünceyi anlayarak. "Savunması bu tepeye göre çok daha rahat."

"Yakınlarında bir su kaynağı var mı peki? "Yok mu? Neyse zaten olacağını sanmıyordum. Pekala! Er Macking, Binbaşı Tindall'a git ve birliğin iki dakika içinde harekete hazır olmasını emrettiğimi bildir. Tepeden aşağı inip Wyverley Koleji'ne gideceğiz. Haritada da var. Hangi yöndeydi?"

"Güneybatı," dedi Sabriel.

"Güneybatı tarafına doğru giderken bir mil mesafede. Gitmeden emri tekrar et."

Er Macking mesajı tane tane doğru bir şekilde tekrarladığı için yüzünde memnun bir ifadeyle bayır aşağı koşmaya başladı. Horyse tecrübeli onbaşıya döndü ve, "Onbaşı Anshey, bu pislikten pek etkilenmiyor gibisin. Aşağı inip tabutu iple bağlayabilecek misin?"

"Sanırım yapabilirim, komutanım," diye cevap verdi Onbaşı Anshey. Çantasından bir parça kalın ip çıkararak yanındaki iki askere işaret verdi, "Hadi bakalım gençler, birer ip çıkarın bakalım."

Yirmi dakika sonra tabut, bölgedeki bir çiftlikten temin ettikleri at arabasına yüklenmişti. Sabriel'in tahmin ettiği gibi tabut yirmi metre yakınlarındayken kamyonların motorları

ve elektronik aksamaları çalışmıyor, telefon hatları kesiliyordu.

Arabayı çeken at ise, hemen arkasında parıldayan ve bronz yüzeyi Charter'dan bozma sembollerle dolu olan tabuttan pek etkilenmişe benzemiyordu. Hayatından çok memnun olduğu da söylenemezdi ancak en azından panik olup ortalığı birbirine katmıyordu.

'Arabayı bizim sürmemiz gerekecek," dedi Sabriel Mihenk Taşı'na, askerler uzun kazıklar kullanarak tabutu yerine koyduklarında. "İzciler'in hastalığa daha fazla dayanabileceklerini sanmıyorum."

Mihenk Taşı ürperdi. Diğer askerler gibi onun da yüzü bembeyaz kesilmiş, gözleri kanlanmıştı ve sürekli burnu akıyor, dişleri takırdıyordu. "Ben de ne kadar dayanabilirim bilmiyorum."

Yine de araba harekete hazır olduğu anda sürücü koltuğuna sıçrayıp dizginleri eline aldı. Sabriel yanma tırmandığı anda midesi ağzına geldi ama kendini tuttu. İkisi de tabuta bir kez bile dönüp- bakmadılar.

Mihenk Taşı, ata "cık cık" benzeri bir komut vererek kamçıyı hafifçe şaklattı. Sesi duyunca kulakları irkilen at yavaş adımlarla ilerlemeye başladı. Oldukça yavaş adımlarla...

"Daha hızlı gidemez..." diye söz girdi Sabriel tedirginlikle. Önlerinde bir kilometrelik bir yol vardı ve güneş artık ufukta kaybolmak üzere olan kırmızı bir daireye dönüşmüştü.

'Yükü ağır," diye cevap verdi Mihenk Taşı sessizce, her kelimedden sonra derin bir nefes alıyordu. "Işık tamamen kaybolmadan orada oluruz."

Arkalarındaki tabuttan vızıltılar geliyordu, sanki içten içe kıkırdıyor gibiydi. İkisi de gece düşmeden Kerrigor'un onları yakalama ihtimalinden söz etmediler. Sabriel birkaç saniyede bir arkasına dönüp yolu kontrol etmekten kendini

alamıyordu. Bunu yaparken göz ucuyla da olsa tâbut gözüne ilişıyordu. Gölgeler uzamaya başlamıştı ve... sanki yolda hafif bir sis mi vardı...

Wyverley Koleji'ne giden yol bitmek bilmemişti. Kamyonlar, anayoldan çıkıp Wyverley Koleji'nin dökme demir kapılarına açılan Arnavut kaldırımını patıkaya saptığında, güneşin artık yalnızca yarısı görülebiliyordu. Evime geldim, diye düşündü Sabriel bir an. Ama bu artık doğru değildi. Okulu, hayatının en güzel yıllarında evi olmuş olabilirdi ama o günler artık geçmişte kalmıştı. Wyverley Koleji, onun yalnızca Sabriel olduğu çocukluk yıllarının eviydi. Şimdi ise bir Abhorsen'di. Evi de, sorumlulukları da Eski Krallık'taydı.

Kapıların her iki yanında yanmakta olan antik cam lambalar, at arabası ve taşıdığı garip kargo yaklaştıkça cızırdamaya başlamış, sönmeye yüz tutmuştu. Kapılardan bir tanesi menteşelerinden sökülmüştü. Sabriel önden giden askerlerin içeri zorla girdiklerini tahmin etti. Hava tamamen kararmadan kapıların kilitlendiği görülmüş şey değildi. Herhalde çan seslerini duyduklarında kapadılar," diye düşündü Sabriel ve o anda aklına başka bir şey geldi...

"Kasabanın çanları," diye bağırdı araba art arda park etmiş kamyonların yanından geçip okulun ana binasına ait devasa kapının önünde dururken. "Çanlar artık çalmıyor."

MihenK Taşı da durdu ve kararmakta olan gökyüzünü dinledi. Evet, Wyverley kasabasından artık bir ses gelmiyordu.

'Az bir mesafe değil," dedi tereddüt ederek. "Belki de rüz-gar..."

"Hayır," dedi Sabriel. Akşamın serinliğini yüzünde hissedebiliyordu. Rüzgar yoktu. "Sesi buradan mutlaka duyulurdu. Kerrigor kasabaya ulaştı. Tabutu hemen içeri sokmamız gerek, acele edelim!"

Arabadan atlayarak yarı açık kapının önünde durdu ve. binanın içindeki biriyle konuşmakta olan Horyse'ye koştu. Merdivenlerde gruplar halinde bekleyen askerleri aşip kapıya ulaştığında konuşan kadının sesini tanıdı. Okul Müdürresi Bayan Umbrade'ydi bu.

"Buraya böyle girmeye hakkınız yok!" diye bağırdı kibirli bir sesle. Korgeneral Farnsley çok yakın dostum olur ve emin olun ki bundan haberi - Sabriel!"

Sabriel'in, onlarca askerin arasından bir anda garip bir kılıkla ortaya çıkması Bayan Umbrade'yi serseme çevirmişti. Bu durumu fırsat bilen Horyse, adamlarına işaret etti

ve Bayan Umbrade itiraz etmesine fırsat vermeden kapı ardına dek açılıp silahlı adamlar içeri hücum ettiler.

"Bayan Umbrade!" diye bağırdı Sabriel. "Derhal Bayan Greenwood ve kıdemli büyü sınıflarındaki kızlarla konuşmam gerekiyor. Kalan öğrencilerle öğretmenleri Kuzey Kulesi'nin en üst katına götürün."

Bayan Umbrade'in ağzı şaşkınlıktan açık kalmış, ne diyeceğini bilemiyordu. Bunun üzerine Horyse yanına gelip kadını sertçe sarstı, "Yürüsene be kadın!"

Kadın ağzını kapadığı anda ortadan kaybolmuştu. Sabriel, Mihenk Taşı'nın tabutun taşınma işini kontrol altına aldığını görünce gönül rahatlığıyla kadını takip etti.

Girişteki hol, kamyonlarda taşınan kutuları çıkarıp duvar kenarlarına dizmekle meşgul olan askerler tarafından işgal edilmişti. Üstlerinde "B2E2 WP Bombası" ya da "303 Top Mermisi" yazan haki renkli kutular okulun ödül kazanmış olan hokey takımı ve şeref listesine giren öğrencilerinin resimlerinin yer aldığı duvarların önüne sıralanıyordu. Askerler Merkez Salon'a açılan kapıları da ardına dek açıp odadaki kepenkleri kapamış ve pencerelerin önüne destek yığmaya başlamışlardı.

Bayan Umbrade giriş holünün öteki ucuna, korku içinde oldukları belli olan diğer öğretmenlerin yanına doğru yürüyordu. Öğretmenlerin arkasındaki ana merdivenlerin en alt katına sınıf başkanları sıralanmıştı. Onların yukarısında da Beşinci ve Altıncı seviyeden yüzler seçilebiliyordu. Sabriel geri kalanların da ablalarının arkasında beklediklerini ve tüm bu gürültü patırtının ne anlama geldiğini öğrenmek için can attıklarını adı gibi biliyordu.

Bayan Umbrade öğretmen grubunun yanına ulaştığı sırada ışıklar gitti. Bir anlık sessizliğin ardından kızlar çılgık atmaya, askerler de bağırp çağırmaya başladı; çarpışma sesleri etrafı kaplamıştı.

Sabriel olduğu yerde kaldı ve zihninde ışık sembolleri yaratmaya başladı. Sembollerin parmak uçlarına kadar ulaşmalarını bekledikten sonra tavana ve girişteki tüm odalara dağılmalarını izledi. Birileri aynı şeyi Bayan Umbrade'nin olduğu yerde yapıyordu; Sabriel Başbüyücü Greenwood'un büyüsunu tanımıştı. Kerrigor kasabayla okulun arasındaki yolu yarılıp elektrik trafosunu geçtiği için elektrikler kesilmişti.

Tam tahmin ettiği gibi Bayan Umbrade etrafındaki öğretmenlere askerlerin kabalığı ve tanıdığı generalden bahsediyordu. Uzun boylu ama kamburu çıkmış olan fen öğretmenin arkasında duran Başbüyücü'yü görünce el salladı.

"En korkuncu da öğrencilerimizden birini bu kabadayılar arasında -" Bayan Umbrade'nin sözleri, Sabriel'in bir anda yanında belirip ense köküne, sessizlik ve hareketsizlik sembollerini yerleştirmesiyle son buldu.

"Böldüğüm için özür dilerim," dedi Sabriel geçici bir süre için donup kalan Okul Müdüresi'nin yanında duruken. "Ama acil bir durum söz konusu. Gördüğünüz gibi Ordu geçici bir süreliğine yönetimi ele aldı. Ben de birliğin komutanı olan Albay Horyse'ye yardımcı olmaya çalışıyorum. Şimdi, en üst

iki seviyedeki büyü öğrencilerinin, ve tabii sizin de Başbü-yücü Greenwood, Merkez Salon'da toplanmasını rica ediyorum. Kalan herkes, öğrenciler, bahçıvanlar, kimse kalmasın, hepiniz Kuzey Kulesi'nin en üst katına giderek her tarafa barikat kurun. Şafak sökene kadar da kuleden çıkmayın."

"Peki ama neden?" diye sordu matematik öğretmeni Bayan Pearch. "Neler oluyor?"

"Eski Krallık'tan bu tarafa gelen bir yaratık," diye cevap verdi Sabriel çabucak. "Çok yakında Ölüler okula saldıracak."

"Yani öğrencilerim tehlike altında mı olacak?" diye atıldı Bayan Greenwood korkmuş öğretmenlerin arasından sıyrılarak. Sabriel'in yüzüne bakarak ekledi, "Abhorsen."

"Herkes tehlike altında," dedi Sabriel iç karartıcı bir sesle. "Ama Charter büyücüleriniz yardımcı olmazsa şansımız sıfıra inecek."

"Pekala," dedi Bayan Greenwood, kararını vermişti. "O zaman organize olalım. Ben gidip Sulyn ve Ellimere'i bulayım. Sınıf başkanları arasında Charter büyücüsü olan yalnızca o ikisi. Diğerlerim de onlar organize eder. Bayan Pearch, siz öğrencilerin Kuzey Kulesi'ne toplanması ile ilgilenin, sanırım Bayan Umbrade bir süre daha... düşüncelerine yoğunlaşacak. Bayan Swann, siz de ahçı ve hizmetlilerle ilgilenip kuleye taze su, yiyecek ve çok sayıda mum götürülmesini sağlayın, lütfen. Bayan Arkler, siz de spor salonuna gidip kılıçları alabilirsiniz..."

" Bu tarafta her şeyin kontrol altına girdiğini gören Sabriel, koridora gaz lambaları asmakta olan askerlerin arasından hızla geçerek dışarı çıktı. Kırmızı ve turuncuya boyanmış gökyüzüne rağmen, dışarısı hala binanın içine göre daha aydınlıktı.

Mihenk Taşı ve izciler tabutu indirip bağlamışlardı. Tabut 312

artık yalnızca kendi iç ışığı ile parlıyor, kan pıhtılarına benzeyen Serbest Büyü sembolleri yüzeyinde şevkle dans ediyordu.. Askerler tüm okula yayılmışlardı. Etrafı dikenli tel ve kum torbaları ile kaplayıp yukarı katlara korunaklı mevziler

hazırlıyorlardı. Tüm bu curcunanın içinde kalan tek boş alan Rogir'in tabutu ve çevresiydi. O bölgeye izciler dışında kimse yaklaşmıyordu.

Sabriel ayakları geri geri giderek Mihenk Taşı'na doğru yürüdü. Tabutun etrafında yaşadıkları aklınâ geldikçe şimdiden midesindekileri boşaltası geliyordu. Güneşin de batmak üzere olmasıyla artık tabuttan daha güçlü bir hastalık dalgası yayılmaya başlamış gibiydi. Tabut ortalığı kaplayan alacakaranlıkta çok daha büyük ve güçlü görünüyor, büyüğü hiçbir engelle karşılaşmadan kemiklere işliyordu.

"Çek!" diye bağırdı Mihenk Taşı askerlerle birlikte ipe sarılarak. "Aynı anda!"

Tabut yavaşça Arnavut kaldırımından yükselip diğer bir grup askerin ahşap bir rampayı hızla çakmakta olduğu ön merdivenlere doğru ilerledi.

Sabriel, Mihenk Taşı'nın işi iyi idare ettiğini düşünerek geriye, demir kapıların ötesini görebileceği bir noktaya çekildi. Elleri tedirginlikle zillerinin üstünde dolaşırken dışarı baktı. Artık altı zili kalmıştı ve muhtemelen Kerrigor'a hiçbir tesir etmeyecekti. Kılıcı da, her ne kadar Duvarcı tarafın^ dan dövülmüş olsa da eline yabancı geliyordu.

Duvarcı. Bu kelime ona Mogget'ı hatırlattı. Abhorsenler'in garip yol arkadaşlığı ile kendilerini yok etmeye yemin etmiş olan dehşetli Serbest Büyü yaratığı arasına sıkışıp kalmış olan o varlık. O da Astarael'in hüznünlü çağrısı ile kaybolup gitmişti artık...

Burayı terk ederken Eski Krallık ile ilgili hiçbir bilgim yoktu ve aslında şimdi de durum çok farklı sayılmaz, diye

düşündü. Gelmiş geçmiş en cahil Abhorsen ben olmalıyım ve de en fazla yorulmuş olanı...

Düşünceleri bir dizi patırtı ile kesildi, hemen ardından gökyüzüne fırlatılan bir roket arkasında sarı renkli izler bırakarak kaybolup gitti. Bunu başka patırtılar i-zledi ve ani bir sessizlik. Roket tepeye varınca üstünde beyaz bir paraşüt açıldı ve gökyüzünü aydınlatarak yavaşça aşağı inmeye başladı. Bu sayede Sabriel, kalın ve nemli bir sisin yolu kaplamakta olduğunu gördü.

Yirmi sekizinci Bölüm

Sabriel çığlıklar atarak kaçmamak için kendini zorlayarak ana kapıdan içeri girdi. Hala etrafa fener ve dikenli tel yerleştirmekle meşgul olanlar askerler, kaygılı gözlerle Sabriel'e bakıyorlardı.

Tabut bulunduğu rampadan önlerindeki koridora kaydırılıyordu. Dışarıda kalmayı tercih eden Sabriel, Horyse'nin de yanında durduğunu fark etti; adamın yüzünün yarısı fener ışığıyla aydınlanmış, kalan tarafı ise karanlıktı.

"Sis... sis neredeyse kapılara ulaştı," dedi çabucak.

"Biliyorum," diye cevap verdi Horyse sakın bir sesle. "Öncü ateşlerinde altı asker ve bir çavuş kaybettik."

Sabriel bu ölümleri hissetmişti. Hislerini kasten körleş-tirip duruma adapte olmaya çalışıyordu çünkü bu gece daha çok fazla insan ölecekti.

Birden etraftaki gerçek Ölüler'i hissetmeye başladı. Doğruldu ve bağırdı, "Albay! Güneş tamamen battı ve geliyorlar - sisin de önündeler!"

Konuşurken kılıcını çekmişti, bir saniye sonra Albay da aynısını yaptı. Dikenli telciler şaşırarak etraflarına baktıktan sonra merdivenlere koşmaya başladılar. Kapının her iki yanına, ikişer kişilik makineli tüfek takımları yerleştirip üç ayaklı silahlarını kurmuş, kılıçlarını da ihtiyaç olduğunda hemen uzanabilecekleri bir mesafede kum torbalarına dayamışlardı.

"İkinci kat, hazır ol!" diye emretti Horyse ve Sabriel yukarıda elli adet tüfeğin kurma kolunun aynı anda çekildiğini duydu. Dışarı çıktığında, ellerinde yaylarıyla arkalarında hazır bekleyen iki izci gözüne gördü, izciler, gerektiğinde kendisini içeri çekmek için orada bekliyorlardı...

Ortalığı kaplayan sessizlikte duyulan tek şey gecenin sesiydi. Okul duvarlarının ötesindeki büyük ağaçlardan başlayan rüzgar, gökyüzü karardıkça şiddetini artırıyordu. Cırcır böcekleri ötmeye başlamıştı. Sabriel kıkırdaksız, ölü eklemlerin çıkardığı korkunç sesleri ve Ölü ayaklar zemine bastığında çıkan takırdamaları işitiyordu.

"Ölüler," dedi gergin bir sesle. "Yüzlerce Ölü geliyor."

O daha konuşurken Ölü ordusu demir kapılara ulaşmış, bir darbede kapının iki kanadını da yerinden söküp atmıştı. İçeri hücum eden insansı yaratıklar onlara doğru büyük bir hızla koşarken bir yandan da dehşetli savaş çığlıkları atıyorlardı.

"Ateş!"

Emrin ardından gelen kısa sessizlikte Sabriel silahların çalışmayacağından korktu. Ardından tüfekler çatırdayıp makineli tüfekler gürleyerek kurşunlarını kusmaya

başladı. Çeşitli uzuvları kopmasına ve gövdeleri delik deşik olmasına rağmen Ölüler'in ilerlemesi, yaratıklar paramparça olup tellere takılıp kalana dek durmuyordu.

Ateşleme yavaşlamıştı ama Ölüler sürünerek, koşarak, atlayarak kapıları aşmaya devam ediyorlardı, Hala bir parça akla sahip olan bazıları geri çekildilerse de ikinci kattan atılan el bombalarından kaçma şansları olmamıştı.

"Sabriel - içeri gir!" diye emretti Horyse son Ölü de toprağa düşünce, 316

"Peki," dedi Sabriel, önlerindeki Ölü yığınının bakarak. Saçları, kıyafeti, her yanı barut kokuyordu. İlk atak savuştu-rulmuştu ama şahit olduğu katliam onu Serbest Büyü'den bile daha çok etkilemişti...

Kılıcını kınına koyarak içeri girdi. Zilleri ancak şimdi aklına geliyordu. Belki de o Ölü güruhunu hep birlikte Ölüm'e gönderip - ama bunun için artık çok geçti. Üstelik başarısız olma ihtimali de vardı...

Bir sonraki saldırıda mutlaka Gölge Eller'in de olacağını biliyordu ve onları kurşun ya da zillerle durdurmak mümkün olmayacaktı. Onları küçük gruplar halinde yakalarsa durum değişirdi ama bu da pek olası gözüküyordu.

Koridorda rastladığı askerler, zincir zırhları ve miğferlerini kuşanmış, ellerinde Charter sembollü ve gümüş işlemeli kocaman kalkanlarla geniş ağızlı mızraklar taşıyorlardı. Çoğu sigaralarını tütürüp okulun porselen takımlarından çay içmekle meşguldü, Sabriel, bu birliğin silahların yetersiz kalması halinde devreye gireceğini anlamıştı. Ortama, kontrol altına alındığı belli olan bir gerginlik ve kuşkucu bir kendine güven duygusu hakimdi, Sabriel de havaya uyarak sanki hiç acelesi yokmuş gibi askerlerin arasından ağır ağır yürüdü,

"İyi akşamlar, bayan,"

"Silah sesleri kulağımızın pasını attı! Kuzeyde hiç duya-mıyorduk,"

"Bize ihtiyaçları kalmadı herhalde."

"Sınır'a pek benzemiyor, değil mi bayan?"

"Tabuttaki pisliği umarım defedersiniz."

"Hepinize iyi şanslar," diye kısa bir cevap veren Sabriel gülümsemeye, çalıştı. Tüfek sesleri yeniden başlayınca korkarak geri çekildi ama adamların ilgisi artık kendinden çok dışarıda olan bitene kaymıştı, Görünmeye çalıştıkları kadar

da kayıtsız değiller, diye düşündü koridoru Merkez Salon'a bağlayan kapıları geçerken.

Bu tarafta çok daha korkutucu bir hava hakimdi. Tabut, salonun uzak ucuna, kürsünün yanına konmuştu. İçerdeki-ler ise odanın öteki tarafında hep beraber onu bekliyordu. Çaylarını yudumlayan izciler bir duvarın önüne sıralanmıştı. Orta kısımda duran Baş büyücü Greenwood Mihenk Taşı ile konuşuyordu. Otuz kadar kız - onlara artık genç kadın da denebilirdi - ise askerlerin karşısındaki duvarda yan yana durmuş, bekliyorlardı. Karşılıklı bakışıyor, bu tuhaf okul çayında kiminle dans edeceklerine karar vermeye çalışıyor gibi görünüyorlardı.

Ne olup bittiğini bilmeseler, kalın taş duvarlar ve kapalı pencerelerin ardından gelen silah seslerini dolu sesi, bombaları ise gök gürültüsü ile karıştırmaları mümkündü. Sabriel salonun orta kısmına yürüyerek bağırdı.

"Charter Büyücüleri! Toplanın lütfen!"

Öğrenciler tüm günün yorgunluğunu taşıyan askerlerden daha çabuk hareket ettiler. Sabriel kızların aydınlık yüzlerine baktı; bilinmeyenin verdiği heyecan duygusu hafif bir korku dalgası ile gölgelenmişti. En yakın arkadaşlarından ikisi, Sulyn ve Ellimere de grubun içindeydi ama artık kendini onlara çok uzak hissediyordu. Bakışlarındaki saygı ve hayranlık ifadelerini görünce onların da bu düşünceyi paylaştığını anladı. Kızların alınlarındaki Charter sembolleri bile gerçek gibi görünmüyordu, bu kadar tecrübesiz insanların böylesine bir işe bulaşmak zorunda kalmaları ne acıydı...

Sabriel konuşmak için ağzını açtığı anda tüfek sesleri durdu. Kızların bir tanesi sessizliğe dayanamayıp kıkırdamıştı. Ama Sabriel'in şu an başka dertleri vardı; birçok askerin aynı anda öldüğünü fark etti, o çok tanıdık korku dalgasını yeniden hissetmeye başlamıştı. Kerrigor yaklaşıyordu. Silahları

susturan saldırının şiddeti değil, Kerrigor'un kudreti olmuştu. Dışarıdan gelen hafif bağırırları - ve çığlıkları - duyabiliyordu. Artık barutun yerini çelik almıştı.

"Çabuk," dedi tabuta yürüyerek. Tabutun etrafında el ele tutuşmalıyız. Teğmen, lütfen adamlarınızı kızların arasına dağıtın..."

' Bu sözler başka bir ortamda sarf edilse kıkırdamalara ve açık saçık şakalara neden olurdu. Ama burada, Ölüler kapılarına dayanmış ve tabut ellerinin altında dururken sadece normal bir komuttu. Adamlar hemen kızların aralarına geçip el ele tutuştular. Birkaç saniye içinde tabut Charter Büyücüleri'nden oluşan bir çemberin içine alınmıştı.

Sabriel daha fazla konuşma gereği duymadı çünkü çemberdeki herkesin enerjisini hissedebiliyordu. Sağında duran Mihenk Taşı'ndan tanıdık ve güçlü bir sıcaklık alıyordu. Solundaki Bayan Greenwood o kadar güçlü olmasa da yetenekli bir büyücüydü - bu şekilde tüm çemberi bir kez dolaştı.

Yavaş yavaş zihninde açma sembollerini çizmeye başladı. Semboller giderek büyüyüp çemberin etrafında akmaya, içeri uzanıp bir girdap halini almaya başladılar. Tabut altın renkli bir ışıkla parlıyor, etrafındaki semboller giderek artan bir hızla saat yönünde dönüyordu.

Sabriel ortaya akmakta olan Charter büyüsünü sabitleye-rek çemberdekilerin tüm gücünü çekmeye başladı. Askerler ve kızlar titredi. Bazıları dizleri üstüne çökmek zorunda kalmıştı ama hala el ele tutuşuyorlardı ve çemberin bozulmasına kesinlikle müsaade etmiyorlardı.

Tabut, platformun üstünde korkunç bir gıcırdama sesi çıkararak dönmeye başlamıştı. Kapağından püskürmeye çalışan savunma amaçlı buhar, bu defa altın renkli ışık tarafından süpürülmüştü. Tabut gıcırdamasına devam ederek giderek daha hızlı dönmeye, bronz, beyaz ve sandan oluşan bulanık

bir görüntüye dönüşmeye başladı. Ardından kapak daha fazla dayanamayarak korkunç bir çığlıkla yerinden koptu ve büyücülerin başlarının üstünden savrulup yere çarparak paramparça oldu.

Büyü kapak koptuğu an durmuş, çemberdekilerin yarından çoğu olduğu yere yığılıp kalmıştı. Mihenk Taşı ve Başbüyücü'nün ellerini hala sıkıca tutmakta olan Sabriel titreyerek tabuta eğilip baktı.

"Ama bu," dedi Bayan Greenwood geri çekilip Mihenk Taşı'na bir bakış atarak. "Tıpkı sana benziyor!"

Mihenk Taşı cevap vermek için ağzını açtığı sırada koridordan çarpışma sesleri gelmeye başladı. Hala ayakta kalabilen izciler kılıçlarını çekerek kapıya koştular ama daha yan yoldayken kapı ardına dek açıldı ve yaralı, korkmuş askerler içeri akarak kendilerini köşelere fırlatıp ağlamaya ya da titreme nöbeti geçirmeye başladılar.

Onların hemen arkasından, henüz kontrollerini yitirme-dikleri belli olan ağır zırhlı bir müfreze içeri girdi.. Diğerleri gibi kendilerini yerlere fırlatmak yerine kapıya yaslanarak demir destek çubuğunu kapıdaki yerine taktılar.

"İçeri girdi!" diye bağırdı bir tanesi korkudan bembeyaz kesilmiş yüzüyle Sabriel'e dönerek. İçeri girenin kim olduğunu sormanın bir anlamı yoktu.

"Çabuk, bitirelim şu işi!" diyerek sözünü kesti Sabriel. Ellerini yanındakilerden kurtararak zihninde ateş, temizleme ve huzur sembollerini çizmeye koyuldu. Mihenk Taşı'na olan benzerliği dikkatini dağıtmasın diye cesedin çok yakınına gitmemişti.

Artık yorulmaya başlamıştı ama vücut hala Serbest Büyü ile korunuyordu. İlk sembol havada parladığında, Mihenk Taşı elini omzuna koyarak gücünü onunkıyla birleştirdi. Çemberin diğer üyeleri de yaklaşıp yeniden el ele tutuşunca

Sabriel zihnindeki gerilimin azaldığını hissetti. Başarılı olacaklarına dair inancı tamdı. Kerrigor'un insan vücudu yok edilecek ve böylece gücünü yitirecekti...

Ardından kuzey duvarı büyük bir gürültüyle yıkıldı; tuğlalar uçuşuyor, etrafı kaplayan kırmızı toz tabakası önüne çıkan herkesi nefessiz bırakarak yere yıkıyordu.

Sabriel düştüğü yerde bir öksürük nöbetine tutuldu. Elleriyle zeminden destek alarak kalkmaya çalıştı. Fenerlerin hepsi birden aynı anda sönmüştü ve içlerine dolan toz taneleri gözlerini yakıyordu. Etrafı yokladığında eline gelen tek nesne tabutun hala ellerini yakacak kadar sıcak olan bronz kaplaması oldu.

"Ödeşme zamanı geldi," dedi çatırdayan, acımasız bir ses. Kerrigor'un harap olmuş, yapay sesi değildi bu... ama Sabriel'e tıpkı Kağıtkanat'ın yandığı gece Kutsal Çukur'da duyduğu korkunç konuşmaları anımsatmıştı.

Hiddetle gözlerini kırıştıran Sabriel uzaklaşarak tabutun arkasına geçti. Ses tekrar konuşmamıştı ama havadaki cızırtılardan, yaklaşmakta olduğunu fark edebiliyordu.

"Son görevimi de yerine getiriyorum," dedi yaratık. "Böylece hesabımız kapanmış olacak ve ben de hayatıma geri -dönebileceğim."

Sabriel gözlerinden yaşlar gelerek yeniden göz kırptı. Görüşü, yıkık duvardan yansıyan ay ışığı sayesinde bulanık gözlerinin izin verdiği ölçüde açılmıştı, içinde, Serbest Büyü ve Ölüler'den kaçıp uzaklaşmasını talep eden çığlıklar kopu-yordu.

Bir zamanlar Mogget olan yaratık beş metre kadar ötesinde etrafına parıltılar saçarak duruyordu. Kendi etrafında dönerek ona doğru yavaşça ilerleyen bir enerji sütunundan

ibaret vücudu daha önceki karşılaşmalarına göre ufalmış olmasına rağmen şekilsizliğini koruyordu.

Askerlerden biri arkasına sıçrayarak kılıcını yaratığa sapladı ama bu hareket onun sonunu getirmişti; yaratık bu hareketten hiç etkilenmediği gibi adam da alevler içinde kalarak bir saniye sonra bir metal yığının dönüşmüş olan kılıcını düşürerek yok olup gitti.

"Sana Abhorsen'in kılıcını getirdim," dedi yaratık soluk renkli, uzun bir nesneyi kenara atarak. "Ve Astarael denen zili."

Zili dikkatle yerdeki toz denizinin içine yerleştirdi.

"Öne çık, Abhorsen. Bu işe başlamamızın üstünden çok uzun zaman geçti."

Yaratık sözlerini bitirdikten sonra kibrit çakmasına benzer bir sesle gülererek tabutun etrafından dolanmaya başladı. Sabriel parmağındaki yüzüğü gevşeterek aksi yöne kaçıyor ve tabutu aralarında tutmaya gayret ediyordu. Kerrigor artık çok yaklaşmıştı ama bu dehşetli yaratığı tekrar Mogget'a dönüştürüp vücudu yok edecek zamanları olduğunu tahmin ediyordu...

"Durun!"

Sabriel de karşısındaki yaratık da gelen sese karşı koyama-yarak oldukları yerde kaldılar. Sabriel gözlerini ışıktan sakınarak odanın öbür ucunda neler olduğunu görmeye çalıştı.

Kerrigor gelmişti. Kapıyı destekleyen askerler, onun etrafına yaydığı karanlığın içinde soluk renkli et parçalarına dönüşmüşlerdi. Tam bir şekli yok gibiydi ama dikkatle bakıldığında beyaz alevden gözleri ve kurumuş kan rengindeki esneyen ağzı seçilebiliyordu.

"Abhorsen benim," dedi derinden gelen bir sesle, kelimeler ağzından sanki tükürükle karışık lava gibi akıyordu. "Onu bana bırakacaksın."

Mogget'ın dönüştüğü yaratık cızırdayarak kımıldandı; hareket ettikçe üstünden damlayan beyaz kıvılcımlar, minik yıldızları andırıyordu.

"İntikamım başkası tarafından alınamayacak kadar eski!" diye tıslayarak meydan okudu. Ardından kuyrukluyıldız benzeri bir şekle girip Kerrigor'a doğru uçarak büyük bir gürültüyle gölgemsi vücuda çarptı.

Saldırı o kadar ani olmuştu ki odadaki herkes bir an ne yapacağını şaşırmıştı. Kerrigor'un koyu silueti yavaşça katıla-şarak kapkara uzuvlarıyla rakibini sardı ve boğmaya çalıştı.

İki heybetli düşmanı arasındaki mücadele devam ederken Sabriel'in gözleri Mihenk Taşı ve Başbüyücü Greenwood'u arıyordu. Ay ışığının hafifçe aydınlattığı odada toz yağmuru hala devam ediyor, içerdekilerin nefes alamayıp yere yığılmasına neden oluyordu. Bazılarıysa üstlerine düşen kalas ve kırılgınların altında kalmış, kımıldamadan yatıyordu.

Sabriel önce Başbüyücü'yü gördü, kadın biraz uzağında yan tarafına kıvrılmıştı. İlk bakışta bayılmış gibi görünse de Sabriel kadının öldüğünü biliyordu. Devrilen mobilyalardan birinin sivri ucu kadının vücudunu boydan boya yarıp geçmişti.

Mihenk Taşı yaşıyordu, işte oradaydı, ay ışığında parlayan gözleriyle kırık bölmelerden birine yaslanmış oturuyordu.

Sabriel moloz ve ceset yığınlarını aşarak ona yürüdü.

"Bacağım kırıldı," dedi Mihenk Taşı, çektiği acı yüzüne vurmuştu. Başını duvardaki yarığa yaslamıştı. "Koş Sabriel. Kerrigor hala meşgulken kaç git. Güneye git ve normal bir hayat yaşa..."

"Yapamam," diye cevapladı Sabriel yumuşak bir ses tonuyla. "Ben Abhorsen'im. Hem şu kırık bacağınla yanımda gelemezsin ki."

"Sabriel..."

Sabriel çoktan arkasını dönmüşü bile. Astarael'i alarak tecrübeli elleriyle tuttu. Zilin içi bir toz tabakasıyla dolmuştu ve iyice temizlenene dek doğru düzgün bir ses çıkarabileceğe benzemiyordu. Sabriel bir an için zile baktıktan sonra yavaşça alıp yere geri koydu.

Babasının birkaç adım ötede duran kılıcını alarak yüzeyindeki Charter sembollerini seyretti. Kılıcın üstündeki yazılar artık değişmişti: "Clayr beni gördü, Duvarcı beni dövdü, Kral beni soğuttu, Abhorsen de beni hiçbir Ölü'nün Yaşam'da dolaşmaması için taşıdı, çünkü kaderleri bu değildi."

"Kaderleri bu değildi," diye fısıldadı Sabriel. Savunma pozisyonunu alarak salonun ötesinde kıvrınmakta olan Kerrigor isimli devasa karanlığa baktı.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Kerrigor Mogget'ı. etkisiz hale getirmiş gibi görünüyordu. Etrafını sarmalayan bulut içine sızmaya çalışan beyaz alevlerden kurtulup eski karanlığına gömülmüştü.

Yaratığın olduğu yerde sessizce durması üzerine Sabriel bir an yaralandığını sanarak umutlandı ama gerçekte ne olduğunu anlaması uzun sürmemiştir. Kerrigor Mogget'ı sindirmekle meşguldü.

Ağzına yeniden safra tadı gelerek titredi. Bu gidişle kendini de daha iyi bir son beklemiyordu. O ve Mihenk Taşı, muhtemelen sarnıca götürölüp taşların üstünde kanlan akıtılana dek canlı tutulacaklardı...

Başını sallayarak zihninde canlanan bu kötü görüntüleri uzaklaştırdı. Yapabileceği bir şeyler olmalıydı... Kerrigor'un Eski Krallık'tan bu kadar uzakta, gücünü kaybedeceğini düşünmüştü... Acaba bir değil de iki zili aynı anda kullansa...

Salon, arkalarındaki parçalanmış duvardan yansıyan ay ışığı dışında karanlık ve sessizdi. Yaralılar gözyaşlarını bastırarak son dualarını etmekle meşguldü. Kimse ani bir ses çıkarıp dikkati üstüne çekmek istemiyordu. Çünkü salonda şu an ölümden beter bir şey dolanıyordu...

Kerrigor karanlığın içinde bile daha karanlık görünüyordu. Sabriel, Saraneth ve Kibeth'in kayışlarını çözerken onu

dikkatle izledi. Okulun içinde başka Olü yaratıkların olduğunu da hissediyordu ama hiçbirisi salona girmemiştir. Askerlerin bazıları hala hayatta ve savaşıyor olmalıydı. Hem efendilerinin bizzat el koyduğu salona girmelerine ne gerek vardı ki...

Kayışlar nihayet açılmıştı. Kerrigor hala hareket etmemiştir; gözleri ve ağzı kapalıydı. Sabriel hızlı bir hareketle kılıcını kınına sokarak zilleri çekti.

Kerrigor bu defa hareket etti. Kara gövdesini öne ittirerek aralarındaki mesafeyi hızla yarıladi. Aynı anda boyu da uzamış, neredeyse odanın tavanına değecek kadar büyümüştü. Alevli gözlerini ardına dek açarak konuştu.

"Oyuncakların, Abhorsen. Ama geç kaldın. Çok geç kaldın."

Kaslarını dondurarak Sabriel'i olduğu yere mihlayan şey yalnızca yaratığın sarf ettiği sözler değil, aynı zamanda yaydığı Serbest Büyü enerjisiydi. Umutsuzca zilleri çalmaya çalıştı ama dirsekleri sanki öylece kilitlenip kalmıştı...

Kerrigor bu durumdan zevk alarak yavaşça ilerledi ve kızın bir kol mesafesi uzağına gelerek dev gibi cüssesi ile onlarca mezbahanın toplamından daha iğrenç bir koku saçan nefesiyle tepesine dikildi.

Yerde son nefesini vermekte olan bir öğrenci, Sabriel'in ayak bileğine hafifçe dokundu. Kız ölürken elinden çıkan altın renkli Charter kıvılcımı yavaşça Sabriel'in vücuduna girip yukarı tırmandı ve eklemlerini ısıtıp kaslarını özgür bıraktı. Nihayet dirsekleri ile ellerine de ulaşınca ziller aynı anda çalmaya başladı.

Kerrigor'un şişkin vücudu zillerden çıkan seslerin berraklığını engelleyip hafifçe çarpıtsa da yaratık gerilemek zorunda kaldı. Vücudu küçülmüş, boyu iyice kısalmıştı. Ama

Sabriel'in iradesine karşı koymuştu. Her ne kadar Kibeth onu geriletse de Saraneth tarafından bağlanmamıştı.

Sabriel inatla zilleri bir defa daha çaldı, bu kez tüm iradesini büyüye ve yaratığı kontrol altına almaya odaklamıştı. Kerrigor kölesi olacak ve ne isterse onu yapacaktı...

Başarmıştı. Yaratığı Ölüm'e kadar kovacak güce sahip olmasa da kırık tabutun içindeki orijinal bedenine göndermişti. Seslerin yankısı bittiğinde Kerrigor hala şekil değiştiriyordu. Alevli gözleriyle ağzı balmumu gibi eriyor, gölgemsi bedeni dar bir duman sütununa dönüşüp tavanda toplanıyordu. Kapkara kütle kırıların arasında birkaç saniye oyalandıktan sonra korkunç bir çığlık kopararak Rogir'in açık ağzından içeri daldı.

Çıığıyla birlikte Saraneth ve Kibeth de paramparça olup etrafa saçıldı. Maun ağacından kulpları da toza dönüştü ve Sabriel'in ellerinden akıp gitti.

Sabriel şaşkınlıkla etrafına bakarken kendini elinde bir kılıçla tabuta doğru yürürken buldu. Ama Rogir çoktan ayaklanmış ve alevli göz çukurları ile onu süzmeye başlamıştı.

"İyi denemeydi," dedi biraz daha insana benzeyen bir sesle. "Ne hınzır bir velet olduğunu unutmuşum."

Sabriel ileriye bir hamle yaptı ve yüzeyinden kıvılcımlar çıkan kılıcını Rogir'e saplayarak iyice ileri ittirdi. Ama Kerrigor yeniden gülerek eklemleri bembeyaz olmuş elleriyle kılıcı tuttu ve geri çekmesine izin vermedi.

"Hiçbir kılıç beni yaralayamaz," dedi kıkırdayarak. "Duvarcılar'ın yaptıkları bile. Hele şimdi hiç. Charter'dan önce hüküm süren, Duvar'ı yapan güce sahibim artık. Salak üvey kardeşim de burada ve sen de benimsin Abhorsen. Duvar'ı yıkmak için gereken güç ve kan elimde!"

Uzanıp kılıcı göğsüne çekti ve kabzasına kadar sapladı.

Sabriel kılıcı bırakmaya çalışsa da Rogir çok hızlıydı, soğuk ellerinden biriyle dirseğinden tutarak kızı kendine çekti.

"Yüce Taşlar kanın için hazır olana dek uyuyacak mısın?," diye fısıldadı Kerrigor leş kokulu nefesiyle. "Yoksa her adımda uyanıp kendine işkence mi edeceksin?"

Sabriel de ona dönünce bakışları ilk kez birleşti. Kerrigor'un gözlerini kaplayan alevlerin içinde çok hafif bir beyaz parıltı mı vardı ne? Sol avucunu açınca gümüş yüzüğün parmağında oynadığını hissetti. Yüzük genişliyor muydu yoksa?

"Hangisini tercih edersin, Abhorsen?" diye devam etti Kerrigor ağzı seğirerek. Cildi köşelerden büzüşmeye başlamıştı, içine giren kötü ruh bu büyüyle yıllarca muhafaza edilen vücudu bile adım adım çürütüyordu. "Bak sevgilin sürünerek bize doğru geliyor. Ne acıklı bir görüntü! Ama seni öpen ben olacağım..."

Yüzük artık Sabriel'in arkasına sakladığı avucundaydı. Genişlemeye devam ettiğini hissedebiliyordu. Kerrigor'un dolgun dudakları yaklaşırken adamın kan kokulu nefesini yüzünde hissetti ve kusmamak için kendini zorlayarak son anda kafasını yana çevirip kuru dudakların yanağından kaymasını sağladı.

"Bu ne masum bir öpücük," diye kıkırdadı Kerrigor. "Seni doğumundan bu yana tanıyan amcan gibi birisine vereceğin türden. Ama yeterli değil..."

Sözleri ağzından etrafa yaydığı bir güç dalgası ile birlikte çıkmıştı. Sabriel nasıl olduğunu anlamadığı bir şekilde, kafasının çevrilip ağzının açıldığını hissetti.

Ama sol kolu hala serbestti.

Kerrigor'un kafası yeniden alçalmaya başladı, yüzü gide-

rek daha büyüyor gibiydi -sonra birden aralarında gümüşsü bir patlama oldu. Yüzük Kerrigor'un boğazına geçmişti.

Sabriel üstündeki baskının azaldığını hissedince geri çekilip kendini uzağa fırlatmaya çabaladı. Kerrigor kolunu bırakmamıştı. Yaratık şaşkın görünüyordu ama

paniklememişti. Serbest elini kaldırıp yüzüğe dokununca tüm tırnakları birden dökülüverdi, kemikleri parmak uçlarındaki deriyi zorlamaya başlamıştı.

"Bu da ne böyle? Eskiden kalma bir..."

Yüzük daralarak boynunun hamurumsu etini kesmeye ve içerdeki yoğun karanlığı açığa çıkarmaya başladı. Alevli gözler şaşkın bir ifadeyle Sabriel'i süzmeye başlamıştı.

"Ama bu imkansız," dedi Kerrigor. Homurdanarak Sabriel'i koridora fırlattı ve kulak tırmalayan bir sesle göğsüne saplı olan kılıcı hızla çekip çıkardı.

Bir yılan kadar hızlı hareket ederek Sabriel'in üstüne saldırdı ve zırhıyla etini keserek kılıcı ahşap zemine sapladı. Sabriel bir çığlık kopardıktan sonra vücudu kasılmaya başladı.

Kerrigor onu orada öylece bırakıp Mihenk Taşı'na döndü. Gözleri çektiği acı ile kararan Sabriel onun etrafa saçılmış mobilyaların birinden uzun ve sivri bir parça kopardığını gördü.

"Rogir," dedi Mihenk Taşı. "Rogir..."

Mızrağımsı odun, büyük bir öfke haykırışı ile birlikte hedefine saplandı. Sabriel gözlerini kapatıp acı içindeki dünyasına döndü. Karnından akan kanları durdurmak için bir şeyler yapması gerektiğinin farkındaydı ama Mihenk Taşı'nı kaybetmenin verdiği büyük acı yüzünden yerde öylece yatıp kanamayı izlemekten başka bir şey yapamadı.

Sonra birden Mihenk Taşı ölmüş olsa bunu hissedecek kişinin kendisi olduğunun farkına vardı. O tarafa tekrar bak-

tığında mızrağın adamın zırhlı ceketine çarpıp parçalandığını gördü. Kerrigor yeni bir tanesini hazırlamakla meşguldü, ancak gümüş yüzük artık omuzlarına dek inmişti, Ölü ruhun çevresindeki çürümekte olan etleri yavaş yavaş yırtıp koparıyordu.

Yüzük kollarını da kapladığında Kerrigor tepinip çığlıklar atarak kendini yerden yere vurmaya başladı. Ama bu hareketi yüzüğü engellemek bir yana, etlerinin daha hızlı soyulmasına neden olmuştu. Nihayet tüm insan bedeni düştüğünde geriye gümüş bir yüzüğe hapsolmuş olan karanlık bir sütun kalmıştı.

Ardından sütun kendi üstüne devrilerek yerde bir tepecik oluşturdu, gümüş yüzük ise yığının üstünde adeta bir kurdele gibi parıldıyordu. Sabriel çektiği acı yüzünden konsantre olup da yüzüğün üzerinde yeniden beliren Charter sembollerini okuyamamıştı. Deminden beri var olan ay ışığı sanki kaybolmuş gibiydi. Ama ne yapması gerektiğini biliyordu. Eli palaskasına uzanıp Saraneth'i aradı, altıncı, yedinci ve üçüncü zillerin orada olmadığını unutmuştu. Ne kadar aptalım, diye düşündü - ama işimi yarıda bırakmayacağım. Eli bir an Belgaer'e kayşa da sonunda Ranna'yı çekip çıkardı.

Zili bir an göğsüne yaslayarak gücünü topladı. Ardından sırtüstü uzandı ve gözlerini gövdesini deşmiş olan kılıca dikerek zili çaldı.

Ranna'nın tatlı ve rahatlatıcı sesi, salonda ve dışarıda, birkaç askerin Ölüler'le hala dövüşmekte olduğu koridorlarda yankılandı. Uyku çağrısı yapan sesi duyan herkes yapmakta olduğu işi bırakıp olduğu yere uzandı. Ağır yaralılar Kerrigor'u takip eden Ölüler'e katılarak Ölüler Alemi'ne uzanırken yarası hafif olanlar iyileştirici bir uykuya dalmıştı.

Bir zamanlar Kerrigor olan yığın ikiye ayrılarak tam ortasından gümüş renkli bir şeritle ayrıldı. Bir taraf kömür

siyahyken diğer tarafın rengi parlak bir beyazdı. Ardından ikisi de erimeye başlayarak Siyam İkizleri gibi boyunlarından bağlı iki kedi haline geldiler. Gümüş yüzük de ikiye ayrılarak her birinin boynuna geçti ve kediler birbirlerinden ayrıldı. Yüzükler yavaşça renk değiştirerek uçlarında birer zil taşıyan - minik Rannalar-kırmızı renkli deri tasmalara dönüştüler.

Biri siyah diğeri beyaz olan kediler yan yana duruyordu. İkisi de aynı anda öne atılıp ağızlarından birer gümüş yüzük tükürdüler. Ardından esnemeye başlayıp bulundukları yere kıvrılarak uyumaya başladılar.

MihenK Taşı yüzüklerin tozlu zeminde yuvarlanmalarını izledi. Sabriel'e kadar ulaştılar ama genç kız uzanıp onları almamıştı. Göğsünün biraz altında tutmakta olduğu Ranna'ya iki eliyle birden sıkıca tutuyordu. Kılıcı tepesinde dikiliyor, ay ışığında, yüzüğüne haç şeklinde bir gölge düşmesine sebep oluyordu.

MihenK Taşı'nın aklına çocukken şahit olduğu bir olay gelmişti. Annesine gelip haber veren bir habercinin sözleri.

"Kraliçe Hazretleri, ne yazık ki elem dolu havadislerimiz var. Abhorsen yaşama veda etti."

SONSOZ

Ölüler Alemi ne kadar da soğuk, diye düşündü Sabriel ve suyun içinde uzandığını fark edene kadar da nedenini anlayamadı. Akıntı tarafından taşınıyordu. Bir an mücadele etmek için çırpındıysa da sonra rahatladı.

"Herkesin ve her şeyin ölmesi gereken bir zaman vardır..." diye fısıldadı. Canlıların dünyası artık çok uzakta kalmıştı. Mihenk Taşı'nın hala yaşıyor olması onu çok memnun etmişti. Kerrigor savaşı kaybetmişti ve tamamen yok olmadıysa bile Ölüm'e hapsolmuştu. Sabriel görevini yerine getirmişti. Yakında Dokuzuncu Kapı'nın da ötesine geçerek sonsuza dek...

Bir şey onu kollarıyla bacaklarından tutarak sudan çıkardı.

"Henüz senin zamanın gelmedi," dedi bir ses ve onu takip eden diğer sesler de bunu onayladı.

Sabriel suyun etrafına toplanmış olan parlak insansı şekillere baktı. Sayamayacağı kadar fazlaydılar. Bunlar Ölü ruhlar değildi, daha çok annesinin kağıt gemi ile gönderdiği şekli andırıyorlardı. Şekilleri bulanık olsa da giymekte oldukları gümüş anahtar işlemeli koyu mavi renkli kıyafetlerden kim olduklarını anlamak mümkündü. Her biri bir Abhorsen'di.

"Geri dön," dediler hepsi aynı anda. "Geri dön."

"Yapamam," diye ağladı Sabriel. "Ben öldüm! Buna yetecek gücüm yok..."

"Sen son Abhorsen'sin," diye fısıldadı sesler daha da yaklaşarak. "Ardında senin yerine geçecek birini bırakmadan bu tarafa geçemezsin. O gücü ararsan içinde bulacaksın. Yaşamalısın, Abhorsen, yaşamalısın..."

Ve birden ne olduysa o gücü gerçekten hissetti. Nehrin üstünde kah sürünüp kah yürüyerek Yaşam'ın sınırına kadar geldi. Parlak renkli refakatçileri son ana dek yanındaydı. Bir tanesi, belki de babası, Ölüm'ü geride bırakmadan hemen önce uzanıp eline hafifçe dokunmuştu.

Ona bakan yüzlerden birini seçebiliyordu-MihenkTaşı... Kulağına zil gibi boğuk sesler çalındı. Bunlar kasabadan gelmekte olan ambulanslara ait olmalıydı. Etrafta ne bir Ölü, ne de herhangi bir büyü - Charter ya da Serbest Büyü - hissedebiliyordu. Artık Kerrigor yok olmuştu ve Duvar'ın altmış kilometre güneyindeydiler.

"Yaşamalısın, Sabriel. Yaşamalısın." Mihenk Taşı kızın buz gibi ellerini tutup ağlarken kızın gözlerini açtığıının farkına varmadı. Sabriel bir an gülümsedikten sonra acıyla yüzünü ekşitti. Kafasını sağa sola çevirerek Mihenk Taşı'nın kendisini ne zaman fark edeceğini merak etti.

Salonun bir kısmında elektrikler geri gelmiş, kalan yerlere de askerler tarafından fenerler yerleştirilmişti. Sandığından daha fazla kurtulan olmuştu, ayağa kalkabilen herkes yaralılarla ilgilenip enkazın toparlanmasına yardımcı oluyordu.

Birçok kurban verilmişti ve Sabriel bunları görünce hüznle derin bir iç çekti. Dışarıda, merdivenlerde öldürülen Albay Horyse, Başbüyücü Greenwood, masum okul arkadaşı Ellimere'in de içinde olduğu altı kız ve askerlerin neredeyse yarısı hayatlarını kaybetmişti.

Daha sonra biraz ilerisinde yan yana uyumakta olan kedileri ve yerde duran gümüş yüzükleri farkettiler.

"Sabriel!"

Mihenk Taşı nihayet onun uyandığını fark etmişti. Sabriel ona dönerek kafasını kaldırdı. Adam böğrüne saplı olan kılıcını çıkarmış ve okul arkadaşlarından birçoğu toplanarak geçici bir iyileştirme büyüsü yapmışlardı. Mihenk Taşı kendi kırık bacağını unutmuş gibiydi.

"Sabriel," diye yineledi. "Yaşıyorsun!"

"Evet," dedi Sabriel biraz şaşırarak. "Yaşıyorum."

ÖLÜLER AYAKLANDIĞINDA YAŞAYANLARI KİM KORUYACAK?

Büyücü Abhorsen'in kızı Sabriel. Küçüklüğünden bu yana, Duvar'ın ötesinde – Serbest Büyü'nün kontrol altına alınamayan gücünden ve Ölü olarak kalmaya pek de niyetli olmayan Ölüler'den uzakta – yaşıyordu. Fakat artık Sabriel'in bu aleme girip kaybolan babasını bulması gerekiyor. Hayatı boyunca evi olarak bildiği güvenli okulunu terk eden Sabriel, Eski Krallık'a geçip bu macera sırasında edindiği garip yol arkadaşları ile birlikte insanüstü güçlere karşı amansız bir mücadeleye giriyor. Tüm Eski Krallık'ı tehdit eden Ölüler'e karşı savaşırken bir yandan da kendi gizli kaderiyle yüz yüze geliyor...

Eski Krallık Serisi'nin bu ilk kitabında Sabriel'in başından geçenleri heyecanla okuyacaksınız.

“Sabriel gerçek bir şampiyon, gerçekle fantezinin mükemmel bir karışımı. Tebrikler, Garth Nix.”

PHILIP PULLMAN (Altın Pusula'nın yazarı)

“Akıcı bir dil, dram, canlı tasvirler, heyecan ve mizah...
Daha ne isteyebilirsiniz ki?”

The Guardian

ISBN 978 9944 82 084 4

9 789944 820844

www.epsilonyayinevi.com

online alışveriş: **yenisayfa**.com.tr